

Giới thiệu Gia, Thiếu Dạy Dỗ

Truyện Gia, Thiếu Dạy Dỗ của tác giả Hắc Tâm Bình Quả thuộc thể loại nữ phụ, một cô gái kiêu căng luôn lấy đàn ông làm thú vui cho mình, nhưng có một người duy nhất cô yêu, đó là chồng cô.

Một cô nàng xuyên vào một nhân vật nữ phụ, không bao giờ biết mặt trời là gì, dù xung quanh cô rất nhiều mỹ nam, kiếp trước cô coi đàn ông như trò chơi kiếp này cô lại bị đàn ông ruồng bỏ, không, cô sẽ đứng lên, nữ phụ thì đã sao nào?

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Cô Gái Oán Niệm

Trong bệnh viện hoàng gia lớn nhất Bautis của công quốc Thụy Bỉ Tư, tất cả các thầy thuốc cấp bậc vàng, kim cương đều một trận nhốn nháo hoảng loạn hiếm thấy, như gặp phải đại địch đang canh giữ ở trước cổng chính của bệnh viện, trên mặt khó nên được một trận luống cuống lo âu.

Một chiếc đỉnh ba màu khẩn cấp né tránh đèn báo hiệu của xe cấp cứu chạy đến cực nhanh, theo sát ở phía sau nó là một chiếc màu đen huyền lệ, trên viền bạc của biển số xe màu đen, chỉ có một chữ 'L' màu vàng kim tráng lệ kiêu ngạo dài hơn biển xe thể thao.

Xe cấp cứu dừng lại, bác sĩ kim bài đồng loạt xông lên, ôm lấy một cái cáng rất nhanh nâng tiến vào bệnh viện, người trong bệnh viện nhìn một màn này đều nhìn không được cũng tò mò nghiên cứu.

Rốt cuộc là ai lớn như vậy, thiên kim tiểu thư nào làm cho bác sĩ kim bài trong bệnh viện hoàng gia Bautis khẩn trương như vậy. Chỉ có vài người khi nhìn thấy mặt sau xe cấp cứu có biển số xe dài hơn xe tức khắc trên mặt cả kinh, biểu tình sợ hãi không thôi, nhanh thu về ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, làm bộ chớp mắt không phải chuyện của mình.

Chỉ vì đó là công quốc Thụy Bỉ Tư, thậm chí đặc biệt nhất có tồn tại hắc ám ở toàn bộ thế giới, không xia đến tất cả pháp luật, không xia đến tất cả đạo đức, chỉ cần có đủ tiền thì nhận gì thì sinh ý giết người đó, gia tộc La Sinh Nhược, gia tộc sát thủ nổi tiếng.

Cửa phòng giải phẫu đóng lại thật mạnh, toàn bộ âm thanh trên hành lang đều trở về yên tĩnh, chỉ còn lại có một người đàn ông trẻ tuổi dựa cạnh tường, ngũ quan trung tính nhu hòa cực kỳ tuấn tú, khỏe mắt hơi nhíu mang theo một tia mỉa mai, môi mỏng khẽ gọi có thể thấy được đây là một người bạc tình mà hoa tâm, chỉ là lúc này ở trong đây mất một mảnh tối tăm mù mịt.

“Đạp đạp đạp...” Một trận tiếng bước chân truyền đến.

“Lương Hàn, Lương Hàn, tiểu Niệm thế nào rồi? Há?” Một người phụ nữ xinh đẹp thoát nhìn ba mươi mấy tuổi toàn thân mặc lễ phục dạ hội màu vàng tối, bước giày cao gót 10 cm, cước bộ không ảnh hưởng chút nào, ngược lại bước đi như bay, lúc này một mảnh lo lắng trên khuôn mặt xinh đẹp. Phía sau bà là một đôi giày Tây, nam nhân trầm ổn anh tuấn trầm ổn, nhịp chân nhanh nhẹn, trên mặt nhàn nhạt, trong cặp mắt lợi hại dường như cũng mang theo một chút lo lắng.

“Ba, mẹ, tiểu Niệm đang cấp cứu.” Lương Hàn đứng thẳng thân mình nói, ngũ quan khá tương tự với phụ nữ kia, mắt hoa đào hơi cong lên một mảnh lo lắng.

“Tại sao có thể như vậy? Tiểu Niệm sao lại chạy khỏi phòng phật chứ? Còn ngã trên đường nữa?” Tề Úy Lam nói xong mặt mày lo lắng nháy mắt trở nên nghiêm khắc nhìn về phía Lương Hàn.

“Thật sự xin lỗi mẹ, là do con liều lĩnh để cho tiểu Niệm chạy ra ngoài.” Lương Hàn cúi đầu nói, trên mặt khó nén tự trách.

“Tự mình trở về rồi vào phòng phật lãnh hết đi.” Thanh âm nam tử một bên trầm ổn vững vàng vang lên.

“Vâng ạ.”

“Xì, cũng do con nhỏ đó tự tìm, sao phải phạt anh hai chứ?” Một tiếng giọng nam trẻ con khinh thường vang lên. Chỉ thấy một bóng dáng từ bóng tối chậm rãi hiện ra, bộ dáng mười hai mười ba tuổi, một đầu tóc ngắn rối tung đáng yêu, trên mặt tinh xảo xinh đẹp, một đôi mắt hoa đào tương tự với Lương Hàn tràn đầy khinh thường, hai tay cầm ở túi quần, bộ dáng trông vẻ phản nghịch.

“Đường Diệm, nó là chị ba con, không được hỗn.” Một tiếng đàn ông vang lên vững vàng không có nửa phần nhấp nhô, chỉ thấy một người đàn ông xấp xỉ với Lương Hàn, toàn thân mặc một bộ quần áo ôm sát màu đen, dưới chân một đôi ống giày cao, mái tóc người đàn ông dài hơi xoắn chậm rãi đi tới, ẩn ẩn mùi máu tươi từ trên người hần truyền ra, ngũ quan cũng xuất sắc suất khí, chỉ là mặt mày này vẫn không thay đổi chút nào.

“Anh cả.” Đường Diễm nhìn thấy nam tử đến, nhất thời lễ phép nói, sau đó thì thào trong miệng, “Ai mà có thứ chị phở vật này chứ, muốn tiền không tiền muốn võ không võ, lớn hơn mình hai tuổi mà công việc lại bắt mình gánh vác giúp con nhỏ đó, còn chạy đến học viện hoàng gia Bautis dọa người, thật sự là mất hết mặt mũi gia tộc La Sinh Nhược chúng ta, thế nhưng còn vì chịu không nổi hình phạt mà bỏ chạy, đó là chị sao, có chị tư là được rồi, thật sự là balabalabala...” (roseila: nói nhịu khủng khiếp ==)

“Lương Lễ, vừa xong công việc sao?” Gia chủ Điền Trì trầm ổn ngồi được mùi máu tươi trên người nam tử, nhịu mảy mò.

“Đúng vậy, ba, mẹ.” Mặt Lương Lễ không chút thay đổi nói, sau đó nhìn về phía Lương Hàn, mặt không chút thay đổi giống nhau mang theo một tầng hàn băng, “Để cho tiểu Niệm thoát khỏi nhà, tiền tiêu vật thánh này tịch thu để ở chỗ anh.” Giọng nói kia như trước không hề nhấp nhô.

Lương Hàn nhìn Lương Lễ, cảm thấy một trận cười khổ, tiền hán đến trong túi tiền của anh, đời này cũng đừng nghĩ muốn nó trở lại, trong xã hội thượng lưu người nào cũng biết, đại công tử La Sinh Nhược Lương Lễ của gia tộc La Sinh Nhược là một mặt than đôi tiền cắt cổ, ai cũng đừng nghĩ làm cho hán tử trong túi tiền hán lấy ra một xu. Nhưng mà lần này là hán không cẩn thận mới để cho tiểu Niệm chạy ra ngoài, hán không còn lời nào để nói.

“Có ai báo cho bố không?” Tề Úy Lam đột nhiên hỏi.

Ba huynh đệ lắc đầu, Tề Úy Lam nhẹ nhàng thở ra, “Không nói cho ông của các con, nếu bố biết tiểu Niệm làm ra vấn đề này, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?” Tề Úy Lam đang nói xong, chỉ thấy một lão già tóc màu trắng với vẻ mặt nghiêm túc không vui xuất hiện, sắc xảo trong mắt một mảnh tức giận. “Cái nha đầu kia mất hết mặt mũi gia tộc, các con còn muốn dung túng con bé đó tới khi nào? ! Vì một người nam nhân chạy đến học viện hoàng gia Bautis, thậm chí ngay cả một bộ giáo phục màu xám chưa mặc được còn chưa tính! Hiện tại thế nhưng còn vì chịu không nổi hình phạt mà bỏ chạy, nói ra quả thực làm cho người trong thiên hạ cười rớt hàm răng!”

“Ba ba... Tiểu Niệm nó...” Tề Úy Lam vội vàng lên tiếng.

“Câm miệng! Con làm con dâu gia tộc La Sinh Nhược nhiều năm như vậy thế nhưng vẫn mềm lòng như thế! Trở về lãnh phạt ba trăm roi!”

“Vâng.” Tề Úy Lam cúi đầu đáp. Hai tay đan nhau nắm chặt, không vì mình chịu ba trăm roi, mà là lo lắng cho con gái sau khi đi ra trong phòng cấp cứu sẽ bị trừng phạt.

—— “nhớ lại” phân cách ——

Dưới ánh mặt trời sáng lạn, bên trong học viện xinh đẹp to lớn như vậy, một cô gái mặc giáo phục màu đen cổ hể ra khuôn mặt cũng không xuất sắc từng mắt cô gái trước mắt mặc giáo phục màu trắng thoạt nhìn giống như hoa bách hợp thanh thuần nhu nhược.

“La Sinh Nhược Du Nhiên! Mày bày ra bộ dáng này, cho ai xem hả? !” bộ dáng cô gái hồn hên làm ngu quan của cô vốn không suất sắc trở nên vụn vặt càng phát ra dữ tợn —— La Sinh Nhược Du Niệm, cô gái đầu tiên của gia tộc La Sinh Nhược hơn một ngàn năm lịch sử tới nay, vừa ra sinh liền nhận hết ngàn vạn chú mục, ngàn vạn chờ mong, nhưng mà đáng lẽ phải là thiên chi kiều nữ, ngàn vạn sủng ái dành cho một thân cô gái không hề kế thừa một chút tư chất thiên phú nào của gia tộc La Sinh Nhược, ngay cả dung mạo ở hai người anh và một người em trai cũng không khác gì cộng cô nhỏ yếu ớt vô lực. Làm cho mười ba tước vị đang chờ mong vạn phần cũng thất vọng vạn phần.

“Em... Em không có, chị à, chị đừng tức giận, tiểu Nhiên không cố ý...” Tiểu mỹ nhân mảnh mai cúi đầu ủy khuất nghẹn ngào —— La Sinh Nhược Du Nhiên, là thiên chi kiều nữ gây cánh trong mắt mọi người, nếu nói La Sinh Nhược Du Niệm là vịt trời xấu xí, như vậy La Sinh Nhược Du Nhiên chân chính là thiên nga trắng.

“Mày còn nói sáo, rõ ràng là từ chính mày nói Đan Khương Hằng thích hoa tường vi đen, rõ ràng là mày nói nếu có sẽ thích tao? ! Mày có biết tao vì muốn có được hoa tường vi đen mà suýt nữa chết rồi không? La Sinh Nhược Du Nhiên, không nghĩ tới đây, hóa ra tâm cơ mày sâu như vậy, nhiều năm tao tin tưởng mày như vậy, thương tiếc mày!”

La Sinh Nhược Du Nhiên ủy khuất ngẩng đầu, nhìn bóng người phía sau La Sinh Nhược Du Niệm càng ngày càng tới gần, lệ trong mắt dần dần rơi xuống khuôn mặt, mảnh mai, nói ra lời ác độc, “Chị, chị đang trách ai chứ? Rõ ràng là chính chị vô dụng, không phải sao?”

“Mày nói cái gì? !” La Sinh Nhược Du Niệm trừng lớn hai mắt, khó thở đi lên đầy cô một phen, nhưng không ngờ La Sinh Nhược Du Nhiên giống như bị cái gì nghiêm trọng đập vào, mạnh mẽ lui xuống hung hăng đập vào trên một thân cây, sắc mặt chợt trắng bệch.

Dưới đáy mắt hiện lên một chút hận ý.

Trời không chịu ý người, thiên nga trắng tuy đẹp, lại chỉ là vì ở trong bụng mẹ gây người nhiều 2 phút mà thân thể nhỏ tí tạo tính chất bẩm sinh có chỗ thiếu hụt, thân thể yếu nhiều lắm, cho nên đáng lẽ chỉ có cô được sủng ái lại phải chia sẻ cho một kẻ phở vật này, lúc này đây, cô nhất định phải đuổi La Sinh Nhược Du Niệm ra khỏi gia tộc La Sinh Nhược, công chúa, chỉ một mình cô là đủ rồi!

“Mày...” La Sinh Nhược Du Niệm nhìn hai tay chính mình, ngần ngại nhìn La Sinh Nhược Du Nhiên té trên mặt đất, cô không dùng lực mà.

“La Sinh Nhược Du Niệm!” Không đợi La Sinh Nhược Du Niệm nghĩ ra một nguyên do, phía sau một tiếng hô tức giận ngập trời liền vang lên.

Hình ảnh thời gian chậm dừng, chuyển động rất nhanh, tầng ngậm hắc ám, mùi máu tươi dày đặc trong phòng phạt, roi vô tình đánh xuống, muối muối giả dối cầu tình, một đôi mắt lạnh lùng phức tạp nhìn không ra cảm xúc...

“Tôi không hề sai! Tôi không hề sai, dựa vào cái gì bắt tôi phải xin lỗi nó? ! Dựa vào cái gì tôi phải nhận tất cả trừng phạt? ! Vì sao không ai tin lời tôi nói? Mấy người chỉ thích cái khuôn mặt tiện nhân đoạt người trong lòng kia của tôi! Ghê tởm, rất ghê tởm, một đám các người đều làm cho tôi cảm thấy ghê tởm! Có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi, nếu không cả đời tôi, vĩnh viễn vĩnh viễn nguyên rửa các người —— “

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Cô Gái Xuyên Qua

Bầu trời xanh thẳm giống như nước tẩy bề mặt ngọc bích, nổi lên thủy quang trong suốt, nước sáng lên thông suốt.

Gió xuân thổi lật phát cành liễu tinh tế, thổi trúng cành làm hoa anh đào màu phấn trắng trên cây bay lên đầy trời, ở dưới bầu trời màu xanh ánh ra một màu sắc mộng ảo.

Một cái đuôi to dài của con chó phe phẩy trên cỏ, một ít bóng màu trắng ở trong cây cỏ như ẩn như hiện.

Trải qua cây cỏ đầy đất nổi lên ánh quang xa thẳm chiếu lên mái tóc đen tựa như những sợi tơ từ mây, trên khuôn mặt trái xoan nho nhỏ tinh xảo hoàn mỹ, đôi môi trong suốt mê người sáng bóng còn xinh đẹp mê người hơn cánh hoa cây anh đào, mũi khéo léo lộ ra hồng nhạt của hoa quỳnh, mi mắt nhẹ khép lại để chứa hai bàn chải nhỏ dường như lông mi rất rậm, ngũ quan không có chút tỳ vết nào, tinh xảo giống như búp bê chính tay khắc đặt ở trong tủ kính, làm cho người ta mơ màng không biết khi nhắm mi mắt xốc lên thì sẽ có cảnh tượng gì.

Cô đang ngủ? Không, kỳ thật cô đang nhắm mắt ngẩn người.

Người bình thường xuyên qua chuyện thứ nhất thì sẽ làm cái gì? Nhìn xem là thân xuyên hay hồn xuyên, sau đó ngấm lại chính mình xuyên như thế nào, bị xe đâm chết hay là thật cầu huyết gặp gỡ thần rồi xuyên qua, sau đó cũng sẽ ngấm lại chính mình bây giờ là thân phận gì, một ngày ba bữa nên làm như thế nào vân vân...

Mà khi Lam Ảnh xuyên đến chuyện thứ nhất là: nhìn bầu trời, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, có vẻ trời sẽ không mưa; nhìn, đều là cỏ, coi như cũng khá sạch sẽ, còn trùng rất biết điều không chạy trên người cô; nhìn bốn phía, không có người, không có người đến quấy rầy, sau đó nằm xuống ngủ.

Nói cách khác, thời gian không đến 3 giây.

Vì sao nói Lam Ảnh bình tĩnh như vậy? Quay lại thời gian 15 phút trước, cô bởi vì có năng lực vạch qua không gian, bạn bè khắp nơi thế giới đột nhiên chạy đến cắt ngang trò chơi của cô, sau đó nghiêm trang nói cho cô là cô lười ải, đã kiên trì yêu một người nam nhân có xu hướng phát triển mặt than khó chịu.

Vì thế Lam Ảnh đem cô ấy giáo huấn một chút, kết quả cô kia vốn nhu thuận nghe lời (... ?) thế nhưng lúc bạn bè trở về đại lục Huyền Thiên cười rất gian trá nói: “Thôi thôi ~ Lam Ảnh à, tớ đột nhiên phát hiện luôn bị cậu dạy dỗ mà cũng không hề phản kháng, thực sự không phù hợp với phong cách của tớ nha ~.”

Kế tiếp thì chính là 15 phút sau lại xuất hiện trong quá trình đường hầm thời không.

Vì thế, gọi chung —— bởi vì bạn bè bị áp chế quá lâu mà bùng nổ phản kháng tạo thành xuyên qua. (roseila: thật là một cái nguyên lý hay =.=|||)

Nói cách khác, đó là nguyên do Lam Ảnh xuyên qua.

Về phần chính mình ở cái dạng thế giới gì, đại lục huyền huyền, đại lục yêu ma hay là đại lục cổ đại dị thể gì, làm sao có thể so được với giấc ngủ quan trọng đây?

Đột nhiên, lỗ tai Lam Ảnh có chút giật giật, có tiếng bước chân, bước chân chênh vênh, hai chân đạp phát ra thanh âm không đồng đều, có mùi máu tươi, xem ra bị thương không nhẹ, khoảng cách cô bên này có lẽ là vận động viên chạy trốn hết tốc lực hết 15 phút.

Mi mắt mỏng manh nhẹ nhàng xốc lên, lộ ra một đôi mắt tím thẫm doanh, làm cho người ta ở gần liếc mắt một cái liền có khả năng hãm sâu trong đôi mắt đó, đó là một đôi mắt ôn nhu đến mức làm cho người ta cảm thấy bị cô nhìn được đôi mắt toàn thể giới, cái loại ám áp này, làm cho hết thảy hắc ám sinh vật đối với cô xua như xua vịt, cũng sẽ khiến cho sinh vật quang minh đối với cô thật sâu quyến luyến.

Nhưng mà lại có ai biết, hai con ngươi đen đỏ của cô chính là kính sát trùng chiếu ra? Sau kính sát trùng là đôi mắt chân chính, mới là bảo vật chân chính sẽ làm cho cả thế giới cướp đoạt, đó là một đôi mắt nhìn đầu tiên sẽ khiến cho người dâng lên ý tưởng điên cuồng muốn lấy đôi mắt trân quý xuống dưới.

Cánh tay trắng nõn như ngọc chống đỡ, Lam Ảnh đứng lên, chân nhỏ dài tóc đen mềm mại khoát lên trên váy lụa trắng ko tí vết, ánh sáng nhạt chiếu vào trên người cô, giống như chiết xạ ra nhân nhạt vàng sáng nhu hòa.

Bước chân mềm mại nhàn nhả, khoe miệng ôm lấy nụ cười nhạt nhẽo nhưng làm cho người ta kinh diễm, tơ tóc mềm nhẹ theo bước đi của cô đăng ra u quang sáng gọn, xinh đẹp động lòng người.

Khoảng cách mấy ngàn thước, nhịp bước thong dong của cô chỉ đi tìm không đến thời gian 5 phút, so với kiện tướng thể thao chạy cự li dài còn ngu ru bức(*)!

(*) Ngu ru bức : ngu ru B, là lợi hại, hồ báo, bá đạo, trâu bò,....

“Hô, hô, hô...” Ô ồ tiếng thò dúc tại đây không lớn không nhỏ vang lên trong rừng. Bóng người màu đen gầy yếu nghiêng ngả lao đảo chạy , trên quần áo màu đen rõ ràng cho thấy là bị roi đánh nát, mơ hồ có thể nhìn đến những vết sẹo dữ tợn tràn đầy vết máu.

Chỉ là bóng dáng kia lại không để ý vết thương chết người , giống nhau mặt sau có cái mảnh thú hay hồng thủy gì đuổi theo cô, khuôn mặt thanh tú tái nhợt trên khuôn mặt là một mảnh cổ chấp cắn răng chạy .

Chợt , giống như nhận thấy được cái gì, cô gái đột nhiên dừng lại cước bộ, cô gái sắc sảo chợt lóe mà qua, “Ai? !”

Cô gái vừa mới đi đến giết mình ở phía sau cách đó không xa Lam Ảnh, đuôi lông mày nhướn lên, không nghĩ tới cô gái này thể nhưng chạy trốn chặt vật cũng có thể phát hiện tung tích của cô.

Nhìn đến bóng dáng màu trắng kia, lựa mòng rử xuống đất, theo gió nhẹ múa, chân nhỏ dài như tơ phát lên, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, xuất hiện tại đây trong rừng, dường như tinh linh, nhất thời làm cho cô gái sinh ra cảm giác tự biết xấu hổ.

“Cô là ai?” Cô gái tuy rằng hơi có vẻ ngượng ngùng, nhưng mà gia tộc nhiều năm huấn luyện vẫn là làm cho cô cảnh giác ở đây đột nhiên xuất hiện nữ nhân, đồng thời trong lòng hoang mang, một người như vậy làm người khác chú ý, mặt còn xinh đẹp hơn Đoan Mộc Tịch Nhã, toàn thân còn có khí chất nữ nhân hơn Đoan Mộc Tịch Nhã rất cuộc là ai?

Lam Ảnh nhìn tư thế của cô, đuôi lông mày nhướn cao , tuy rằng không tiêu chuẩn, nhưng mà lại tư thế cơ bản nhất của một chức nghiệp sát thủ lúc cảnh giác, nhưng mà hiển nhiên cô gái này có vẻ không thể xuất sư được .

Trong mắt hiện lên một chút hứng thú, Lam Ảnh tươi cười càng lóe ra ôn nhu uyển mỹ, “Này, tôi gọi là Lam Ảnh —— “

Lam Ảnh, hơn một trăm năm trước, một lần để cho cô thí nghiệm cơ thể sống cùng bạn bè trở nên giống như thần phi thần, giống như người không phải quái vật của mình —— bắt lão lão bắt tử, dị năng gia thân. (sống lão sống mãi, dị năng gia tặng cho thân)

Năng lực của Lam Ảnh, một: chủ nhân sở hữu thú loại; hai: tế bào thay đổi và khống chế (phục chế DNA người khác dùng cho bản thân, thay đổi chính mình từ trong tới ngoài hoặc là đánh vỡ DNA chính mình gây dựng lại dây chuyền (liên từ DNA), thay đổi bên ngoài chính mình và tổ chất thân thể).

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Cô Gái Khẩn Cầu

Gia tộc La Sinh Nhược là một gia tộc sát thủ, nhất định kẻ thù khắp thiên hạ, cho nên đứa nhỏ cơ bản nhất đều phải có được năng lực tự bảo vệ mình, bốn tuổi bắt đầu nhất định phải nhận các loại huấn luyện tàn khốc tàn nhẫn ở trong mắt người thường.

Vô dụng phải bỏ qua, bởi vì nếu gia tộc bọn họ lưu lại nhược điểm, thậm chí sẽ làm cho toàn bộ gia tộc bị giết, cho nên coi trọng người nhà gia tộc La Sinh Nhược, nếu không hề bỏ qua tư chất thường thường của La Sinh Nhược Du Niệm, và thể nhược sự chịu đựng La Sinh Nhược Du Niệm không mạnh, như vậy các cô cho dù không có thiên phú, không có thể lực cũng phải dùng hết mọi cố gắng đạt tới yêu cầu trình độ của gia tộc .

Chỉ là La Sinh Nhược Du Niệm cũng không không chịu thua kém, cô nhìn không hiểu sự yêu thương mờ nhạt của người nhà đối với cô, chỉ biết bốc đồng nhận thức vì bọn họ đối với cô chỉ là ngược đãi, chỉ là vì đem cô huấn luyện thành một sát thủ vì công tác gia tộc mà thành cỗ máy giết người. Nhưng lại không biết ở gia tộc La Sinh Nhược, đứa nhỏ bắt đầu mười tuổi đã bắt đầu tiếp xúc sinh ý của gia tộc, cũng chính là giết người.

Thì ngay cả tiểu đệ mười lăm tuổi La Sinh Nhược Đường Diễm cũng đã giết người, hành tẩu ở bên cạnh sinh tử trở thành thời điểm com thường,cô mười bảy tuổi còn làm một tiểu nữ sinh mộng, thậm chí chán ghét gia tộc tay đầy máu tanh, nguyên rủa người nhà.

Cũng không từng biết, cô một người có tướng mạo thường thường, tư chất nữ sinh thường thường có thể ở lấy thực lực trừ danh bình an trong Bautis hoàng gia học viện quá lâu như vậy, nguyên nhân đã được đám người giáo viên hiệu trưởng tôn kính,cũng là trên đầu chia vào dòng họ của cô; nguyên nhân những người đối với cô sợ hãi nhưng không hề sử dụng thủ đoạn nhỏ hãm hại cô cũng là bởi vì trên đầu chia vào dòng họ của cô.

Nhưng thật ra La Sinh Nhược Du Niệm thật ra đi sớm về tối cố gắng nỗ lực, lúc từng người hầu mỗi ngày lên đều có thể nhìn thấy cô cột vào bao cát cố gắng lao lực chạy , mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ đều có thể nhìn thấy đèn vẫn như cũ sáng luyện công trong phòng.

Hưởng thụ tất cả gia tộc mang đến, cũng không từng đi cảm ơn, cũng không từng đi báo đáp. Tư chất thường thường, từ dung nhan cũng thường thường, nào cũng không tốt so với người khác, còn ngậy ngốc làm cho cái nữ nhân kia dùng thủ đoạn cầu huyết như vậy hăm hại.

Thôi... Tóm lại thật sự là một cô gái không làm cho người thích.

Lam Ảnh nhìn toàn thân cô gái trong kính phòng tắm, duy nhất trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt có đặc điểm tương tự với gia tộc La Sinh Nhược cũng chỉ có cặp mắt hoa đào hơi cong kia, cái khác, ngũ quan cũng không tinh xảo, tổ hợp cùng một chỗ nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú thôi, không có nửa chỗ nổi trội, rơi vào trong đám người sợ cũng nháy mắt sẽ bị che hết.

Mười bảy tuổi thân thể phát dục không tốt, lúc này trên người tràn đầy vết thương của roi, mỗi chỗ nứt, chẳng hiện một chút điểm đậm đáng yêu, ngược lại có vẻ càng phát ra xấu xí khó coi, thật sự là lộ ra không làm cho người thích khuôn mặt.

Lam Ảnh xoa mặt mình, bóng người trong gương cũng xoa mặt mình.

Đột nhiên giữa chừng, khóe miệng Lam Ảnh có chút gợi lên một nụ cười nhạt nhẽo, trên mặt không xuất sắc chút nào trong gương kia, cặp mắt hoa đào kia nháy mắt dường như phát ra bảy màu ánh sáng lung linh trong không khí trầm lắng, nháy mắt nhiễm trên thủy quang trong suốt, ôn nhu làm cho người ta giống như quên bước vào xuyên nước, nháy mắt bao phủ trong đó, ngay cả thời gian kêu cứu đều không có, giống như bị cô nhìn liền chiếm được toàn thể giới, cái loại thỏa mãn và ấm áp này, cơ hồ làm cho người ta cảm động đến muốn rơi lệ.

Lam Ảnh có bệnh khiết phích (*), không quen dùng mặt của người khác, nhưng mà lại không thể làm cho mặt La Sinh Nhược Du Niệm đột nhiên phát sinh thay đổi lớn như vậy, đây không chỉ có sẽ làm gia tộc La Sinh Nhược sinh ra hoài nghi, càng sẽ bởi vậy làm cho trận chơi trò chơi gia đình này vô cùng hưng chí, cho nên, tạm thời cứ như vậy đi, về sau sẽ ở dưới mắt bọn họ một ngày một ngày thay đổi một ít, khi không nhận thức được, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ chỉ cho rằng nữ lớn mười tám thay đổi mà thôi.

(*) là bệnh quá mức sạch sẽ

Cho nên, từ giờ trở đi, cô là La Sinh Nhược Du Niệm.

“Cạch!” Cửa phòng bệnh bị mở ra.

Du Niệm chậm rãi hít vào một hơi, có chút cúi đầu xuống đi ra phòng tắm, quả nhiên nhìn thấy gia chủ tiền nhiệm gia tộc La Sinh Nhược, đây cũng chính là ông nội Du Niệm——La Sinh Nhược Đình Tuất chấp tay sau lưng, về mặt nghiêm túc đứng ở trước giường bệnh của cô, nhìn thấy nàng trong nháy mắt, lợi hại trong mắt hiện lên quang mang phức tạp, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thất vọng...

Du Niệm đi đến trước mặt ông nội, trước khi ông còn chưa hề mở miệng mạnh quỳ xuống, cái trán đụng trên đất, âm thanh hồi hận mà kiên định truyền ra, “Ông nội, tiểu Niệm biết tiểu Niệm nhiều năm qua như vậy làm cho người nhà đều thất vọng rồi, không hiểu sự yêu thương của thân nhân đối với tiểu Niệm, không hiểu sự chờ mong của người nhà đối với tiểu Niệm, một mặt tùy hứng làm bậy, đã đánh mất mặt mũi gia tộc La Sinh Nhược, tiểu Niệm đã biết là mình sai lầm rồi, xin ông nội lại cho tiểu Niệm một cơ hội, từ nhỏ nghĩ nơi này mất đi vinh dự gia tộc, khiến cho tiểu Niệm tự mình cảm về lại gấp bội!”

Nếu giờ phút này cô là Lam Ảnh, như vậy toàn người trong thiên hạ đều chết sạch cũng không có khả năng làm cho Lam Ảnh quỳ xuống, nhưng mà giờ phút này cô là La Sinh Nhược Du Niệm, như vậy thì chính là là đương nhiên. Dù sao cô đối với trò chơi, đều là tâm toàn thân tập trung tình thần.

La Sinh Nhược Đình Tuất giật mình, lợi hại trong mắt hiện lên một chút khiếp sợ, hôm nay hần vốn đã quyết định đem Du Niệm đưa đến ở riêng nước ngoài, cũng chỉ là một loại hình thức bỏ qua khác, dù sao hành động của cô nhiều năm như vậy đã vượt qua điểm mấu chốt của gia tộc rất nhiều, lại không nghĩ rằng hôm nay Du Niệm cho hần vui mừng lớn như vậy, thân hình như trước là gầy yếu đơn bạc không có lực lượng gì, tiếng nói có chút khàn khàn, nay lại giống như mang theo âm vang kiên định quyết tâm nào đó.

Chính là lấy tư chất của cô, còn có cô đã qua thời gian huấn luyện tốt nhất, hơn nữa quản gia tộc mặt đều...

“Ông nội, con biết, tiểu Niệm hiện tại không có tư cách làm cho ông nội tin tưởng, xin cho con thời gian hai tháng, tiểu Niệm nhất định sẽ bỏ ra mười hai vạn phần cố gắng tất cả chương trình học nặng trong gia tộc, đến lúc đó tự mình ông nội khảo nghiệm, nếu không thể vừa lòng, ông nội xử trí tiểu Niệm như thế nào cũng được, tiểu Niệm không một câu oán hận. xin lại cho tiểu Niệm cơ hội một lần!” Nhìn thấy La Sinh Nhược Đình Tuất dao động, Du Niệm lại một lần nữa nói.

“Ông nội, xin lại cho tiểu Niệm cơ hội một lần.” Không biết khi nào thì, Lương Lễ mặt không chút thay đổi xuất hiện ở cửa phòng bệnh, nhìn mọi người quỳ trên mặt đất, giọng điệu nói hết không hề nhấp nhô như trước.

“Xì, ông nội, khó được nữ nhân này sẽ nói những thứ này, thì nhìn xem chị có thể làm tới trình độ nào, hai tháng này lại không tôi, dù sao huấn luyện là ở nhà, cũng không sợ chị lại ra ngoài đi xấu mặt.” Hai tay cầm túi quần, đưa trẻ nhai kẹo cao su nhìn Du Niệm có chút khinh thường và trào phúng nói. Nếu đại ca không cầm đinh băng (*) trên tay uy hiếp hần, hần sẽ không vì cái nữ nhân vô dụng này cầu tình đâu, xì!

(*) Nói chung thì đó là thứ vũ khí của anh Lễ, cái đinh có hình dạng như băng.

“Xin ông nội lại cho con cơ hội một lần!” Du Niệm lại nói một lần nữa.

“Biết sai rồi sao?” La Sinh Nhược Đình Tuất tiếng nói trung khí mười phần vang lên, mang theo uy nghiêm làm cho người ta không dám cãi lời.

“... Ông nội muốn chỉ chính là cái gì?”

“Vứt bỏ vinh dự gia tộc La Sinh Nhục, vứt bỏ tôn nghiêm gia tộc La Sinh Nhục, thậm chí vứt bỏ thân tình coi trọng của gia tộc La Sinh Nhục, đã thương muội muội ruột thịt!”

“Rất xin lỗi, ông nội, vứt bỏ vinh dự, con thừa nhận, hơn nữa sẽ tìm trở về gấp bội, tôn nghiêm gia tộc con cũng sẽ kiếm trở về gấp bội giống nhau, nhưng mà vứt bỏ thân tình này...” Du Niệm ngẩng đầu liếc mắt nhìn La Sinh Nhục Đình Tuất một cái, kiên định trong mắt tươi đẹp, làm cho tâm người ta rung động, “Nếu ngài thật sự cho rằng Du Niệm phân biệt tình cảm đến mức sẽ làm loại tình trạng này, Du Niệm không lời nào để nói.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Cô Gái Về Nhà

La Sinh Nhục Đình Tuất đôi mắt đục ngầu híp một cái, nguyên bản chính là chuyện cô làm giống như một câu cô nói trở nên có ẩn tình khác, làm sao có thể đột nhiên làm cho người ta có loại cảm giác này...

Một hồi lâu, La Sinh Nhục Đình Tuất nhìn cháu gái này từng được hấn gởi gần niềm hy vọng cao, lại làm cho ông lần lượt thất vọng, thờ dài thật mạnh, trong nháy mắt giống nhau già đi rất nhiều, khoát tay nói: “Được, tạm thời trước đem chuyện này đặt ở một bên, ta sẽ cho con cơ hội một lần, hai tháng sau ta tự mình xét duyệt, không thông qua...” Nói còn chưa dứt lời đã xoay người rời đi, nhưng mà ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

“Cảm ơn ông nội!” Du Niệm nói xong, chậm rãi đứng lên, dưới chân lại mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất, thân mình gầy yếu được một người bao lấy ôm ấp ấm áp mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt.

Du Niệm ngẩng đầu, nhìn thấy bộ mặt suất khí không chút thay đổi của Lương Lễ, trong cặp mắt hoa đào kia một mảnh tối yên lặng, cũng không có vẻ không khí trầm lắng, ngược lại sâu thẳm làm cho người ta nhìn không được muốn tìm tòi nghiên cứu ở chỗ sâu trong mắt hấn cất giấu cái gì. Cho dù là mặt than, cũng là cái mặt than làm cho nữ nhân xưa như xưa vật.

“Đừng làm cho ông nội thất vọng rồi.” Ngữ điệu Không hề nhấp nhô nói.

“Xì!” Đường Diệm khinh thường hừ lạnh, một cái phế vật trong hai tháng thông qua thí nghiệm của ông nội như vậy, trừ phi thay đổi nội bộ của cô thành một người khác, nếu không đánh chết hấn cũng không tin.

“Đường Diệm, công tác của em làm xong sao? Lần trước em theo anh mượn tiền xe cộ thêm lãi, tổng cộng...” Lương Lễ yên lặng ánh mắt lạnh lạnh đảo qua đi vô cơ vặn hỏi.

Đường Diệm trên khuôn mặt xinh đẹp túm túm nhất thời một cái giật mình, vội hỏi: “Em đã biết, tình hình vợ thị trường Khổng Đức mà thôi, em lập tức đi.” Xoay người chạy trốn so với con thỏ còn nhanh. Hay nói giỡn, đại ca hổ tiền chưa bao giờ khách khí, ngay cả lão ba lão mẹ cũng không dám nợ tiền lương của hấn.

Khóe miệng Du Niệm không khỏi nhếch lên một ý cười nhạt nhẽo, hoa đào trong mắt một mảnh sâu kín đủ để khiến cho bóng tối liêu linh truy đuổi ôn nhu, Lương Lễ lơ đãng miết quạ, cả người rõ ràng giật mình ở tại chỗ, chất vô cơ trong con người đen hiện lên một mảnh u quang, một loại cảm giác xa lạ trong lòng nháy mắt tập kích đề bụng, tới đột ngột mà mãnh liệt.

Thời gian từ từ, một giọt giọt theo khe hở chảy tới, nhìn hòa nhã, so bất kỳ cái gì cũng vô tình lạnh lùng.

Chữ 'L' màu vàng kim hoa lệ kiêu ngạo trên biển số xe đặc biệt lóa mắt, kiểu xa hoa lệ to dài chạy vòng qua một vòng đường núi, ngô đồng xanh tươi khắp nơi ngoài cửa sổ xe nhanh chóng chạy quá.

Du Niệm chống cằm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, núi Abe đó, độ cao so với mặt biển của ngọn núi cao nhất công quốc Thụy Bỉ Tư là 3788 thước, chỗ ở của gia tộc La Sinh Nhục, là một trong ba cảnh điểm du lịch công quốc Thụy Bỉ Tư

Điều này làm cho Du Niệm ngay từ đầu có điểm muốn bật cười, thế nhưng đem chỗ gia tộc sát thủ trở thành cảnh điểm du lịch! Cũng may gia tộc La Sinh Nhục cũng không sẽ tùy tiện giết người, bởi vì bọn họ chưa bao giờ làm không công, công tác cũng phải lên giá tới ba trăm vạn.

Ở vài ngày ở bệnh viện, Du Niệm xem như đem thế giới này đại khái hiểu biết, nơi này là một dị thể hiện đại, chỗ lãnh thổ công quốc Thụy Bỉ Tư chỉ tương đương với diện tích lãnh thổ Nhật Bản, nói cũng là Hán ngữ, cái gọi là Thụy tệ (ý là giá tiền của nước Thụy Bỉ Tư) cũng giống nhau với giá trị tiền RMB (*), là thế giới này giàu có nhất lưu du cùng lịch sử cừu viễn quốc gia.

(*)RMB (hay còn ký hiệu là CNY) là đồng Nhân dân tệ của Trung Quốc

Không khí hoàn cảnh phong cảnh tú lệ này đứng trong hàng thứ thế giới, lịch sử bắt nguồn với lai lịch từ xa xưa, công quốc Thụy Bỉ Tư học viện hoàng gia Bautis lại càng là các quốc gia vương tử, công chúa đẳng cấp nhân sĩ quý tộc đứng đầu khi tuyển chọn trong học viện quý tộc.

Mà gia tộc La Sinh Nhựt giống như là đặc biệt tồn tại nhất toàn bộ thế giới này, nơi hắc đạo gì như trước đã là đối tượng bị quốc gia đã kích, nhưng gia tộc La Sinh Nhựt cũng là bị buông thả, tán thành, không nhìn pháp luật, không nhìn sự tồn tại của mười ba tước vị.

Cho dù mọi người biết đến lại sợ gia tộc La Sinh Nhựt, dù sao ai cũng không biết ngay sau đó người gia tộc La Sinh Nhựt muốn giết đối tượng có phải chính là chính mình hay không, nhưng mà vẫn như cũ tiếp nhận một gia tộc sát thủ như vậy.

Có thể phòng ngự, thậm chí có thể lũng bắt sát hại, nhưng là nếu như lưu lại chứng cứ phạm tội, gia tộc La Sinh Nhựt có thể khởi tố, phải nhận sự trừng trị của pháp luật tội giết người. Pháp tắc cỡ nào thú vị a.

Đây rốt cuộc là vì sao, Du Niệm rất muốn biết, nhưng mà lại không thể nào được giải đáp, gia tộc La Sinh Nhựt cơ hồ được tồn tại lúc công quốc Thụy Bỉ Tư thành lập tới nay, nước rất sâu, mười ba tước vị nước càng sâu, điều này làm cho cô cảm thấy một loại hưng phấn, đối với thứ không biết gì đó tò mò chưa từng cao xa, cô nhiệt tình yêu thương cảm giác thành tựu khi coi bỏ từng trận câu đố, như vậy giống phui một tầng sương trắng mỏng manh, cuối cùng nhìn thấy thứ xinh đẹp giấu ở bên trong.

”Tiểu thư, đã tới.” Giữa bất tri bất giác, xe hơi đã ngừng lại, tây trang đen, người lái xe mang theo khí huyết tinh thần nhậm của gia tộc La Sinh Nhựt cung kính kéo mở cửa.

Du Niệm nhếch khóe môi, vừa vặn trên mặt thanh tú, cặp đôi mắt kia trong nháy mắt hiện lên lưu quang như quang mang, làm cho người lái xe cũng không tự giác giật mình, chưa bao giờ biết thứ thất bại trong gia tộc La Sinh Nhựt thế nhưng cũng có làm cho người ta kinh diễm trong nháy mắt.

Du Niệm nhìn cửa màu vàng kim trước mắt vô cùng lớn, chiếm giữ ở trên là rồng vàng oai phong thật lớn, hai viên mắt to màu kim quan sát chúng sinh như nhìn xuống cô, có vẻ trang nghiêm trầm trọng, thậm chí mang theo một tia sát khí nặng trĩu.

Cửa lớn chậm rãi mở, lộ ra bên trong là một tòa cổ bảo (*) phong Châu Âu thật lớn, cho dù suối vườn hoa phun đường như không ít, nhưng mà lại có vẻ không có một tia sức sống như trước, nhiều hơn là yên tĩnh và xơ xác tiêu điều.

(*) pháo đài cổ kính

Một người đàn ông chậm rãi bước đi ra, cùng La Sinh Nhựt Điện Trị không sai biệt tuổi tác, dáng người cao gầy cao ngất, một thân áo đen, đội cái bao tay màu trắng, trên mũi anh tuấn có một gọng kính mắt, chặn lợi hại kia trong mắt, đây là tổng quản gia gia tộc La Sinh Nhựt——Đồ Đặc.

”Tiểu thư, hoan nghênh về nhà.” Đồ Đặc đứng định ở trước mặt Du Niệm, một tay để đặt ở trước ngực, cúi đầu, lễ nghi hoàn mỹ nghiêm cẩn.

”Ba mẹ, còn có anh trai em gái đâu?” Du Niệm không dấu vết đem Đồ Đặc đánh giá một phen, tuy rằng hơn bốn mươi tuổi, nhưng vẫn là rất có vị nam nhân tuấn tú a, nếu lúc này cô không phải là La Sinh Nhựt Du Niệm mà là Lam Anh, không ngại cùng hắn trong khi ba tháng chơi trò chơi luyện ái một lần.

”Lão gia và phu nhân đi tham gia tiệc trà xã giao với mười ba tước vị rồi a, đại thiếu gia đi chấp hành nhiệm vụ, tiểu thiếu gia đang học tập, tứ tiểu thư đi học ở học viện, nhị thiếu gia đi học viện hoàng gia Bautis vì ngài làm thủ tục đuổi học.” Đồ Đặc nhíu mày, vẫn trả lời tẩn trách.

”Đuổi học?” Cước bộ Du Niệm hơi ngừng.

Đồ Đặc đi theo cước bộ dừng lại, sắc mặt không thay đổi, “Đúng vậy, tiểu thư.”

Kỳ thật trong lòng vẫn đối với tiểu thư này có chút thất vọng, có lẽ là người ta nói kỳ vọng càng lớn thất vọng càng lớn đi, cũng không biết rốt cuộc là vì sao, đến vị tiểu thư nơi này, ghen tốt đẹp của gia tộc La Sinh Nhựt một chút cũng không có đi truyền? Nếu không phải đã xem xét làm DNA, phu nhân lại ở nhà sinh đứa nhỏ, hẳn cũng phải hoài nghi rốt cuộc tiểu thư có phải bị đánh tráo hay không.

Bất luận kẻ nào cũng không nghĩ ra, rõ ràng là song bào thai, như thế nào chị gái và em gái sẽ kém nhiều như vậy.

”Đánh điện thoại cho anh hai, không cho phép lui.”

”Tiểu thư, đây là phân phó của lão gia.” Đồ Đặc nhíu mày nói, trong lòng có chút không vui, chẳng lẽ tiểu thư còn không buông tay? Còn ngại ở học viện hoàng gia Bautis quãng không đủ mặt mũi gia tộc La Sinh Nhựt?

”Vay ông liền nói với ông nội, tôi La Sinh Nhựt Du Niệm ở học viện hoàng gia Bautis đã đánh mất bao nhiêu mặt mũi, sẽ sau ở hai tháng vì gia tộc mang về vinh dự gấp bội!” Du Niệm liếc mắt Đồ Đặc một cái, thần nhiên nói, khóe miệng cong một chút nụ cười yếu ớt, chỉ được cho là tự tin đang hoàng trên khuôn mặt thanh tú.

Đồ Đặc giật mình, cảm thấy một trận rung động, tiểu thư này tựa hồ thật sự không giống với bình thường, mặc kệ cô nói thiệt hay là giả, nhưng mà có thể nói ra lời như vậy, coi như là một cái tiến bộ.

”Đúng vậy, tiểu thư. Các vị giáo sư đã chờ phía sau viện.”

”Tôi đã biết, Đồ Đặc đi làm việc đi, bản thân tôi đi là được.” Cũng đã thấy người, tự nhiên không cần người dẫn theo.

Q.1 - Chương 5: Huấn Luyện Cô Gái

Nếu nói người vất vả nhất trong hai tháng trên thế giới này là ai, đáp án không phải người trong xóm nghèo, không phải ăn mày, không phải người hành tẩu ở kề cận cái chết, mà là... giáo sư dạy kèm ở nhà gia tộc La Sinh Nhục. Mà nếu nói người rối rắm nhất, không phải thành viên gia tộc La Sinh Nhục là không thể.

Giáo sư dạy kèm ở nhà gia tộc La Sinh Nhục giảng dạy gì đó, trừ bỏ một ít tri thức ngoài lớp học, còn bao gồm cách đấu, ám sát bậc võ thuật, trù kiến thức lớp học giáo sư, tổng cộng bốn, bốn thầy giáo truyền thụ gia tộc hai đời đứa nhỏ La Sinh Nhục, La Sinh Nhục Du Niệm lại chưa từng làm cho bọn họ có cảm giác phức tạp như vậy, cái gọi là vừa yêu vừa hận, nước sôi lửa bỏng.

La Sinh Nhục Du Niệm bọn họ từ lúc vài năm trước đã từng dạy qua, chính là tư chất đứa nhỏ kia thật sự làm cho người ta thất vọng, giáo sư bọn họ cao nhất trên thế giới, lại cũng vô pháp đem tư chất thường thường, đứa nhỏ lại không có chí tiến thủ đủ tư cách dạy thành sát thủ, bọn họ vốn đã thất vọng rồi, cũng không dự đoán được lần này lại bị triệu tập, nhưng lại là chính mồm La Sinh Nhục Đình Tuất triệu tập.

Đây không thể không làm cho bọn họ kinh ngạc đồng thời còn mang theo nguyên do không rõ, La Sinh Nhục Du Niệm đã qua giai đoạn nhận năng lực tốt nhất, cho dù dạy một lần, cũng sẽ không có nhiều hiệu quả, chính là nếu lão gia cũng chính mồm triệu tập, bọn họ cũng không tiện làm trái ý ông, ngàn dặm xa xôi đi tới gia tộc La Sinh Nhục.

Chỉ là bọn hắn tuyệt đối thật không ngờ, La Sinh Nhục Du Niệm nghiêm túc thế nhưng làm cho người ta kinh hãi như vậy! Đúng vậy, chính là kinh hãi!

Cảnh tượng Dạy học một: “Cái gọi là cách đấu thuật, sử dụng tứ chi của em, tay, chân cùng não phối hợp, tấn công, phòng thủ, thành lũy rõ ràng, lầy lội, chuẩn...”

Trong phòng luyện công màu trắng, người mặc áo dài màu đen là một lão nhân có hơn nửa phần trăm tuổi dùng giọng nói mурi phân trung khí nói xong, mặt lợi hại khôn khéo thấy đối thủ hướng đối diện diễn luyện, cực kỳ rất nhanh đánh tiếp, mấy chiêu trong lúc đó, đối thủ đã bị áp chế trên mặt đất, không thể động dậy một phần.

Du Niệm nghiêm túc ở dưới mặt nhìn thấy, nhìn thấy thầy ngoắc, lập tức đứng lên rồi đi qua.

“Thử một chút.” Thầy giáo đã dạy Du Niệm một lần nói, trong mắt cũng không hề mang theo chờ mong, từng kỳ vọng cũng thành thất vọng, cho dù nay cô nghiêm túc học tập, hắn cũng không trông cậy vào cô có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

“Vâng.” Du Niệm ứng thanh, đứng ở trước mặt đối thủ, đối diện nam nhân là một trong số người hầu gia tộc La Sinh Nhục, đừng xem thường người hầu gia tộc sát thủ, người hầu gia tộc La Sinh Nhục, đều chính là nhân vật có thể giết một trăm địch không thể khinh thường.

“Bắt đầu.”

Tiếng nói vừa dứt, Du Niệm nhanh chóng đánh về phía nam nhân, trong nháy mắt thế nhưng làm cho mắt người ta theo không kịp tốc độ của cô.

Sau đó một giây, thầy giáo thấy rõ trạng huống thời điểm, chỉ thấy người đàn ông kia đã bị thân hình nhỏ nhỏ của Du Niệm hung hăng áp chế dưới người, vạn phần không thể nhúc nhích, thậm chí chỉ cần thoáng nhúc nhích sẽ lên tây thiên, nam nhân nháy mắt, trong mắt một mảnh mê mang, hiển nhiên cũng không biết vì sao không đến nháy mắt công phu của hắn đã bị ngăn chặn, xem tư thế động tác của Du Niệm, quả thực chính là trời sinh mới có thể làm cỗ máy giết người hoàn mỹ.

Giáo sư dạy cách đấu suất nữa một cái không cần thận một hơi nghẹn ở trong cổ họng, trừng mắt Du Niệm tựa như thấy được đại kỳ tích thứ tám thế giới.

Cảnh tượng dạy học hai:

“Tứ chi che dấu (cơ như thân thể tàng hình)—— lợi dụng quan hệ giữa ánh sáng và hình ảnh, sử dụng hình thức vật lý và hóa học kết hợp với nhau, động thái vận động mắt người sử dụng đạt tới mức cực hạn, có thể hình thành người nào đó theo trước mắt đột nhiên biến mất ảo giác, thân là người gia tộc La Sinh Nhục, đây là một trong số cơ bản tất yếu nhất nắm giữ kỹ thuật ám sát...” Một thân y phục dạ hành màu đen, cầm trên tay một cây gậy trúc về mặt thầy giáo hung ác nói hết, trên tay sào trúc nhoáng lên một cái, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm Du Niệm, giống nhau chỉ cần cô dám đi một chút, một giây kế tiếp liền hung hăng quát xuống.

Chính là Du Niệm vẫn nhìn không chuyển mắt theo dõi hắn, ngồi chồm hổm ở trên giường nhỏ, thất lưng thẳng tắp, bộ dáng hết sức chuyên chú đến mức tìm không ra nửa điểm tật xấu.

“Đi, làm một lần cho tôi xem.” Gặp Du Niệm nghiêm túc như vậy, trong mắt thầy giáo hiện lên một chút tán thưởng, biểu tình lại như trước không thay đổi nói.

“vâng.” Du Niệm nghe vậy đứng lên, trong mắt hơi hẹp có chút hiện lên một chút sắc sảo tối tăm, khóe miệng hơi nhếch lên một chút ý cười hứng thú dạt dào.

Chỉ thấy cước bộ Du Niệm chậm rãi di động tới, ánh mắt không rời giáo sư dạy ám sát, mà hai tay thầy giáo khoanh trước ngực, đôi mắt đi theo chuyển động chậm rãi của Du Niệm.

Du Niệm đi ở bên cạnh góc tường, từ từ động đậy, nhưng mà không khí trong đó dao động, ánh sáng và hình ảnh chậm rãi lần lượt thay đổi, trong bất tri bất giác dường như có cái gì làm cho người ta không hề hay biết tình huống bên dưới, sinh ra ảo giác.

Thầy giáo dạy thuật ám sát cau mày, đôi mắt có chút mở to nhìn Du Niệm trước mắt giống như ẩn như hiện, cảm thấy có chút kinh động, hẳn là người gia tộc La Sinh Nhục, đảm nhiệm dạy hai đời đứa nhỏ gia tộc La Sinh Nhục, lại vẫn là lần đầu tiên bị đệ tử mê hoặc.

Nhưng mà, cho dù thầy giáo ám sát lại cẩn thận, cuối cùng Du Niệm lại vẫn tiêu thất dưới mí mắt của hắn, hắn còn không phản ứng kịp, trong nháy mắt, trước mắt một trận xoay chuyển trời đất, đợi hắn phản ứng kịp, tứ chi hắn đã bị Du Niệm chặt chẽ giam cầm lại, dao găm tinh xảo khéo léo một phen đâm ở hàm dưới của hắn.

“Thầy à, Du Niệm có đủ tư cách không?” Thanh âm mềm nhẹ uyển mỹ vang lên mà không hề có vẻ ngọt ngào thắm người ghé vào lỗ tai hắn.

Thầy giáo ám sát trừng mắt nhìn, nhìn chằm chằm Du Niệm cứ giống như đang nhìn đại kỳ tích thứ tám thế giới.

...

Thời gian ngắn ngủn một tháng, bốn vị hắc ám hệ đạo sư đánh giá duy nhất đối với La Sinh Nhục Du Niệm, sắc mặt cùng nhau cổ quái hơi có vẻ hưng phấn lại xấu hổ nói: “La Sinh Nhục Du Niệm là trời sinh muộn thành một sát thủ thiên tài.”

Chuyện này sinh làm cho người sở hữu gia tộc La Sinh Nhục buồn bực rối rắm, cái gì kêu muộn thành thiên tài? Muộn thành thiên tài vẫn là thiên tài hay sao? Hơn nữa về mặt bọn họ là xảy ra chuyện gì vậy? Thoạt nhìn ý tứ khen chê hàm xúc quả thực không rõ.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, La Sinh Nhục Du Niệm còn chưa tới hai tháng thì đã được bốn vị hắc ám hệ đạo sư tuyên bố xác định đã được xuất sư, cho nên xét duyệt đối với Du Niệm cũng được nói trước một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Xét Duyệt Cô Gái

Trăng tròn mây trôi, tầng tầng lớp lớp vén qua.

Ban đêm gia tộc La Sinh Nhục ở trong thâm sơn có vẻ trang nghiêm túc mục mà lộ ra một cổ huyết tính dày đặc.

Trong sân huấn luyện to như vậy, La Sinh Nhục gia chủ La Sinh Nhục Điện tri, La Sinh Nhục gia tộc chủ mẫu La Sinh Nhục. Tề. Úy Lam, gia tộc La Sinh Nhục Đệ nhất đại thiếu gia này La Sinh Nhục Lương Lễ, nhị thiếu gia La Sinh Nhục Lương Hàn, ngũ thiếu gia La Sinh Nhục Đường Diệm, còn có quản gia Đồ Đặc chính tề cùng đường. Chỉ có La Sinh Nhục Du Niệm này bởi vì tham gia học viện hoàng gia Bautis đã hai tháng không trở về, còn có La Sinh Nhục Đình Tuất xuất môn bên ngoài không ở nhà.

Phòng huấn luyện rất nặng, cửa lớn rất nặng phát ra một tiếng kết trầm thấp, một đạo ánh sáng bóng dáng mảnh khảnh, cước bộ mềm mại chậm rãi đi ra.

Không biết vì sao, nhưng lại làm cho tất cả mọi người nín thở bất tri bất giác nổi lên hô hấp, một loại cảm giác không thể tả làm cho tâm bỗng nhiên dưng lên.

Chỉ thấy cô gái trước mắt, một thân trang phục dạ hành màu đen đặc hữu của gia tộc La Sinh Nhục, tóc đen xoắn như tơ dài đến eo rồi tung ở trên người, khuôn mặt nhỏ nhắn cổ lớn bàn tay như trước là thanh tú ngũ quan bọn hắn quen thuộc, khóe miệng mang theo một chút tươi cười nhạt nhẽo mà tự tin, hoa đào hẹp dài đặc hữu của gia tộc La Sinh Nhục trong mắt sâu thẳm mà mềm mại, quyết đoán làm cho người ta sinh ra một loại cảm xúc kinh diễm.

“Tiểu, tiểu Niệm...” Tề Úy Lam kinh ngạc mở miệng, lại có chút không dám tiến lên.

Du Niệm đứng định ở trước mặt mấy người, nhìn về phía Tề Úy Lam, khóe miệng tươi cười có chút sâu sắc, dòng quang giữa mắt tràn đầy màu, giống nhau mang theo Ma Mỹ, làm cho người không thể thậm chí là một phần không muốn đào thoát, chỉ cầu làm cho cô nhìn hắn nhiều vài lần.

“Mẹ.” Nhìn về phía một bên mấy người, “Ba ba, anh cả, anh hai, còn có em trai.”

“Xì,xì!” Đường Diệm hai tay cầm túi quần, nhìn gần trong gang tấc rõ ràng ngũ quan giống nhau như đúc, lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác nhau dường như Du Niệm là một người khác, tiền hành đem túi quần có chút lấp bắp tới cùng.

“Ừ.” Diễm Trì gật gật đầu, đôi mắt thâm thúy liếc mắt nhìn Du Niệm trước mắt một cái, nhìn về phía Đồ Đặc trao đổi một ánh mắt, tuy rằng lại nhìn thấy cô thay đổi thật sự bị rung động, nhưng mà dùng đầu tóc cô so với DNA chính mình đối nghịch, trước mắt người này quả thật là không chịu thua kém với con gái chính mình trước kia, cho nên cũng chỉ làm cô bị thương qua một lần sau đó rốt cục thì thanh tỉnh lại.

” Trước mắt ông nội con không ở trong nhà , xét duyệt sẽ đến từ Lương Lễ.”

Du Niệm nhìn về phía Lương Lễ đứng ở đối diện chính mình, như trước là một thân trang phục nhiệm vụ màu đen đặc hữu của gia tộc La Sinh Nhược, dáng người cao to, khuôn mặt xinh đẹp, như trước ko biểu tình, chất vô cơ của cặp con ngươi đen kia nhìn nàng, bởi vì đen quá sâu, giống như mang theo có chút cảm giác mất.

Tất cả mọi người ăn ý thối lui đến sàn ngoài, ánh mắt nhìn như không chút để ý, cũng là mang theo lợi hại cùng lãnh khốc của sát thủ.

“Có thể bắt đầu.” Lương Lễ bình phục vang lên tiếng nói vô ba.

Từ thanh âm hần hạ xuống, Du Niệm nhìn Lương Lễ, cước bộ chậm rãi tiêu sái động lên, mà Lương Lễ cũng đồng dạng như thế. gia tộc La Sinh Nhược là gia tộc sát thủ, nhưng càng có khuynh hướng ám sát, ko tất yếu, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm cho những người khác nhìn thấy bọn họ giết người, cũng tuyệt đối sẽ không lưu lại chứng cứ gì.

Quang ảnh lần lượt thay đổi, hai bóng dáng đồng thời chậm rãi biến mất ở trước mặt mọi người, nhưng mà dưới trong nháy mắt hai bóng dáng giống nhau rời cung tên, đột nhiên đụng cùng một chỗ, trong nháy mắt tạm dừng, dao găm của Du Niệm đâm cô Lương Lễ, mà băng dính của Lương Lễ đâm ở ngực của cô.

“Có thể .” thanh âm Diễm Trì trầm thấp truyền đến, Lương Lễ đứng lên, nhân tiện đem Du Niệm cũng mang lên.

“Ngày mai quay về trường học đi học đi.” Diễm Trì phức tạp liếc mắt nhìn Du Niệm một cái, xoay người ra sân huấn luyện, hần xem như biết vì sao nhóm hệ giáo sư hắc ám sẽ như vậy , hần cũng không tránh cho khiếp sợ rồi rấm lên, như thế nào con gái nguyên bản kém cỏi gần gần một tháng cá nhân dường như liền thay đổi hả? Phải biết rằng Lương Lễ là này Đệ nhất sát thủ xuất sắc nhất, bị định nghĩa là cỗ máy giết người hoàn mỹ nhất cho gia tộc La Sinh Nhược.

“Tiểu niệm, có muốn vũ khí ko?” Tê Ủy Lam cao hứng tiến lên cầm tay Du Niệm , cho dù đứa nhỏ này từng làm cho người ta thất vọng như vậy, bà cũng không từng buông tha cho cô.

“Vũ khí?”

Tiếng nói Du Niệm vừa dứt, một cây băng làm cái đinh nhỏ bình thường xuất hiện ở trước mặt chính mình, Du Niệm ngẩng nhìn Lương Lễ, tiếp nhận xem, là băng cũng không phải băng, bởi vì cũng không lạnh, nhưng là nắm ở lòng bàn tay lâu lại sẽ hòa tan thành nước, thật sự là kỳ quái, dùng cái tài chất gì làm ra sao?

” Mỗi một cái gia tộc xuất sư sát thủ đều có thể có vũ khí chuyên chú giống nhau, phương tiện hoàn thành nhiệm vụ hơn nữa ko lưu chứng cứ, băng dính của anh, Lương Hàn súng đạn, Đường Diệm băng phiến, đều là dùng nguyên liệu chế tác giống nhau. Người có thể lựa chọn cho chính mình trong kho vũ khí, có ý tưởng cũng có thể cùng đồ đặc nói, hần sẽ giải quyết .” Thu hồi cái đinh, ánh mắt Lương Lễ lạnh lạnh nhìn về phía Đường Diệm.

Nhất thời tiểu hài tử bị tóm tay không tình nguyện vươn lên, lộ ra một cái đồng hồ tạo hình kỳ lạ trên cổ tay, ngón trỏ Lương Lễ lướt đụng qua, một mảnh băng phiến cực mỏng ko màu xuất hiện tại lòng ngón tay.

Du Niệm tiếp nhận nhìn, không đến vài giây thì hòa tan thành nước, “Thật thần kỳ, ở trong không khí sẽ không hòa tan, chỉ có ở tiếp xúc với nhân thể mới có thể hòa tan đúng không?” Thế giới này so với trong tưởng tượng còn thú vị nha.

“Ừ.”

Du Niệm còn muốn nói cái gì, chợt chú ý tới Đường Diệm trừng mắt cô, tựa hồ bộ dáng rất bất mãn, nháy mắt mấy cái, mỉm cười, “Thứ đó nhẹ như vậy, cần nhờ lực đạo thật tinh chuẩn, tốc độ rất nhanh mới có thể hòa tan nó trước khi bắn ra, hơn nữa thành công hoàn thành nhiệm vụ đi.”

“Vô nghĩa.” Hai tay khoanh ngực, xì, hần tuyệt đối không thừa nhận nữ nhân này rốt cục làm cho hần có một chút điểm vừa lòng như vậy.

Tiểu hài tử quả nhiên cần dỗ.

Nhìn phòng ở chính mình, treo hồng nhật mộng ảo mà tục khí, Du Niệm tươi cười không thay đổi nhìn về phía nữ hầu một bên, “Phiền toái đem tất cả bức màn, chăn đơn đều đổi thành màu trắng, cảm ơn.”

Lật xem một quyển bản nhật kí, Du Niệm phát hiện La Sinh Nhược Du Niệm từ khi bản nhật kí bắt đầu mười hai tuổi kia, cơ hồ mỗi trang đều nhớ kỹ một cái tên —— Đan Khương Hằng. Mỗi một trang đều là tràn đầy yêu, hôm nay vì hần học nấu cơm, ngày mai vì hần diễn thuyết ủng hộ, ngày kia nghe nói hần muốn đi vào học viện hoàng gia Bautis trở thành một thành viên trong đó , Từ Thiên Lạn đã lợi dụng quyền lợi gia tộc La Sinh Nhược tiến vào...

Ở giữa mang theo ảnh chụp bảo tồn rất khá, lộ ra rõ ràng thành quả chụp ảnh là sườn mặt tuyệt sắc, nhưng mà cho dù là sườn mặt, cũng có thể làm cho người ta dễ dàng nhìn ra ngũ quan xinh xắn của hắn, hai tròng mắt hơi có vẻ u buồn làm cho người ta tan nát cõi lòng, mỗi mòng đỏ hồng khê mở đẹp như cánh hoa cây anh đào, khí chất tôn quý thân nhiên lượn lờ, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác chỉ có thể từ xa xem không thể đùa bỡn.

Ừm... nhưng thật ra bộ dạng có điểm giống thiếu nữ mà cả rỗng trong truyện tranh xinh đẹp quá đáng lại tôn quý.

Lấy qua máy tính một bên tra ra vài cái tư liệu bản thân muốn—— Đan Khương Hằng, năm nay hai mươi hai tuổi, hội nhóm tư cấp đại học học viện hoàng gia Bautis, là 1 trong số ít bạch tôn; hội trưởng hội học sinh học viện hoàng gia Bautis; công tử chấp pháp tước trong số mười ba tước vị của công quốc Thụy Bỉ Tư.

Là nam tử có dung mạo, năng lực, thân phận bối cảnh đều cực kì cường đại, nam tử như vậy làm sao có thể coi trọng La Sinh Nhược Du Niệm ngay cả một bộ giáo phục màu xám cũng không chiếm được, tướng mạo thường thường, không có nửa điểm ưu điểm đây?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Cô Gái Đến Trường

Lấy thân phận La Sinh Nhược Du Niệm, cùng mười ba tước vị hoàn toàn xứng đôi, thậm chí là vương công quý tộc trên một quốc gia đều xứng đôi thể nào, nhưng mà coi năng lực của hắn mà nói, cũng là ngay cả một quý tộc bình thường đều đã ghét bỏ, không có năng lực, không muốn phát triển, cùng người nhà quan hệ không tốt, người như vậy, cho dù là đám hỏi, đối tượng đám hỏi đều đã luôn mãi cân nhắc, người như vậy, như thế nào có thể xứng đôi hội trưởng học hội học sinh bộ đệ tử đại học của học viện hoàng gia Bautis, công tử chấp pháp tước tay cầm chấp pháp quyền to trong mười ba tước vị?

Có lẽ người ta ngay cả xem cũng không sẽ liếc mắt nhìn nhiều nhất một cái.

Khó trách bị La Sinh Nhược Du Niệm xoay quanh đùa.

Du Niệm khép lại máy tính, nhìn về phía Đồ Đặc đứng ở cửa.

“Tam tiểu thư, về vũ khí, ngài có cái ý tưởng đặc thù gì sao?”

“Phải, phiền toái ông.” Nhưng mà không phải vũ khí, nhưng là được cho là đồ chơi tốt.

Du Niệm đem chuyện chính mình trong hai tháng phải làm, sửa sang lại :

Thứ nhất, đem giáo phục màu đen của chính mình biến thành giáo phục bạch tôn;

Thứ hai, lấy lại 10 phần chết 9 của La Sinh Nhược Du Niệm, chiếm đi tường vi đen của La Sinh Nhược Du Niệm đưa cho Đan Khương Hằng;

Thứ ba, từ học viện hoàng gia Bautis lấy được bảy huy chương sao sáu cánh được trọng trưng là thừa nhận vương giả;

Thứ bốn, tìm được trò chơi luyện ái hợp khẩu vị nam nhân chính mình đùa chơi trong ba tháng...

Cho nên nói, La Sinh Nhược Du Niệm đã bị sắp xếp đi nơi nào ? Niệm: ở ngoài tầng khí quyển...

Học viện hoàng gia Bautis, là công quốc Thụy Bỉ Tư, thậm chí toàn bộ thế giới có học viện quý tộc nổi danh nhất, tiểu học, trung học, đại học làm 1 thể, là tất cả vương tử, công chúa, quý tộc và đứa nhỏ xã hội thượng lưu đến trường là lựa chọn không hai.

Nhưng mà tuy là học viện quý tộc, nhưng là lại thực lực tôn trọng tối thượng, thực lực ở trước mặt, thân phận ngược lại sau này lui từng bước.

Cho nên, tiến đến học viện hoàng gia Bautis đến trường học sinh quý tộc, chỉ cần không nghĩ bị người cho rằng trò cười lúc trà dư tửu hậu, nhất định phải siêu trả giá cho những cố gắng của người thường, đạt tới thành tích tương xứng đối với thân thể của mình

Giáo phục học viện hoàng gia Bautis phân ba loại nhan sắc, đen, xám, trắng, tương đương với ba loại thực lực và thân phận phân chia cấp bậc.

Màu đen giáo phục học sinh nhất nhiều, là gia thế tử nữ nhà giàu bình thường và thành tích bình phạm, màu xám còn lại là gia thế và thành tích cao hơn màu đen nhưng là thấp hơn học sinh mặc màu trắng, mà màu trắng, không cần phải nói, là học viện hoàng gia Bautis cơ hồ với tồn tại thần tượng, gia thế ngạo nhân hơn thành tích ngạo nhân nữa, nhân số của học sinh là hai vạn của bộ đại học cũng gần không vượt quá ba mươi người, mà không vượt quá ba mươi người kia màu trắng được xưng là —— bạch tôn.

Ngô, tên thực ngu b (*), thoát nhìn bộ dáng rất cao cấp, nhưng là hết lần này tới lần khác La Sinh Nhược Du Niệm cũng là trong bộ đại học là một cái bạch tôn, cho nên lập tức cảm giác bị kéo thấp thiệt nhiều.

(*) Ý là Lợi hại

Thân Du Niệm đứng ở trước cái kính thật to nhìn chính mình trong kính, khuôn mặt bình thường ko có gì lạ cuối cùng cũng không dễ dàng bị người bỏ qua như vậy , giáo phục màu đen thực tình mỹ, tây trang dẫn vừa có hai cái màu bạc, trung gian mang theo nơ con bướm màu đỏ, váy chính vừa vặn dài cập đầu gối hơn hai cm giáo phục màu đen, không hiện cũ kỹ cũng không có vẻ bại lộ, cả người thoạt nhìn vừa tinh thần lại cao quý, chỉ cần theo trên giáo phục xem ra là có thể biết đây là một khu nhà trường học thế nào.

Chỉ tiếc, nhan sắc không quá tốt.

Nếu mà Ly nhi nhất định rất thích, cô vẫn rất ưa màu trắng đấy.

“A... Tiểu thư, ngài đã rời giường.” nữ nhân trung niên luôn luôn chiếu cố cô tên Thất Nương, là đầu bếp gia tộc La Sinh Nhục, dưới khuôn mặt bình thường, có một tay trù nghệ tốt và một tâm ôn nhu đối với người nhà.

Du Niệm nghiêng đầu nhìn nhìn Thất Nương, khóe miệng mang nụ cười nhợt nhạt, phảng phất ánh mặt trời tăng sáng vào đông, “Lúc trước để cho đi lo lắng, về sau con sẽ tự mình rời giường.”

“Không quan hệ, tiểu thư a, hôm nay phải đi trường học, đi làm cho con đồ ăn thích nhất, là 2 phần nga ~.” Thất Nương giật mình, theo sau cười đến càng phát ra nhu hòa, bà chỉ biết tiểu thư này trước kia chỉ là chưa hề trưởng thành, nhìn xem hiện tại trưởng thành, thật tốt quá, nhiều đáng yêu đó!

Hai, 2 phần? Cô có có thể ăn như vậy sao? Du Niệm im lặng từ trên bàn học cầm lấy ba lô, đi theo Thất Nương đi ra ngoài.

Thất Nương từ bên cạnh đi tới, bỗng nhiên liền nước nờ khóc lên, “Tiểu thư... Ô ô...”

Đột nhiên Du Niệm bị biến hóa hoảng sợ vì Thất Nương, “Làm sao vậy?”

Thất Nương quay đầu, cả người Du Niệm quỳnh lên, vì sao trên mặt khoan dung lại mang nước mắt như vậy?

Thất Nương chảy lệ trên mặt khoan dung, khuôn mặt nhăn nhó giống như hoa cúc, “Ô ô... Tiểu thư, chúng ta không cần 2 phần tiện lợi được không? Ô ô... Cái công tử chó má chấp pháp tước gia kia như thế nào xứng đôi tiểu thư đáng yêu chúng ta, đừng đưa tiện lợi cho hắn được không? Ô ô...”

Bà sợ như vậy, bà sẽ nhịn không được ở trong tiện lợi hạ độc đem cái kêu tiểu tử Đan Khương Hằng kia cho độc chết! Nội tâm Thất Nương cùng mặt ngoài hoàn toàn không tương xứng đang hung hăng buộc tết, dán note-stick tiểu nhân ‘Đan Khương Hằng’.

Du Niệm cười đến có chút chua xót, cảm tình hai cái tiện lợi là vì cô muốn đưa một cái cho Đan Khương Hằng sao? Cũng không biết La Sinh Nhục Du Niệm rốt cuộc là nghĩ như thế nào, người ta hoàng gia học viện Bautis là cái dạng trường học gì, người ta sẽ không đi nhà ăn mà ăn tiện lợi của cô ấy đâu?

“Được rồi được rồi, không cung cấp nữa, về sau chúng ta cũng không cung cấp, như vậy được không?” Du Niệm lại nhìn này Thất Nương hàm hậu không khỏi nở nụ cười, người này và Tề Ủy Lam giống nhau, làm cho người ta 1 chút không bớt lo đối với đứa nhỏ này chưa từng có thất vọng và buông tha, thế nhưng còn dùng phương thức này khấn cầu cô đừng lại tự lãng phí.

“Thật sự sao?” Đáng thương hít mũi cái mũi 1 cái, làm cho người ta thấy cảm thấy đáng yêu thế nào.

“Thật sự.” Du Niệm gật gật đầu, vốn đối cái kia Đan Khương Hằng cũng không nhiều điểm hứng thú lắm a.

Vì thế, Thất Nương vừa lòng, tùy tay lau lau trên khuôn mặt khoan dung mang nước mắt, cao hứng mang theo Du Niệm đi trước sảnh ăn bữa sáng.

Phòng ở ngoài này tại làm cho người ta cảm giác như nhau, bên trong đồng dạng mang theo trầm trọng cảm cùng mùi máu tươi thật dày, lại làm cho bản tính sẽ không là người thiện lương Du Niệm cảm thấy vạn phần thân thiết dễ chịu.

“Buổi sáng tốt lành, ba ba, mẹ, anh cả, anh hai, Đường Diệm.” Du Niệm gặp người một nhà đều đã ngồi ở trên bàn cơm, một bộ dáng chờ cô, khóe miệng gợi lên một chút cười, thật sự là toàn nhà không được tự nhiên.

“Hừ hừ, hôm nay trái lại sớm nửa giờ.” Đường Diệm mắt tự nhiên bữu môi, tính thói quen giọng điệu châm biếm, nữ nhân này như thế nào có thể đem giáo phục màu đen ăn mặc tốt dọa người như vậy? Trước kia như thế nào không phát hiện? Xí! Hắn ko hề khen cô ta nha.

“Tiểu niệm, cố lên!” mắt hoa đào xinh đẹp của Lương Hàn cong lên, vron một cái quyền đầu đối với Du Niệm. Du Niệm tươi cười nhợt nhạt cũng ngang qua thời điểm hắn vron một quyền đầu, cùng hắn nhẹ nhàng đụng phải, làm cho Lương Hàn có chút giật mình, có vẻ có chút được sủng ái mà lo sợ, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng có thể được đáp lại bởi muội muội xảo quyết này!

Lương Lễ như trước một thân màu đen quần áo bó bằng da, khốc suất mười phần nhờ cách ăn mặc, như trước lộ ra mặt không chút thay đổi, ánh mắt yên lặng khuôn mặt tinh xảo, lúc này cặp đôi mắt ngăm đen kia yên lặng nhìn Du Niệm, hiện lên gọn sóng nhàn nhạt, lại cũng đủ làm cho người ta kinh diễm.

Không nói gì, nhưng cũng vron một quyền đầu, nhìn Du Niệm, làm cho khóe miệng Du Niệm tươi cười thâm sâu, đồng dạng vron quyền đầu huych

đụng cùng hấn.

“Ê! Nữ nhân!” Đường Diệm nhất thời bất mãn không giải thích được, Du Niệm nghe tiếng nghiêng đầu, chỉ thấy một cái tiểu quyền đầu ở trước mặt chính mình, bộ dáng Đường Diệm nín nín.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Cô Gái Thất Điện (*)

(*Thất = 7+ điện = điện hạ, tức là 7 điện hạ, những công tử tiểu thư của những vị tước trong hoàng cung, được xem là điện hạ)

Dường như cửa chính hoàng cung là một loại cửa sắt lớn, hoa lệ hoa văn phức tạp, màu xám tro, mang theo điểm cảm giác năm tháng tang thương rất nặng, chênh lệch rõ ràng với vật kiến trúc bên trong xinh đẹp hoa lệ hình thành, nhưng không cao ngất.

Chữ cái “L” của biển số xe đứng ở cửa trường học tự nhiên làm cho người ta đều ghé mắt, phần lớn giáo phục đệ tử đều là màu đen và màu xám, nhìn lướt qua 1 nhóm lớn, cũng không hề nhìn thấy một cái bạch tôn.

“Cần anh và em cùng nhau đi vào sao?” Khó được ăn một lần cơm nước xong phải đi kiểm tiền, thậm chí Lương Lễ chủ động đưa ra tiếp Du Niệm đến học viện, thấy Du Niệm ngồi ở bên trong xe nhìn bên ngoài không đi ra, tiếng nói giống như 1 loại đường lối tăng tốc không nhanh không chậm vang lên.

Du Niệm nghiêng đầu nhìn vào Lương Lễ con mắt yên lặng hơi lạnh lại mang theo thần bí làm cho người ta nhìn không được tìm kiếm, thần nhiên lắc đầu, cô nhìn về phía người lái xe đứng ở ngoài cửa xe, người lái xe lập tức hiểu ý mở cửa xe, kính chắn chờ Du Niệm xuống xe.

“Tiểu Niệm” Lương Lễ ngồi ở bên trong xe, chỉ vào túi sách lộ ra bên ngoài 1 cạnh góc của hộp bài xì phé của Du Niệm, “Đi học không thể chơi bài.” [Bài xì phé là bài tú lơ khơ đó mấy bạn ~^^~]

Du Niệm gạt mình, có chút bật cười đem bài xì phé nhét vào đi, “Đây không phải dùng để đùa.”

“Gia tộc La Sinh Nhược, giá giết người thấp nhất trên ba trăm vạn, làm một chuyện gì đó cho người ngoài, đều không thể làm không công, muốn lấy tiền, xa sở sách phải nhớ rõ thu lãi.” Thanh tuyến thẳng tắp không hề nhấp nhô, giống nhau không có cảm tình dường như người máy đang nói chuyện, mang theo có chút cảm giác mát, chỉ có người quen thuộc mới biết được hẳn không phải không có cảm tình, chính là cảm tình có vẻ mỏng, biểu tình trên mặt ít hơn, không biết như thế nào biểu đạt chính mình. [Thanh tuyến ý là đường tiếng, (thanh = tiếng + tuyến=đường => tiếng đường), khi xuất hiện từ “thanh tuyến” luôn mang theo 1 tính từ chỉ rõ cảm xúc khi nói, “thanh tuyến thẳng tắp là giọng nói bình thản vô cảm, “thanh tuyến” cong là giọng nói có hàm ý nào đó hay lời nói còn mang theo cảm xúc]

Quíu... [Quíu (囍)]: hiểu là chịu thua, bó tay, hi hi, đây cũng là 1 từ địa phương nhưng thường được học sinh nhắc tới, ở chỗ rose hay nhắc nên rose chỉ có thể giải nghĩa như thế mờ thôi.]

Người lái xe chưa đóng cửa xe còn đang quíu, rất quíu, quíu chết người, đại thiếu gia, cậu chẳng lẽ muốn đem tam tiểu thư dạy dỗ thành người đòi tiền thứ hai sao?

“Ha ha...” Du Niệm che miệng cười khê, dòng quang trong mắt tràn đầy màu, không biết choáng váng tìm bao nhiêu mắt người ở chung quanh nhìn chăm chăm cô, “Em đã biết, tuyệt đối sẽ không làm không công.” Thật sự là một anh trai hiếm có, rõ ràng chính là lo lắng cô ở trường học không cẩn thận đem người bóp nát, nhưng là lại không kinh nghiệm, sẽ gặp phải sự tình, dù sao tuy rằng biểu hiện của cô thật sự vĩ đại, nhưng là ở trong mắt bọn họ vẫn là người chưa từng qua nhiệm vụ nào, cô gái giết qua người chân chính a.

Muội muội rất nhu thuận, muội muội rất nghe lời, sẽ không giống Du Nhiên mang theo sợ hãi như vậy tuy rằng đáy mắt lại cười. Lương Lễ chu đáo, gạt đầu, mặt không chút thay đổi vươn tay xoa đầu Du Niệm, sau đó bảo lái xe lái xe nhanh ngang mà đi.

Nhìn xe biến mất ở trong tầm mắt, Du Niệm này mới thu hồi ánh mắt, đối tầm mắt chung quanh nhìn như không thấy, khóe miệng mang theo mỉm cười làm cho người ta như gió xuân, cả người tự tin bay lên làm cho người ta cảm thấy đẹp mắt, thẳng đến bóng dáng Du Niệm đi xa, học sinh chổng chất ở cửa trường học mới riu rít vùng dậy.

“Trời ạ, vừa mới người kia, là La Sinh Nhược Du Niệm sao? Có phải đi làm giải phẫu chỉnh hình hay không?” Bằng không hẳn làm sao có thể cảm thấy thoạt nhìn thế nhưng còn chói mắt hơn Đoan Mộc Tịch Nhĩ? Thượng đế, thực sự là gặp quý!

“Cậu ngốc a, chính là La Sinh Nhược Du Niệm, chữ cái L của biển số xe, giáo phục cô gái màu đen, chính là La Sinh Nhược Du Niệm!” Kỳ thật trong lòng cô cũng không phải thực xác định.

“Chắc, cô ta còn có mặt mũi đến hà, còn ngại đem nhóm đại học bên kia biến thành không đủ loạn sao? Lại muốn đi quấy rầy Nhất Tịch điện hạ sao?”

“Ngay cả em gái ruột chính mình cũng hạ thủ được, trời biết cô ta có thể vì muốn có Nhất Tịch điện hạ hay không, sử dụng cái thủ đoạn hạ tam lam gì!”

Chỉ mong nhóm đàn chị nhất định phải thủ hộ nhóm điện hạ tốt a!”

”Ê, tiếng các cậu nói quá lớn.”

”A!Xùy, nhỏ giọng chút, gia tộc La Sinh Nhược trừ bỏ tiểu thư Du Nhiên đều là ma quỷ!”

“...”

Cho dù đi xa, Du Niệm cũng nghe được đến trong lời nói những người đó chít chít méo mó, chính là Du Niệm muốn dọn dẹp những người này một chút hứng thú cũng không có, muốn kéo người nào đó hỏi một chút nhóm trung học ở đâu, lại phát hiện không ai dám tiếp cận cô trong vòng phạm vi năm thước, vừa thấy đến cô thì như cừu nhìn thấy sói chạy đi, bắt đắ đi, đành phải đứng ở trước thành lan can bỏ cáo xem bản đồ.

Học viện hoàng gia Bautis rất lớn, khoảng cách nhóm đại học và trung học đi bộ là 30 phút.

Thành tích La Sinh Nhược Du Niệm không tốt, không giống La Sinh Nhược Du Nhiên năm nay cũng đã là sinh viên năm nhất của nhóm đại học, cho nên giữa trưa mỗi ngày sau giờ học thì mong mong hướng nhóm đại học chạy đưa tiện lợi cho Đan Khương Hằng.

Trước không nói Đan Khương Hằng có phải lúc cô quay người thì đem tiện lợi ném vào thùng rác hay không, đã nói thời gian nghỉ trưa chỉ có nửa giờ, cô tiêu cả thời gian một giờ chạy đi, mỗi lần đuổi theo thì mồ hôi đầm đìa, vốn sẽ không hình tượng còn tích lại mồ hôi thì càng khó nhìn, ngay cả hình tượng cơ bản khô mát sạch sẽ cũng không thể làm được, ai cũng vô pháp nhận đi.

”A —— Thất điện!” Một trận tiếng thét chói tai vang lên còn khoa trương hơn nhìn thấy ngôi sao điện ảnh.

Du Niệm nghiêng đầu, chỉ thấy học sinh ở cửa trường học đều tránh ra một cái đường, ánh mắt sùng bái ái mộ lại mang theo nhiều điểm kính sợ nhìn theo cửa trường, bảy nam nữ chủ yếu và thứ yếu đi vào mặc giáo phục bạch tôn, năm nam tử, hai nữ tử.

Cầm đầu đó là 1 nam tử kia tên là Đan Khương Hằng, chân nhân so với ảnh chụp càng mê người, giáo phục màu trắng kiểu tây trang dán thể bọc thân hình cao to, một đôi con ngươi đen yên lặng như nước, u buồn làm cho người ta tan nát cõi lòng, ngũ quan tinh xảo như thiên nhân, là một đứa con trai, thật sự xinh đẹp có chút khó tin.

Nam tử mặt sau đồng dạng đều mỗi người mỗi vẻ, không hề kém với Đan Khương Hằng chút nào, chỉ là khí chất của Đan Khương Hằng có vẻ nổi trội, làm cho mắt người ta cơ hồ đầu tiên liền đem tầm mắt đặt ở trên người hắn.

Bên người hắn có một cô gái, tóc đen nhánh tóc xoắn lộn cuốn trên vai, ngũ quan tinh xảo tương tự sáu phần cùng Đan Khương Hằng, trong xinh đẹp mang theo vài phần anh khí, hai tay ôm ngực, cau mày nghe thét chói tai bốn phía, hiện lên một chút tàn khốc khí thế lạnh thấu xương mười phần.

Một đám nam sinh ở bên cạnh xô xô đẩy đẩy, mặt đỏ tim đập nhìn cô, lại chỉ thấy giữa mày cô lạnh lùng nghiêm túc chột lóe, theo một tiếng của một đạo tàn ảnh vang lên “Phách!” làm cho toàn trường yên tĩnh.

”Àm ỹ cái gì? Vài ngày không học, quy củ cũng đã quên hay sao?” Đã thấy trong tay cô cầm một cây roi nâu, khí thế nữ vương mười phần trừng mắt người chung quanh, không hề là tiểu thư chấp pháp tước trong mười ba tước, em gái ruột thịt của Đan Khương Hằng, Đan Vận Hi.

Đan Vận Hi tạm dừng làm cho những người khác cũng ngừng lại theo, Đan Khương Hằng nghiêng đầu nhìn muội muội khí phái mười phần nữ vương, trong mắt yên lặng như mặt nước mang theo nhiều điểm u buồn hiện lên một chút sùng nịch, “Hi nhi, âm ỹ lớn phải dùng phương pháp xét nhà nga.” (rose: chả hiểu chỗ này =.)

Khóe miệng nữ vương Đan Vận Hi vừa kéo, roi trong tay thiếu chút nữa trượt, hung hăng trừng mắt nhìn mắt ca ca, thiếu chút nữa làm cho hình tượng chính mình sụp đổ, không tình nguyện thu hồi roi trong tay, thần sắc càng thêm lạnh lùng nghiêm túc đảo qua người bốn phía, làm cho người chung quanh không khỏi lạnh run, không dám ra lại một tiếng.

”Ô ô... Thất điện thật đẹp trai, nữ vương của ta, xin hãy SM!” Một người nam tử giáo phục màu xám không sợ chết về mặt si mê nhìn Đan Vận Hi, trên trán rõ ràng viết cái từ “M”.

Đan Vận Hi xem cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, một roi trực tiếp đánh bay, súc vật, hơn nữa đây, học kỳ này đã có thể góp đánh thành 47 (*)!

(*)Trong 1 trò chơi nổi tiếng tên “Warcraft” của Trung Quốc, 47 gọi tắt là chết kỵ, nói chính xác hơn nghĩa là “kỵ sĩ của Tử vong”.

Chợt, cảm nhận được một đạo tầm mắt bất đồng trong những người này, Đan Vận Hi sâu sắc quay đầu, đột nhiên chống lại Du Niệm đứng ở dưới bóng cây trước thành lan can thông báo cách đó không xa ——

Tìm kiếm với từ khoá: 3 thành viên đã gởi lời cảm ơn rose ıla về bài viết trên: HoanHỷ, beconhayngich, diep diep TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! 28.07.2014, 05:20 lengkeeng Lớp phó kỷ luật Ngày tham gia: 19.07.2014, 10:06

Bài viết: 479

Được thanks: 395 lần

Điểm: 0.61

Re: [Hiện đại - NP] Gia, thiếu dạy dỗ - Hắc Tâm Bình Quả Aaa...sao đug ngay khuc hay z ne huhu mau co chuog moi dj

thanks ban!!!

Tìm kiếm với từ khoá: 29.07.2014, 10:24 rose ila Lóp phó học tập Ngày tham gia: 24.04.2014, 16:34

Tuổi: 15 Re: [Hiện đại - NP] Gia, thiếu dạy dỗ - Hắc Tâm Bình Quả - Điểm: 11 Chương 9: Thất tịch cô gái

Trong nháy mắt, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, hoàng gia học viện Bautis thất Tịch điện hạ chống lại tam tiểu thư gia tộc La Sinh Nhược, đây căn bản là không phải người thường hoặc là quý tộc bình thường cảm niệm vô được .

Du Niệm đứng ở tại chỗ nhìn bảy vương giả trong truyền thuyết học viện hoàng gia Bautis, người thống trị toàn bộ học viện, cũng là người có được bảy sao sáu cánh cô muốn đạt được.

Trong tao nhả mang theo khí chất u buồn làm cho người ta tan nát cõi lòng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp giống như thượng đế tỉ mỉ điêu khắc, công tử chấp pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bi Tư —— Đan Khương Hằng, thủ tịch học viện hoàng gia Bautis, hội trưởng hội học sinh nhóm đại học.

Màu tóc vàng óng giống như cả ánh mặt trời chiếu lên, đôi mắt tím thủy tinh, tươi cười làm cho người ta dường như sáng mờ chiếu rọi, toàn thân lại tản ra một loại hơi thở xuân dược mị hoặc —— Đoan Mộc Hoắc, nhị tịch học viện hoàng gia Bautis, vương tử vương quốc Iberian.

Mặt không chút thay đổi, mang theo đôi mắt sói lãnh liệt lợi hại, sinh ra hơi thở lãnh khốc chói gắt, làm cho người ta không khỏi nhượng bộ lui binh, nhìn lên thật sâu —— Côi Dạ Tước, tam tịch học viện hoàng gia Bautis, người thừa kế tập đoàn tài chính lớn nhất thế giới.

Mặt lộ mỉm cười tựa gió xuân, ngũ quan nhu hòa tinh mỹ, chỉ cần liếc mắt một cái có thể làm cho tâm người ta giống nhau đều hóa thành một bãi xuân thủy —— Cổ Dịch Hiên, tứ tịch học viện hoàng gia Bautis, thánh tử âm nhạc thánh địa Nhạc Á của Thụy Bi Tư, trưởng âm nhạc xã của nhóm đại học học viện hoàng gia Bautis.

Đôi mắt nửa眯, thân mình tà tà tựa vào bên người Côi Dạ Tước, lười nhác giống như con mèo ăn no thỏa mãn, phơi ánh nắng mặt trời sau giữa trưa, tóc rậm rạp cuốn xoắn —— Khúc Quyển Si, công tử con một của luật pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bi Tư, ngũ tịch học viện hoàng gia Bautis.

Tóc vàng cuộn sóng lớn, tao nhả giống như thiên nga rơi xuống, mắt phượng hẹp dài tao nhả màu ngọc lục bảo, khóe miệng mỉm cười hàm chứa ôn nhu, mang theo xinh đẹp làm cho người ta tâm động —— Đoan Mộc Tịch Nhã, lục tịch học viện hoàng gia Bautis, công chúa vương Quốc Iberian, trưởng xã vũ đạo của nhóm đại học học viện hoàng gia Bautis, có danh hiệu vinh dự “ công chúa Bautis “.

Tóc đen buông xuống trên vai, trong kiều mỹ mang theo anh khí sắc bén tựa nữ vương, ngũ quan đồng dạng tinh xảo xinh đẹp, tương tự sáu phần với Đan Khương Hằng, thiên kim chấp pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bi Tư —— Đan Vận Hi, thất tịch học viện hoàng gia Bautis, trưởng ủy viên tác phong và kỷ luật của nhóm đại học.

Mỗi một người đều làm cho người ta ca ngợi thân phận bối cảnh, nhưng mà đồng dạng, bọn họ cũng có năng lực thân phận bối cảnh tương xứng với bọn họ, cùng La Sinh Nhược Du Niệm này chỉ có thân gia bối cảnh, nhưng khác nhau không có năng lực tương xứng đôi, xem, chênh lệch cỡ nào rõ ràng, giáo phục bạch tôn rất thưa thớt với giáo phục màu đen phổ biến.

Quả thực chăm chọc đến cực điểm.

“La Sinh Nhược Du Niệm?” đôi mắt Đan Vận Hi sắc bén nhíu lại, roi trong tay hung hăng quất một cái dấu vết màu trắng trên mặt đất, nhìn làm cho người ta hết hồn, người đứng gần cũng không khỏi lui lại mấy bước.

“Có việc sao?” khóe miệng Du Niệm cười nhạt, làm càn mà tinh tế đánh giá cô gái hơi thở cường đại này, cô nhớ rõ, cô gái này kỳ thật cùng tuổi cô, cũng đã trở thành 1 thành viên của nhóm đại học, lại là thất tịch trong số đó, rất lợi hại nha.

“Xem ra mấy tháng không thấy, lá gan thành lớn.” Khóe miệng bặm một chút châm biếm, Đan Vận Hi nói xong roi trong tay giống như trong nháy mắt biến thành kiếm đột nhiên hướng cô đánh úp lại.

Roi gần ngay trước mắt, khóe miệng Du Niệm ý cười càng sâu thêm, thân mình lại giống như lông chim nhẹ bay rồi nhảy ra khoảng cách.

Không ra ngoài ý liệu, người xung quanh vang lên một trận kinh hô, ngay cả trong mắt thất tịch đều hiện lên kinh ngạc.

“Xem ra đồn đãi không giả.” Trong nháy mắt thu hồi roi, trong mắt Đan Vận Hi mang theo hưng phấn và châm chọc nhìn Du Niệm, “Phế vật thay da đổi thịt à, khi nào thì bắt đầu chấp hành nhiệm vụ? Tốt nhất đừng để tôi bắt được nhược điểm, nếu không, nhà tù của nhà tôi, tôi sẽ làm cho một nhà các người La Sinh Nhược chuẩn bị một phòng siêu xa hoa đấy.”

”Hi nhì.” tiếng nói tao nhã của Đan Khương Hằng vang lên, trong mắt tỏa sáng huỳnh quang mang theo nhiều điểm không đồng ý, ánh mắt chuyển hướng Du Niệm, “Tháng này là tháng thi cử, lại không đạt được điểm chuẩn, học viện Bautis có quyền khai trừ cô.” Trong mắt xinh đẹp kia, đầy mắt lạnh lùng tựa một mảnh sa mạc.

Nói xong, bước đi mềm mại tao nhã dẫn đầu về phía trước đi lên, những người khác tự nhiên đuổi kịp.

Một đám cùng sát bên người cô mà qua, ánh mắt miễn cưỡng lạnh lùng trào phúng đảo qua, trực tiếp không nhìn, trong nháy mắt, tư tưởng học sinh đều noi theo Thất Tịch, dường như toàn bộ học viện Bautis đều đang gạt bỏ Du Niệm, nơi nơi đều tràn ngập nụ cười và thanh âm ác ý.

”Hừ.” cước bộ Đan Vận Hi dừng một chút, liếc mắt Du Niệm một cái, khinh thường cười lạnh một tiếng, phẩy vạt, tốt nhất đừng làm cho cô thất vọng, nếu không, ngay cả nhà tù cô cũng khinh thường chuẩn bị cho cô ta!

Ngô...

Du Niệm đứng ở tại chỗ, nhìn hào quang bóng dáng màu trắng dần dần đi xa kia bắn ra bốn phía, mảy moi ngăn chặn, cúi đầu nhìn nhìn màu đen trên người chính mình.

Quả nhiên, cô vẫn ưa màu trắng!

Nhóm trung học. Năm thứ 2 tổ A.

Cước bộ Du Niệm bước tiến lên, nhân khí quay về mười phần, lớp vô cùng náo nhiệt lập tức quạ đen bay qua 1 cách yên tĩnh, một đôi song ngâm có ý khinh thường, ánh mắt châm biếm cùng nhau liếc hướng nàng.

Du Niệm đứng ở trên bục giảng đi xuống nhìn lại, không biết chỗ ngồi chính mình ở nơi nào, theo thói quen khoe miệng gọi lên mỉm cười nhạt nhẽo, “Xin hỏi, chỗ ngồi của tôi ở nơi nào?”

”Như thế nào? Đại tiểu thư mấy tháng không có tới, ngay cả tổ chính mình ở nơi nào cũng không biết sao? Chắc chắn, chứ không phải là mất trí nhớ trong truyền thuyết đấy chứ? Nên sẽ không đem việc làm xấu xa của chính mình trước kia từng làm đều đã quên đi chứ?” Một người mặc giáo phục màu đen, cô gái vẽ nòng đậm son phấn hai tay khoanh ngực , tựa vào trên vách tường tán dóc cười lạnh nhìn cô.

Du Niệm nghiêng đầu nhìn về phía người nói chuyện, khoe miệng như trước mang theo cười, “Ừ, nếu bạn tới nói cho tôi biết, chỗ ngồi của tôi ở nơi nào thì tốt lắm.” Gật gật đầu, Du Niệm không lăm để ý đem đặt túi sách ra ngoài lấy ra 1 hộp bài xì phé vuông, không chút để ý thường thức .

”Hừ —— phẩy vạt quả nhiên là phẩy vạt, Đệ nhất gia tộc La Sinh Nhục này có con gái như mày như vậy, mấy ngàn năm danh dự tích góp từng tí đều bị phá hư hầu như không còn , tao muốn là mày, sớm đi tìm chết ——” đôi mắt mở to, nguyên bản học sinh xem kịch nhất thời quá sợ hãi, cổ họng cũng giống nhau bị người giữ lại, một tiếng cũng không phát được.

Chỉ thấy cái cô gái nói chuyện kia, tai sau trên vách tường, lộ ra bài xì phé dính ở mặt trên, mà hai má cô gái có một đạo vết thương thật sâu, máu phía sau lên lên trước dâng mà ra.

” Gia tộc La Sinh Nhục, giá giết người trên ba trăm vạn, tất, có hứng thú tìm tôi bàn việc buôn bán hay không?” Đầu ngón tay lộ ra bài xì phé thoải mái xoay tròn lập thể , giống như phát con bướm nhanh nhẹn múa lên, khoe miệng cô gái hàm chứa ý cười nhu hòa, cũng là làm cho người ta sinh sôi kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh.

Giáo viên vừa mới bước vào phòng học thấy một màn như vậy sắc mặt trắng bệch, đang muốn đi lên nói cái gì, trong chốc lát chống lại đôi mắt mỉm cười của Du Niệm, “Thầy, gây trở ngại việc buôn bán của em, hậu quả rất nghiêm trọng nga.” Không thể không nói, gia tộc La Sinh Nhục, thật sự rất trâu bò, loại sự tình mua giết người này cho dù ở trước mặt quan toà nói cũng không quan hệ, càng đừng nói uy hiếp một giáo viên bình thường.

Quả nhiên giáo viên kia suýt nữa hai chân mềm nhũn, đứng ở tại chỗ một cử động cũng không dám, trời, ông chỉ biết trong ban có một đứa nhỏ gia tộc La Sinh Nhục ông sớm hay muộn sẽ đi gặp thượng đế!

Thức thời Du Niệm rất vừa lòng giáo viên, cất bước chậm rãi tiêu sái đến cô gái trước mặt ngay dưới ánh mắt mọi người ngay cả hô hấp cũng không dám, ngón tay trắng nõn trong suốt lau qua hai má cô gái máu chảy đầm đìa, rút ra bài xì phé, “Thực gay go, ngày đầu tiên khiến cho tôi động thủ , gia tộc La Sinh Nhục tuyệt đối không làm không công, cho nên thừa ân huệ là năm trăm vạn, bạn có thể lựa chọn quét thẻ, chi phiếu hoặc là trả bằng tiền mặt, cho phép ghi nợ vào sổ sách, nhưng phải có lãi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Thất Tịch Cô Gái

Trong nháy mắt, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, hoàng gia học viện Bautis thất Tịch điện hạ chống lại tam tiểu thư gia tộc La Sinh Nhục, đây căn bản là

không phải người thường hoặc là quý tộc bình thường cảm miệng vô được .

Du Niệm đứng ở tại chỗ nhìn bảy vương giả trong truyền thuyết học viện hoàng gia Bautis, người thống trị toàn bộ học viện, cũng là người có được bảy sao sáu cánh cô muốn đạt được.

Trong tao nhã mang theo khí chất u buồn làm cho người ta tan nát cõi lòng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp giống như thượng đế tỉ mỉ điêu khắc, công tử chấp pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bỉ Tư —— Đan Khương Hằng, thủ tịch học viện hoàng gia Bautis, hội trưởng hội học sinh nhóm đại học.

Màu tóc vàng óng giống như cả ánh mặt trời chiếu lên, đôi mắt tím thủy tinh, tươi cười làm cho người ta dường như sáng mờ chiếu rọi, toàn thân lại tản ra một loại hơi thở xuân được mệnh danh —— Đoan Mộc Hoắc, nhị tịch học viện hoàng gia Bautis, vương tử vương quốc Iberian.

Mặt không chút thay đổi, mang theo đôi mắt sói lãnh liệt lợi hại, sinh ra hơi thở lãnh khốc chói gắt, làm cho người ta không khỏi nhượng bộ lui binh, nhìn lên thật sâu —— Côi Dạ Tước, tam tịch học viện hoàng gia Bautis, người thừa kế tập đoàn tài chính lớn nhất thế giới.

Mặt lộ mỉm cười tựa gió xuân, ngũ quan nhu hòa tinh mỹ, chỉ cần liếc mắt một cái có thể làm cho tâm người ta giống nhau đều hóa thành một bãi xuân thủy —— Cổ Dịch Hiền, tứ tịch học viện hoàng gia Bautis, thánh tử âm nhạc thánh địa Nhạc Á của Thụy Bỉ Tư, trưởng âm nhạc xã của nhóm đại học học viện hoàng gia Bautis.

Đôi mắt nửa眯, thân mình tà tà tựa vào bên người Côi Dạ Tước, lười nhác giống như con mèo ăn no thỏa mãn, phơi ánh nắng mặt trời sau giữa trưa, tóc rậm rạp cuốn xoắn —— Khúc Quyển Sí, công tử con một của luật pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bỉ Tư, ngũ tịch học viện hoàng gia Bautis.

Tóc vàng cuộn sóng lớn, tao nhã giống như thiên nga rơi xuống, mắt phượng hẹp dài tao nhã màu ngọc lục bảo, khóe miệng mỉm cười hàm chứa ôn nhu, mang theo xinh đẹp làm cho người ta tâm động —— Đoan Mộc Tịch Nhã, lục tịch học viện hoàng gia Bautis, công chúa vương quốc Iberian, trưởng xã vũ đạo của nhóm đại học học viện hoàng gia Bautis, có danh hiệu vinh dự “ công chúa Bautis ”.

Tóc đen buông xuống trên vai, trong kiều mỹ mang theo anh khí sắc bén tựa nữ vương, ngũ quan đồng dạng tinh xảo xinh đẹp, tương tự sáu phần với Đan Khương Hằng, thiên kim chấp pháp tước trong mười ba tước vị công quốc Thụy Bỉ Tư —— Đan Vận Hi, thất tịch học viện hoàng gia Bautis, trưởng ủy viên tác phong và kỷ luật của nhóm đại học.

Mỗi một người đều làm cho người ta ca ngợi thân phận bối cảnh, nhưng mà đồng dạng, bọn họ cũng có năng lực thân phận bối cảnh tương xứng với bọn họ, cùng La Sinh Nhục Du Niệm này chỉ có thân gia bối cảnh, nhưng khác nhau không có năng lực tương xứng đôi, xem, chênh lệch cỡ nào rõ ràng, giáo phục bạch tôn rất thưa thớt với giáo phục màu đen phổ biến.

Quả thực chiêm chọc đến cực điểm.

“La Sinh Nhục Du Niệm?” đôi mắt Đan Vận Hi sắc bén nhú lại, roi trong tay hung hăng quét một cái dấu vết màu trắng trên mặt đất, nhìn làm cho người ta hết hồn, người đứng gần cũng không khỏi lui lại mấy bước.

“Có việc sao?” khóe miệng Du Niệm cười nhạt, làm càn mà tinh tế đánh giá cô gái hơi thở cường đại này, cô nhớ rõ, cô gái này kỳ thật cùng tuổi cô, cũng đã trở thành 1 thành viên của nhóm đại học, lại là thất tịch trong số đó, rất lợi hại nha.

“Xem ra mấy tháng không thấy, lá gan thành lớn.” Khóe miệng bám một chút chiêm biếm, Đan Vận Hi nói xong roi trong tay giống như trong nháy mắt biến thành kiếm đột nhiên hướng cô đánh úp lại.

Roi gần ngay trước mắt, khóe miệng Du Niệm ý cười càng sâu thêm, thân mình lại giống như lông chim nhẹ bay rồi nhảy ra khoảng cách.

Không ra ngoài ý liệu, người xung quanh vang lên một trận kinh hô, ngay cả trong mắt thất tịch đều hiện lên kinh ngạc.

“Xem ra đòn đái không giả.” Trong nháy mắt thu hồi roi, trong mắt Đan Vận Hi mang theo hưng phấn và chiêm chọc nhìn Du Niệm, “Phế vật thay da đổi thịt à, khi nào thì bắt đầu chấp hành nhiệm vụ? Tốt nhất đừng để tôi bắt được nhược điểm, nếu không, nhà tù của nhà tôi, tôi sẽ làm cho một nhà các người La Sinh Nhục chuẩn bị một phòng siêu xa hoa đấy.”

“Hi nhi.” tiếng nói tao nhã của Đan Khương Hằng vang lên, trong mắt tỏa sáng huỳnh quang mang theo nhiều điểm không đồng ý, ánh mắt chuyển hướng Du Niệm, “Tháng này là tháng thi cử, lại không đạt được điểm chuẩn, học viện Bautis có quyền khai trừ cô.” Trong mắt xinh đẹp kia, đầy mắt lạnh lùng tựa một mảnh sa mạc.

Nói xong, bước đi mềm mại tao nhã dẫn đầu về phía trước đi lên, những người khác tự nhiên đuổi kịp.

Một đám cùng sát bên người cô mà qua, ánh mắt miễn cưỡng lạnh lùng trào phúng đảo qua, trực tiếp không nhìn, trong nháy mắt, tư tưởng học sinh đều noi theo Thất Tịch, dường như toàn bộ học viện Bautis đều đang gạt bỏ Du Niệm, nơi nơi đều tràn ngập nụ cười và thanh âm ác ý.

“Hừ.” cước bộ Đan Vận Hi dừng một chút, liếc mắt Du Niệm một cái, khinh thường cười lạnh một tiếng, phế vật, tốt nhất đừng làm cho cô thất vọng, nếu không, ngay cả nhà tù cô cũng khinh thường chuẩn bị cho cô ta!

Ngô...

Du Niệm đứng ở tại chỗ, nhìn hào quang bóng dáng màu trắng dần dần đi xa kia bắn ra bốn phía, mây hơi ngăn chắn, cúi đầu nhìn nhìn màu đen trên người chính mình.

Quả nhiên, cô vẫn ưa màu trắng!

Nhóm trung học. Năm thứ 2 tổ A.

Cước bộ Du Niệm bước tiến lên, nhân khí quay về mười phần, lớp vô cùng náo nhiệt lập tức quạ đen bay qua 1 cách yên tĩnh, một đôi song ngầm có ý khinh thường, ánh mắt châm biếm cùng nhau liếc hướng nàng.

Du Niệm đứng ở trên bục giảng đi xuống nhìn lại, không biết chỗ ngồi chính mình ở nơi nào, theo thói quen khoe miệng gọi lên mỉm cười nhạt nhẽo, “Xin hỏi, chỗ ngồi của tôi ở nơi nào?”

“Như thế nào? Đại tiểu thư mấy tháng không có tới, ngay cả tổ chính mình ở nơi nào cũng không biết sao? Chắc chắn, chứ không phải là mất trí nhớ trong truyền thuyết đấy chứ? Nên sẽ không đem việc làm xấu xa của chính mình trước kia từng làm đều đã quên đi chứ?” Một người mặc giáo phục màu đen, cô gái vẽ nong đậm son phấn hai tay khoanh ngực, tựa vào trên vách tường tán dóc cười lạnh nhìn cô.

Du Niệm nghiêng đầu nhìn về phía người nói chuyện, khoe miệng như trước mang theo cười, “Ừ, nếu bạn tới nói cho tôi biết, chỗ ngồi của tôi ở nơi nào thì tốt lắm.” Gật gật đầu, Du Niệm không lăm để ý đem đặt túi sách ra ngoài lấy ra 1 hộp bài xì phé vuông, không chút để ý thường thức.

“Hừ —— phé vật quả nhiên là phé vật, Đệ nhất gia tộc La Sinh Nhục này có con gái như mày như vậy, mấy ngàn năm danh dự tích góp từng tí đều bị phá hư hầu như không còn, tao muốn là mày, sớm đi tìm chết ——” đôi mắt mở to, nguyên bản học sinh xem kịch nhất thời quá sợ hãi, cổ họng cũng giống nhau bị người giữ lại, một tiếng cũng không phát được.

Chỉ thấy cái cô gái nói chuyện kia, tai sau trên vách tường, lộ ra bài xì phé dính ở mặt trên, mà hai má cô gái có một đạo vết thương thật sâu, máu phía sau lên lên trước đáng mà ra.

“Gia tộc La Sinh Nhục, giá giết người trên ba trăm vạn, tát, có hứng thú tìm tôi bàn việc buôn bán hay không?” Đầu ngón tay lộ ra bài xì phé thoải mái xoay tròn lập thể, giống như phát con bướm nhanh nhẹn múa lên, khoe miệng cô gái hàm chứa ý cười nhu hòa, cũng là làm cho người ta sinh sôi kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh.

Giáo viên vừa mới bước vào phòng học thấy một màn như vậy sắc mặt trắng bệch, đang muốn đi lên nói cái gì, trong chốc lát chống lại đôi mắt mỉm cười của Du Niệm, “Thầy, gây trở ngại việc buôn bán của em, hậu quả rất nghiêm trọng nga.” Không thể không nói, gia tộc La Sinh Nhục, thật sự rất trâu bò, loại sự tình mua giết người này cho dù ở trước mặt quan toà nói cũng không quan hệ, càng đừng nói uy hiếp một giáo viên bình thường.

Quả nhiên giáo viên kia suýt nữa hai chân mềm nhũn, đứng ở tại chỗ một cử động cũng không dám, trời, ông chỉ biết trong ban có một đứa nhỏ gia tộc La Sinh Nhục ông sớm hay muộn sẽ đi gặp thượng đế!

Thức thời Du Niệm rất vừa lòng giáo viên, cất bước chậm rãi tiêu sái đến cô gái trước mặt ngay dưới ánh mắt mọi người ngay cả hô hấp cũng không dám, ngón tay trắng nõn trong suốt lau qua hai má cô gái máu chảy đầm đìa, rút ra bài xì phé, “Thực gay go, ngày đầu tiên khiến cho tôi động thủ, gia tộc La Sinh Nhục tuyệt đối không làm không công, cho nên thừa ân huệ là năm trăm vạn, bạn có thể lựa chọn quét thẻ, chi phiếu hoặc là trả bằng tiền mặt, cho phép ghi nợ vào sổ sách, nhưng phải có lãi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Kỳ Quan Cô Gái

Năm trăm vạn, đối với người có thể đi vào học viện hoàng gia Bautis mà nói thật sự không phải là việc ghê gớm gì, cái cô gái kia run run bắt tay vào gọi điện thoại cho trong nhà để cho người ta đưa chi phiếu đến, ngay cả huyết trên mặt cũng bất chấp xử lý, bạn học xung quanh lại ngay cả sợi tóc cũng không dám rơi xuống.

“Gia tộc La Sinh Nhục là việc buôn bán, nghề chính của chúng tôi là giết người, thù hạ lưu tình và vân vân, có thể sánh bằng giết người phải lao lực rất nhiều đấy.” Chờ tiền đưa tới đồng thời, Du Niệm có chút nhàm chán ngồi ở trên bàn, coi như oán giận nói xong, nhìn thân mình cô gái càng phát ra run run, đáy mắt hiện lên quang mang trò đùa dai.

“Nha nha, tháng thi cử này còn bao nhiêu ngày nữa?” Du Niệm cười yêu ớt nhìn về phía cô gái.

“... 8, tám ngày...” Nức nở lên tiếng trả lời, cái cô gái luôn luôn kiêu ngạo đã quen trong ban chưa từng có lúc gần gũi đối mặt Từ Thần như vậy, chỉ có chính cô cảm thụ được tờ giấy bài kia ẩn hàm sát khí làm cho người ta ngay cả linh hồn cũng sợ run lạnh thấu xương đi theo, chỉ cần lại sâu một ít, là có thể cắt qua nửa khuôn mặt của cô, lỗ tai cũng sẽ bị chẻ thành hai đoạn, hiện tại ngấm lại cũng cơ hồ chịu đựng sợ hãi lợi hại.

Người gia tộc La Sinh Nhục, quả nhiên đều là ác ma!

”Tám ngày à.” mâu quang sâu kín hiện lên, bài xoay tròn ở đầu ngón tay, sáng lẹ đến không thể dò mắt, “Nghe nói lớp ở Bautis dựa theo thành tích sắp xếp a.” một ban bọn họ là năm thứ hai nhóm trung học chia đều thành tích kém cỏi nhất, cho nên xếp hạng cuối cùng, ngô, thân là đứa nhỏ gia tộc La Sinh Nhược, thế nhưng học tập kém cỏi nhất lớp học tập, nói ra đi cũng quá điểm khó nghe.

Cho nên ——

”Tháng thi cử này, nếu không có đem tổ F biến thành tổ A, tôi không ngại chính thức tiếp sinh ý trước miễn phí luyện tay một chút chứ.” bài bầu ngón tay xoay tròn huyền ảo biến mất ở đầu ngón tay của cô, bám chặt chẽ ở chính giữa bảng đen, một con quỷ toét miệng giống như đang cười nhạo mọi người ở đây.

Người ở đây nào dám nói, mỗi lần phân chia người kéo thấp lớp chẳng phải là La Sinh Nhược Du Niệm sao, không ai hoài nghi trong lời nói Du Niệm, bởi vì dòng họ La Sinh Nhược gắn trên đầu cô này, là bị toàn bộ thế giới tán thành hơn nữa cho phép tồn tại tội phạm giết người, huống chi màu đỏ tươi một bên hai má cô gái bất chính kia đã làm cho bọn họ có kiến thức, cô gái này lãnh huyết vô tình sao?

Kiều ngạo! trong nháy mắt đầu óc mọi người sáng lên hai chữ này, tám ngày này liệu chết phải thi đồ vì cái người kiêu ngạo! Cái khác cho dù lại một lần nữa bị thành tích của Du Niệm kéo xuống, bọn họ nghĩ cô cũng không lý do tìm bọn họ phiền toái.

Đây chính là chỗ chuyện khép lại tánh mạng, ai cũng không có tâm tư lại đi quản phế vật làm sao có thể đột nhiên biến hóa nhiều như vậy, ba chữ La Sinh Nhược này vẫn đều là sợ hãi bọn hắn bắt đầu từ lúc còn nhỏ.

—— “dạy dỗ người” phân cách tuyến ——

Kim bài giáo viên có giấy chứng nhận bậc thầy nghiêm túc giảng bài, học sinh phía dưới một đám không bình thường cũng nghiêm túc nghe giảng, bút trong tay bay nhanh ghi chép bài, làm cho giáo viên vạn phần vui mừng không biết tiết khóa thứ nhất đã xảy ra chuyện gì, quả nhiên cho dù là vạn năm ban F cũng rốt cục bị bà cảm hóa sao? [RL:bà ni bị tự kỉ cấp độ cũng không bình thường =.=]

Vị giáo viên này nào biết đâu rằng, bọn họ nhận thức như vậy thật là vì bảo trụ mệnh chính mình, này cũng không phải là hay nói giỡn, đem mệnh cùng thành tích vẽ lên ngang bằng, đây là sáng sớm hôm nay La Sinh Nhược Du Niệm cho bọn hắn định ra đẳng thức a.

Du Niệm ngồi dựa vào góc ở chỗ cửa sổ cuối cùng, phòng dạy học đối diện vừa vặn là 1 tòa nhóm đại học , khoảng cách có chút xa, mắt người bình thường chỉ ần ần xem tới được có bóng người nhò nháo, căn bản là không thể thấy rõ, chính là ngũ cảm Lam Ảnh cũng phải là không bình thường , cho nên cô thấy được rất rõ ràng tầng lầu đối diện, cùng vị trí bất cứ người nào trong lớp .

Cùng vị trí tổ F bọn họ vừa vạn tương phản, bên cái phòng học kia là tổng hợp tổ A nhóm đại học hệ năm thứ tư.

Nam tử u buồn làm cho người ta tan nát cõi lòng lẳng lẳng dựa vào cửa sổ, trong tay lật xem một quyển nước ngoài nguyên văn, bỏ đi áo khoác giáo phục màu trắng, trên người chỉ mặc 1 món áo somi thuần trắng, sạch sẽ dưới ánh mặt trời chiếu ra vàng sáng nhột nhột, sùn mặt tinh xảo trắng nõn tuyệt mỹ như họa.

Ngô...

Đột nhiên trong đầu nổi lên ý niệm trò chơi luyện ái cùng hắn đến một hồi trong ba tháng.

Du Niệm nâng cằm, hoàn toàn bỏ qua giáo viên mà nhìn nam tử đối diện tuyệt mỹ như ma cả rỗng, khóe miệng mang theo mỉm cười nhạt nhẽo ôn hòa, làm cho vài cái thiếu niên ngồi ở bên cạnh cô đều quên huyết tính buổi sáng hôm nay, xem ngây ngốc.

Mấy con chim nhỏ màu vàng nhạt đã nhận ra cái hơi thở gì làm cho chúng nó thích, bay đến bên cửa sổ Du Niệm, tiếng kêu chít chít thanh thúy đáng yêu đánh gãy thanh âm giáo viên trong lớp, học sinh cũng tò hấp dẫn đến.

Du Niệm đối với cái này dường như không hề phát hiện, dưới ánh mặt trời vươn ngón tay cơ hồ nửa trong suốt, một con chim nhỏ vàng nhạt sắc lập tức đứng ở mặt trên, riu ra riu rít vui mừng kêu to , bộ dáng đáng yêu, làm cho giáo viên gần bướng đều không khỏi thả lỏng biểu tình bộ mặt.

Bạn học toàn ban đều sợ ngây người, biểu tình của La Sinh Nhược Du Niệm thật dịu dàng, khuôn mặt bình thường thế nhưng bởi vì vẻ mặt dịu dàng kia mà làm cho người ta cảm thấy vạn phần kinh diễm, không phải nói trên tay người dính đầy huyết tinh sẽ không bị động vật nhỏ thích không? Vì sao chim chúc phúc sẽ giống như rất cao hứng vây chuyển quanh nàng?

”Hắc hắc! Kỳ quan nha!” phòng dạy học đối diện, một cái nam tử cầm kính viễn vọng trong ngắm chung quanh gặp được cảnh tượng bên này, kinh ngạc gọi lớn, “Chim Chúc phúc thế nhưng vây chuyển quanh La Sinh Nhược Du Niệm! Thế giới muốn hủy diệt sao? !”

Tay đang lật xem bộ sách có chút dừng một chút, Đan Khương Hằng chậm rãi quay đầu nhìn về phía phòng dạy học đối diện, khoảng cách quá xa chút, hắn thấy không rõ khuôn mặt người đối diện, nhưng cũng có thể nhìn thấy vài cái tấm bóng đáng nhỏ vàng nhạt sắc có cánh kia đang tạm dừng ở không trung.

Đi qua, không cần Đan Khương Hằng ra tiếng, nam tử cầm kính viễn vọng liền tự chủ đưa lên kính viễn vọng.

Trong tầm mắt lọt xuyên vào đôi mắt tựa như nước dường như quên làm cho hắn giật mình, nhưng mà hồi lâu một cái tin tức lại đột nhiên làm cho hắn đã quên cái ý niệm khác trong đầu, môi mím đỏ hồng có chút lơ đãng lâm lâm, “Xem ra, thời gian 'Cái kia' khởi động sắp tới.”

”Sắp tới sao...” Khúc Quyển Sí nằm ở mặt cò góc buồng kính viễn vọng trong tay, khoe môi nhếch lên cười lười nhác lại hứng thú mười phần.

”Phách ——! Thế nhưng trong lúc học lại không tập trung, đều muốn tiến vào nhà xác Diện Bích sao?” tiếng roi vang hung hãn quát trên mặt đất cùng lời nói khí thế mười phần nhất thời làm cho phòng dạy học đối diện từng ánh mắt người theo dõi Du Niệm ngồi nghiêm, đôi mắt không dám loạn thoải hay nói giỡn, rồi Thất Tịch điện hạ cũng không phải là ai đều chịu nổi, hơn nữa, nhà xác...

Ánh mắt Đan Vận Hi lạnh lùng nghiêm nghị quét về phía cô gái đối diện lại không chút nào tự biết sắp sửa khiến cho toàn bộ thế giới oanh động, rồi trong tay vung lên cơ hồ cọ sát với không khí tạo ra đóm lửa, quả nhiên một nhà La Sinh Nhược đều là bất nguồn phiền toái, chờ xem, một ngày nào đó, cô sẽ đem tất cả một đám các người đều bắt vào ngục giam nhà cô!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11

Buổi chiều tan học.

Đa số học sinh đều lựa chọn đi nhà ăn dùng cơm, nhóm tiểu học, nhóm sơ trung, nhóm trung học, nhóm đại học, đều có một nhà ăn cao cấp. Chỉ có một số người lựa chọn mang cơm tiện lợi, ví dụ như bởi vì thành tích tốt mà được nhập học miễn phí giúp đỡ học sinh như La Sinh Nhược Du Niệm.

Học viện hoàng gia Bautis là một nơi xinh đẹp và hoa lệ, nếu dạy học lâu ở đây và nói quá lên thì có thể so sánh với Nhà Trắng của nước Mỹ ở thế giới kia.

Du Niệm mang theo hộp cơm tiện lợi do Thất Nương làm đi xuống tầng. Hết lần này đến lần khác học sinh nhìn thấy cô đều tránh đi, trông bộ dạng thật cẩn thận như đang tránh một quả bom hẹn giờ. Được rồi, kỳ thật dòng họ La Sinh Nhược ở xã hội của thế giới này vẫn là quả bom hẹn giờ, bởi vì không ai biết khi nào người gia tộc La Sinh Nhược tới giết mình.

Du Niệm thật ra là một người rất thích náo nhiệt, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài khí chất ôn hòa của cô thích hợp với cao quý mà thanh nhã. Mọi người nói chuyện đều dùng âm thanh nhỏ nhất, chỉ có tiếng đàn dương cầm nổi tiếng thế giới chậm rãi vang lên. Trên thực tế, vào lúc dùng cơm, Du Niệm thích ở nơi yên tĩnh mà dùng.

Cho nên khi Du Niệm thật vất vả mới tìm thấy nơi làm cho cô vừa lòng thì hoàn toàn không để ý nơi đó đã bị một người khác chiếm lấy.

Cánh hoa anh đào màu trắng ngà bay bay. Mở hộp cơm tiện lợi, thấy bên trong một nửa là cơm, một nửa là 3 loại thức ăn khác nhau xếp rất đẹp mắt, ở giữa là một tấm khăn cách nhỏ. Đồ ăn mang theo hương thơm ấm áp làm cho tâm trạng của Du Niệm rất tốt, đôi mắt ánh lên, đẹp đến nỗi có thể làm cho người ta quên cả hô hấp.

Còn cái người đã bị bỏ qua kia – chính là kẻ đệ nhất lười trong truyền thuyết của học viện hoàng gia Bautis. Mỗi ngày đi học chính là để ngủ, nhiều lần trong khi thi đều có thể nằm lần bảy lượt làm sáu lười, bị Thất Tịch điện hạ hành hạ, nhưng dù vậy cũng không hề thay đổi. Vẫn như trước ăn xong ngủ, ngủ rồi lại ăn, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngủ không kể thời điểm, bên cạnh chỉ cần có người thì bất kể nam hay nữ đều dựa vào, đệ nhất vô địch lười – Khúc Quyển Sí.

Từ lúc Du Niệm tới hán đã tỉnh, cau mày nhưng không lên tiếng, hán đối với truyền thuyết trong hai tháng lột xác của người con gái này vô cùng hiếu kỳ, chỉ vì rất lười nên cũng không chú ý đến cô ta. Kết quả cô tự mình tìm tới, hán chỉ cần mở mắt là có thể nhìn tới, thật sự là quá may mắn!

Khúc Quyển Sí lần một vòng, điều chỉnh thân, Du Niệm cách ba bước chỗ hán đang ngồi, mắt híp lại một nửa, cực kì làm càn mà đánh giá cô.

Ánh mắt cực nóng như vậy mà Du Niệm không phát hiện ra thì có thể đi đầu thai lại.

Ngẩng đầu, chống lại đôi mắt híp lại lười biếng, trừng mắt nhìn, cũng cực kì làm càn mà đánh giá người này.

Toàn thân mang theo một cảm giác lười biếng, vốn là thói quen xấu nhưng ở trên người hán lại tốt đến lạ thường. Thân hình thon dài, dáng người hơi gầy, cơ bắp rắn chắc, nhìn qua như một con báo hoàn mỹ đang ăn no thỏa mãn, lười nhác mà tao nhã. Tuy vậy cũng không thể xem nhẹ tính nguy hiểm bởi vì ánh mắt của hán tràn ngập ý muốn làm càn xâm lược.

Ngô...

Du Niệm theo thói quen tự hỏi, trong lòng thắc mắc, trước kia trong trường học này không có gặp qua loại người thú vị như thế này, bây giờ xem ra cũng không quá nhàm chán nha.

Nghĩ xong, Du Niệm đóng nắp hộp tiện lợi, đứng lên đi qua bên Khúc Quyển Sí.

Vốn bị Du Niệm dùng ánh mắt làm càn mà đánh giá, trong con người lại có chút ý lạnh, nay nhìn thấy cô đi về hướng mình, bản năng đối với cảm giác nguy hiểm không khỏi làm cho hắn ngồi dậy. Tuy rằng hắn không cảm giác được hơi thở nguy hiểm trên người cô, mà cô thoát nhìn giống người vô hại, nhưng cô là người của gia tộc La Sinh Nhược, chỉ như vậy cũng có thể làm cho người ta cảnh giác.

Nếu lúc này Ly Nhi nhìn thấy Du Niệm nhất định sẽ rống to: lại nữa, Lam Ảnh cậu là một cái đại sắc nữ, nhanh đem cô ấy kéo về.

“Xin hỏi...” tiếng nói ôn nhu mà uyển chuyển làm cho người ta không khỏi có chút thất thần. Du Niệm tao nhã hành lễ, mỗi một cử động đều đẹp chuẩn mực như nghệ thuật hóa. “Cậu có hứng thú chơi trò chơi ba tháng luyện ái với tôi hay không?”. Đến đây chính là câu nói kinh điển của Lam Ảnh.

“...” Khúc Quyển Si ngẩng người hai giây. Một hồi lâu sau mới hoàn hồn, nhìn cô gái trước mắt, giọng nói có chút khàn khàn mà lại vạn phần kêu gọi vang lên: “Ra là vì vậy nên cô không ra tay với tôi?”

“Cậu muốn tôi ra tay với cậu? Có thể đó, bây giờ cậu có 3 lựa chọn. Thứ nhất: chết, vì cậu là công tử luật pháp tước, sau này có khả năng tôi sẽ gặp phiền toái, cho nên giá là ba triệu. Thứ hai: không chết không tàn phế, kỹ thuật này có điểm khó, hơn nữa cũng rất phí sức, cho nên, giá bốn triệu. Thứ ba: không chết nhưng tàn phế, cái này thì tôi rất thuần thục, nhưng lại không phù hợp với quy định của gia tộc La Sinh Nhược, cho nên giá năm triệu. Như vậy, mời cậu chọn hạng mục phục vụ. Nếu cậu chọn chết thì phiền thanh toán trước. Cậu có thể thanh toán bằng tiền mặt hoặc chi phiếu, không cho phép ghi nợ.” Nhưng khả năng này trong luật pháp tước có điểm phiền toái.

Cả người Khúc Quyển Si ngã trên cô kính ngạc nhìn người trước mắt dùng giọng điệu đàm bạc không do dự đang nói, đây là người mới tán tỉnh với hắn hay sao (hắn là tán tỉnh đi)? Còn có, biện pháp trực tiếp chết là tốt nhất sao? Không đúng, trực tiếp chết vẫn còn quý!

“Xin hỏi, lựa chọn của cậu?” Du Niệm thân nhiên nhìn người đang nằm trên mặt đất, gia tộc là trên hết, cho nên nam nhân xếp sau, chờ nhiệm vụ làm xong lại đến nói.

“...Không, tôi không tính bàn chuyện buôn bán với gia tộc La Sinh Nhược.”

“Như vậy a.” Thu hồi bộ tú lơ khơ đã lấy ra, giọng điệu của Du Niệm có chút tiếc nuối.

“Không, xin đừng tiếc nuối, cho dù là công tử con một của mười ba tước bị gia tộc La Sinh Nhược giết, chỉ cần không để lại chứng cứ, gia tộc La Sinh Nhược sẽ không bị ảnh hưởng...”

Thấy Du Niệm không hề có ý động thủ, Khúc Quyển Si lập tức khôi phục bản tính, toàn thân lười nhác, làm cho người ta ở bên hắn cũng bị đồng hóa, có xúc động muốn ngủ.

“Cô vừa mới nói thích tôi?” Khúc Quyển Si híp con mắt lười biếng nhìn cô, giọng điệu cũng có vẻ trầm thấp mà gọi cảm.

“Không, chính là hỏi cậu có đồng ý chơi trò chơi luyện ái với tôi mà thôi.” Du Niệm nghiêm túc sửa lại, cô rất thích trò chơi, sau ba tháng có thể không kiêng nể gì hắn, biểu hiện cho hắn xem. Nhưng mà trước khi trò chơi bắt đầu hoặc sau khi trò chơi kết thúc, nghĩ cũng đừng có nghĩ.

“A, ừ ~ ?” Đôi mắt Khúc Quyển Si lại càng phát ra mị hoặc. “Tôi có thể lý giải là vì La Sinh Nhược Du Niệm bị Đan Khương Hằng làm cho thương tâm nên chuẩn bị noi theo Đoan Mộc Hoắc, làm một tiểu thư hoa tâm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Lời nói của Khúc Quyển Si làm Lam Ảnh có chút giật mình, Đoan Mộc Hoắc? Trong đầu hiện ra đôi mắt màu tím của nam nhân, cả thân như được ánh mặt trời bao phủ, thật chói mắt, nhưng mà người này có khí chất mê hoặc như xuân đương, quả thật có bản lĩnh của hoa hoa công tử.

“Như thế nào?” Nhìn biểu tình trầm tư của Du Niệm, khóe miệng Khúc Quyển Si gọi lên một nụ cười lười nhác mà lại mang mười phần trào phúng: “Bị tôi nói trúng rồi? Nhưng mà, chẳng lẽ gia tộc La Sinh Nhược cho phép cô như vậy sao? Không đúng, cho dù được gia tộc cho phép, chỉ sợ cũng không được!” Khuôn mặt bình thường như vậy thì căn bản không có tư cách làm hoa hoa tiểu thư.

Du Niệm nhìn về phía Khúc Quyển Si: “Tôi có thể lý giải là cậu cự tuyệt sao?”

Người đàn ông này thật là đông dài...

Trong mắt Du Niệm biểu đạt như vậy chính là ý này.

Đôi mắt Khúc Quyển Si nhú lại, một chút tàn khốc lướt qua đáy mắt, khóe miệng lại nở nụ cười lười nhác mà xinh đẹp: “Không, tôi nhận.”

Không phải rất thú vị sao? La Sinh Nhược Du Niệm thế lại mời chơi trò chơi này, hắn muốn nhìn một chút, cô chơi như thế nào.

Mặc dù “cái kia” với cô sau khi khởi động có khả năng có quan hệ phiền toái, nhưng mà, hiện tại vẫn còn sớm.

Có được đáp án mình mong muốn, khoe miệng Du Niệm có chút gọi lên, đôi mắt hoa đào cong thành hình trăng tròn, trong nháy mắt hào quang lưu chuyển, làm cho Khúc Quyển Si ngẩn ngơ tại chỗ.

“Hiện tại là giữa trưa 12 giờ 30 phút ngày 7 tháng 9, thời hạn trò chơi cuối cùng là giữa trưa 12 giờ 30 phút ngày 7 tháng 12.” Du Niệm cười nói đậm nhiên (thanh đậm cùng thanh nhiên), cầm hộp com đi tới ngồi bên người Khúc Quyển Si, nhìn hân với ánh mắt ôn nhu mà chuyên chú: “Ăn com trưa sao? Cùng nhau ăn đi.”

“...” Bên cạnh đột nhiên có người, trên người cô gái này còn có một mùi hương thân nhiên mà thoải mái, không hiểu sao làm cho hân còn cảm thấy buồn ngủ hơn cả yên giấc mỗi tối, đôi mắt kia làm cho hân cảm thấy như đang được vây trong cảm giác của mẹ, an toàn mà ấm áp.

“Ngô... Cậu dị ứng với hải sản sao? Thất Nương làm đồ ăn ngon lắm.” Du Niệm nói xong liền gấp từ hộp com tiện lợi ra một miếng tôm chiên, đưa tới bên miệng Khúc Quyển Si. Khúc Quyển Si theo bản năng há mồm, sau đó nếm vị trong miệng làm cho hân hoàn hồn, có chút trừng lớn mắt khi thấy Du Niệm dùng chiếc đũa vừa dứt cho hân lấy một miếng súp lơ rồi tự ăn.

“Oa nga ~! Xem tôi phát hiện ra cái gì?” Giọng nữ có chút mát mẻ vang lên, hai người nghiêng đầu, chỉ thấy hai tay Đan Vận Hi khoanh trước ngực đứng ngoài lùm cây, từ trên cao nhìn xuống hai người. Trong mắt như đang biểu đạt ý tứ, tôi đang đến bắt người làm chuyện không tương.

Khúc Quyển Si miễn cưỡng nhìn Đan Vận Hi một cái rồi lại nhìn Du Niệm bên cạnh, từ từ nhắm mắt ngủ, hân phát hiện ở bên cạnh nữ nhân này cảm giác thật thoải mái, khẳng định có thể ngủ ngon một giấc.

“Tôi nghĩ, học viện Bautis hân không có nội quy trường học cấm học sinh yêu đương đi?” Du Niệm giương mi nhìn Đan Vận Hi, khoe miệng mang nụ cười hứng thú. Cô gái này tựa hồ đối với mình, thậm chí đối với gia đình mình có địch ý, không thể không nói, tại đây gia tộc La Sinh Nhục có được đặc quyền của thế giới là một điều rất thú vị nha.

“Yêu đương?” Đan Vận Hi cau mày, ánh mắt dừng ở trên người Khúc Quyển Si, trong mắt ánh lên vẻ tàn khốc: “Họ Khúc, cậu đang ở đây làm trò gì? Người của gia tộc La Sinh Nhục với cậu là không có khả năng.” Thân là công tử luật pháp tước, quan hệ cùng với người gia tộc La Sinh Nhục, thật sự rất không sáng suốt.

Mí mắt Khúc Quyển Si giật giật, cuối cùng vẫn là mở mắt ra, đôi mắt híp lại nhìn Đan Vận Hi, khoe miệng bật ra một nụ cười trào phúng: “Cô không biết là cùng người gia tộc La Sinh Nhục yêu đương so với mỗi ngày đều muốn đem một nhà La Sinh Nhục vào nhà giam thực tế hơn nhiều sao? Đúng rồi, gia tộc La Sinh Nhục không phải còn có hai công tử độc thân sao? Thế nào? Đại tiểu thư có muốn đi quyến rũ một người thử xem không?”

“Muốn chết!” Lời nói của Khúc Quyển Si làm Đan Vận Hi nổi giận, ánh mắt sắc như dao, roi trong tay ‘Chát’ một tiếng làm mặt cô xanh biếc hiện lên một vệt đất trông màu nâu, trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh hướng Khúc Quyển Si mà công kích.

Nhưng mà, roi vừa đến trước mặt Khúc Quyển Si thì như bị va chạm vào một cái gì đó, bắn ngược trở về. Đan Vận Hi thu hồi roi, con mắt lợi hại nhìn về phía roi của cô rút ra thì một lá bài đâm sâu trên thân cây to.

Quay đầu, liền nhìn thấy Du Niệm vẫn như trước ngồi dưới đất, thắt lưng thẳng, đáng ngồi tao nhã, hai ngón tay trắng nõn hé ra lá bài Q bích, che đi mũi và môi cô, chỉ lộ một đôi mắt hoa đào đặc hữu của gia tộc La Sinh Nhục. Nếu không nhìn đến các bộ phận bình thường khác thì ánh mắt kia của cô thật quý dị mà yêu dã, đẹp thu hồn người.

Không thể không nói, ngay cả Khúc Quyển Si ngồi bên Du Niệm cũng bị kinh ngạc. Bởi vì hân ngồi gần cô như vậy mà cũng không nhìn thấy Du Niệm ra tay. Roi của Đan Vận Hi lực mạnh bao nhiêu, hân thường xuyên bị đánh không thể không biết. Thế mà chỉ cần một lá bài mà có thể đánh văng ra? Đây là vũ khí mới nhất mà gia tộc La Sinh Nhục nghiên cứu ra sao?

“Trước mặt tôi mà lại dám động đến người yêu tôi, tôi sẽ rất mất hứng đó nha” Ngón tay khẽ nhúc nhích, lá bài Q bích nháy mắt biến mất trước mặt hai người, tốc độ cực nhanh làm người ta tưởng là ảo giác.

Đan Vận Hi nhìn Du Niệm, đôi mắt có chút hoảng hốt rồi lại nghĩ tới cái gì, đôi mắt sáng lên, xoay người hướng cái cây to kia chạy tới. Nhìn thấy lá bài vẫn chưa biến mất, khoe miệng nở nụ cười, tốt lắm, có chứng cứ!

Chính là ———

Lúc chạm tới lá bài kia, biểu tình Đan Vận Hi tức khắc cứng đờ, không thể tin cảm lá bài nhìn phải nhìn trái, bài, quả thực chân chính là bài!

Điều này sao có thể? Đem lá bài này làm chứng cứ giết người, có quý mới tin!

Khuôn mặt lập tức ngẩng lên, nháy mắt không biết nói gì, rồi lại ngẩng đầu, cô gái kia lại là phế vật của gia tộc La Sinh Nhục, không thể tin được.

“A, Tiểu Hi, Tiểu Si, các người lại ở đây đánh nhau sao?” Một âm thanh trên đầu truyền đến. Cách đó không xa là một nam nhân mặc áo trắng nhẹ nhàng bước tới, miệng ngậm một chiếc kẹo que, tươi cười như nắng, tỏa ra ánh sáng chói mắt, đôi mắt từ thủy tinh mang theo ý cười.

“Ồ trước mặt tôi mà dám ăn kẹo que sao? Hay là cậu vẫn muốn nhà giam diện bích hay sao?” Tâm trạng không tốt của Vận Hi tìm được nơi trút giận, roi trong tay vung lên, tiếng ‘Chát chát’ làm cho người ta sợ hãi vang lên.

“Thật là, bây giờ còn là thời gian dùng cơm a, Tiểu Hi ăn nói hung hăng như vậy, sợ là không gả được ra ngoài nga.” hai tay Đoan Mộc Hoắc đút trong túi, đưa kẹo que hướng Đan Vận Hi cười sáng lạn như ánh mặt trời, sau đó mới nghiêng đầu nhìn về phía lùm cây mà Khúc Quyển Si và Du Niệm đang ngồi.

Khi đôi mắt màu tím nhìn thấy đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách kia thì ngẩn ngơ trong nháy mắt. Giây tiếp theo hoàn hồn, đáy mắt lại hiện lên hứng thú dạt dào: “La Sinh Nhược tam tiểu thư rốt cục không mê luyện Đan Khương Hằng nữa mà lại chuyển sang Khúc Quyển Si sao? Ngô... Lựa chọn này thật không tốt, không bằng lựa chọn tôi nga ~, tôi đối với phái nữ rất là săn sóc đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13

Lời nói của Đoan Mộc Hoắc làm cho mọi người giật mình, đây là công khai dụ dỗ La Sinh Nhược Du Niệm? Khúc Quyển Si nhú mày, đây là thứ ru ngủ tốt hơn thuốc trợ ngủ mà hần vừa phát hiện!

Đan Vận Hi nắm roi thật chặt, trừng mắt nhìn Đoan Mộc Hoắc, hận không thể một roi đánh tan bộ dạng này của hần. Hoa hoa công tử chết tiết này không sợ chết dám chạm đến người gia tộc La Sinh Nhược sao? Tên chết tiết, một nhà La Sinh Nhược đều là của cô! (ôm lỗ mũi... Sao lời này có vẻ mờ ám nhỉ?) (ta thề đây là lời của tác giả...)

“Không cần.” Giọng nói thản nhiên của Du Niệm vang lên. Tay gấp một miếng thịt bò cuốn đưa tới bên miệng Khúc Quyển Si, nhìn Khúc Quyển Si kinh ngạc ăn mới nhìn Đoan Mộc Hoắc nói tiếp: “Tôi đã chơi chán loại người như cậu.” Loại hoa hoa công tử này cô đã tiếp xúc qua nhiều. Từ đầu cô thích loại người này vì họ không thật lòng trong tình yêu, thích liến chơi, chơi xong thì chấm dứt. Nhưng khi bắt đầu chơi thì rất vui còn lúc chấm dứt lại như miếng da trâu, chết cũng không buồn, thật phiền phức.

Gió lạnh thổi qua, vài chiếc lá rơi rụng, không hiểu sao lại có chút trầm mặc mà thê lương.

“Phốc... Khụ khụ...” Khúc Quyển Si hoàn hồn, nhìn không được cười ra tiếng. Không cẩn thận bị nghẹn miếng thịt bò chưa kịp nuốt, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương nhẹ nhàng vuốt ngực hần, thoải mái như gió xuân, làm hần không tự giác mà nheo mắt hưởng thụ. Trước kia sao không thấy La Sinh Nhược Du Niệm thú vị như vậy... Ngô... Chán ghét? Dù sao chỉ cần là thứ giúp hần ngủ ngon, hần đều thích!

Câu nói của Du Niệm làm cho khóe miệng Vận Hi gọi lên một nụ cười: “Nha nha, hoa hoa công tử mà cũng có ngày bị từ chối kia.” Con người đen bóng đảo qua gương mặt lạnh nhạt của Du Niệm. Không thể không nói, nữ nhân này hiện tại làm cho cô có chút hứng thú.

Nhưng mà...

Lời nói của Đoan Mộc Hoắc làm cô nghĩ tới, nữ nhân này không phải yêu anh trai cô đến điên sao? Ngay cả vượt vách đá để hái hoa tường vi đen cũng dám đi, thậm chí ngay cả em gái ruột thịt cũng dám ra tay?

Nhưng mà, khóe miệng lạnh lùng mím lại, cái người La Sinh Nhược Du Niệm kia cũng không phải là thứ tốt đẹp gì. Dám vô liêm sỉ chiếm lấy hoa tường vi đen mà La Sinh Nhược Du Niệm phải cứu từ nhất sinh (*) đi lấy. Cô ta nghĩ anh trai mình không biết sao?

(*) mười phần chết, một phần sống, ý nói mạo hiểm

Không có đầu óc cũng không biết giới hạn, Cửu Nhai là chỗ nào? Ngay cả cô đi cũng không thể không có thương tích gì mà trở về. Thế mà La Sinh Nhược Du Niệm ngay cả vết xước cũng không có, trái lại La Sinh Nhược Du Niệm phải nằm trên giường nửa tháng mới có thể đi học lại. Thất tịch sao lại không biết đầu đuôi, chỉ là không muốn nói thôi. Đối với hai chị em nhà này đều không có thiện cảm, ai thèm để ý họ muốn tự giết lẫn nhau? Xuy!

Đôi mắt tím có chút lóe lóe, Đoan Mộc Hoắc nhún vai: “Xem ra Tam tiểu thư thật đào hoa, thế mà đã chơi chán loại nam nhân như tôi.” Ngoài mặt không chút để ý nhưng lời nói lại đầy châm chọc. Thân là Nhị tịch của học viện, không phải chỉ là tên gọi.

“Xem ra việc cậu không biết còn nhiều.” Du Niệm nghiêng đầu, cô đối với loại người quanh co này không muốn nói chuyện. “Nhà tôi vốn làm việc buôn bán cho nên chuyện đầu tiên tôi được học là không nên làm chuyện lỗ vốn hoặc không có lời. Bây giờ chúng ta thắng thần một chút, một vấn đề một trăm ngàn thực tệ, thế nào?”

Khóe mắt giật giật, đây thật là La Sinh Nhược Du Niệm sao? Không chỉ có Đoan Mộc Hoắc nghi ngờ mà toàn bộ thất tịch đều thắc mắc vấn đề này. Thoát thai hoàn cốt đến mức độ này, nếu không phải gia tộc La Sinh Nhược tuyệt đối không có khả năng chính cả con gái mình cũng nhận sai thì bọn họ đều nghĩ đây căn bản không phải là La Sinh Nhược Du Niệm.

“Được.” Đoan Mộc Hoắc hít một hơi, miệng ngậm kẹo que ậm ừ trả lời.

Du Niệm gật đầu: “Cậu có thể lựa chọn trả bằng chi phiếu, quẹt thẻ hoặc trả tiền mặt, có thể ghi nợ nhưng phải tính lãi.”

“Tôi muốn biết vì sao Tam tiểu thư vứt bỏ Đan Khương Hằng chọn Khúc Quyển Si.” Một trăm ngàn, đối với bọn họ mà nói thì không là cái gì.

Ánh mắt Khúc Quyển Si nhìn về phía nàng, đôi mắt híp lại như báo Châu Mỹ mang theo ánh sáng lợi hại mà tàn bạo, ẩn sâu trong đó còn có chút ý lạnh. Lam Ảnh cực kì yêu thích ánh mắt này, khóe miệng gọi lên nụ cười nhu hòa: “Bởi vì tôi thích Khúc Quyển Si.”

Trả lời như này là sao? Đoan Mộc Hoắc nhíu mày: “Vì sao thích Khúc Quyển Si?” Sức hút của Đan Khương Hằng dù bọn hắn không phải đồng tính cũng không thể cưỡng lại. (không thể cưỡng lại... câu này sao nghe quen quen nhỉ? Sức hút không thể chối từ)

“Tình yêu sét đánh, cái này thân là hoa hoa công tử cậu phải rõ hơn tôi chứ?”

Loại lý do này thiên tài mới tin!

Khóe miệng Đoan Mộc Hoắc hơi co rút, đôi mắt tím hiện lên chút ý lạnh. Thoát thai hoán cốt thật sự kinh khủng như vậy ư? Ngay cả kết cấu não bộ cũng thay đổi? Nếu không sao La Sinh Nhược Du Niệm chỉ nói hai ba câu đã khiến hắn ghen hờn?

Nhún nhún vai: “Quên đi, cứ coi là vậy.” Có hỏi nữa cũng chẳng có ích gì.

“Tổng cộng là hai trăm ngàn.” Bỗng dưng một bàn tay nhỏ bé trắng nõn xuất hiện trước mặt.

Đoan Mộc Hoắc không khỏi hoảng hốt lùi lại một bước, tốc độ này...

Nhưng mà...

“Hai trăm ngàn? Hình như tôi mới hỏi một vấn đề.” Mắt tím chợt lóe, nhìn về phía người đối diện.

Đôi mắt Du Niệm chợt nhú lại, miệng cười thâm trầm, chỉ thấy ngón tay nàng bỗng dưng xuất hiện một lá bài: “Cậu chắc chắn?”

Miệng Đoan Mộc Hoắc nhếch nhếch, giây tiếp theo toàn thân cứng lại, gáy bỗng cảm thấy lạnh lẽo. Vận Hi đứng một bên nhíu mày, tay cầm roi nắm thật chặt, chỉ thấy lá bài kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa hơi nghiêng, nhẹ lướt qua cổ Đoan Mộc Hoắc, một giọt máu ứa ra.

“Ê ê, chỉ vì hai trăm ngàn cũng không cần như thế đi?” Đoan Mộc Hoắc giờ chiếc kẹo que lên đầu hàng. (đáng yêu thế!!!)

Du Niệm nghiêng đầu nhìn hắn, nở nụ cười lạnh nhạt mà tao nhã: “Tôi không thích người khác nợ tiền không trả, hoặc là thiếu tôi một xu...” Đầu ghé sát vào gáy Đoan Mộc Hoắc, hơi thở nhẹ nhàng phun lên động mạch, cảm nhận thân hình hắn có chút cứng ngắc. Nụ cười trên khóe miệng lại càng tao nhã, giọng điệu càng thêm mềm nhẹ: “Hơn nữa, tôi cũng không thích có người ngăm tính kẻ tôi. Quang minh chính đại khiêu chiến, có lẽ vào lúc tâm tình của tôi tốt sẽ lưu lại một mạng. Ở sau lưng giờ trò, sẽ chết rất thảm nga...”

Giọng nói ôn nhu như đang nói lời nhỏ nhẹ với người yêu, làm cho người ta không nhận được mơ màng say đắm. Nhưng lúc này Đoan Mộc Hoắc lại kinh hãi đến một thân toàn mồ hôi lạnh. Rõ ràng không cảm thấy hơi thở nguy hiểm, cũng không có sát ý, cô gái này thoạt nhìn không có uy hiếp gì. Chẳng lẽ chuyện hắn ngăm lam bị phát hiện? (ta cũng chả rõ Đoan Mộc Hoắc ngăm lam gì, chẳng lẽ ăn quýt tiền???)

Nhưng mà...

Hắn không thể nhúc nhích, không thể cử động dù chỉ một chút!

Du Niệm lui từng bước về phía sau, lá bài ở ngón tay biến mất, một bàn tay chìa ra trước mặt Đoan Mộc Hoắc đòi nợ. Thoạt nhìn chỉ như một trò đùa dai hoặc lời nói đùa của cô gái nhỏ. “Vừa mới tha cho cậu một mạng. Nhưng lời nói của cậu làm tôi mất hứng, cho nên phải thêm ba trăm ngàn, giá là hai trăm ngàn, vừa vặn là số nguyên.”

Đan Vận Hi đứng người tại chỗ, thần kinh đang căng thẳng vì một câu này mà biến mất. Người này nhất định là do La Sinh Nhược Lương Lễ dạy dỗ. Dọa chết người không đền mạng a!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 14

Buổi chiều, giờ tan học.

Từng chiếc xe lần lượt đi vào học viện, đón học sinh về. Ngày đầu tiên đi học, Du Niệm làm ăn lãi năm ngàn năm trăm vạn. Hai trông mặt sâu thẳm của Lương Lễ nhìn Du Niệm đang cười khanh khách đưa lên chi phiếu năm trăm vạn hiện lên một chút ánh sáng. Tay dịu dàng xoa đầu Du Niệm, em gái thật nghe lời, em gái thật hiểu chuyện, em gái còn biết đem tiền biếu anh trai, Lương Lễ vừa lòng một lần nữa.

Cảm thấy trên đầu có độ ẩm làm cho Du Niệm tươi cười, ngoài ý muốn, tay của anh trai thật ấm áp.

Du Niệm vào trong xe. Chiếc xe có chữ cái “L” kiểu ngao ở đằng trước quay một vòng tuyệt đẹp rồi đi mất.

“Anh vừa làm xong nhiệm vụ sao?” Du Niệm ngồi được trên người Lương Lễ có mùi máu tươi nồng đậm, nhìn về phía Lương Lễ. Mái tóc hơi dài lượn sóng, dáng người cân đối, khuôn mặt tinh xảo mẽ người có chút lạnh lùng. Chỉ cần Lương Lễ chịu mở miệng cười, tuyệt đối không kém Đan Khương Hằng hoặc người khác trong tứ diện.

Đôi mắt Lương Lễ âm thầm lướt qua Du Niệm, con ngươi sâu thẳm không tiết lộ tâm tình, gạt đầu, âm thanh bình tĩnh vang lên: “Đêm nay mạng em đi làm nhiệm vụ.”

“Được.” Du Niệm không chút để ý mà chỉ quay đầu ra cửa sổ ngắm phong cảnh. Vài chú chim chúc phúc màu vàng nhạt bay riu rít theo sau, thoạt nhìn có vẻ rất vui mừng.

Lỗi tai Lương Lễ giật giật, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ. Lúc nhìn thấy mấy con chim nhỏ màu vàng nhạt, mày hơi nhíu lại, ra tay nhanh như chớp, một cái dính trong suốt bắn ra làm cho một con chim nhỏ ngã xuống, thổng khổ kêu vài tiếng rồi chết.

Ánh mắt Du Niệm lóe lóe, nhìn về phía Lương Lễ: “Làm sao vậy?”

“Àm ỹ.” Người của gia tộc La Sinh Nhược lấy mạng người mà sống, mặc dù cũng có kinh doanh ở ngành nghề khác nhưng tóm lại là dính đầy máu tươi. Sao có thể để ý mạng của một con chim nhỏ? Mà còn là chim chúc phúc...

“Nga.” Du Niệm thần nhiên gạt đầu. Khi chiếc xe quay đầu rồi đi, chỉ thấy trong nháy mắt vết thương do chiếc đinh đâm vào bỗng liền lại rất nhanh, không đến hai giây, con chim nhỏ lại đứng dậy bay đi, hoạt bát riu rít.

Đi một vòng quanh chân núi, cổng lớn của gia tộc La Sinh Nhược hiện ra trước mắt, trông thật bao la hùng vĩ. Nhưng làm cho Du Niệm ngạc nhiên là phía trước mặt bọn họ có một chiếc xe cũng là của gia tộc La Sinh Nhược đỗ.

Chỉ thấy trong xe có một cô gái bước ra. Một thân mặc giáo phục Bautis màu trắng như tuyết, mái tóc quấn nhuộm nâu xõa ngang vai, dáng người yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, ánh mắt ôn nhu, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi mềm lòng.

“Nha, anh Lương Lễ đã trở về rồi sao?” Du Nhiên nhìn thấy Lương Lễ đang mở cửa xe đi ra, đôi mắt ngây thơ lóe lóe, ánh mắt hơi hoảng sợ, sau đó tươi cười ngọt ngào. Bỗng giây tiếp theo cả người cứng đờ.

Lương Lễ sau khi xuống xe lại quay người mở cửa, Du Niệm từ từ bước ra. Tuy rằng gia tộc La Sinh Nhược là một gia tộc sát thủ nhưng cũng là một danh môn vọng tộc.

Đôi chân thon dài trắng nõn đi đôi giày cao gót màu cam, mái tóc màu đen tung bay, hé ra khuôn mặt bình thường nhưng lại có đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, xinh đẹp động lòng người, ánh sáng trong mắt lúc sáng lúc tối như muốn đem linh hồn của người đối diện hút vào. Rõ ràng là giáo phục màu đen xấu xí nhưng mặc trên người Du Niệm lại chói mắt hơn so với màu trắng mặc ở trên người Du Nhiên.

Đây thật sự là La Sinh Nhược Du Niệm sao?

Không biết làm sao trong lòng La Sinh Nhược Du Nhiên lại dâng lên một loại cảm giác bất an. Vì sao Du Niệm làm nhiều chuyện như vậy mà gia tộc vẫn còn đối đãi tốt với cô ta như vậy? Không phải nên vứt bỏ cô ta sao?

“Em gái có vẻ không vui khi thấy chị.” Du Niệm đi bên cạnh Lương Lễ, hai người chỉ cách nhau một khoảng nhỏ. Du Niệm chú ý thấy thái độ của Lương Lễ không được thích hợp, khóe miệng nở một nụ cười thanh nhã (thanh đạm và nhã nhặn), người lập tức ôm lấy cánh tay Lương Lễ thân thiết, nhìn vào mắt hắn, lè lưỡi, trông vô cùng đáng yêu và ngọt ngào.

Lương Lễ không nói chuyện, khóe miệng như không động đậy, đôi mắt thâm thúy lại có chút gọn sáng, giống như đóa sen nở rộ, đủ làm cho mọi người kinh diễm.

La Sinh Nhược Du Nhiên nhìn hai người thân mật, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn miễn cưỡng mang nụ cười ngọt ngào. Đi đến gần nhưng vẫn đứng cách hai người khoảng ba bước, không cách nào tiến thêm một chút. Bởi vì trên người Lương Lễ có mùi máu tươi làm cho cô ta không thể nào chịu được, nếu còn gần thêm chút nữa sợ sẽ không chịu nổi mà nôn ra.

“Anh trai, Du Niệm, em đã trở về.” La Sinh Nhược Du Nhiên nhìn về phía Lương Lễ, trên mặt cười thật ngọt ngào. Lúc nhìn về phía Du Niệm thì cô rụt lại, trong mắt thần sắc hoảng sợ thật rõ ràng, giống như tiểu bạch thỏ, thật làm người khác đau lòng.

Những người đứng phía sau trong nháy mắt nghĩ tới cái gì đó, lúc nhìn về phía Du Niệm, trong mắt lóe lên vẻ hèn mọn. Lương Lễ lạnh lẽo nhìn lướt qua La Sinh Nhược Du Nhiên một cái, mày nhíu lại gạt đầu, mang theo Du Niệm đi vào trong.

La Sinh Nhược Du Nhiên đi ở phía sau, nhìn hai bóng dáng tuần mã ở phía trước, trong mắt hiện lên oán hận, hai tay nắm thật chặt, vì sao? Vì sao La Sinh Nhược Du Niệm không bị vứt bỏ? Cô ta đã làm mất mặt gia tộc bao nhiêu lần, vì sao còn không bị ông đuổi đi? Vì sao cô ta chỉ ra ngoài một chuyến mà La Sinh Nhược Du Niệm dường như ... có thay đổi?

Một cảm giác bất an như sắp bị cướp đi cái gì đó bỗng hiện lên làm La Sinh Nhựt Du Nhiên không khỏi bước đi nhanh hơn.

Ở trong nhà, Tề Úy Lam đang đứng trước bồn hoa suy ngẫm cái gì đó thì nghe thấy tiếng bước chân. Vừa xoay người liền nhìn thấy con trai cùng con gái mình đang khoác tay nhau thân thiết bước vào. Lương Lễ tuần mý như vương tử, Du Niệm khuôn mặt bình thường nhưng khí chất lại làm cho người ta không thể bỏ qua, hào quang không hề bị Lương Lễ che mất, bước chân không nhanh không chậm, thân nhiên như nơi không người.

Tề Úy Lam không khỏi vui mừng, miệng tươi cười, đang định đi tới đón thì bỗng thấy một bóng dáng chạy về phía mình. Tề Úy Lam hơi nhú mày, giây tiếp theo liền thu lại vũ khí mà mình lấy ra theo phản xạ, giọng nói có chút trách mắng.

“Du Nhiên, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần là không được tùy tiện chạy vào người mẹ.” Gia tộc La Sinh Nhựt bọn họ không giống với những gia tộc khác, cho dù là mình cũng có thể ngộ thương con của mình.

La Sinh Nhựt Du Nhiên lễ lười nghịch ngợm, thân thiết ôm lấy cánh tay của Tề Úy Lam: “Mẹ, lần này con đi thánh địa âm nhạc thi đấu được hạng ba nha, mẹ thưởng cho con cái gì?”

“Thưởng cho...”

“Mẹ.” Du Niệm khoác tay Lương Lễ đi tới, nở một nụ cười lạnh nhạt, đôi mắt nhu hòa như nước làm người ta nhìn không được mà sa vào.

“Du Niệm, buổi tối đi tới Đan gia và Lương Lễ phải cẩn thận một chút, mẹ nhớ rõ chấp pháp tiểu thư rất để ý tới công việc làm ăn của gia tộc mình.” Tề Úy Lam vội đi tới chỗ của Du Niệm, hai tay nắm lấy tay cô, lo lắng dặn dò.

Không biết Điền Trị nghĩ như thế nào mà lần đầu tiên cho Du Niệm đi làm nhiệm vụ lại là ở nhà chấp pháp tước. Ông ấy cũng không phải là không biết Du Niệm thích Đan Khương Hằng, còn có tiểu thư Đan Vận Hi kia nữa, nếu có gì sai sai sót xảy ra, hừ hừ, buổi tối cứ ra phòng khách mà ngủ!

Du Niệm thân nhiên gật đầu, ngay cả nhìn cũng lười nhìn sắc mặt La Sinh Nhựt Du Nhiên vì bị làm lơ mà xanh mét. Đáy mắt lướt qua một chút khát máu, tiệc tối ở nhà chấp pháp tước sao? A... có vẻ rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Đạo Tặc Tới Đây.

Cơ cấu lãnh đạo cao cấp của Thuy quốc là mười ba tước.

Trong đó các nhà có quyền thế độc tôn về một phương diện là chấp pháp tước Đan gia và luật pháp tước Khúc gia. Kể cả tổng thống của tổng tước cũng phải nể mặt hai nhà này mấy phần.

Vì vậy tiệc tối nhà Đan gia vô cùng náo nhiệt cho dù chỉ là một bữa tiệc ngắm hoa nở bình thường.

Chủ mẫu của Đan gia vô cùng yêu thích hoa. Hoa viên của Đan gia có đủ các loại hoa quý hiếm nhất. Bây giờ là thời điểm hoa hải quỳ nở. Theo truyền thuyết, vào đêm hoa nở sẽ như cả một biển hoa hải quỳ nở bình thường nhưng nếu có đủ mười vạn bông hoa thì sẽ có một bông hải quỳ bảy màu – loài hoa quý hiếm nhất thế giới.

Ở một góc, Lương Lễ mặc một bộ y phục màu đen bó sát người lặng lẽ ngắm nhìn biển hoa, thân nhiên nói: “Nhiệm vụ đêm nay là trông coi hoa Hải Quỳ bảy màu, bắt Mị Ảnh.”

Du Niệm cũng mặc một bộ y phục màu đen bó sát người, dáng người xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện, mái tóc đen dài buộc kiểu đuôi ngựa, trông có vẻ gọn gàng: “Đã biết.”

Đến bây giờ Du Niệm mới biết, thì ra ngoài gia tộc sát thủ còn có đội đạo tặc cấp thế giới Mị Ảnh. (mình để đạo tặc nghe cho hay. Đạo tặc = kẻ trộm)

Đây là nhóm người vô cùng kiêu ngạo đến mức làm mọi người cảm giận, vào hoàng cung và bảo tàng của các nước trên thế giới như nhà của mình, đi lại vô cùng tự nhiên, làm việc theo ý thích, mỗi lần muốn đánh cắp cái gì cũng lấy được, mặc kệ người ta có phòng bị như thế nào thì bảo vật cũng bị lấy, không cách nào ngăn chặn.

Vậy mà bây giờ Mị ảnh lại cực kì coi thường khiêu chiến với nhà chấp pháp tước. Chỉ nhìn qua cũng thấy được buổi tiệc này có bao nhiêu là cảnh sát phòng vệ.

Ngay cả Đan Vận Hi cũng cảm roi phòng thủ ở gần đó, phong thái nữ vương như muốn bắt Mị ảnh ngay.

Còn về phần tại sao người gia tộc La Sinh Nhựt lại được tham gia? Chính vì chủ mẫu Đan gia vô cùng yêu hoa nên đã ra giá cao để người gia tộc La

Sinh Nhục hỗ trợ. Do quan hệ giữa mười ba tước và gia tộc La Sinh Nhục luôn không rõ ràng nên bọn họ liền đồng ý.

Thời gian dần trôi qua, mặt trăng lộ ra khỏi đám mây. Một hương thơm thoang thoảng lan toả ra không khí. Thời khắc mọi người đang mong đợi đã đến. Từng bông hoa hải quỳ nở rộ, cánh hoa chậm rãi mở ra mang theo ánh sáng xanh lam, dần trở thành một biển hoa hải quỳ màu lam.

“Nhìn kia! Hoa hải quỳ bảy màu!” Một tiếng nói vui mừng vang lên. Chỉ thấy giữa biển hoa màu xanh lam có một bông hoa với cánh hoa đủ bảy màu khác nhau, vô cùng nổi bật.

Hoa hải quỳ nở, cả không gian thanh thoát như được gột rửa.

Tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, nuốt nước bọt. Một cảnh tượng đẹp vô cùng, giống như không thuộc thế gian này làm người ta không khỏi nghi ngờ mình có phải đang mơ.

Du Niệm nhìn bông hoa hải quỳ bảy màu bỗng nhiên biến mất trong không khí, chỉ để lại một biển hoa màu xanh lam.

“Bông hoa biến mất rồi!” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên làm đứt đoạn cảm xúc của mọi người. Tất cả trở nên vô cùng rối loạn.

Thân hình Đan Vận Hi như tên rời cung chạy ra ngoài Đan gia, roi trong tay siết chặt kêu lên răng rắc. Tên đáng chết, dám ở ngay trước mắt ta làm ra việc này.

TM, tôi không bắt được người gia tộc La Sinh Nhục thì cũng không bắt được người sao!

Lương Lễ vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn Du Niệm biến mất trong nháy mắt, con người bình tĩnh ánh lên tia sáng khó hiểu.

...

Trong một ngõ nhỏ tối đen, một bóng đen đeo một chiếc mặt nạ màu đen hình thiên sứ ôm trong tay một chiếc bình thủy tinh chạy rất nhanh. Nếu không nghe kĩ thì không thể phát hiện ra tiếng bước chân mà chỉ cảm thấy như có một cơn gió thổi qua thôi.

Nhìn sơ qua liền thấy một chiếc xe màu đen xuất hiện ở ngay trước lối ra của ngõ, bóng đen nở một nụ cười đầy khinh thường. Không nghĩ nhà chấp pháp tước lại dễ trộm như thế, bố trí nhiều người như vậy mà còn không bắt được mình, thật là không thú vị...

Chợt một tia sát khí lạnh thấu xương hướng về phía anh ta, bóng đen nhủ mảy, chạy về phía trước thật nhanh rồi đạp hai bước lên tường, mượn lực tránh vật vừa phóng đến.

Sau khi đứng vững ánh mắt liền lướt qua vị trí cũ thì chỉ thấy một lá bài cắm thật sâu ở đó, mặt quỷ trên lá bài như đang cười nhạo hân.

Nhìn lá bài xong anh ta liền nhìn đến chiếc xe theo bản năng thì chỉ thấy một cô gái nhảy từ trên nóc xe xuống. Thân thể mềm mại trong bóng đêm như cánh sen, một tay khoanh trước ngực, một tay cầm lá bài che nửa mặt, lộ ra một đôi mắt đẹp kinh động hồn người, vừa nhu hoà như nước, vừa quyến rũ như yêu tinh.

“Để lại hoa, tôi sẽ tha mạng cho anh lần này.” Từ sau lá bài truyền ra một giọng nói lạnh nhạt dễ nghe, lạnh nhạt như đang nói chuyện bình thường, đương nhiên.

“Ha ha...” Giống như nghe thấy chuyện gì đó vô cùng buồn cười, người nọ cúi đầu cười, giọng như được cố tình ép rất thấp làm cho nó có vẻ khàn khàn: “Thật là một nữ nhân thú vị.” Tiếng nói vừa dứt thì thân hình của anh ta cũng tấn công về phía Du Niệm.

Du Niệm nghiêng đầu, đôi mắt hiện lên chút hứng thú, lá bài ở ngón tay bỗng biến mất, thân thủ ngênh đón tấn công. Mỗi một chiêu, mỗi một cử động, mỗi một tư thế đẹp như được nhà nghệ thuật bố trí tỉ mỉ, tao nhã như múa, cho dù đánh người cũng làm cho người khác có cảm giác như đang ngắm cảnh đẹp.

Khi quần áo bị người đàn ông này nắm thì Du Niệm vẫn không có chút sợ hãi nào, chỉ cúi đầu cười như đang gặp chuyện gì đó vô cùng vui vẻ. Người đeo mặt nạ nhìn xuống thấy Du Niệm không bình thường chút nào thì lại có chút bối rối: “Ê, sao cô không có phản ứng gì?”

Giống như nghe được chuyện đáng buồn, Du Niệm nghiêng đầu rồi đưa tay vào trong vạt áo của hân, tìm tìm cái gì đó, lại giống như đang vuốt ve, từ ngực, bụng, thậm chí xuống dưới nữa...

“Ê!” Tuy người đàn ông rất muốn bình tĩnh nhưng tử huyệt lại đang nằm trong tay người khác. Hơn nữa bàn tay mềm mại kia lại làm huynh đệ hân nổi lên phản ứng.

Anh ta có muốn bình tĩnh cũng không bình tĩnh nổi, nữ nhân này rốt cuộc đang làm gì?!

“Dáng người của anh tốt lắm.” Du Niệm lạnh nhạt tao nhã thu tay lại: “Khuôn mặt chắc cũng vậy, nhưng tôi đã có bạn trai rồi. Nếu anh đồng ý thì làm bạn giởng của tôi, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Sự Khác Nhau.

Người đàn ông nhíu mày, day day lỗ tai, mình có phải vừa nghe lầm không?

“Cô nói cái gì?”

Du Niệm nghiêng đầu, một tay không chế người đàn ông, một tay xoay tròn lá bài: “Tôi nói, tôi khá vừa lòng với dáng người của anh, tin rằng khuôn mặt của anh cũng không làm tôi thất vọng, mà anh cũng sạch sẽ. Hiện tại tôi không có bạn giường, anh có đồng ý làm bạn giường của tôi không?”

Du Niệm nói rất rõ ràng, nhấn mạnh từng từ. Ở trong ngõ nhỏ chật hẹp làm cho câu nói trở nên vang dội, khiến cho người đàn ông muốn nghe sai cũng không được, không biết phải làm như thế nào. Người đàn ông trầm mặc làm cho Du Niệm mất hứng, không khí bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Ôi trời ơi, tôi vừa nghe thấy cái gì?” Từ sâu trong ngõ, Đan Vận Hi đuổi kịp tới cất tiếng nói vừa lạnh lùng vừa châm chọc, roi nắm chặt trong tay, trong lòng không hiểu sao vô cùng tức giận. “La Sinh Nhược Du Niệm, cô đã hư hỏng đến như vậy sao? Vô công tốt hơn nhưng nhân phẩm cũng trở nên ghê tởm không ít.” Hôm nay mới trở thành người yêu của Khúc Quyển Si mà bây giờ lại đi quyến rũ đạo tặc đứng đầu thế giới?

Du Niệm quay đầu nhìn Đan Vận Hi một cái rồi lại nhìn người đàn ông, đem lọ hoa ở trên tay hất ném cho Đan Vận Hi: “Không cần quấy rầy tôi.”

Giọng nói mang vẻ đương nhiên làm Đan Vận Hi trừng to mắt: “Cô...”

“Năm trăm vạn.” Du Niệm thân nhiên lên tiếng: “Một câu năm trăm vạn, cô có thể lựa chọn quẹt thẻ, dùng chi phiếu hoặc trả tiền mặt, không cho phép ghi nợ.”

“Cái gì?” Roi trong tay quất xuống mặt đất làm loé lên một tia lửa, Đan Vận Hi tức giận sẵn giọng hỏi: “Vì sao không thể ghi nợ?”

“...” Người đàn ông bị không chế giật giật khoé miệng, hình như đang lạc đề thì phải?

Du Niệm không để ý đến cô nàng mà nhìn người đàn ông: “Đồng ý?” Lá bài bỗng xuất hiện từ đầu ngón tay kề sát cổ anh ta, hàn khí sắc bén làm anh ta không khỏi lạnh cổ.

Gì? Đây là đe dọa sao?

“La Sinh Nhược Du Niệm, không được làm vậy, đây là người ta muốn bắt! Cô có ý nghĩ này với hấn ta vì Khúc Quyển Si không thể thỏa mãn cô sao?” Đan Vận Hi sẵn giọng lên tiếng. Không biết vì sao cô cảm thấy thái độ này của Du Niệm có chút bất thường. Chẳng lẽ cô ta muốn để người đứng đầu tổ chức đạo tặc cấp thế giới làm bạn giường thật sao?

Người đàn ông đang bị không chế bỗng cứng đờ, áp lực trong không khí tăng lên: “Cô đã có đàn ông rồi mà còn muốn tôi?” Giọng nói kia thật sự vô cùng châm chọc.

Du Niệm thân nhiên lắc đầu, giọng nói mang vẻ đương nhiên: “Khúc Quyển Si là bạn trai, không phải bạn giường.”

Đây là lí luận kiểu gì? Hai người cùng nhíu mày.

“Không cần nói đùa, đem tên đó giao cho tôi!” Đan Vận Hi cảm roi đi tới. Nào ngờ một lá bài lại bay tới ghim ngay trước mũi chân chặn đường đi. Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Du Niệm đang nhìn mình, không hiểu vì sao lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

“Bạn trai... cùng bạn giường có gì khác nhau?” Người đàn ông hỏi với giọng thắc mắc. Nhìn thái độ này của Du Niệm có vẻ là không muốn giao mình ra, đây là lần đầu tiên anh bị người khác bắt, lần đầu tiên bị người khác quật ngã. Cảm giác này... có vẻ rất thú vị!

“Bạn trai chỉ dùng để đùa, bạn giường chỉ dùng để thượng.” Du Niệm ngừng một chút: “Cái này cũng không hiểu?”

“...” Câm nín.

Con mẹ nó! Lật bàn, đây là cái lí luận gì? Ai lại đi phân biệt bạn trai cùng bạn giường? Thế mà còn khinh bỉ họ. Bạn trai chỉ dùng để đùa, bạn giường chỉ dùng để thượng? Lại làm ra vẻ hai địa vị khác nhau.

“Anh thật rắc rối.” Con người trong suốt của Du Niệm chiếu ngược hình ảnh người đàn ông đeo mặt nạ, giọng nói thân nhiên, vẻ mặt có vẻ đáng yêu ngốc nghếch, nhưng lại có vẻ dễ nhìn chứ không cảm thấy khó chịu chút nào. Trên cổ có cảm giác đau đớn, người đàn ông có thể cảm thấy vài giọt máu chảy ra từ cổ mình.

“Cô đang đe dọa tôi?” Giọng nói hơi lạnh xuống, thiếu đàn ông sao?

Du Niệm đáng yêu lắc đầu, vẻ mặt có chút khó hiểu: “Tôi chưa bao giờ đe dọa người khác trong loại chuyện này, chỉ hỏi mà thôi.” Người đàn ông

này không biết trên thế giới này có bao nhiêu người muốn làm bạn giường của cô. Nhưng hơn một trăm năm nay, từ lúc cô có dị năng (khả năng đặc biệt) đến giờ chỉ có một bạn giường. Tuy vậy cũng chỉ là bạn giường mà thôi, có thể ở bên cạnh cô quá ba tháng thì đã là nam nhân có quan hệ bạn bè khác thường.

“Nếu tôi từ chối, cô sẽ giết tôi?” Cảm giác sắc bén trên cổ làm người đàn ông không thể xem nhẹ. Sao lại có loại người lấy bài làm vũ khí, không, đây không phải là lá bài bình thường, chẳng lẽ là lưỡi dao có hình dáng lá bài?

“Sẽ không.” Du Niệm thần nhiên nói. Lương Lễ nói là phải bắt sống chứ không phải là giết chết, làm sao có thể giết. Quy củ nhà La Sinh Nhược là không có tiền không giết người. “Nhưng nếu người động tay động chân thì không chắc.” Không có tiền không giết người nhưng không có nghĩa là không giết người chống đối, dù sao chỉ cần bắt được đối tượng là có thể có tiền rồi.

Ám khí nắm trong lòng bàn tay bỗng cứng đờ, về mặt người đang ông đeo mặt nạ đầy khiếp sợ, nữ nhân này...

“Nhưng hình như anh đã từ chối làm bạn giường của tôi.” Du Niệm kéo người đàn ông về phía Đan Vận Hi: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, làm ơn chuyển số tiền còn thiếu vào tài khoản của nhà La Sinh Nhược. Vừa rồi cô đã nói bốn câu, tổng cộng là hai ngàn vạn, làm ơn chuyển tiền vào tài khoản của tôi trước ngày mai, nếu không...” Bài trong tay chợt loé lên.

Đan Vận Hi cau mày tránh người, lá bài liền xẹt qua trước mặt cô, cắt đứt vài sợi tóc.

Thân hình Du Niệm biến mất rất nhanh vào bóng đêm. Cô đã giao người muốn bắt cho Đan Vận Hi, còn về vấn đề người có chạy thoát hay không thì không phải là chuyện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Thiếu Niên Hồ Cha

Biển số xe hơi lộ chữ cái ‘L’ kiểu ngạo đứng ở ven đường, toàn thân nam tử mang quần áo màu đen bó sát người tựa vào bên cạnh xe, bao vây lấy dáng người cao to, ống giày màu đen cao tới mắt cá chân năm cm, tóc xoăn hơi dài vừa trên vai đầu, ngũ quan xinh xắn, quanh thân đều mang một loại hơi thở yên lặng, dường như thế giới im lặng của hắn cứ như thế giới mất thính giác, không hiểu làm cho người ta có chút đau lòng.

Người được động tĩnh, Lương Lễ nghiêng đầu, thấy Du Niệm từng bước đi đến, đôi mắt yên lặng vô ba có chút nổi lên gọn sóng, đứng thẳng thân mình, tiếng vang lên thần nhiên, “Nhiệm vụ hoàn thành?”

“Ừ.” Khóe miệng Du Niệm nhướn lên một nụ cười, thật sự là anh trai tốt a, chuyên môn đợi cô.

Lương Lễ gật đầu, trong mắt tựa hồ tí xú cũng không thể nhận ra nhân nhật vừa lòng và cao hứng, liếc mắt nhìn Du Niệm một cái, giống như hơi thở truyền lại hai chữ ‘Về nhà’, làm cho khóe miệng Du Niệm tươi cười càng sâu, lúc này đây đối tượng trò chơi gia đình so với ngày xưa cũng có thú hơn rồi, xem ra còn phải cảm ơn Ly nhi đã đưa cô ném tới thế giới này.

Trong nhà La Sinh Nhược.

La Sinh Nhược Du Nhiên đang quần quít lấy Diễm Trì nói lần này cô tới đại biểu học viện hoàng gia Bautis tham gia buổi lễ Nhạc Á Thụy Bì long trọng lấy được thành tích tốt, Tề Ủy Lam ở một bên thường không hề để ý gật đầu cười, càng còn nhiều phiền chán lo lắng nhìn về phía cửa chính, lần này là lần đầu tiên Du Niệm chấp hành nhiệm vụ, tuy rằng không phải giết người, nhưng là đối phương là đội trưởng thế giới đạo tặc, cô...

“Mẹ, có anh trai ở đó, Du Niệm nhất định sẽ không có việc gì.” La Sinh Nhược Du Nhiên oán hận cắn chặt răng, nhướn lên nụ cười ngọt ồm lấy cánh tay Tề Ủy Lam, làm nũng nói.

Lời nói La Sinh Nhược Du Nhiên chẳng những không làm cho Tề Ủy Lam không kiên nhẫn, ngược lại càng thêm lo lắng, tên Lương Lễ kia cũng không biết giống ai, toàn thế giới đều chưa thấy qua hắn đòi tiền đến chết như vậy, ngay cả cha mẹ đều hồ không chút nào nương tay, nhiệm vụ lần này Diễm Trì nói là của Du Niệm, tên kia có thể nê một phần mà giúp Du Niệm hay không?

Đừng nói Tề Ủy Lam đem con chính mình muốn trở thành như vậy, tên Lương Lễ kia thật đúng là đáng giận như vậy, lúc trước lần đầu tiên Đường Diễm mười tuổi chấp hành nhiệm vụ, Diễm Trì muốn Lương Lễ mang theo Đường Diễm, kết quả nhiệm vụ Đường Diễm suýt nữa thất bại, bị đánh cho mặt mũi bầm dập hằn mới ra tay, lỗi Đường Diễm chỉ còn lại có nửa cái mạng trở về.

Sau lại Đường Diễm nói cho bọn họ, thời điểm hắn sắp bị đánh chết hướng Lương Lễ vươn ra ba ngón tay, lập tức Lương Lễ liền thuận tiện đi ra cứu giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Ba ngón tay, ý tứ là cái gì? Ý Đường Diễm chính là ba trăm vạn, kết quả lúc Lương Lễ lấy tiền lạnh lạnh nhìn hắn nói: ba trăm ngàn.

Cũng chính là sự kiện sau đó, tinh thần đáng yêu bánh bao thịt của Đường Diễm hồng mắt, nội tâm vận vẹo, bắt đầu ham thích tra tấn, mỗi ngày hoàn

thành nhiệm vụ làm xong bài tập thì trốn ở tầng hầm nghiên cứu cách thức đồ thể chấp hình trình (*) nhân viên gia tộc La Sinh Nhược, mỗi ngày ngược con nhà hoàn mỹ của người ta rồi đi ra với tinh thần sung mãn, ăn cơm đều ăn hơn hai chén!

(*) Hình sự lưng bắt

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất vì sao La Sinh Nhược Du Nhiên sẽ sợ hãi Lương Lễ như vậy, người đàn ông này ngay cả em trai chính mình sắp chết trước mắt đều không ra tay, thì giống như ánh mắt hắt, lạnh như băng, vô tình, cô sợ hấn hơn nữa sẽ không giải thích được rồi lấy ra một cây đinh đóng đinh cô.

Kỳ thật La Sinh Nhược Du Nhiên không biết, điều lệ của gia tộc La Sinh Nhược điều thứ nhất chính là ‘Người nhà là quan trọng nhất’, lần đó Đường Diệm cũng là có tí khoa trương, Đường Diệm chỉ bị đánh nửa giờ cũng không chết được, chỉ là có chảy máu mà thôi, Đường Diệm bị đánh cho một mẻ, cho nên mới thoát nhìn giống như đời sắp tàn, lúc đó La Sinh Nhược Du Nhiên chưa đến mười lăm tuổi, cho nên mới để lại bóng ma nghiêm trọng như vậy.

“Đương gia, phu nhân, tứ tiểu thư, đại thiếu gia và tam tiểu thư đã trở lại.” Đồ Đặc đi đến, kính cẩn nói.

Tề Úy Lam vừa nghe, lập tức kích động đứng lên, La Sinh Nhược Du Nhiên ôm Tề Úy Lam nhất thời không chú ý không chỉ ngã trên mặt đất, còn bị mu bàn tay Tề Úy Lam quất một cái, Tề Úy Lam sốt ruột mong con gái, nên không chú ý tới.

“Tiểu Niệm! Có bị thương hay không? Lương Lễ có hỗ trợ hay không? Có mệt hay không?” Tề Úy Lam giang hai tay liền đem con gái ôm vào trong lòng gắt gao âu yếm, ngửi trên người Du Niệm nhàn nhạt hương thơm tươi mát, phiền chán trong lòng nhất thời liền biến mất vô tung, từ nhỏ đứa nhỏ đã làm cho bà lo lắng sự trưởng thành của nó a hu hu quá cảm động...

Có hai đứa con gái có năng lực chênh lệch thì đều là con của cha mẹ ruột, hoặc là đặc biệt thiên vị đứa vĩ đại, lấy vĩ đại so sánh với kém cỏi, hoặc chính là đặc biệt thiên vị kém cỏi, bởi vì vĩ đại không cần bọn họ quá mức quan tâm, mà La Sinh Nhược Du Nhiên thật là bất hạnh, cô ta liều mạng cố gắng trở nên vĩ đại muốn đem La Sinh Nhược Du Niệm đuổi ra gia tộc La Sinh Nhược, nhưng mà Tề Úy Lam này cũng là người thứ hai có nỗi thâm kín giống đương gia. (đoạn này cho khác chút với đoạn gốc)

Lương Lễ đi lên trước, nhìn về phía Điện Trì, thần nhiên gật đầu, ”Nhiệm vụ Du Niệm hoàn thành tốt lắm a, vũ khí cũng dùng rất tiết kiệm tiền.” một cây băng đỉnh của hấn cũng có thể đỡ vài lá bài tú lơ khơ tốt nhất, thật sự rất thuận tiện rất tiết kiệm tiền rất có lợi! (←thằng tham tiền này căn bản không muốn làm rõ ràng trọng điểm, người bình thường thì cũng đã tò mò cô rốt cuộc như thế nào làm cho bài tú lơ khơ ở trên tay cô trở nên sắc bén giống như lưỡi dao phải không? Đáng tiếc... Đối với La Sinh Nhược Lương Lễ mà nói, tiền chính là trọng điểm!)

“...” Điện Trì vừa mới bắn ra nụ cười nhưng ngay tại nửa câu sau của Lương Lễ thì cứng lại, thằng hồ cha này, hấn rốt cuộc nghèo hay sao! Rõ ràng số tiết kiệm hấn đều có đầy từ tiền hôn đạ (*)!

(*) Hôn đạ là khẩu ngữ, ở cuối câu thường thêm từ này để tăng mạnh giọng điệu, “hôn đạ” cùng âm với “hôn đản”, chỉ ý khinh thường, châm chọc, tên hư hỏng, người không hiểu chuyện,... (Theo Baile)

Đồ Đặc trưởng thành cùng với Điện Trì đẩy kính mắt trên mũi, ánh mắt thương hại nhìn về phía Điện Trì, ngài thật sự rất vất vả, đương gia!

La Sinh Nhược Du Nhiên bước từng bước lên phía trước, tươi cười giống nhau là sợ sệt trong cứng rắn nặn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia có vẻ dị thường xót người, “Chị à, chúc mừng, nếu em cũng có thể có thể lực như chị như vậy, là có thể... Thực xin lỗi...”

Bộ dáng tự trách chính mình không có biện pháp giúp việc buôn bán của gia tộc, nước mắt ở trong mắt cuộn cuộn, cũng không rơi xuống, có vẻ yếu ớt nhưng cũng kiên cường, rất dễ làm cho người ta cảm thấy đau lòng và có hảo cảm.

“Tiểu Nhiên...” lập tức hốt mất Tề Úy Lam liền đỏ, đối với đứa con vĩ đại này làm cho bà không hề nghi ngờ con gái bà còn có chút áy náy.

“Thế lực theo như lời cô, rèn luyện không phải là có sao?” Giọng điệu thần nhiên, lời nói thần nhiên theo trong miệng Du Niệm truyền ra.

“Nhưng mà em...” Giống như nói đến cái chuyện gì khó có thể ức chế thương tâm, La Sinh Nhược Du Nhiên khóc lên vang vang.

“Tiểu Niệm!” Tề Úy Lam không khỏi trách cứ liếc mắt nhìn Du Niệm một cái, biết rõ tính chất thân thể Du Nhiên bẩm sinh vận động không thể quá mạnh, như thế nào có thể nói như vậy.

Du Niệm ngả đầu qua một bên, nếu không nhìn lầm, La Sinh Nhược Du Nhiên vừa mới nở nụ cười rất đắc ý thì phải, tính thể bẩm sinh yếu sao? Nhưng mà... mỗi một tế bào của cô ta đều hiện ra trạng thái hoạt động rất tốt khỏe mà, cũng đại biểu cho, mỗi một khối cơ bắp đều rất khỏe mạnh rất cường tráng mà đúng không, trừ phi cốt cách của cô ta có vấn đề, nếu không làm sao có thể vận động trong thời gian dài đây chứ hả?

La Sinh Nhược Du Nhiên...

Có gì đó quái lạ nha!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Có Ba Loại Người.

Chờ La Sinh Nhược Du Nhiên khóc nức nở xong, Du Niệm và Lương Lễ đã ăn xong bữa khuya Thất Nương làm rồi về phòng ngủ.

Phòng La Sinh Nhược Du Nhiên nằm cạnh phòng Du Niệm, cho nên trước kia một phòng tối sầm, một phòng đèn sáng ngồi làm cho mọi người đều khắc sâu ấn tượng. Tiểu thư Du Nhiên thật là một cô bé chăm chỉ lại ngoan ngoãn, nhìn lại Du Niệm mỗi ngày đều ngủ đến khi mặt trời lên cao, thật sự là mất mặt gia tộc La Sinh Nhược.

Lúc Du Niệm về phòng thì thấy một con chó lớn như con sói, thân hình cao to, hai con mắt thật khí thế, chính là một chân bị thương, đi đường khập khiễng, nhìn thấy Du Niệm liền vẫy đuôi lấy lòng.

Du Niệm nhú mày, đang muốn ngồi xổm xuống thì có một người hầu chạy ra, kêu lên kinh hãi: “Tam tiểu thư! Xin tam tiểu thư không nên tức giận, tôi lập tức đem con chó này đi.” Nói xong liền quay ra bắt chó, nào ngờ tay vừa đưa qua đã bị cắn một nhát.

“A!” Người kia bị cắn máu chảy ra rất nhiều, trong tay bỗng xuất hiện một lưỡi dao. Người gia tộc La Sinh Nhược, cho dù là một người hầu đi ra ngoài vẫn có thể lấy một địch trăm.

“Thôi được rồi.” Du Niệm thân nhiên lên tiếng, con chó kia liền nhả ra, Du Niệm đưa mắt nhìn người hầu: “Con chó này tôi muốn, có vấn đề gì không?”

Người hầu vẫn chần chờ: “Tam tiểu thư, con chó này vốn do được người hầu phòng bên nuôi dưỡng, gần đây có chút không bình thường, luôn chạy về hướng bên này, cắn vài người bị thương, ngại như vậy...”

“Không có việc gì.” Du Niệm nói xong liền bước đi, con chó lập tức phe phẩy đuôi đi theo. Ánh mắt người hầu nhìn theo trừng to, con chó dữ như vậy mà cũng có một ngày nghe lời!

Đối với La Sinh Nhược Du Nhiên, Du Niệm không có chút tâm tình để ý tới, cô ta còn không thú vị bằng nữ vương bạo lực Đan Vận Hi đâu!

Lúc không ai để ý, con chó đang đi bỗng đi chậm lại, lông trên người vì bị bệnh mà xấu xí bỗng trở nên óng mượt. Càng bất ngờ là con chó thể mà lại chậm rãi lớn lên, vốn chỉ cao đến đùi Du Niệm nay đã cao đến ngang eo Du Niệm mà Du Niệm cao 1m68.

Cải tạo tế bào không phí bao nhiêu sức của Du Niệm, dù sao trời cho cô cùng Ly Nhi loại dị năng nghịch thiên. Không có hạn chế gì, chỉ cần suy nghĩ trong đầu là có thể làm việc mình muốn. Thật ra cải tạo lại tế bào cần trả giá bằng ý chí lực, cải thiện mỗi một tế bào hoặc kích hoạt tế bào đều sinh ra ít nhiều cảm giác đau đớn, chỉ là xét theo diện tích cải tạo mà sinh ra mức độ đau đớn khác nhau.

Giống như con chó này được Du Niệm kích hoạt lại toàn bộ tế bào, kích hoạt tế bào này giống như đánh chết rồi cứu sống. Loại đau đớn này giống như đánh nát xương cốt rồi nối lại. Cũng may Du Niệm là chủ, ở bên người cô có thể giảm bớt cảm giác đau đớn của nó.

Những thứ không tốt trong cơ thể nó đã được loại bỏ, làm cho tế bào trao đổi chất nhanh hơn khiến bộ dáng nó cao hơn một chút, cơ bắp tràn ngập năng lượng, bạn có thể tưởng tượng một con chó có sức bật như một con báo săn không?

Sau khi hoàn thành quá trình cải tạo, con chó vì quá mệt mỏi mà mềm người ngã xuống.

Thất Nương quản lý phòng bếp rất tốt, các loại nguyên liệu nấu ăn đều được phân biệt cẩn thận, tìm mãi mà không thấy một chút đồ ăn thừa nào cả. Du Niệm nhìn một miếng thịt bò ở trên thớt, vẻ mặt vô cùng cổ quái, quay đầu nhìn con chó không có sức đứng lên, dao trong tay do dự mãi không hạ xuống. Trong đầu bỗng dưng nhớ lại cảnh Ly Nhi miệng nhai miếng bít tết năng làm nước mắt đầy mặt khăn cầu cô không bao giờ vào bếp nữa...

Thực sự khó ăn như vậy sao? Rõ ràng Kỳ Khuynh Nhiên ăn rất vui vẻ...

Du Niệm nghĩ về khả năng nấu ăn của mình, có chút bất mãn chu miệng lên. Vì sao Ly Nhi nấu ăn có thể làm ra mỹ vị khiến người ta tưởng đem đầu lưỡi hoà tan còn cô nấu ăn lại khiến người ta hận không thể không có đầu lưỡi?

Bất đắc dĩ, vì không muốn con chó cô vừa mới tìm được đã chết, Du Niệm trực tiếp băm thịt bò cho Long Dài ăn (vì lông của con chó này rất dài nên gọi là Long Dài), ăn thịt tươi coi như bồi dưỡng một chút đã tính cho nó.

Du Niệm nuôi chó để làm gì?

Đêm đó, La Sinh Nhược Du Nhiên lên lút đẩy cửa phòng Du Niệm, cô ta có chìa khoá phòng Du Niệm trong tay. Chính là mới chỉ thò đầu vào đã có cảm giác mặt bị cái gì đó lạnh lạnh liếm, làm cô ta đứng yên tại chỗ không dám cử động. Vài lần liên tục làm cho cô ta sợ tới mức tè ra quần, cẩn thận cái gì đều vớt ra sau đầu.

Long Dài tận trung với cương vị gác cửa, sau đó bước chân thật nhẹ nhàng đến giường Du Niệm ngủ. Ngao ~ nó thật hạnh phúc, có thể tiếp xúc gần gũi như vậy với chủ nhân.

Hôm sau.

Du Niệm mang điểm tâm Thất Nương đến học viện Bautis, đi đến lùm cây ngày hôm qua, dễ dàng tìm thấy bạn trai đương nhiệm, người lười đến nỗi làm người, thần đều tức giận – Khúc Quyển Si.

Người thấy mùi hương khiến người ta thả lỏng thể xác và tinh thần đi vào giấc ngủ dễ dàng hơn cả so với thuốc trợ ngủ ngon, Khúc Quyển Si miễn cưỡng mở mắt, nhìn Du Niệm ngồi bên cạnh, trong mắt loé qua tia tàn khốc: “Ngày hôm qua cô đi chấp hành nhiệm vụ sao?”

Du Niệm mở hộp cơm tiện lợi, liếc mắt nhìn Khúc Quyển Si một cái, đôi mắt trong suốt nhuốm vẻ nhu hoà, gật đầu: “Ừ.”

Gắp một miếng tôm đưa đến bên miệng Khúc Quyển Si, Khúc Quyển Si há mồm theo bản năng ăn, ăn xong mới cau mày, trong mắt hiện lên chút cổ quái, làm sao mình quen với nữ nhân này nhanh vậy? Quả nhiên mình đối với cái gì giúp ngủ ngon đều không có sức chống cự như vậy sao?

“Tôi nghe Đan Vận Hi nói, cô mời đạo tặc thế giới trở thành bạn giường của cô?” Khúc Quyển Si hơi nheo mắt. Loại chuyện này rơi vào trong tai người đàn ông nào cũng không chịu nổi, cho dù cậu không có cảm tình với nữ nhân này, chỉ là chơi đùa thôi, nhưng đây cũng là cô ta phản bội một cách trắng trợn!

Bên tai truyền đến vài tiếng bước chân, Khúc Quyển Si miễn cưỡng nhìn qua, thấy là sáu điện hạ khác liền mặc kệ, đôi mắt lười biếng nhắm lại một nửa, trông như con báo lợi hại tàn bạo, đôi môi mím lại cho Du Niệm biết sự khó chịu của cậu.

Nhưng mà, Du Niệm chỉ nghiêng đầu, khoé miệng chứa nụ cười nhạt tao nhã: “Đúng vậy nga.”

Du Niệm thừa nhận rõ ràng làm Khúc Quyển Si ngẩn ra, sáu người kia cũng không khỏi dừng bước chân. Câu hỏi của Khúc Quyển Si bọn họ cũng mờ hồ nghe thấy, hơn nữa ngày hôm qua Đan Vận Hi bị Du Niệm làm cho tức giận vừa phát tiết vừa kể lại, mấy người họ cũng biết rõ chuyện tối hôm qua. Chỉ là bọn họ không nghĩ tới, Du Niệm thế nhưng lại bày ra bộ dáng đương nhiên.

“Bởi vì trước mắt tôi không có bạn giường, mà người kia vừa vận thuật mắt tôi, có vấn đề gì không?”

Độ ẩm xung quanh bỗng giảm xuống, Khúc Quyển Si nhìn về mặt đương nhiên không biết có vấn đề gì của Du Niệm, đôi mắt khó khi nào mở ra lại trùng lên: “Cô cảm thấy nói loại chuyện này trước mặt bạn trai mình là không có vấn đề?”. Cô rõ ràng thể hiện ra là muốn một cước đạp hai thuyền. (giống như bắt cá hai tay ấy)

“Vấn đề?” Trong mắt Du Niệm lướt qua chút thâm ý nhàn nhạt: “Ồ trong thế giới của tôi, đàn ông trừ người thân và người ngoài thì chỉ có bạn trai, bạn giường và chồng. Bạn trai chỉ dùng để đùa, bạn giường chỉ dùng để thượng, chồng chỉ dùng để yêu. Tôi chỉ là bổ sung vị trí còn thiếu thôi, có vấn đề gì sao?”

Thật ra, chồng không thể tùy tiện tìm người được, còn bạn giường, thật đúng là có điểm khó tìm, muốn tìm một Kỷ Khuynh Nhiên thứ hai thật không phải chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Vọng Tưởng Năm Trong Tay.

Du Niệm lý luận đương nhiên làm tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, đây là lời một người con gái nên nói sao? Cái gì mà bạn trai chỉ dùng để đùa, bạn giường chỉ dùng để thượng, chồng chỉ dùng để yêu? Cô ta đem đàn ông thành cái gì?

Biểu tình của Khúc Quyển Si không thể chỉ dùng từ cứng ngắc để hình dung được nữa. Cảm giác không thoải mái trong lòng làm cậu không thể bỏ qua, cũng không thể không đối mặt. Cậu ghét cảm giác không thể nắm giữ cái gì đó, nhưng trốn tránh không phải phong cách của cậu, cho nên cậu nhất định muốn biết rõ ràng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với nữ nhân này? Đầu óc của cô ta rốt cuộc là cấu tạo như thế nào, làm sao có thể có loại tư tưởng không thể tin được này?

“Chẳng lẽ bạn trai không thể thoả mãn cô sao? Cô còn muốn đi tìm bạn giường?” Khúc Quyển Si nói xong mới chợt nhớ mình chính là bạn trai của cô, sắc mặt không khỏi lúc trắng lúc hồng nhưng vẫn không sửa lại lời.

“Tôi cho rằng trong lúc chúng ta đang hẹn hò, nói chuyện về vấn đề này không quá thích hợp.” Bọn họ muốn biết, Du Niệm không nhất định phải nói cho bọn họ biết. Mi mắt Du Niệm hơi khép xuống, gắp một miếng tôm nữa cho Khúc Quyển Si.

Đáp án của Du Niệm không thoả mãn tò mò của mấy người kia, nhất thời tiếc rên sắt không thành thép, sao không nói tiếp a? Vừa mới khí thế vậy mà chỉ gắp cho một miếng tôm đã xong sao? Cậu ta quả thật làm mất mặt mười ba tước!

“Ăn ngon không?” Du Niệm nhìn theo ánh mắt của Khúc Quyển Si vào hộp cơm.

Bất tri bất giác bị một miếng tôm thu mua làm Khúc Quyển Si giật mình. Quên đi, dù sao mình cũng không có cảm tình với nữ nhân này, chẳng qua mình

chỉ thích hương vị trên người cô ta thôi. Cái gì bạn giường a, làm cậu giết mình. Hiện tại Khúc Quyển Si chỉ nghĩ như vậy, nào biết rằng khi anh thật sự hiểu được lòng mình, lúc muốn biết đáp án thì đã không còn muốn Du Niệm trả lời về vấn đề tư cách.

“Cũng được.”

“Đây là Thất Nương làm. Nếu thích về sau tôi sẽ học rồi làm cho anh ăn được không?” Du Niệm nghĩ, cảm thấy làm bạn gái thì cũng nên làm cho người ta một bữa cơm. Tuy khả năng nấu ăn của cô làm người ta giận sôi nhưng thân là bạn trai, cho dù bạn gái làm khó ăn cũng sẽ ăn sạch toàn bộ.

Nếu Khúc Quyển Si còn muốn mạng sống thì lúc này nên nói không ngon ...

“Thế nào cũng được.” Khúc Quyển Si lười biếng nói. Nào biết đâu hai chữ này sẽ làm cho anh sau này quả thực thống khổ biết vậy chẳng làm.

Nghe được đáp án như vậy, hiển nhiên Du Niệm thật vừa lòng, tiếp tục gấp từng chút từng chút thức ăn. Hai người thể nhưng lại đem sự tồn tại của lục tịch thành không khí.

“Nha nha, bọn họ thật thú vị a.” Đang ngâm kẹo que, con ngươi trong suốt của Đoàn Mộc Hoạch có chút nheo lại, sau đó nghiêng đầu nhìn sắc mặt khó coi của Đan Vận Hi, nháy mắt mấy cái, tay phải nắm chặt thành nắm đấm, làm như vừa bùng tình nhận ra: “Anh đang nghĩ sao sắc mặt của Tiểu Hi lại khó xem như thế, thì ra là đang nhớ thương chuyện lão đại của đạo tặc cấp thế giới chạy thoát.”

“Muốn chết!” Vốn tâm tình đang không tốt, nữ vương nóng tính Vận Hi làm sao có thể tha cho người khác đụng tới chỗ đau của cô, liền vung roi lên vọt.

Đáng tiếc vương tử Đoàn Mộc Hoạch này cũng không chỉ có khuôn mặt, kỹ năng phòng ngự cơ bản vẫn có. Dáng người thon dài hơi nghiêng nghiêng liền tránh thoát khỏi roi của Vận Hi: “Tiểu Hi a, thật sự em sẽ không gả ra ngoài được, rất bạo lực a. Công tử nhà ai sẽ nuốt trôi nữ vương bệ hạ a!”

“Tên chết tiệt này đi tìm chết đi!”

Hai người này đùa giỡn cũng không phải mới một hai lần, những người khác đều không để ý. Một đôi mắt vẫn nhìn về phía lùm cây Du Niệm đang ngồi, u ám sắc bén lướt qua đây đó, chỉ một lúc sau đã tan đi.

Đan Vận Hi nghiêng mặt nhìn về phía Đan Khương Hằng bên người, nhìn hồi lâu. Khuôn mặt tinh xảo phảng phất như được Thượng Đế tỉ mỉ chỉnh sửa nhiều lần, chỉ một bên mặt nhưng cũng đủ khuynh đảo thế gian.

“Anh, anh cảm thấy chuyện gì đã xảy ra với La Sinh Nhược Du Niệm vậy?” Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi cũng có thể làm cho một người biến hoá nhiều như vậy sao? Quả thực như một người khác, nhưng không có khả năng gia tộc La Sinh Nhược ngay cả đứa con của mình bị tráo đổi cũng không biết, cả thế giới ai cũng có thể, chỉ có gia tộc La Sinh Nhược là không có khả năng.

Ánh nắng vàng rực rỡ toả ra, lông mi của Đan Khương Hằng hơi khép tạo ra một bóng râm nhỏ. Đôi mắt loé lên những điểm sáng, mang theo u buồn thần nhiên, đủ làm cho người ta tan nát cõi lòng, con ngươi đen sâu thăm thẳm thần nhiên liếc Đan Vận Hi một cái: “Em tò mò đối với cô ta sao hử.” Đây không phải là chuyện tốt gì, đặc biệt là khi biết rõ thời điểm “cái kia” hoạt động. ...

Đan Vận Hi cau mày: “Em không tin anh không hiểu kìa, đừng quên cô ta chỉ vì một câu của anh mà không chút để ý chạy đến Cửu Nhai hái hoa tường vi đen. Bây giờ lại muốn ở một chỗ với Khúc Quyển Si, còn cái lí luận loạn thất bát nháo gì nữa. Anh, bây giờ em lo lắng là nữ nhân này làm em cảm giác căn bản không có khả năng bị nắm trong tay.” “Cái kia” sắp khởi động không phải chỉ cần mười ba bước thì có thể. La Sinh Nhược Du Niệm ... bây giờ là một nữ nhân nguy hiểm cực độ.

Đáy mắt Đan Khương Hằng lướt qua một chút ý lạnh và sắc bén không rõ ý tứ hàm xúc, khoe miệng hơi nhếch, đẹp đến nỗi làm cho vài nữ sinh vụng trộm đứng một bên nhìn muốn xỉu. “Có thể bị nắm trong tay không, kỳ thật anh cũng muốn biết...” Âm cuối kéo dài có chút thần bí khó lường, mang vẻ gợi cảm mà mỉa mai.

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Du Niệm cầm hộp cơm tiện lợi chậm rãi tiêu sái đi trên hành lang. Mọi người nhìn thấy Du Niệm đi qua đều tránh đường, trước sau như một.

Du Niệm đối với việc này không chút để ý, một chú chim chúc phúc màu vàng nhạt đứng ở trên tay cô sung sướng ríu rít.

Người khác không nghe hiểu nó nói cái gì nhưng Du Niệm là chủ nhân của thú nên nghe được rõ ràng, ý cười bên khoe miệng có chút sâu sắc, đôi mắt toát ra vẻ ôn nhu làm cho người ta không thể kiềm chế được mà sa vào.

Thật là thú vị nha...

Muốn nắm cô trong tay sao? Khi cô và Ly Nhi rời khỏi hòn đảo kia, trước khi bị Ly Nhi ném tới đây, từng có rất nhiều người muốn nắm cô trong tay, muốn giam cầm cô, mỗi người đều nói là yêu cô, làm cho cô có chút nhầm lẫn. Thế nhưng bây giờ lại có một đám người lấy lí do đặc biệt này làm nguyên nhân muốn nắm cô trong tay ư?

Ồ...

Nói như vậy, để cho bọn họ sống lâu thêm vài ngày nữa cũng được, dù sao cô đối với lí do vì sao gia tộc La Sinh Nhược lại có đặc quyền lớn như vậy ở thế giới này có hứng thú. Bí mật của thế giới này có rất nhiều, cô thật có tò mò với nó.

Bỗng nhiên một lá bài hé ra ở đầu ngón tay, xoay tròn như đang chơi đùa. Du Niệm đang đi về chỗ ngồi thì lại nghiêng đầu nhìn về phía khu nhà đối diện, nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp yên lặng như nước của Đan Khương Hằng, bắn ra —————

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Khuynh Nhiên Khuynh Thành.

Trong tay Đan Khương Hằng cầm một chiếc kính viễn vọng nhìn Du Niệm phía đối diện. Lúc Du Niệm xoay người, cặp mắt ôn nhu làm người ta không khống chế mà sa vào kia đột ngột lọt vào mắt anh. Trong giây phút ấy, anh nghĩ Du Niệm nhìn thấy anh, nhưng nghĩ lại lại thấy vô lý, khoảng cách giữa hai khu nhà xa như vậy, đi bộ cũng phải 30 phút, làm sao có thể dùng mắt thường nhìn đến.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt sau, anh không nghĩ như vậy.

Một lá bài phá không bay đến, giống như từ trong sương khói không khí bay ra. Một âm thanh nhỏ vang lên, lá bài như lưỡi dao sắc bén, bay sát má anh, cắt đứt mấy sợi tóc của anh, cuối cùng ghim ở trên tường.

“Trời ơi!” Mà phía tường bài bay đến vừa vặn là cửa phòng học, một học sinh vừa mở cửa liền thấy lá bài loé lên sắc bén lướt qua tai cậu ta, sợ tới mức suýt ngất.

“Đây, là cái gì vậy?” Một đám người vây quanh cậu ta, nhìn thấy lá bài mềm mại bình thường kia thì mỗi người có một biểu tình khác nhau.

Đôi mắt yên lặng như nước của Đan Khương Hằng có chút trầm xuống, cầm kính viễn vọng nhìn sang bên kia thì chỉ thấy Du Niệm ngồi nghe giáo sư giảng bài, giống như lá bài vừa rồi không phải là cô bắn ra.

Buồng kính viễn vọng, bước chân thon dài của Đan Khương Hằng đi tới cửa, tất cả mọi người không tự chủ được mà nhường đường, không có một âm thanh nào vang lên, giống như nói nhiều một câu chính là xúc phạm đến anh.

Ngón tay trắng nõn hoàn mỹ phảng phất như tác phẩm của nghệ thuật gia chậm rãi đưa, gần tới lá bài ghim trên tường. Chạm một chút lại dừng một chút, không cảm thấy sát khí mới rút nó ra. Mềm, giống như giấy bình thường, không cảm thấy có thêm vật liệu cứng nào...

Bay qua khoảng cách phải đi đường nửa giờ, lá bài như không chịu ảnh hưởng nào của trọng lực, ba giây đã bay qua như không tồn tại lực cản nào của không khí...

A...

Lá bài che nửa dưới khuôn mặt của anh, đôi mắt u buồn làm người ta tan nát cõi lòng lướt qua chút ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

Chuông tan học vang lên.

Du Niệm ngồi trong phòng học nhìn mỗi người trong phòng như đang phát điên đọc sách làm bài, khoé miệng nở một nụ cười nhạt nhẽo. Tốt lắm, xem ra mỗi người đều thật nghe lời, đem lời của cô để trong tai.

“Trời ạ, làm sao lại có đề bài biến thái như vậy chứ!” Một người con trai tóc đen đeo kính to bản ngồi bên cạnh Du Niệm nhìn đề bài luyện tập, đầu đầy rối rắm. Trời ạ, làm sao cậu có thể không làm được, không muốn a! Cậu không muốn bị Du Niệm giết chết a, cậu muốn qua được kì thi này a. Ô ô...

“Có thể lấy từ vườn nhà 14% cùng 84% của thu hoạch tách ra thử xem” (ô ô ta ngu toán a) Một tiếng nói uyển chuyển lại nhu hoà vang lên ở bên cạnh, làm nội tâm nôn nóng dịu xuống.

Bạn nam đeo kính theo bản năng nhìn phương trình tính toán mới, quả nhiên tìm ra được đáp án chính xác, vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nhạt nhẽo của Du Niệm. Sau đó liền giật mình, ngu ngốc nhìn, giây tiếp theo lập tức ngã từ ghế xuống đất, hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

Toàn bộ mọi người trong phòng học đều bị tiếng động này thu hút, cảnh tượng họ nhìn thấy là bạn nam ngoan ngoãn ngã trên mặt đất, Du Niệm đứng ở một bên. Hơn nữa bây giờ biểu tình của bạn nam là sợ hãi làm cả đám cho là bị Du Niệm bắt nạt. Trước kia cô ý vào gia thế của mình, những người khác còn dám nói vài câu, bây giờ ngay cả năng lực giết người Du Niệm cũng có, cả đám tuy bất mãn nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

“Chỉ, chỉ lại bắt nạt người khác!” Lời nói chính nghĩa từ miệng La Sinh Nhược Du Nhiên ban F vang lên. Mọi người đều nhìn về phía La Sinh Nhược Du Nhiên như thấy cứu tinh, một nhà La Sinh Nhược, trừ La Sinh Nhược Du Nhiên, tất cả đều là ác ma!

La Sinh Nhược Du Nhiên một thân giáo phục trắng đứng giữa những người khác giáo phục đen trong ban F, quả thật chính là thần tượng không thể tồn tại. Với lại La Sinh Nhược Du Nhiên có vẻ ngoài ngọt ngào, làm người thu được tâm mọi người, có thân phận cùng năng lực tương xứng nhau. Nếu học viện hoàng gia Bautis không chỉ có thất tịch mà có bát tịch thì người thứ tám chính là La Sinh Nhược Du Nhiên!

Du Niệm thân nhiên đưa đôi mắt đen không đáy nhìn La Sinh Nhựt Du Nhiên, con người đảo qua giáo phục màu trắng sạch sẽ như tuyết, sau đó thu lại ánh mắt trở về chỗ ngồi, một bộ dạng không liên quan đến mình. Quả nhiên cô vẫn thích màu trắng hơn, vẫn nên đem giáo phục màu đen chuyển thành màu trắng là tốt. Nhưng... phòng hiệu trưởng ở đâu?

“Chị!” Thấy Du Niệm không để ý đến mình, sắc mặt La Sinh Nhựt Du Nhiên hơi trầm xuống, đi vài bước tới, bộ dạng tiều rẻ rên sất không thành thép: “Chị, sao chị lại làm như thế này? Chị muốn bắt nạt, muốn động đến em không làm sao cả, chị ghét em cũng không sao, vì sao lại bắt nạt bạn cùng lớp vô tội? Bọn họ đều không làm gì cả...”

“Này, cái kia...” Bạn nam vẫn ngồi dưới đất có chút kinh ngạc nhắc tay.

La Sinh Nhựt Du Nhiên vô cùng vừa lòng khi nhìn thấy bạn học ban F cùng một số người trên hành lang nghe thấy lời của cô ta đều lộ ra vẻ mặt ghét bỏ và hèn mọn với Du Niệm, lo lắng bạn nam đeo mắt kính dạy: “Bạn học này, thật xin lỗi, xin không nên tức giận chị của tôi, chị ấy... chị ấy chỉ là không được thoải mái...”

“Cái kia...” Bạn nam đeo kính không được tự nhiên rút tay mình từ trong tay La Sinh Nhựt Du Nhiên ra, chỉnh lại mắt kính trên sống mũi: “Bạn hiểu lầm rồi, bạn học Du Niệm không bắt nạt tôi.”

“Hả?” Về mặt của La Sinh Nhựt Du Nhiên cứng đờ, giây tiếp theo mới bừng tỉnh nói: “Cảm ơn bạn đã nói đỡ, cảm ơn...”

“Bạn học này thật kì quái.” Bạn nam đeo kính cắt ngang lời nói của La Sinh Nhựt Du Nhiên: “Tôi đã nói là bạn học Du Niệm không bắt nạt tôi, cô ấy chỉ giúp tôi giải bài tập, là tôi giật mình nên mới ngã từ trên ghế xuống. Còn nữa, cho dù bạn học Du Niệm có bắt nạt tôi, bạn là em gái mà không giúp chị bạn mà lại dùng bộ dạng khúm núm nhu nhựt không chịu nổi với người ngoài, bạn thật sự là con cháu gia tộc La Sinh Nhựt sao?” (xấu mặt chưa!)

Không thể không nói, đối với con trai mà nói, sát thủ trong lòng họ là sự tồn tại nhiệt huyết lớn. Mà gia tộc có đặc quyền sát thủ ở trong lòng bọn họ là một sự kính trọng vô cùng, người con trai nào cũng có vài phần nhiệt huyết, cho dù là một sách cũng không thay đổi được thiên tính này.

Cho nên La Sinh Nhựt Du Nhiên ngọt ngào tuy rằng được nhiều người thích nhưng cũng có nhiều người thấy cô ta không xứng đáng với dòng họ La Sinh Nhựt. Trước kia có phế tài La Sinh Nhựt Du Niệm làm hình tượng này vô cùng hoàn hảo nhưng bây giờ phế tài thành thiên tài, La Sinh Nhựt Du Nhiên trở thành thứ vô dụng trong gia tộc sát thủ. Cho dù thành tích của cô ta ở học viện có cao đến mấy cũng không thể làm ra cái gì có ý nghĩa cống hiến cho gia tộc sát thủ bọn họ.

Không chỉ thế mà còn có thể trở thành trời buộc.

Du Niệm nghe thấy thế mới liếc mắt nhìn bạn học kia một cái. Kính mắt thật to cơ hồ che khuất nửa khuôn mặt, chỉ làm cho người ta mơ hồ cảm thấy thanh tú sạch sẽ, lẳng lặng đứng ở đó, bình thản, ánh mắt lại làm cho người ta thoải mái không có ý kiến.

Bây giờ La Sinh Nhựt Du Nhiên lại trái lại, vẻ mặt cứng nhắc khó nhìn lại có vài phần dữ tợn, giống như bạn nam đeo kính động tới từ huyết của cô ta.

Du Niệm đứng lên, đưa ánh mắt ôn nhu nhìn bạn nam đeo kính, bước lên vài bước. Trước ánh mắt hoảng sợ của mọi người, vươn tay, gỡ chiếc kính mắt thật to xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú sạch sẽ làm người ta như cảm nhận được gió xuân ấm áp.

Đôi môi hồng nhạt hé mở, thốt lên hai chữ ——

“Khuyển Nhiên...”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Thánh Tử Tứ Tịch.

“Khuyển Nhiên...” Giọng nói sâu kín, mang theo cảm giác tưởng niệm như có như không, làm cho người ta không hiểu sao mà cảm thấy như thiên âm mờ mịt phảng phất như từ trên trời truyền xuống.

Đông Lan Tỳ giật mình, ánh mắt sâu kín, giây tiếp theo cầm kính mắt trong tay Du Niệm đeo lại: “Xin lỗi, bạn học Du Niệm. Tôi tên là Đông Lan Tỳ, không phải là Khuyển Nhiên.”

“Tôi biết.” Khoé miệng Du Niệm mỉm cười nhạt nhẽo. Làm sao có thể là anh ấy, không có khả năng, cho dù bộ dạng người này cùng anh ấy giống nhau như đúc...

Nghiêng đầu, nhìn về phía La Sinh Nhựt Du Nhiên: “Còn có việc?” Cô chỉ đơn thuần hỏi như thế nhưng vào trong tai người khác lại thành đuổi người.

La Sinh Nhực Du Nhiên cả thân cứng ngắc, biến sắc, hốc mắt đỏ lên: “Thực xin lỗi chị gái, em không phải là cố ý. Chỉ vì chị luôn... cho nên em... Em phải đi học, em đi về trước.” Lưu lại một câu nói làm người khác phỏng đoán, La Sinh Nhực Du Nhiên vội vàng rời khỏi.

Du Niệm thân nhiên liếc mắt La Sinh Nhực Du Nhiên một cái, loại trò xiếc trẻ con này, thật sự là không lọt được vào mắt cô. Chỉ cần không động vào điểm mấu chốt của cô, không làm rối loạn trò chơi của cô, tùy tiện cô ta làm như thế nào thì làm, Du Niệm không thèm để ý, phải biết rằng từ trước đến nay La Sinh Nhực Du Nhiên chưa từng được Du Niệm để mắt tới.

Đông Lan Tỳ chỉnh lại chiếc kính mắt to, dựng chiếc ghế lại, nghiêm túc ngồi ngay ngắn tại chỗ, thực sự giống như điển hình một nam sinh một sách ngoan ngoan. Nhưng dù cậu có muốn chuyên tâm học thật sự cũng không thể chịu nổi ánh mắt ôn nhu của Du Niệm, mặt không không chế được mà đỏ lên. Nghe thấy tiếng cười bên cạnh, phịch một tiếng, lập tức trở thành kẻ nực cười.

“Bạn, bạn học Du Niệm, có, có chuyện gì sao?” Trái tim đập bình bịch bịch bịch, nhìn Du Niệm, không hiểu tại sao cảm thấy toàn bộ thế giới xung quanh đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Cậu dòng họ Đông Lan?” Du Niệm cảm thấy dòng họ này hình như có điểm đặc biệt. Thực tế, thế giới này có rất nhiều dòng họ đặc biệt, mười ba tước, dòng họ tương đương với tổng thống cũng rất đặc biệt —— ‘Chích Diễm Vũ’

Con người hơi loé lên, Đông Lan Tỳ có chút không tự nhiên gật đầu.

“Cho cậu.” Bàn tay Du Niệm vừa lật, hé ra một lá bài màu đen ở đầu ngón tay. Lá bài màu đen, mặt trái là hoa văn màu vàng phức tạp, chỉ liếc mắt nhìn cũng đủ làm cho người ta nhận thấy lá bài này không bình thường, không hiểu sao làm cho người ta thấy mười phần bá khí.

Thật sự là quái dị, bài xuất hiện làm người ta cảm thấy hương vị bá khí.

Người gia tộc La Sinh Nhực đưa một cái gì đó đến trước mặt, ai dám không nhận? Bạn học Đông Lan Tỳ dù có chút sợ cùng xấu hổ nhưng vẫn đưa tay nhận lấy. Trái ngược với bề ngoài bá khí của nó, lá bài này khi sờ không có cảm giác gì khác biệt so với lá bài bình thường, chính là, Du Niệm đưa cho cậu làm gì?

Đối với hoang mang của Đông Lan Tỳ, Du Niệm chỉ thân nhiên mỉm cười: “Không được đánh mất, lúc nào cũng phải mang theo người nga, nếu không... tôi sẽ giết cậu.”

Tiểu bằng hữu Đông Lan Tỳ cảm thấy mình tự nhiên bị uy hiếp, vô cùng đáng thương gật gật đầu nằm úp sấp trên bàn. Không cần cười ôn nhu như vậy uy hiếp người khác, làm người ngu ngốc sẽ cảm thấy bạn nói đùa, người mẫn cảm sẽ cảm thấy nội tâm lạnh lẽo thực khủng bố a!

Nhưng mà, ánh mắt kia, thật sự quá đẹp quá đẹp, không hiểu làm sao khiến cậu có cảm giác quen thuộc mà chưa xót...

Du Niệm hơi nhếch lông mày, lông mi thật dài như cánh bướm thông thả chớp, đẹp làm người ta không thể di chuyển ánh mắt.

Tan học giữa trưa.

Du Niệm mang theo hộp cơm tiện lợi nhìn lùm cây trống rỗng, hơi nghiêng đầu, xoay người đi về hướng khu nhà đại học.

Bình thường Khúc Quyển Si đều ngủ ở khu nhà trung học, bởi vì Đan Vận Hi là ủy viên giám sát tác phong và kỉ luật của khu nhà đại học, ít khi nào đi sang khu nhà trung học. Tuy rằng gần đây vì Du Niệm mà thường xuyên chạy sang bên này nhưng khu nhà sơ trung thật sự quá xa, Khúc Quyển Si vẫn chạy đến khu nhà trung học.

Biết rõ Du Niệm vào giữa trưa nhất định chạy đến nơi này tìm hắn, thế mà không ở đây. Bạn trai này hình như không hoàn thành trách nhiệm, không được, không được a...

Hàng cây hai bên xanh tươi cao lớn, trên mặt đất lại sạch sẽ, chỉ có một chút lá rụng phiêu phiêu.

Ở học viện Bautis, giáo phục màu đen bình thường đến cực điểm mặc trên người Du Niệm không hiểu sao lại làm cho người khác chú ý, khiến người ta cảm thấy còn chói mắt hơn so với giáo phục màu trắng.

Thanh danh La Sinh Nhực Du Niệm ở học viện Bautis rất vang dội, người chân chính gặp qua cô lại rất ít. Cho nên ở khu nhà đại học không giống như khu nhà trung học, người nhìn thấy Du Niệm từ rất xa đã né tránh như gặp quỷ.

Khu nhà đại học bao gồm bốn năm ban cấp C, Du Niệm nhìn thấy một vài người, thân nhiên lên tiếng: “Xin hỏi các bạn có biết Khúc Quyển Si đi nơi nào không?”

Vài nữ sinh mặc giáo phục màu xám đang bàn luận nghe thấy vậy lập tức nhăn mặt: “Cô là ai? Ai cho phép cô vô lễ gọi thẳng tên của ngũ tịch điện hạ?”

Du Niệm bị mắng cũng không giận, chỉ nghiêng đầu, mỉm cười nhìn cô ta: “Tôi là người yêu của Khúc Quyển Si?”

“Ha ha...” Giống như nghe thấy chuyện gì cực kì buồn cười, mọi người trong phòng học đều phá lên cười, nữ sinh kia lau khoé mắt cười đến ra nước mắt: “Xin cô xem lại đầu óc của mình đi, cô nói cô là bạn gái của nhị tịch điện tử lệ chúng tôi tin cô còn có vẻ cao.”

Dù sao chuyện Đoan Mộc Hoạch có bạn gái không bao giờ giữ quá một tuần toàn bộ học viện hoàng gia Bautis đều biết, mà Khúc Quyển Si? Cái người

lười nhất thế giới kia, nam nhân lười đến ngay cả ăn cơm cũng lười có bạn gái? Hơn nữa bạn gái xấu như vậy, nói đùa.

Du Niệm vẫn mỉm cười như trước: “Tôi chỉ muốn biết Khúc Quyển Si ở đâu.”

Những nữ sinh đang cười đùa thu lại ý cười ở khoe miệng, lạnh lùng nhìn Du Niệm, đi lên bao vây xung quanh cô: “Gọi là ngũ tịch điện hạ.”

Người có giáo phục màu trắng đều là thần tượng của mọi người, mà thất tịch học viện lại là thần tượng trong thần tượng. Cho dù là Khúc Quyển Si lười làm người ta giận sôi thì lượng fan cũng không thua kém gì fan của lục tịch khác.

Đôi mắt hoa đào tuyệt mỹ càng vui vẻ, ánh sáng trong mắt hiện lên, đẹp giống như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, khí thế thần nhiên lưu chuyển không hiểu sao làm cho tâm can của người ta run lên, sợ hãi muốn phủ phục dưới chân cô mà hôn môi lên đầu ngón chân. (đoạn này nghe kinh quá)

“Cô...”

“Các bạn đang làm gì?” Giọng nói có chút trầm thấp lại dễ nghe như thiên âm làm người ta trầm mê vang lên. Ngoài cửa, nam tử tinh xảo tuyệt mỹ như huyết tộc bản(?) làm cho người ta mê luyện trầm luân thần nhiên nhìn các cô, con người u buồn yên lặng như nước lúc sáng lúc tối, đẹp làm cho người ta cam nguyện hoá thành góc áo của anh.

“Nhất tịch điện hạ!” Nữ sinh sắc mặt dữ tợn lập tức đưa hai tay giao nhau đặt trước người, kích động cung kính cúi mình vái chào Đan Khương Hằng.

Đan Khương Hằng chỉ thần nhiên liếc mắt Du Niệm một cái, sau đó nhìn nữ sinh: “Ngũ tịch đi đâu?”

“Ngũ tịch điện hạ ở phòng học âm nhạc, hôm nay ở trong giờ học âm nhạc ngủ, bị tứ tịch điện hạ phát hiện, bắt ngũ tịch điện hạ ở lại phòng học.” Nói đến đây, biểu tình của nữ sinh vận vẹo một chút, tứ tịch điện hạ cái gì cũng tốt, ôn nhu lại hoàn mỹ, chỉ là có điểm...

Không biết có phải ảo giác hay không, Du Niệm cảm thấy mình nhìn thấy khi Đan Khương Hằng nghe được phòng học âm nhạc cùng tứ tịch điện hạ, khoe miệng có chút cứng ngắc.

Trong đầu lập tức đem tin tức và dáng vẻ của tứ tịch điện hạ nhớ lại —

Một lúc nào cũng mỉm cười như gió xuân, ngũ quan nhu hoà tinh mỹ, chỉ cần nhìn một cái là có thể khiến cho tâm người khác hoá thành nước — Cổ Dịch Hiên, tứ tịch học viên hoàng gia Bautis, thánh tử thánh địa âm nhạc thuy nhạc á, đứng đầu bộ âm nhạc đại học học viện hoàng gia Bautis.

Có vẻ... không có gì không thích hợp... đi?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Tất Cả Tôi Đều Muốn.

Cả đoạn đường không ai nói

gì, Du Niệm và Đan Khương Hằng im lặng tiêu sái đi, hương thơm nhàn nhạt lượn lơ ở chóp mũi, làm cho người ta vui vẻ, thoải mái tinh thần.

Một hồi lâu sau Đan Khương Hằng mới nhận ra hương thơm nhàn nhạt làm cho người ta cực kì thoải mái này là truyền từ người Du Niệm đến, có chút hoang mang. Lúc trước khi La Sinh Nhược Du Niệm quán quýt lấy anh, sao chưa từng ngửi qua hương thơm này? Khó trách Khúc Quyển Si cực lười kia lại đồng ý làm người yêu của cô, thì ra là vì hương thơm này sao?

“Tôi có thể hỏi vài vấn đề không?” Giọng nói có chút trầm thấp như tiếng tiên trời vang lên giữa hành lang im lặng.

Du Niệm nghiêng đầu nhìn về phía Đan Khương Hằng, đôi mắt phảng phất u buồn kia yên lặng như nước nhìn cô, sẽ làm cho người khác cảm thấy được anh nhìn là một cảm giác hạnh phúc. Nhưng mà người bị Du Niệm nhìn lại cảm thấy giống như được trở về cơ thể mẹ, được nằm trong bụng mẹ ôm ấp an toàn và thoải mái, sâu xa một chút, sẽ làm cho người khác cảm thấy được cô nhìn là một cảm giác hạnh phúc được toàn thể giới hoà mẫn. (hừ, Du Niệm còn cao tay hơn, Đan Khương Hằng đã là gì)

Đây là một đôi mắt khiến con người trầm mê (trầm luân, mê muội)

Đan Khương Hằng giật mình, cảm nhận được nguy hiểm, đưa ánh mắt đi nơi khác. (haha, sợ chưa)

“Có thể.” Dừng lại một chút, nói tiếp: “Một vấn đề một trăm ngàn.” Lương Lễ nói, người gia tộc La Sinh Nhược không thể làm gì không công, mà muốn đào ra cái gì từ miệng cô cũng không dễ dàng như vậy.

“Không, cứ quên đi.” Đan Khương Hằng tránh đôi mắt nguy hiểm mà tinh tế đánh giá của Du Niệm, nhẹ giọng nói. Không phải anh tiếc số tiền này mà

căn bản anh cảm thấy không thể lấy được đáp án anh mong muốn từ miệng Du Niệm. Du Niệm này cho anh cảm giác giống như La Sinh Nhục Lương Lễ, vấn đề gì cũng có thể dùng tiền giải quyết, nhưng nói mãi nói mãi, người ta chẳng những không giúp mình giải quyết vấn đề, ngược lại lại bị lừa một đồng tiền.

Quả thực chính là lừa lọc!

Không thể không nói, thất tịch điện hạ và nhị tịch điện hạ thật là khác biệt. Đan Khương Hằng luôn suy nghĩ kĩ càng rồi lựa chọn phương hướng có lợi nhất cho mình, mà Đoan Mộc Hoắc lại là một người ngay thẳng, xứng đáng bị Du Niệm lừa.

Phòng học âm nhạc năm ba.

Tiếng đàn đứt quãng vọng đến, kì xảo thật thuần thực, không hiểu làm sao đánh lại một lần lại một lần. Nhưng hai người Du Niệm vừa đi tới cửa tiếng đàn bên trong liền bị ngắt quãng.

“NO! Quá kém, sao cậu có thể đối đãi với âm nhạc như vậy? Âm nhạc của cậu không trọn vẹn! Không hoàn mỹ! Đây là coi rẻ, đây là vũ nhục, đây là đại bất kính!” Giọng nói dễ nghe hình như có chút bệnh tâm thần. (chính xác là điên rồi, quá điên)

Lần này Du Niệm xác định, vừa rồi biểu tình Đan Khương Hằng quả thực có chút vụn vẹo.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy ghế ngồi màu đồng cổ sạch sẽ xếp thành hình trăng non quây quanh ba chiếc đàn dương cầm màu trắng. Khúc Quyển Si híp nửa mắt hình như đang ngủ gà ngủ gật, bên cạnh là một người mặc giáo phục màu trắng, mái tóc mềm mại, ngũ quan nhu hoà tinh mỹ (tinh xảo, mỹ mạo) lúc này vì tức giận mà có chút cường ngạnh (bướng bỉnh). Người này luôn miệng phê phán âm nhạc của Khúc Quyển Si, bộ dạng có chút bệnh tâm thần.

Cảnh tượng này không hiểu sao có chút buồn cười, Khúc Quyển Si ngủ gà ngủ gật, Cố Dịch Hiên bên cạnh thì nói liên hồi.

“Xin lỗi.” Khoé miệng Du Niệm tươi cười có chút sâu sắc, ánh mắt dường như từ lúc cửa mở ra chỉ tập trung trên người Khúc Quyển Si, bộ dạng chuyên chú mà dịu dàng mỉm cười, làm cho người ta trong phút chốc tưởng cô gái này thật lòng yêu người con trai Khúc Quyển Si kia.

Giọng nói Du Niệm cắt ngang lời nói của Cố Dịch Hiên, cũng đánh thức Khúc Quyển Si, đôi mắt buồn ngủ liếc qua, lúc nhìn thấy Du Niệm thì có chút giật mình. Lại nhìn nhìn hộp com tiện lợi trong tay Du Niệm, đôi mắt nhất thời có chút phức tạp, sau đó nhìn cô đứng một mình bên cạnh Khương Hằng, đôi mắt càng híp lại, hình như có chút mất hứng.

“La Sinh Nhục... Du Niệm?” Cố Dịch Hiên nghiêng đầu, đôi mắt tinh mỹ nhu hoà hiện ra bóng dáng ngược của Du Niệm, mang theo thắc mắc.

“Ừ.” Du Niệm đi qua, kéo tay Khúc Quyển Si trên phím đàn: “Tôi nghĩ bây giờ là thời gian ăn cơm trưa, tứ tịch điện hạ hẳn không ngại để cho người yêu của tôi ăn chút gì trước chứ?” Đối với người yêu, cho đến bây giờ Du Niệm vẫn rất trân trọng.

Khúc Quyển Si đã sớm bị tra tấn gần chết, lúc này trên người Du Niệm lại toả ra hương thơm dịu ngọt, ngay lập tức không khách khí ôm lấy thất lưng Du Niệm, không đến hai giây đã ngủ, hoàn toàn đem Cố Dịch Hiên ném ra sau đầu.

Cố Dịch Hiên giật mình, lại nghe thấy Du Niệm muốn đem Khúc Quyển Si đi thì lập tức nghiêm túc: “Không được, hôm nay A Si không đàn ra một khúc nhạc hoàn mỹ thì đừng nghĩ đến bước qua cửa này.”

Đan Khương Hằng đang đứng một mình nghe thấy thế thì lập tức ném sang một cái nhìn xem thường. Toàn bộ học viện Bautis đều biết tứ tịch điện hạ hoàn mỹ ôn nhu nhưng khi gặp chuyện liên quan đến âm nhạc thì lập tức trở thành người như bị tâm thần phân liệt, không thể nói lí. Cho dù anh không học ở giờ âm nhạc cũng không ai dám có sai sót, sợ bị bắt ngồi trước đàn dương cầm một ngày, Khúc Quyển Si lại còn dám ngủ trong giờ học âm nhạc, đây không là tự tìm ngược sao?

Bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Khúc Quyển Si, ánh mắt Du Niệm sâu kín nhìn Cố Dịch Hiên: “Nếu không tôi đang giúp A Si đàn một bản được không?”

“Cô đàn giúp cậu ta?” Cố Dịch Hiên cảm thấy chính mình đang nghe nhầm, lần đầu tiên có một người tự tiến cử trước mặt anh. Phải biết rằng ngay cả Đoan Mộc Tịch Nhã cũng không dám khoe khoang tự tiến cử trước mặt anh.

“Nếu anh cảm thấy hoàn mỹ, đem sao sáu cánh của anh cho tôi, thế nào?” Du Niệm thản nhiên nói, giống như đang nói một chuyện bình thường.

Nhưng mà chuyện bình thường này lại làm cho Khương Hằng đang đứng một mình ở cửa cùng Cố Dịch Hiên thay đổi sắc mặt, Khúc Quyển Si đang nhắm mắt hơi nhíu mày.

Học viện hoàng gia Bautis là học viện học sinh tự quản, quyền lợi chỉ dưới ban giám đốc. Hội học sinh có quyền đuổi việc giáo sư, học sinh mà thất tịch của học viện là do học sinh tự bầu chọn, được ban giám đốc tán thành, là người ra lệnh cho toàn học viện. Trong tay mỗi thành viên của thất tịch đều có một ngôi sao sáu cánh biểu tượng cho chính mình, đại biểu cho vinh dự và quyền lợi.

Lời Du Niệm vừa nói có nghĩa là muốn vị trí và quyền lợi của Cố Dịch Hiên? Đây là tuyên chiến sao? Đây là khiêu khích sao?

“Cô có biết, cho dù có được sao sáu cánh nhưng không được học sinh bầu chọn, ban giám đốc tán thành thì cũng là vô dụng không?” Đan Khương Hằng thản nhiên lên tiếng, đầy mắt phiếm một chút lãnh ý. Đây là thế giới anh thống trị, La Sinh Nhục Du Niệm còn không có tư cách gia nhập vào trong đó.

“Tôi biết a.” Du Niệm gật đầu, mỉm cười: “Điều tôi muốn không phải là quyền lợi mà là vinh dự, không chỉ là tứ tịch điện hạ, tôi còn muốn của anh, A Si và những người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Tất Cả Đều Được.

Không thể không nói, Du Niệm nói những lời này đều dọa mọi người, muốn toàn bộ sao sáu cánh của thất tịch, cô đứng là dám nói ra lời này.

“Vậy, thế nào?” Du Niệm quay đầu nhìn Cố Dịch Hiên.

Con người nhu hoà tình mĩ của Cố Dịch Hiên lướt qua mấy ánh sáng, khoé miệng có chút gợi lên, không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy nhu hoà như nước: “Có thể.”

“Hiên!” Đan Khương Hằng hơi cúi đầu, giọng nói cảnh cáo vang lên.

Cố Dịch Hiên cũng không để ý đến Đan Khương Hằng, ánh mắt nhu hoà, đạm mạc nhìn Du Niệm: “Nếu cô có thể đàn được một bản nhạc hoàn mĩ như cô nói.”

Du Niệm đối với giọng nói thần nhiên và khinh thường của Cố Dịch Hiên không thêm để ý, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ Khúc Quyển Si, đưa anh ngồi vào một bên.

Khúc Quyển Si híp nửa mắt nhìn Du Niệm, lười biếng lên tiếng: “Cô muốn sao sáu cánh tôi không thể cho cô sao? Cùng Tiểu Cố rồi hơi làm trò gì?” Trước không nói Du Niệm có thể đàn được đến trình độ âm nhạc biến thái đó không, dù có đạt tới cũng không có kết quả tốt.

Hả?

Tiểu Cố? Xem ra quan hệ cũng không tệ.

Du Niệm chỉ cười cười, vô cùng thân thiết vén tóc mái che gần hết đôi mắt của Quyển Si lên, sau đó ngồi trước đàn dương cầm.

Đen và trắng đối lập nhau, không biết vì sao, rõ ràng không có động tác đẹp mắt nào nhưng Du Niệm lại làm cho người ta cảm thấy cô và màu trắng hoà hợp với nhau. Dung nhan thuần khiết mà tội ác, không hiểu vì sao làm cho người ta sinh lại một loại rung động không biết tên. (mình chẳng biết tác giả đang tả cái gì nữa, mình nghĩ là tả giáo phục đen của Du Niệm và đàn dương cầm trắng đối lập nhau, không biết có đúng không)

Bàn tay nhỏ nhắn hơi đưa ra, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy bàn tay gần như trong suốt, sạch sẽ bất ngờ. Mà làm cho Cố Dịch Hiên chú ý hơn là, bàn tay này thật đẹp, đẹp đến mức làm cho anh không để di chuyển ánh mắt, tay này so với tay anh càng giống trời sinh là tay nghệ thuật gia đặt trên phím đàn hơn.

“Đình...”

Mười danh khúc đứng thứ nhất ở thế giới kia, đứng thứ tư là bản Sonat Ánh Trăng, bàn tay đàn lên khúc nhạc dường như không có mãnh liệt hay thoải mái, pháp phòng hay va chạm kích tình gì cả, không đặc biệt. Chỉ có âm nhạc như nước chảy mãi, mang theo nhẹ nhàng ưu thương, tình cảm tình tế biến hoá, phảng phất như muốn nói lên điều gì đó...

Thứ Du Niệm không học được không nhiều, âm nhạc cũng vậy, dường như trên đời này hầu như không có gì là cô không thể học, trừ nấu ăn. Theo cách nói của Ly Nhi, Du Niệm trời sinh đối nghịch với nhà bếp, nếu cho cô vào nhà bếp chính là huỷ diệt!

Nốt nhạc cuối cùng ngừng hẳn, cả người Cố Dịch Hiên kinh ngạc đứng yên tại chỗ, mái tóc như tơ theo gió thổi qua cửa sổ hơi tung lên, mang theo cảm giác nhu hoà xinh đẹp.

Du Niệm mỉm cười vươn tay, nói một cách đương nhiên: “Sao sáu cánh.”

Cố Dịch Hiên vừa hoàn hồn, đôi mắt nhu hoà tình mĩ nhìn chằm chằm vào tay Du Niệm. Một hồi lâu sau đôi mắt loé lên ánh sáng, thân hình xông thẳng về phía Du Niệm, nhưng người còn chưa tới nơi đã bị một cước đá bay ra ngoài.

Đôi mắt híp nửa của Khúc Quyển Si lướt qua chút ánh sáng nguy hiểm, chậm rãi thu chân, cả người mềm ra nằm úp sấp lên người Du Niệm, lười biếng lên tiếng: “Ăn cơm đi.” Cố Dịch Hiên chết tiệt kia, anh biết chắc chắn sẽ như vậy mà! Muốn cùng anh cướp thuốc trợ ngủ, không có cửa đâu! Bạn bè cũng đá!

“Nhưng mà tôi còn chưa lấy sao sáu cánh của tứ tịch.” Du Niệm mỉm cười nhìn Khúc Quyển Si đang dựa vào vai mình. Thật là đáng yêu a, giống như

con báo đang ngủ say, lộ ra nguy hiểm cùng dự hoặc kêu gọi.

“Tôi cho cô.” Khúc Quyển Si ôm Du Niệm đi ra ngoài. Anh không muốn Du Niệm cùng Cố Dịch Hiên tâm thần phân liệt kia có nửa phần quan hệ nào, muốn cướp người của anh, nghĩ thật tốt!

“A Si.” Đan Khương Hằng nhìn thoáng qua Khúc Quyển Si đang ôm Du Niệm, đôi mắt tuyệt mỹ như dải ngân hà hơi nheo lại: “Đừng quên thân phận của cậu.”

Khúc Quyển Si không dừng chân, chỉ đưa đôi mắt híp một nửa liếc qua Đan Khương Hằng, đầu lưỡi lướt qua môi dưới, khoe miệng gọi lên nụ cười tà ác cuồng ngạo không kiềm chế. Thân phận của anh? Công tử duy nhất của luật pháp tước trong mười ba tước? Xuỵ — ai để ý.

Đan Khương Hằng hiểu được ý trong mắt Khúc Quyển Si, ánh mắt yên lặng như nước nhìn theo bóng dáng của Khúc Quyển Si, mắt càng thêm sâu thẳm. Sâu đến nỗi làm người ta không dám nhìn thẳng, không dám tự dỏ đoán. Đây là vua của Bautis, chỉ cần anh muốn liền không có người nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay để vương của anh.

Nhưng mà người này...

A ...

Một loạt tiếng vang truyền đến, Cố Dịch Hiên vừa bị Khúc Quyển Si đá đầu tóc gọn gàng đi tới, không còn thấy chút chật vật nào vừa rồi, khoe miệng hàm chứa một nụ cười như ngọn gió xuân, đôi mắt nhu hoà làm người ta không thể từ chối yêu cầu nào của anh. Cả người như đang ở nơi không người chậm rãi tiêu sái bước tới.

“La Sinh Nhục Du Niệm đâu?” Cố Dịch Hiên nhìn phòng học âm nhạc trống rỗng, tươi cười ở khoe miệng hơi nhạt đi.

Đôi mắt Đan Khương Hằng u buồn đẹp như dải ngân hà hơi loé lên: “Hiên, nên có chừng mực.”

“A, điểm này có vẻ khó đấy, Hằng, cô ấy có một đôi tay hoàn mỹ cùng khả năng âm nhạc hoàn mỹ.” Tươi cười của Cố Dịch Hiên có chút sâu sắc, càng toả ra nhu hoà, xinh đẹp.

“Cho dù cậu là Thánh tử của Thụy So Nhạc Á thì cũng không có khả năng ngăn cản “cái kia” hoạt động.” Giọng điệu của Đan Khương Hằng vô cùng thần nhiên, lộ ra vẻ vô tình và lạnh lùng. Đôi mắt kia giống như hoang mạc không một ngọn cỏ, không một con người.

“Ừm... có vẻ đúng là như vậy.” Giống như nghĩ đến chuyện gì khó xử, Cố Dịch Hiên hơi khép mi mắt, làm cho tâm người khác cũng phập phồng theo. “Nhưng tớ thích tay cùng âm nhạc của cô ấy, phải làm sao bây giờ? A, đúng rồi, nếu có A Si cùng cậu nói, vậy chẳng phải còn có nửa khả năng sao? Nếu có thêm Tước cùng Hoắc nữa thì hoàn toàn có thể, chẳng phải sao?” Cố Dịch Hiên mỉm cười, dường như nói không chút để ý. Nhưng Đan Khương Hằng biết, người đàn ông sinh ra vì âm nhạc hoàn mỹ này, thật sự có khả năng vì La Sinh Nhục Du Niệm mà liều lĩnh ngăn cản “cái kia” khởi động.

“Giả thiết của cậu không có khả năng thực hiện.” Đan Khương Hằng thần nhiên nhìn vào mắt Cố Dịch Hiên, lạnh lùng xoay người rời đi, đôi lông mày ngạo nghễ hơi nhíu lại, có chút hối hận khi đem Du Niệm đến phòng âm nhạc này. Toàn bộ thất tịch không có người nào bình thường, ngay cả công chúa Đoan Mộc Tịch Nhã cũng không phải là chim non. Nhưng Cố Dịch Hiên là người mà anh cố kị nhất, không phải bởi vì quan hệ của họ mà vì vẻ ngoài nhu hoà của Cố Dịch Hiên lại ẩn giấu một linh hồn điên cuồng bùng nổ hơn tất cả mọi người.

La Sinh Nhục Du Niệm... Không thể không nói có quan hệ với Cố Dịch Hiên, thật sự là may mắn của cô ta...

Bởi vì đã cùng Cố Dịch Hiên tồn không ít thời gian, tuy rằng đoạn đường 30 phút này đối với Du Niệm chỉ là chuyện trong chớp mắt nhưng vì lo cho cái tên Khúc Quyển Si lười làm người ta giận sôi này, Du Niệm vẫn phải tìm một góc sạch sẽ yên tĩnh ở khu đại học.

Gió xuân phất qua, mái tóc đen mềm mại khẽ bay, nhẹ nhàng lướt qua hai má làm anh hơi ngứa, không hiểu vì sao trong lòng lại xôn xao rung động khác thường.

Khúc Quyển Si một chút cũng không khách khí nằm trên đùi Du Niệm, hưởng thụ Du Niệm đưa thức ăn tới miệng, thoải mái như một chú mèo lớn.

“Về sau cách xa Cố Dịch Hiên ra một chút.” Khúc Quyển Si híp mắt nhìn Du Niệm rồi nói.

Du Niệm khẽ cười, con người nhu hoà hiện rõ ánh ngược khuôn mặt Khúc Quyển Si, làm cho người ta có loại cảm giác cô vô cùng yêu anh, giống như anh là toàn bộ thế giới của cô: “Được.”

Đôi mắt Khúc Quyển Si càng híp lại: “Cũng cách Đan Khương Hằng xa một chút.”

“Được.” Cô có từng nói qua không, trong thời gian ba tháng yêu nhau, người yêu của cô có mong muốn nào, ngoại trừ lên giường và gây trở ngại đến trò chơi gia đình của cô, cô đều đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đương Nhiên Thích.

Du Niệm nghe lời làm cho Khúc Quyển Si có chút giật mình, mày cau lại, nhìn sâu vào đôi mắt làm người ta không tự chủ mà sa vào, không tự giác hỏi ra câu hỏi mà chính anh cũng chưa ý thức được.

“Cô thích tôi sao?” Rõ ràng hồi trước yêu Đan Khương Hằng như thế, vậy mà chỉ trong ngắn ngủi mấy tháng đã đối với anh như diễn kịch. Nhất là trong mắt chỉ có anh mà chưa từng có một người nào khác, có vẻ, không quá khoa học.

Du Niệm không có nửa điểm giật mình, giống như đã đoán trước được, hoặc là đã có thói quen được hỏi câu hỏi như thế này, ngón tay trong suốt lướt qua đôi mắt đen như mực của anh, ánh mắt chuyên chú (chuyên tâm, chăm chú) mà ôn nhu: “Thích a.”

Khi hỏi ra những lời này, Khúc Quyển Si đã giật mình nhưng khi Du Niệm trả lời lại làm cho anh giật mình hơn nữa: “Thật sự?”

Vẻ tươi cười của Du Niệm càng thêm sâu sắc, đôi mắt mang theo ý cười ôn nhu càng chuyên chú nhìn anh, giống như anh là toàn bộ thế giới của cô, giống như anh đang hỏi một vấn đề cực kì ngớ ngẩn: “Còn có thể là giả sao?”

Nếu không thích, làm sao có thể chơi trò chơi cùng anh?

Khúc Quyển Si miễn cưỡng trợn to đôi mắt, nhìn ánh mắt kia của cô, trong mắt như vừa đánh vỡ cái gì đó. Chỉ trong nháy mắt, con ngươi như báo săn đã nhu hoà lại, khoé miệng gợi lên chút tươi cười thần nhiên mà vô cùng phong hoa tuyết nguyệt: “Chủ nhật này đi hẹn hò đi.”

Du Niệm hơi nao nao, trong mắt có ánh sáng lướt qua, có vẻ như rất vui sướng khi nghe thấy Khúc Quyển Si nói như thế: “Được.”

Gió nhẹ phất qua, vài sợi tóc mềm mại khẽ tung bay, một góc đầy hơi thở ấm áp.

“Tít tít tít tít...” Âm thanh đánh thức Khúc Quyển Si, đôi mắt mị hoặc nhìn một lá bài màu đen xuất hiện giữa ngón tay Du Niệm

“Đây là cái gì?” Cái âm thanh kia phát ra từ cái này?!

“Vũ khí Đồ Đặc làm” Du Niệm thần nhiên nói, giống như không biết loại chuyện cơ mật này nói với Khúc Quyển Si có chỗ nào không ổn, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má anh: “Tôi có việc phải đi trước đây.”

Khúc Quyển Si mị mị mắt, trong lòng không hiểu sao không thích cô đi, chỉ cảm thấy cảm giác này không thể hiểu được. Cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, lười biếng xoay người, từ trong túi quần rút ra một cái di động: “Số điện thoại của cô.”

Du Niệm giật mình nhìn chiếc di động, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi không có di động.”

Vấn đề này đến bây giờ Du Niệm mới phát hiện, thì ra trên người cô thể mà không có di động! Có lẽ là vì gia tộc La Sinh Nhục có cách đặc biệt để liên lạc, hơn nữa căn bản La Sinh Nhục Du Niệm không muốn kết bạn nên không cần dùng đến phương tiện liên lạc.

Khúc Quyển Si ngẩn ra, định thu lại di động nhưng lại nghĩ đến không có di động có nghĩa là khi Du Niệm trở về gia tộc La Sinh Nhục sẽ không thể liên lạc với cô, bọn họ chỉ có thể gặp nhau vào thời gian nghỉ trưa, không hiểu sao cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Chờ.” Khúc Quyển Si liếc qua Du Niệm một cái rồi nhấn một tin nhắn đi, không đến năm phút sau thì thấy một cậu con trai hồng hồng chạy tới, trong tay cầm một cái di động mới.

“Giống nhau y như đúc.” Du Niệm nhận chiếc di động rồi lại nhìn chiếc di động trong tay Khúc Quyển Si, cười nói.

“Có dùng là được rồi còn chọn lựa làm gì.” Khúc Quyển Si không được tự nhiên nghiêng mặt sang một bên, lỗ tai dưới ánh mắt quý dị của Du Niệm mà đỏ lên một chút. Dù sao bây giờ cô và anh không phải là một sao? Quan hệ của bọn họ không phải là người yêu sao? Dùng di động giống nhau có gì không đúng? Hừ ~!

Người cầm di động đứng một bên nhìn thấy bộ dạng của Khúc Quyển Si thì tròng lớn hai mắt, không thể tin được, đây là thiếu gia lười làm người ta giận sôi của bọn cậu sao? Thế nhưng đưa di động cho bạn gái! Lại là giống nhau! Nhưng mà...

Cậu con trai nhìn Du Niệm, trong đáy mắt lướt qua một chút gì đó. Thiên tài sinh muộn của gia tộc La Sinh Nhục lại quan hệ không rõ ràng với thiếu gia của cậu ư? Xem ra, gia chủ đại nhân vẫn phải làm chút gì đó...

Đem số điện thoại của mình lưu lại vào vị trí đầu tiên trong di động của Du Niệm, Khúc Quyển Si mới cảm thấy hài lòng thả người, nhìn Du Niệm đi càng lúc càng xa, một trận gió lạnh thổi qua, Khúc Quyển Si đột nhiên hoàn hồn... Anh vừa làm cái gì vậy? (chắc chắn, chúc mừng Si huynh đã rơi vào lưới tình của Niệm tỷ)

Du Niệm nhìn lá bài màu đen ở ngón tay, không ai biết, lá bài nhìn qua trông có vẻ mỏng manh nhưng lại có hệ thống vệ tinh GPS. Lúc này trên lá bài hiện lên bản đồ tuyến đường, cách đó không xa là một điểm sáng màu đỏ, bên cạnh điểm đỏ còn có vài điểm vàng vây xung quanh.

Trong thư viện và phòng thí nghiệm của khu nhà đại học học viện Bautis, ở một góc sáng sủa, vài tên con trai mặc giáo phục màu xám bao quanh Đông Lan Tỳ.

“Con một sách, nghe nói hôm nay mày làm tiểu thư Du Nhiên khóc?” Một tên dùng tay đẩy mạnh làm Đông Lan Tỳ va vào góc tường, hung tợn nói.

Đông Lan Tỳ bình tĩnh chỉnh lại kính mắt: “Tôi không có.”

“Dám làm mà không dám nhận à?” Một tên khác kéo áo cậu, ghét bỏ nhìn giáo phục của anh: “Dù sao cũng chỉ là một người thấp kém mà dám ăn nói lỗ mãng với tiểu thư Du Nhiên, mày đúng là ăn gan hùm mật gấu!”

“Tôi không ăn gan hùm mật gấu.” Đông Lan Tỳ vẫn bình tĩnh như trước làm cho người ta bực mình.

Mấy tên nam sinh nhìn thấy thái độ thờ ơ của cậu thì biểu tình trên mặt không khỏi vặn vẹo một chút, gân xanh ở thái dương nổi lên, nắm đấm giờ lên định đâm lên mặt cậu thì bị một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng chặn lại.

Cậu con trai ra tay trùng to mắt nhìn Du Niệm đột nhiên xuất hiện, nắm tay bị nắm kêu rắc rắc (ta không biết nắm tay bị nắm nó kêu như nào nữa), đau đến nỗi làm cậu ta toát mồ hôi lạnh: “Cô, cô là ai? Biết tôi là người như thế nào không? Bỏ ra, buông!”

Du Niệm mỉm cười nhạt nhẽo: “Cậu định làm gì với cậu ta?”

“Tôi còn muốn hỏi cô, cô định làm gì với bọn họ?” Tiếng nói sắc bén truyền đến, chỉ thấy Đan Vận Hi tay cầm roi lạnh lùng nhìn bọn họ, khí thế nữ vương làm cho mấy cậu con trai mềm cả chân, đứng không nổi. Thất, thất tịch điện hạ!

“Thất điện, cứu, cứu tôi!” Tay đã đau đến không còn cảm giác, cậu con trai hoảng sợ nhìn khuôn mặt Du Niệm mỉm cười thân thiện yếu ớt, đem Đan Vận Hi thành cây cỏ cứu mạng kêu lên.

Đan Vận Hi lạnh lùng nhìn cậu ta một cái rồi lại nhìn về phía Du Niệm: “Ở học viện mà đánh nhau xích mích, muốn đi nhà tù diện bích sao?” (diện bích là úp mặt vào tường kiểm điểm đó)

Du Niệm chỉ thân nhiên liếc mắt qua Đan Vận Hi một cái, trong tay hơi dùng sức rồi lại buông tay ra. Tên kia đột nhiên thống khổ thét chói tai, tay kia cầm lấy bàn tay như bị trật khớp ở chỗ nào.

“Đông Lan Tỳ là người La Sinh Nhục Du Niệm tôi muốn bảo vệ, muốn đụng đến cậu ta hoặc người của cậu ta, đều phải trả giá thật lớn.” Du Niệm cười đậm mặc nhẹ nhàng nói ra sự thật, ánh mắt thân thiện đảo qua ánh mắt khiếp sợ nhìn cô của Đông Lan Tỳ, trong mắt hiện lên ý cười. Ngay cả biểu tình kinh ngạc đều giống y như đúc, ánh mắt trùng lên, giống như con thỏ trắng bị kính hách, sạch sẽ đến không ngờ.

“La Sinh Nhục Du Niệm!” Đan Vận Hi nhú chặt mày, liếc mắt nhìn Du Niệm rõ ràng che chở Đông Lan Tỳ, biểu tình lại càng nghiêm túc: “Tim Khúc Quyển Sĩ làm bạn trai, tìm người đứng đầu đạo tặc thế giới làm bạn giường, bây giờ muốn tìm cậu ta làm chồng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Dừng Võ Vi Tôn.

Lời nói của Đan Vận Hi làm cho một trận gió lạnh thổi qua tất cả mọi người đứng trong sân, roi trong tay vung lên, mặt mày hung dữ: “Tất cả đều rút đi nhà tù diện bích!”

“Vâng.” Vài tên con trai đang đứng góc ra đẩy đột nhiên ngã nhào, kêu cha gọi mẹ chạy trốn, khắp sân chỉ còn lại Du Niệm, Đan Vận Hi cùng Đông Lan Tỳ cũng đang đứng góc ra đẩy.

Du Niệm thân nhiên liếc mắt qua Đan Vận Hi một cái rồi nhìn về phía Đông Lan Tỳ đang đứng góc ra đẩy, cười nhu hòa: “Đừng nghe cô ta nói lung tung, cậu không giống với những người khác.” Khuôn mặt giống Kỳ Khuynh Nhiên y như đúc đã nhất định khiến cho cậu ở trong lòng tôi không giống người khác, huống chi cậu còn sạch sẽ giống anh ấy y như đúc nữa?

“Không, không giống?” Đông Lan Tỳ có chút kinh ngạc nhìn ánh mắt thật sự ôn nhu của Du Niệm, thật sự không giống sao? Sau mắt kính dày kia, trong mắt lướt qua một chút mũi nhọn u ám, nếu đã nói như vậy thì cũng không nên hỏi hận a.

Đan Vận Hi thật sự chịu đủ hai người liếc mắt đưa tình với nhau, roi trong tay không kiên nhẫn quát mạnh xuống đất kêu vang “Chát chát”: “La Sinh Nhục Du Niệm, tôi nghe nói cô muốn tất cả sao sáu cánh của thất tịch?”

“Đúng vậy, cô muốn cho tôi?” Du Niệm nói chuyện luôn luôn rất trực tiếp.

“Cô nghĩ hay thật!” Đan Vận Hi lập tức đáp trả lại một câu, không hiểu sao có chút đắc ý, hừ hừ, ai bảo cô không để ý đến tôi.

Du Niệm hơi nghiêng đầu, cô thấy trực tiếp dùng bạo lực đối phó với nữ vương có điểm ngạo mạn này là tốt nhất, nhưng mà... Nghĩ đến anh trai cô ta Đan Khương Hằng cùng chấp pháp tước, không tất yếu phải chọc đến phiền toái không cần thiết, lại không thể kiếm được tiền, huống chi đây là vì cô muốn vinh dự, không nhất thiết phải làm vậy.

Vì thế, sau khi đã xem xét kỹ càng, Đan Vận Hi chính là một người keo kiệt, nếu đụng đến cô ta không những không kiếm được tiền mà ngược lại còn tự rước tới một đồng phiền toái.

“Đồ keo kiệt.” Du Niệm khẽ mở miệng, thực lạnh nhạt nói ra biệt hiệu mình đặt cho cô ta.

“Chát!” Một vạch đen hiện ra ở thái dương, Đan Vận Hi nhin xuống xúc động muốn quật cho cô một trăm tám mươi roi.

Hít sâu, đây là người gia tộc La Sinh Nhược, nếu không có chứng cứ cô ta làm mình bị thương thì vô dụng, còn có thể tự đem tới rắc rối cho gia tộc mình, phải biết rằng gia tộc La Sinh Nhược có được đặc quyền thế giới.

“Đồ keo kiệt.” Nhìn bộ dạng Đan Vận Hi nén giận đến mặt mày biến sắc, Du Niệm cảm thấy thú vị lại nhắc lại.

“Ba!”

Lại hít sâu...

“Đồ keo kiệt.”

Lật bàn! La Sinh Nhược Du Niệm cô mới là đồ keo kiệt, cả nhà cô đều là đồ keo kiệt. Một ngày nào đó lão nương sẽ đem một nhà cô ta tống vào nhà tù, không cho ăn không cho uống còn mỗi ngày tra tấn đủ kiểu.

Đồng Lan Tỳ trầm mặc chỉnh lại mắt kính to có chút trượt xuống, nhìn nữ vương điện hạ của học viện bọn họ đang tức giận đến nỗi không bận tâm đến hình tượng của mình, nói thật, cậu cũng muốn tức giận đến phát điên được không? Vì sao cậu phải đứng đây a? Cậu đến khu nhà đại học cũng chỉ vì thư viện có được không? Không hiểu vì sao lại bị kéo đến đây, thật là đủ đau đầu!

“Được rồi, nói việc chính.” Đan Vận Hi đã tức giận đủ, khôi phục lại bộ dạng nữ vương, khuôn mặt tinh xảo kiều mị (kiều diễm, mị hoặc) mang theo một phần anh khí, làm cho người ta không dám vọng tưởng những chàng.

Du Niệm nhàu mày mỉm cười nhìn Đan Vận Hi: “Cô nói, 1 phút, qua thời gian một phút là mười vạn.”

Cô còn có thể keo kiệt hơn nữa sao? Đan Vận Hi cảm thấy dây thần kinh trong đầu phụt một tiếng, đứt ra. Làm ơn đi lão đại, cô có thể vì mình là người muốn sao sáu cánh còn tôi là một người cầm trong tay sao sáu cánh mà có chút tự giác nào không? Cô còn dám kiêu ngạo sao? Đừng tưởng rằng cười ôn nhu là có thể che dấu con người keo kiệt của cô, linh hồn tà ác không chút nương tay!

“Tôi có thể cho cô sao sáu cánh trong tay tôi.” Đan Vận Hi nắm chặt roi trong tay, thật chặt, đôi mắt như lưỡi dao, trong mắt mang theo hùng tâm tráng khí cùng dã tâm.

Du Niệm phát hiện cô thực thích sắc thái trong mắt cô gái này, giống như... ừm... con gián đánh không chết? Ánh mắt kia, cho dù có bị phủ định bao nhiêu lần cũng không tự xem nhẹ bản thân, vĩnh viễn có dã tâm bùng bùng muốn đạt tới mục tiêu mà người khác cho rằng không có khả năng. Tuy nghe qua thật ngu ngốc nhưng ai có thể không thừa nhận dũng khí cùng chấp nhất của cô ta? Phải biết rằng chí hướng muốn đem toàn bộ một nhà La Sinh Nhược ngồi tù, toàn thế giới này chỉ có cô gái này dám nghĩ.

Tuy rằng...

Có chút keo kiệt.

“Cô nói đi.” Đối người mình có hảo cảm, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của cô, Du Niệm luôn rất dung túng.

Khoé miệng Đan Vận Hi gọi lên chút tươi cười, có chút đắc ý vì thực hiện được ý muốn, có chút tự tin vì đảo ngược được tình thế với địch: “Giữa tháng này là cuộc chiến tranh tứ giác, tháng mười là cuộc chiến tranh Nhạc Á Thụy Bi Tư, tháng mười hai là đấu trường vô đầu. Chỉ cần là cuộc thi tôi tham gia, cô đều phải tham gia, tôi sẽ cho cô sao sáu cánh.”

Thế giới này cùng với vị trí, tên quốc gia, vị trí các khối đại lục, trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến, các giai cấp xã hội và tầng cấp quản lý quốc gia của thế giới Du Niệm vô cùng chênh lệch và khác nhau, bây giờ xuất hiện một điểm nữa khác nhau.

Người của thế giới này, tôn trọng vũ lực. Sau đó là âm nhạc tẩy rửa tâm linh.

Không phải sủng ồng công nghệ cao gì đó mà là nắm đấm và chiêu thức rõ ràng nhiều kỹ xảo, đối với họ mà nói, đó là nghệ thuật con người. Như vậy có thể lý giải vì sao vũ khí gia tộc La Sinh Nhược dùng để giết người đều phải dùng nguyên liệu đặc thù, bọn họ còn có kỹ thuật ám sát như vậy, đây là thứ mà nội tâm mọi người đều theo đuổi —— ‘Nghệ thuật con người’.

Dùng võ vi tôn. Cường giả đều được mọi người sùng bái, cho dù người đó tội ác tày trời, giống như gia tộc La Sinh Nhược, giống như đội đạo tặc thế

giới Mị Ảnh.

Trong lòng người thế giới này, không có ranh giới rõ ràng giữa trắng và đen, giống như lúc người ta đọc truyện tranh, cho dù nhân vật phản diện là người giết người không chớp mắt, chỉ cần người đó có đủ nhân cách hấp dẫn thì cũng có thể so với nhân vật chính chính nghĩa.

Trận đấu theo lời của Đan Vận Hi, nếu bạn cho là trận đấu về bóng rổ, bóng đá hay bơi lội – loại thể thao vận động này để giao hữu giữa các trường với nhau thì bạn mười phần sai.

Công tử tiểu thư của xã hội thượng lưu hầu như không phải là dạng người quý phái mười ngón tay không chạm nước mà đều phải biết một hai chiêu. Về mặt vũ lực không được tính là đặc biệt tốt nhưng cũng không thể đặc biệt kém, so với thành tích học tập tốt còn được tán thưởng nhiều hơn.

Cho nên, bạn cho là Đan Khương Hằng, Cố Dịch Hiền, Khúc Quyển Si, thậm chí là công chúa thoát nhìn mảnh mai đáng yêu Đoan Mộc Tịch Nhã kia là thiếu gia đại tiểu thư tự phụ ư? Bạn cho là bọn họ là loại người cần người khác nâng niu trong lòng bàn tay mà trân trọng ư?

A ... Làm ơn, đừng nói đùa, thứ tự thất tịch của học viện chính là dựa theo giá trị vũ lực mà sắp xếp. Nói cách khác, từ toàn bộ học viện Bautis đến quý tộc khắp nơi trên thế giới, người đứng ở nơi tối cao nhất chính là người luôn u buồn, đôi mắt như dải ngân hà, tính xảo đẹp đẽ như được thượng đế tỉ mỉ khắc ra – hội trưởng hội học sinh – Đan Khương Hằng.

Đương nhiên, có một vài người không thể không đề phòng, có lẽ có một số người có ý không tranh vị trí này, ví dụ như —— Khúc Quyển Si lười đến nỗi làm cho người khác cảm giác kia.

Đôi mắt Du Niệm hơi che giấu, ý cười nơi khoé miệng càng thêm sâu sắc, thế giới này, quả thực là phi thường thú vị a.

“Thế nào?” Đan Vận Hi hơi nâng cằm, đôi mắt tinh xảo có chút cong lên, giống như mang đầy ánh sao.

“Được.” Chuyện thú vị như vậy, sao cô có thể không tham gia? Phải biết rằng, thú vị của cô cho đến bây giờ ngay cả Ly Nhi cũng có ba phần e ngại.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Không Có Tiết Tháo.

*Tiết tháo: nói khái quát là danh dự nhân phẩm, xấu hổ, nói rõ ra là không biết xấu hổ nhưng mình thấy để không có tiết tháo hay hơn.

Buổi chiều, Du Niệm trực tiếp đi về hướng phòng hiệu trưởng, theo như Đan Vận Hi nói, nếu muốn tham gia vài cuộc thi kia thì phải tìm hiệu trưởng đăng kí. Từ hiệu trưởng của hội học sinh rồi đến ban giám đốc, bởi vì đại bộ phận là đại biểu cho học viện Bautis.

Du Niệm chậm rãi đi từng bước, nửa tiếng mới đến phòng hiệu trưởng, bởi vì đây là do học sinh tự quản nên phần lớn sự vụ trong nhóm trung, đại học đều chờ hội học sinh xử lí. Do vậy nên phòng hiệu trưởng được xây ở một góc có vẻ xa xôi.

Còn chưa đến gần, thính giác hơn người của Du Niệm đã nghe được âm thanh không thích hợp cùng hài hoà, tiếng thờ dốc cực kì nhẫn nại cùng khó chịu, tiếng nói vừa trầm thấp vừa gọi cảm, không phải giọng nói mà một ông già tuổi trung niên năm mươi mấy có. Hơn nữa ngoại trừ tiếng thờ dốc thì không có âm thanh thứ hai, nói cách khác, nơi đó chỉ có một người, mà một người mà phát ra loại âm thanh này...

“Cốc cốc ...” Du Niệm nghiêng đầu, hơi cong ngón tay lên nhẹ nhàng gõ hai tiếng.

Âm thanh bên trong bỗng im bật, lúc lâu sau một tiếng nói lãnh khốc vô tình giống như dã thú sẵn giọng: “Cút!”

Đôi mắt như nước của Du Niệm hơi loé lên, lại là một sinh vật có thuộc tính động vật sao? Đây...Ngô, là sói? (ta nghĩ ở đây là Du Niệm nghĩ đến một người có tính cách như sói) Có trời mới biết, thân là thú chủ, Du Niệm tự nhiên thích nhất là cùng chơi với động vật, cũng thích loại thú có hơi thờ ơ tính như con người này, giống như Khúc Quyển Si có tính cách giống báo săn.

Du Niệm thử mở cửa, không khoá, vì thế Du Niệm rất dễ dàng đi vào.

Cho dù chỉ là một phòng hiệu trưởng xử lí vài việc vặt vãnh nhưng phòng hiệu trưởng vẫn rất phù hợp với phong cách quý phái của học viện hoàng gia Bautis. Sơ pha quý báu, thâm rộng và êm, điều hoà lúc này bị mở với nhiệt độ thấp nhất, cho dù là Du Niệm cũng run lên một chút, thật sự là rất lạnh.

“Choang, rầm...” (chỗ này ta chém, chẳng biết đồ bị ném nó kêu như nào nữa, về ném thử) Một cái gì đó bị ném lại đây, Du Niệm nhẹ nhàng nghiêng người né tránh, đồ vật bị ném đến bàn làm việc dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền.

Đáy mắt Du Niệm lướt qua một chút hứng thú, thoải mái né tránh một đồng đồ, đi rất nhanh tới sau ghế sofa dài, gặp được người có thuộc tính động vật làm cho cô tò mò kia.

Toàn thân tản ra hơi thở lãnh khốc không chút độ ấm, ánh mắt vô tình rõ ràng biểu đạt ý chớ gần nếu không muốn tìm chết, ngũ quan sắc bén tuần mỹ, đúng là loại hình đàn ông lãnh khốc làm cho nữ nhân sinh ra dục vọng chinh phục dù bị xua như xua vịt. Lúc này hai gò má lộ ra chút đỏ ửng không bình thường, một bộ giáo phục màu trắng xinh đẹp tôn quý vô cùng xộc xệch, hạ thân lại đứng thẳng cao cao. (đó các sắc nữ biết là gì nào)

Đây không phải là tam tịch điện hạ của học viện hoàng gia Bautis, người thừa kế đế quốc buôn bán lớn nhất thế giới Côi Dạ Tước sao? Người như vậy mà cũng có một ngày bị trúng chiêu kẻ đơn của người khác?

Hiển nhiên, Côi Dạ Tước cũng nhận ra nữ nhân không sợ chết này dĩ nhiên là La Sinh Nhược Du Niệm, đôi mắt lợi hại như sói hung hăng trừng: “Đi ra ngoài.” Đối với gia tộc La Sinh Nhược, anh chưa bao giờ sợ qua, đối với La Sinh Nhược Du Niệm thì cho tới bây giờ chưa bao giờ nhìn tới, anh đối với loại người nhỏ yếu chưa bao giờ có hứng thú phát tiết.

Thái độ của Côi Dạ Tước làm cho Du Niệm nhũn mảy, mọi người trong học viện Bautis đều sợ cô. Cho dù là Đan Khương Hằng cùng Đan Vận Hi cũng không dám không khách khí với cô, nếu không thì cho đến giờ cô vẫn chưa bị đuổi ra khỏi Bautis, cho nên khó có được một người dã tính như vậy. Du Niệm cảm thấy cảm giác này không tệ, cô thích loại người hung mãnh như thú, ngộ... Cô đột nhiên có chút mong muốn Ly Nhi chớp tới giúp cô một con báo lớn từ Ma giới.

“Anh cần giúp đỡ không?” Tâm trạng của Du Niệm rất tốt ngồi dựa lưng lên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống Côi Dạ Tước đang dựa vào sau sofa.

Khoé miệng Côi Dạ Tước gọi lên nụ cười lãnh khốc khinh thường, nói: “Như thế nào? Từ khi nào gia tộc La Sinh Nhược trở thành kỹ viện rồi? Con gái còn đưa cho người khác “phiếu” sao?”

Du Niệm nghe thấy vậy cũng không giận, chỉ tươi cười thâm hiểm, nhảy xuống sau lưng ghế sofa, đến gần anh ta, ngồi xổm xuống. Ở trước vẻ mặt cảnh giác như tùy thời có thể tấn công cô một kích trí mệnh của anh, vươn tay nhẹ nhàng sờ trớn ngực của anh lộ ra ngoài, ngón tay kia giống như mang theo điện làm cho Côi Dạ Tước trong phút chốc lui xuống, đột nhiên cảm nhận được cảm giác nguy hiểm cô quá mà xa lạ đánh tới.

“Cô muốn làm gì?” Côi Dạ Tước cảnh giác hơn, không biết vì sao da thịt bị cô chạm vào càng phát ra lửa nóng, lực nhấn nạy càng ngày càng suy yếu, là nữ nhân này làm gì với anh?

Du Niệm hơi ngừng đầu: “Chỉ đang kiểm nghiệm xem anh có tư cách làm bạn giường của tôi hay không thôi.” Thượng cái đạo tặc kia một lần cũng được nhưng anh ta lại từ chối cô rồi.

“Cái gì?” Côi Dạ Tước nheo một mắt lại, anh cảm thấy như anh đang nghe một chuyện gì bất khả tư nghị. (vô lý, không thể xảy ra)

“Anh có đủ tư cách, thế nào? Đồng ý không?” Du Niệm nháy nháy con mắt sâu thẳm như nước, ôn nhu nhìn anh.

“Cô đang đùa giỡn cái gì?” Không phải tất cả mọi người đều có thể lí giải được tư tưởng có vẻ đương nhiên của Du Niệm, huống chi cho tới giờ Côi Dạ Tước là loại người siêu cấp lí trí, cho dù trúng loại thuốc này anh ta cũng có thể tự tin nhẫn nhịn.

Chính là lúc này nghe thấy lời nói của Du Niệm quả thực là một quả bom nổ trên đầu anh, nhất thời làm anh cảm thấy một trận choáng váng hồ đồ, lợi dụng trong đầu còn một tia lí trí liền rống lên một câu. Sau đó trong nháy mắt bản năng của thân thể chiếm lấy lí trí, nặng nề di chuyển chỉ cảm thấy nhuyễn ngọc ôn hương, khoái cảm mãnh liệt tập kích mỗi dây thần kinh, làm cho anh không biết thoả mãn một lần lại một lần đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế...

Đối với loại người như Du Niệm, Ly Nhi cảm thấy như một sinh vật tuyệt đối không thể lí giải. Sau một trăm năm nghiên cứu Ly Nhi mới nhận ra, a, nguyên lai đây là hoa tâm đại cử cái chuyển thế, khó trách không có tiết tháo như vậy! (hoa tâm thì ai cũng biết rồi đúng không)

Sở thích cất chứa quái dị, quái dị đến nỗi đem nội tạng của xác ướp động vật xinh đẹp đi cất giấu; lòng hiếu kì rất mạnh, mạnh đến nỗi có khả năng vì thoả mãn lòng hiếu kì của cô mà đem người ta đi lột sạch; có mối nối cũ cực nhanh, tình yêu trong ba tháng đảm bảo chất lượng, tuy rằng thời gian này đối với hoa hoa công tử cùng các tiểu thư thì có vẻ ngắn thì dài hơn rất nhiều như cũng là cam bảy tình yêu tuyệt đối làm cho người ta không thể đào thoát, ngoài ra chơi gia đình cùng người thân, trong cuộc sống chỉ cho phép tồn tại đàn ông là bạn trai và bạn giường, còn có vật phẩm cất chứa. Ngẫu nhiên cũng có một vài người bạn nam tính hợp khẩu vị nhưng cuối cùng vẫn yêu cô.

Đây là một người ẩn giấu xuyên được di động, uy lực của ánh mắt có thể so với đạn tình, chỉ cần đảo mắt qua cũng có thể chắc chắn thu hoạch được tình yêu đỏ rực nóng hầm hập.

Một nữ nhân như vậy, cô không biết tiết tháo là đương nhiên, trong mắt cô bạn giường tồn tại cũng là đương nhiên, không xung đột với sự tồn tại của bạn trai. Bởi vì cô sẽ không cùng bạn trai lên giường, mặc kệ đối phương có bao nhiêu vĩ đại hoặc có bao nhiêu phù hợp với điều kiện bạn giường của cô. Giống như nam nhân cần giải quyết vấn đề sinh lí, cô cũng cần, tuy rằng rất ít nhưng trong cuộc sống dài lâu của cô thì bị cho là một loại tiêu khiển.

——Bạn trai chỉ dùng để đùa, bạn giường chỉ dùng để thượng.

Cho nên, bây giờ cô đang đùa Khúc Quyển Si, thượng Côi Dạ Tước. Cô đã sớm đem nguyên tắc của mình công bố với mọi người, bây giờ cô chính là thực hành mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Không Có Giới Hạn Cuối Cùng.

Ánh mặt trời trải dài loang lổ trên mặt đất, tạo nên nhiều điểm sáng tối, giống như cái gì đó cực kỳ xinh đẹp.

“Ngô...” Một tiếng than nhẹ nhàng thoát mái vang lên, có phần trầm thấp, nghe vào tai lại trở nên vạn phần gọi cảm.

“Nha, anh đã tỉnh.” Một tiếng nói mềm mại như gió xuân nhẹ phất qua, làm cho người ta không khỏi thả lỏng thần kinh, nhưng trong nháy mắt Côi Dạ Tước đã ngẩng đầu mạnh mẽ, con ngươi lạnh khốc nhìn về phía cửa sổ, cảnh tượng lọt vào trong mắt lại khiến đồng tử của anh co rụt.

Bên cạnh cửa sổ có một thân hình mảnh khảnh chìm trong ánh mặt trời, trên người chỉ mặc một chiếc áo somi màu trắng thật dài, bởi vì là kiểu nam nên có vẻ rộng thùng thình đến tận đùi, không che được da thịt trắng nõn xinh đẹp gần như trong suốt. Ánh mặt trời chiếu lên người cô tạo thành một vầng sáng ánh vàng mỏng manh, mái tóc dài màu đen buông xoã sau người, tạo ra sự đối lập trắng đen rõ ràng, kích thích người nhìn, đẹp đến nỗi làm người ta không dám nhìn thẳng.

So với học viện có mỹ nữ nhiều như mây thì khuôn mặt kia chỉ có thể được gọi là thanh tú, nhưng khí chất cao quý không gì sánh kịp kia lại làm người ta không thể bỏ qua, chỉ có đôi mắt nhu hoà sóng sánh nước giống như đang giấu cái gì đó, tựa hoa đào yêu dã, thâm thúy khác sâu vào tâm hồn.

Cho dù là Côi Dạ Tước cũng không khỏi trầm mê trong đó, một hồi lâu sau, từ ngực truyền tới cảm giác mát mẻ mới làm anh hoàn hồn, cúi đầu, nhìn thấy thân hình trần như nhộng của mình được đắp một tấm thảm mỏng mà trên người Du Niệm là áo somi của anh, trí nhớ như thủy triều mãnh liệt tràn tới, Côi Dạ Tước nhũn chặt chân mày, con ngươi sắc bén mãnh liệt nhìn Du Niệm, giống như con thú khóa chặt con mồi của mình.

Ánh mắt tràn ngập đã tính này đối với Du Niệm là một loại hưởng thụ không chút áp lực, đứng lên rót một cốc nước từ trên bàn đưa cho anh, đôi môi mang theo nụ cười nhẹ nhàng nhu hoà: “Cho.”

Du Niệm thần nhiên làm Côi Dạ Tước không khỏi nghi ngờ rằng bọn họ căn bản không làm loại chuyện này, nhưng bây giờ tư vị tốt đẹp khác sâu vào xương tủy kia lại nói rõ ràng với anh, bọn họ thật sự đã xảy ra quan hệ.

“Cô muốn cái gì?” Không nhận cốc nước của cô, ánh mắt lạnh khốc lạnh lùng của Côi Dạ Tước nhìn Du Niệm.

Du Niệm nghe vậy thì cười nhạt: “Anh có thể cho tôi cái gì?” Gia tộc La Sinh Nhược, không có cái gì? Cô cần gì từ anh ta?

Không thể không nói, một câu nói thần nhiên của Du Niệm làm Côi Dạ Tước chỉ có thể ghen hờn, nhưng anh cảm thấy tất cả đều không bình thường. Trước kia anh cùng La Sinh Nhược Du Niệm chưa từng gặp nhau, La Sinh Nhược Du Niệm thích Đan Khương Hằng, nay hẹn hò với Khúc Quyển Si, mấy tiếng trước lại mời anh làm bạn giường, thật không khoa học!

“Chính anh đã đáp ứng làm bạn giường của tôi.” Du Niệm ngồi trên chiếc ghế đối diện anh, cười rất thần nhiên, rất nhu hoà: “Tôi thích thân thể của anh.”

“Khúc Quyển Si không thoải mái được cô sao?” Đáy mắt Côi Dạ Tước mang theo vẻ khinh thường, có nhiều người giống anh cho rằng La Sinh Nhược Du Niệm bị Đan Khương Hằng vô tình nên thần kinh có vấn đề.

Du Niệm cau mày: “Vì sao luôn đem chuyện này liên quan đến anh ấy?” Đối với cô mà nói, bạn trai cùng bạn giường không giống nhau.

“Chẳng lẽ không liên quan?” Côi Dạ Tước đứng lên, tấm thảm mỏng đắp trên người lập tức rơi xuống, lộ ra da thịt màu lúa mạch khoẻ mạnh kêu gọi, rần rờ mà tràn đầy sức mạnh.

Du Niệm không chút khách khí thường thức một phen dáng người của bạn giường mới, thái độ đối với anh cũng không chút để ý, bạn giường chỉ dùng để thượng, không quan trọng nhất định phải có cảm tình gì, dù sao trên đời này cũng không có Kỳ Khuynh Nhiên thứ hai, cô cũng không hi vọng có Kỳ Khuynh Nhiên thứ hai.

“Vấn đề A Si xin tạm thời để sang một bên trước, có một số việc anh cần phải tuân thủ.” Trong giọng nói mềm mại nhàn nhạt của Du Niệm mang theo sự chân thật đáng tin, ý tứ hàm xúc chỉ có thể nghe theo, không khí đột nhiên thay đổi làm Côi Dạ Tước không khỏi hơi híp mắt.

” Yêu cầu đối với bạn giường của tôi rất cao, rất thích sạch sẽ. Trong lúc anh vẫn là bạn giường của tôi, không cho phép có phụ nữ khác, thậm chí là cả đàn ông chạm vào thân thể anh, anh nên biết ý nghĩa của bạn giường, cho nên ở bên ngoài anh có thể làm như không biết tôi, tuy anh, nhưng không cho phép ảnh hưởng đến trò chơi của tôi, không cho phép can thiệp vào bất luận quyết định gì của tôi. Bất kể lúc nào, anh chỉ cần nhớ kỹ, thân phận của anh chỉ là một bạn giường là được, hiểu chưa?” Bạn trai là thứ nhất định phải có, mà bạn giường thì không cần thiết, đó cũng là lý do vì sao từ trước khi có Côi Dạ Tước, người từng có quan hệ cùng cô, bạn giường của cô, chỉ có duy nhất một Kỳ Khuynh Nhiên.

Cho nên, tuy bạn giường chỉ có một người duy nhất có thể ở lâu bên người cô, hơn nữa còn được tiếp xúc thân mật nhiều, nhưng thân phận cùng địa vị không cao như bạn trai, mà bạn trai cô lại có rất nhiều, trong thời gian ba tháng không tránh khỏi vận mệnh bị vứt bỏ. Nói cách khác, hai thân phận này thật ra không ai tốt hơn ai, ngược lại đều đau khổ như nhau.

Đương nhiên, đó là sau khi người đó hăm sâu vào trong.

Áp suất thấp cùng hơi thở lạnh lẽo quanh người Côi Dạ Tước lúc này không ngừng toả ra, con người sắc bén đầy vẻ không thể tin được, như nhìn thấy kỳ quan thế giới thứ tám, người phụ nữ này lại nói với anh cái yêu cầu tư bản này? Loại giọng điệu đương nhiên này là như thế nào? Loại giọng điệu như đang nói về thân phận thấp kém có cũng được, không có cũng chẳng sao là thế nào?

Du Niệm nhìn bộ dạng sôi đang lộ ra móng vuốt thì nghiêng đầu, ý cười bên khoé miệng càng sâu hơn, đứng lên, tới gần anh, phong thái ưu nhã, cẩn thận mà cao quý, mỗi lần gập tay nhắc chân đều như được nghệ thuật gia thiết kế tỉ mỉ: “Đường như anh không vui vẻ? Đây, bây giờ đến lúc tan học còn một tiếng nữa, có phải chúng ta nên làm cái gì để tiêu hao chút thời gian không?”

Mùi hương nhẹ nhàng phiêu tán ở chóp mũi, trái tim không khống chế được đập nhanh hơn vài cái, loại khoái cảm mất hồn khắc sâu vào xương tủy trong nháy mắt kích thích mỗi dây thần kinh, sỏi có thể rất lý trí nhưng cũng là một sinh vật theo bản năng.

Bàn tay to kéo vòng eo mảnh khảnh, tầm mắt sắc sảo nhìn từng vết hồng mờ ám bị mái tóc đen kia che lại, men theo tới xương quai xanh tinh xảo, thậm chí càng nhìn xuống hơn, nụ cười dịu dàng, giống như tư thái cao quý thậm trọng không thể xâm phạm. Nhưng đôi mắt trắng nõn của cô lại đang càn rỡ khiêu khích, như vậy càng làm người ta sinh ra ý tưởng muốn ra sức dày vò, cần bản làm cho đàn ông không thể chống đỡ...

A...

Bạn giường sao? Đột nhiên cảm thấy có phần hứng thú rồi đó.

Tư vị khoái cảm mất hồn thực cốt như cái chét xâm nhập vào xương tủy, khuôn mặt kiều mị kia ý loạn tình mê, tiếng ngậm khê đề thấp, vẻ đẹp mỹ lệ làm cho anh suy tởn tan rã quân lính từ đầu. Trong phòng hiệu trường rộng ớn, hai sinh viên quần lấy nhau cùng một chỗ, liều chết triền miên...

Tiếng chuông tan học buổi chiều vang lên.

Côi Dạ Tước không có chút xu thế ngừng chiến, Du Niệm còn chưa mở miệng, di động Khúc Quyển Si ở một bên vang lên, vừa cảm lấy di động đã biết số điện thoại, chỉ có thể là của Khúc Quyển Si.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Khống Chế Toàn Bộ.

Điện thoại của Khúc Quyển Si, Du Niệm luôn luôn nuông chiều bạn trai, sao có thể vì vui thích của mình mà không nhận?

“Nên dừng.” Du Niệm dừng ngay lúc quan trọng, nhìn về phía Côi Dạ Tước.

Loại đàn ông nào vào lúc này mà người phụ nữ dưới thân còn có tinh lực đi nghe điện thoại, hơn nữa còn nói vậy thì trong lòng cũng không thích, đây tỏ vẻ anh không đủ đàn ông!

Cho nên, đương nhiên Côi Dạ Tước tâm trạng không tốt tự nhiên sẽ không có khả năng dừng, ngược lại càng ra sức tiếp tục.

Du Niệm cau mày, ra tay nhanh như thiểm điện điểm nhẹ lên vai Côi Dạ Tước, Côi Dạ Tước ngay lập tức dừng lại ở một kiểu tư thế vừa quý dị vừa đáng khinh. Du Niệm không nhìn đến biểu tình của anh trong nháy mắt biến thành đen sì, liếc mắt một cái, tiếp tục nhận điện thoại.

“A Si.” Tiếng nói nhẹ nhàng vì tình dục mà trở nên khàn khàn gọi cảm mị hoặc, liền làm cho lời nói bên kia vừa định nói ra tạm dừng.

“... Cô đang ở đâu?”

Du Niệm chậm rãi rời khỏi dưới thân Côi Dạ Tước, cảm giác chặt chẽ ảm áp bao lấy mình từ từ tách ra, Côi Dạ Tước trừng ánh mắt lạnh băng như đang cảnh cáo, nhưng lúc này bị Du Niệm điểm huyết nên căn bản không thể mở miệng, cũng không thể động đậy.

“Ở phòng hiệu trưởng.” Du Niệm thành thật làm Côi Dạ Tước mở to mắt nhìn, lá gan nữ nhân này cũng quá lớn đi, cô ta không sợ người đầu kia điện thoại tìm đến đây sẽ bắt gặp bọn họ đang làm chuyện gì đó à? Hẳn thì không sao cả nhưng nữ nhân này... Hiện tại chính là bạn gái Khúc Quyển Si a, cho dù Khúc Quyển Si không thích cô ta nhưng cũng sẽ gặp chuyện không may đi? Dù sao cũng tương đương tát mạnh lên mặt cậu ta một cái.

Côi Dạ Tước không biết rằng, nếu Khúc Quyển Si hỏi cô đang làm gì thì cô sẽ thành thật nói cho anh biết, cô đang cùng bạn giường mới nhận chức làm chuyện nên làm. Cho tới bây giờ Du Niệm luôn thành thật khiến lòng người run sợ, trực tiếp làm cho người ta không có khả năng chịu được, khác với Ly Nhi, Du Niệm nhìn có vẻ dịu dàng, tâm tư sâu xa nhưng cô cũng chưa bao giờ thích quanh co lòng vòng, nói trắng ra làm người khác cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Buổi chiều cô không đi học, đi phòng hiệu trưởng làm gì?” Giọng nói luôn lười biếng của Khúc Quyển Si lại có một chút bức bối không thể nhận ra. Trời mới biết, hôm nay vì sao anh lại bỏ đi thời gian ngủ thoải mái mà đột nhiên muốn đón cô tan học, vậy mà cô không hề tình không ở đó! Hừ!

Khúc thiếu niên a, cậu hẳn nên hỏi ở phòng hiệu trưởng làm gì mà không phải đi làm gì, sai một ly đi một dặm a!

“Ngô... Đan Vận Di nói muốn em phải đến phòng hiệu trưởng đăng kí mới có thể tham gia các cuộc thi đấu.” Du Niệm một bên mang đi động, một bên dưới ánh mắt như sói như hổ của Côi Dạ Tước chậm rì rì mặc quần áo vào, không có nửa điểm ngưng ngừng, hoàn toàn không biết xấu hổ.

“Cái gì? Tôi đang chờ cô trước cổng trường, nhanh ra đây mau lên.”

“Vâng, được.” Cúp điện thoại, Du Niệm từ từ sửa sang lại chiếc nơ màu đỏ trên cổ, sau âu phục màu đen là áo somi cao cổ, hoàn toàn che khuất dấu hôn đầy bên trong, tóc dài đen chỉ cầm lược chải sơ hai cái là trở nên mềm mại, hơi gọn sóng, toả ra ánh sáng, ngũ quan chỉ được xem là thanh tú như trước. Côi Dạ Tước hơi bối rối, sao anh vừa mới cảm thấy nữ nhân này còn xinh đẹp hơn Đoàn Mộc Tịch Nhã vài phần?

Nhưng thật ra vẫn mang đôi mắt hoa đào đặc biệt của gia tộc La Sinh Nhược, điểm dứa lẳng lơ, như nước, như hoa đào phù phiếm.

Đeo giày vào, Du Niệm mới nhớ tới bạn giường tiên sinh mới nhậm chức còn đang bị cô điểm huyết, liền cười nhạt tiến lên nhìn huynh đệ của anh rất có tinh thần hùng dũng, oai phong, khí phách như trước, nhẹ nhàng giải huyết cho anh rồi xoay người bỏ đi.

“Này!” Côi Dạ Tước nhìn theo bóng lưng Du Niệm, tiếng nói lãnh khốc vì không được thoả mãn mà mang theo vài phần khó chịu: “Cái gọi là bạn giường không phải là song phương đều được thoả mãn sao?”

Bước chân Du Niệm dừng một chút, quay đầu nhìn Côi Dạ Tước, khoé miệng trước sau như một vẫn mang nụ cười nhạt: “Đó là trên lý thuyết, nhưng bạn giường của tôi chỉ vì thoả mãn tôi mà tồn tại, hiểu chưa?” Nói xong, không để ý đến sắc mặt Côi Dạ Tước đen như đáy nồi, bước chân tao nhã rời đi.

Bạn giường, sao có thể quan trọng hơn bạn trai? Bạn giường chỉ để thoả mãn thân thể, mà bạn trai là để thoả mãn tinh thần.

Tại cổng trường lúc tan học vô cùng nhộn nhịp náo nhiệt, đưa mắt nhìn, dường như chỉ thấy một mảnh màu đen, thỉnh thoảng có một vài người mặc giáo phục màu trắng, thường gây ra một màn thét chói tai cùng mong chờ.

Đúng lúc này, ở một góc cổng trường học bị chen đến con kiến cũng không lọt, có mấy nữ sinh riu ra riu rít bộ dạng hưng phấn như sắp ngất xỉu.

Dáng người Khúc Quyển Si như con báo lười biếng, tà tà dựa vào cổng trường, áo khoác âu phục không cài khuy, lộ ra áo somi sạch sẽ cùng xương quai xanh gợi cảm, hơi cúi đầu, mái tóc đẹp che đôi mắt híp sắc bén của anh, cũng che tâm trạng vạn phần sốt ruột của anh. Thật là, thật là, nữ nhân kia thật đủ chậm, những nữ nhân này sao lại thế? Có phiền không, chít chít méo mó cái gì? Vẫn là cô gái kia tốt hơn, im lặng, nhưng lại làm cho anh thoải mái ngủ.

Du Niệm nhìn đám con gái chen chúc thành một vòng tròn đông nghịt, người bị vây quanh kia nhất định là Khúc Quyển Si, nụ cười nơi khoé miệng càng sâu hơn. Lúc cô tới gần, những nữ sinh kia cảm nhận được cái gì đó đều nghiêng đầu, còn chưa đoán ra Du Niệm là ai chân đã theo bản năng tránh ra.

Ánh mắt bọn sinh viên bị khe hở kia hấp dẫn, đều nhìn qua, mắt lộ ra khó hiểu: “Ai vậy?”

“Chờ lâu rồi sao?” Du Niệm cười nhìn Khúc Quyển Si vừa ngẩng đầu lên.

“Chậm chết đi được, đi thôi.” Đôi mắt híp sắc bén như báo liền mềm mại một chút, lại bị một đám người bên cạnh biến thành khó chịu như trước, bước nhanh tiến lên kéo tay Du Niệm đi khỏi đám người.

“Cái gì vậy? Con bé kia là ai? Làm sao ngũ tịch điện hạ lại có thể kéo tay cô ta!”

“Lớn lên xấu như vậy cũng dám nhúng chàm ngũ tịch điện hạ, thật quá đáng!”

“Tất cả điện hạ đều là của mọi người, con bé kia muốn hưởng thụ một mình sao?”

“...”

Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, người như thế từ trước đến nay vô số kể, hơn nữa thất tịch học viện là thần tượng trong thần tượng, thư tình trong trường, ngoài trường nhiều không đếm xuể, trừ Côi Dạ Tước có ít nữ sinh mạo hiểm mon men lại gần để bị mắng “cút” kia thì ngay cả Khúc Quyển Si lười làm người ta giận sôi này cũng vậy. Ngăn từ mỗi ngày chắc chắn sẽ được “yêu thích và quan tâm”, gối ôm thượng đẳng, tình yêu nóng bỏng... Sau đó, cũng giống những người khác, trong tủ treo quần áo cũng bị nhét đầy đến nỗi không thể nhồi thêm được nữa...

Du Niệm đối với điều này đã sớm tập thành thói quen, đối phó với những nữ nhân này giống La Sinh Nhược Du Nhiên, căn bản không có nửa điểm tâm trạng muốn đối phó, nhưng Khúc Quyển Si đột nhiên dừng chân làm Du Niệm giật mình.

Thấy đôi mắt híp lười biếng mà sắc nhọn của anh đảo qua, như lưỡi dao bén ngọt cắt qua da, làm mỗi người sợ đến mức sắc mặt trắng bệch không dám nói gì.

“La Sinh Nhược Du Niệm là bạn gái tôi, các người có ý kiến? Hả?”

“Cậu có thể lặp lại lần nữa? Ai là bạn gái cậu?” Tiếng nói dễ nghe lại bình tĩnh không gọn sóng đột ngột vang lên, hơi giương mắt lên, chỉ thấy Lương Lễ đang đứng cạnh chiếc xe có chữ “L” trên thảm cỏ xa xa phía trước, đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy yên lặng như mặt nước nhìn chằm chằm Khúc Quyển Si.

Đương nhiên, nếu anh đem cái đinh trên ngón tay giấu đi thì càng không có người nhận ra giờ phút này anh đang rất không vui khi nhìn thấy em gái bị chàng trai bắt lương bất cóc, tâm trạng như sóng nước cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Kết Cục Thảm Bại.

Du Niệm liếc mắt nhìn cây đinh giấu ở ngón tay của Lương Lễ, chậm rãi tiêu sái kéo Khúc Quyển Si đi qua đó, đôi mắt nhu hoà lúc nào cũng phản chiếu rõ nét người cô nhìn, khiến người ra có loại cảm giác cô đang chuyên chú nhìn mình, mình là người được người ta quý trọng độc nhất vô nhị trên đời.

“Anh cả.”

Lương Lễ yên lặng như nước đọng, đôi mắt không phản chiếu ánh sáng nào nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người, lại nhìn khuôn mặt mỉm cười thân nhiên của Du Niệm, hiện lên gọn sóng tuyệt mỹ, mặt không chút thay đổi, đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc đen của cô, sau đó thuận theo trượt xuống bả vai, đem Du Niệm kéo vào trong lồng ngực mình, một tay đẩy tay Khúc Quyển Si ra.

“Anh cả?” Nhìn qua Lương Lễ có vẻ yếu đuối, mảnh mai nhưng thực ra khuôn ngực nở nang cũng đủ để cô tựa vào đó mà không chịu gian khổ gì, mùi máu tươi như hoà nhập vào cơ thể anh nhẹ quanh quẩn ở chóp mũi, khiến cô cảm thấy thoải mái ngoài ý muốn. Chỉ là không ngờ Lương Lễ luôn luôn che giấu tâm trạng như thế, mà lại có phản ứng lớn như vậy, quả thực là có phần ngoài dự đoán của cô.

Lương Lễ vỗ về tiểu sủng vật Du Niệm, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Khúc Quyển Si, những người xung quanh từ khi nhìn thấy chiếc xe có chữ “L” kia đều chạy khỏi đó. Bọn họ có thể không biết người của gia tộc La Sinh Nhục lớn lên như thế nào, nhưng tuyệt đối không thể không biết người đi chiếc xe có chữ cái kiêu ngạo đó là ai.

Lương Lễ bực dọc nhìn Khúc Quyển Si, Khúc Quyển Si cũng không được dễ chịu cho lắm, nhìn bàn tay trống không, lại nhìn La Sinh Nhục Du Niệm được Lương Lễ ôm vào trong ngực. Đôi mắt vốn không hay mở to lại càng híp lại, nhìn bộ dạng chìm nhỏ nép vào người kia, hình như cậu còn chưa từng được hưởng thụ qua...

“Người của Khúc gia?” Lương Lễ quan sát tỉ mỉ Khúc Quyển Si từ trên xuống dưới một lượt, có phần nghi ngờ lên tiếng, vì luật pháp tước luôn luôn không thích việc làm ăn của gia tộc La Sinh Nhục, cho nên không quá nhớ rõ thành viên của Khúc gia.

Du Niệm đưa tay ngăn lại đinh băng đang muốn bắn ra từ đầu ngón tay Lương Lễ, cười nhạt nhìn Lương Lễ: “Anh cả, cậu ấy là người yêu của em.”

Đầu ngón tay chạm đến sự mềm mại kia, Lương Lễ thu lại đinh băng, đôi mắt không phản chiếu ánh sáng nào nhìn về phía Du Niệm, giọng nói dễ nghe đều đều chậm rãi vang lên, lộ ra cảm giác hơi nhấp nhô: “Gia tộc La Sinh Nhục không thể có quan hệ thông gia cùng mười ba tước.”

Khúc Quyển Si cau mày, đối với lời nói ngầm cho biết sau lưng hai gia tộc có chuyện gì của Lương Lễ, cảm thấy có phần không thoải mái, nhìn Lương Lễ nắm tay Du Niệm, càng thêm khó chịu: “Anh không thấy anh quản nhiều chuyện quá rồi sao?”

“Kẻ yếu không có quyền lợi nói chuyện.” Giọng nói không hề gọn sóng của Lương Lễ nhàn nhạt lên tiếng trả lời, theo đó là một chiếc băng đinh không màu sắc.

Khúc Quyển Si đương nhiên không phải là kẻ yếu không có quyền lợi nói chuyện, nhìn như có vẻ lười biếng không chút để ý, bả vai hơi nghiêng đi, lập tức tránh thoát một cây đinh. Nhưng điều làm cho cậu kinh ngạc chính là, La Sinh Nhục Lương Lễ, là Đại công tử của gia tộc La Sinh Nhục, được biết đến như một người trẻ tuổi có sức chiến đấu cực mạnh, lại yếu tiền như mạng. Giá thành làm ra một cây đinh băng đối với bọn hắn mà nói, chỉ là một sợi chỉ không đáng là đâu, nhưng chỉ cần là tiền, Lương Lễ tuyệt đối không bao giờ dùng uổng phí.

Cho nên, bây giờ anh ta đang...

Khúc Quyển Si đâu biết rằng, lúc này Lương Lễ là một hệ thống tên lửa không thể khống chế, đang muốn dạy dỗ cậu con trai trẻ tuổi muốn bắt cóc em gái của mình, chỉ là mấy cái đinh băng, tính làm gì?

Khi vài cái đinh băng không màu sắc xuất hiện ở tay, đôi mắt lạnh lẽo tĩnh mịch của Lương Lễ nhìn Khúc Quyển Si, nhưng vào giây cuối cùng lại bị một bàn tay trắng nõn gần như trong suốt ngăn lại, một ánh mắt dịu dàng như nước nhìn chăm chăm vào anh, mang theo loại cảm giác bảo vệ cùng kiên trì: “Anh cả.”

Lương Lễ nhìn ánh mắt bảo vệ của Du Niệm đối với Khúc Quyển Si, đáy mắt bỗng nhiên hiện lên tầng tầng lớp lớp rung động, xao động, giống như trong nháy mắt chạm vào nhau mà tạo ra một đóa hoa sen, mỹ lệ, nhưng cũng vì quá mỹ lệ mà có vẻ cực kỳ nguy hiểm.

“Cậu ta so với Đan Khương Hằng còn kém nhiều. Nhìn cậu ta rất lười biếng, không nuôi nổi em.” Trong giọng nói đều đều của Lương Lễ, không hiểu sao lại khiến Du Niệm cảm thấy anh đang không vui cái gì đó.

“Này!” Khúc Quyển Si không nhìn được trưng ra bộ mặt đầy hắc tuyến, cái gì gọi là cậu không nuôi nổi Du Niệm? Cái lười của cậu rất có cá tính, rất sáng tạo có được không? Số tiền vung ra mỗi ngày cũng có thể khiến Du Niệm nhân hạ vui chơi cả đời! Thế mà còn đem cậu so với Đan Khương Hằng trước kia không cảm thấy cái gì, nhưng bây giờ thì thật sự là vô cùng khó chịu! (chua a chua~~~~)

Thất tịch của học viện Bồ Dịch Tư, đầu tiên là năm nam sinh, đứng đầu là Đan Khương Hằng, đứng cuối cùng là Khúc Quyển Si, thật đúng là... Ân... Người bên ngoài nhìn vào, đúng là có chênh lệch lớn.

Lương Lễ đã kích cậu con trai mơ mộng hào huyền muốn bắt cóc em gái đến thế, thật sự cảm thấy rất thích thú, âm thanh đều đều lại tiếp tục chậm rãi vang lên: “Cậu ta không thông qua kiểm tra của nhà chúng ta thì không có tư cách trở thành người gia tộc La Sinh Nhục. Còn yếu hơn cả em, không bảo vệ được em”

“Này...” Cho dù thực sự đến thời điểm bàn bạc về chuyện hôn nhân thì không phải cậu trở thành người gia tộc La Sinh Nhục, mà Du Niệm trở thành người Khúc gia bọn họ sao? Còn có, cậu không kén!

“Tiểu Niệm còn nhỏ, không hiểu được lòng người hiểm ác, nay qua lại với người chắc chắn là một kẻ phá gia chi tử, không có nghề nghiệp đàng hoàng, thân là công tử luật pháp tước, vậy mà ngay cả vị trí cũng kém hơn Thánh tử âm nhạc. Tiểu Niệm, nhớ kỹ, tìm đàn ông, nhất định phải biết kiếm tiền, biết giữ tiền, khả năng cao, có đầy đủ lực uy hiếp (theo mình chắc là sức mạnh vũ lực), khiến người ta nghe tên đã phải khiếp sợ, không dám tùy tiện xúc phạm.” Lương Lễ chỉ vào Khúc Quyển Si, giọng nói không gọn sóng nhấn mạnh từng tiếng, nghe có loại cảm giác vui sướng kỳ lạ, khác hẳn mọi người đồn.

“...”

Cho nên, thật ra anh mong muốn Du Niệm cũng tìm một người đàn ông yêu tiền như mạng như anh? Thử hỏi toàn bộ thế giới, còn có người thứ hai có thể kiếm tiền cùng giữ tiền, có khả năng uy hiếp cao như La Sinh Nhục Lương Lễ sao? La Sinh Nhục ba chữ này quảng ra ngoài, cũng chưa có đến vài người đủ can đảm đứng đến, hơn nữa lại là Lương Lễ được tôn làm cổ máy giết người hoàn mỹ của gia tộc La Sinh Nhục...

“Anh cả...” Du Niệm có phần mặt mũi đỏ trắn, cảm chặt tay Lương Lễ keo kiệt: “Chúng ta về nhà đi.”

Lương Lễ thấy hình như cuối cùng Du Niệm đã bỏ rơi cậu con trai Khúc Quyển Si (lắm!), đáy mắt tinh mịch loé lên ánh sáng yếu ớt, thâm thúy không thể nhìn ra, giống như trong mây mù dày đặc, thỉnh thoảng loé lên vài ngôi sao, vốn không thể làm người khác thấy rõ anh đẹp bao nhiêu.

“Ừ.” Ngừng lại một lát, nhìn về phía Khúc Quyển Si: “Cậu làm tôi lãng phí một hồi nước bọt cùng mấy cái đình, năm trăm vạn, mời quẹt thẻ ngay lập tức, nếu không phải chết.” Nói xong, Lương Lễ lấy từ trong quần áo ra một cái máy quẹt thẻ đặc biệt của gia tộc La Sinh Nhục, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khúc Quyển Si, tựa như muốn nói: không trả tiền thì phải chết.

Cho cậu mơ mộng nhưng chậm Tiểu Niệm, không gái bấy người khác, anh không tên là La Sinh Nhục Lương Lễ!

Đôi mắt như báo săn lười biếng của Khúc Quyển Si liếc qua Lương Lễ một cái, chậm rãi lấy từ đầu đó ra một thẻ rút tiền màu vàng, vô cùng đau lòng quẹt thẻ “tiền đưa” một số tiền, sau đó nhìn về phía Du Niệm, hai đồng tiền xu hình gì đó bay tới.

Du Niệm nhẹ đưa tay bắt được, mở ra, hai chiếc huy hiệu chế tạo đặc biệt nằm trong tay, mang theo nhân nhật hơi thở cao quý, sáng bóng lên, có hoa văn màu vàng trên mặt giống lá bài màu đen của cô, hình ngôi sao sáu cánh tinh xảo khắc bên trên, hiện ra dấu vết cổ xưa, như đang cất giấu bí mật quan trọng và nghiêm túc nào đó.

Sao sáu cánh đại diện cho quyền lợi cùng vinh dự của thất tịch học viện...

“Một chiếc là của Cố Dịch Hiền, một chiếc là của tôi, không phải cô muốn sao.” Hai tay Khúc Quyển Si đút vào túi quần, lười biếng lên tiếng, cuối cùng liếc mắt qua Lương Lễ, sau đó xoay người rời đi. Cái tên luyện* em gái này! Sao trước kia mình không phát hiện ra, La Sinh Nhục Lương Lễ lại là kẻ luyện em gái! Sao anh ta không phải là luyện em trai nhỉ!

*luyện em gái: giống như bệnh yêu em gái phát cuồng ấy, ai đọc ngôn tình chắc cũng biết nhỉ.

Vì thế, Khúc tiểu báo cùng Lương Lễ luyện em gái PK lần đầu tiên, kết cục, Khúc tiểu báo thua thảm hại...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 30: Gia Chủ Tới Nhà.

Hai ngôi sao sáu cánh thủy tinh nằm trong bàn tay gần như trong suốt càng thêm nổi bật, con người tinh lạnh như nước của Lương Lễ vừa nhìn thấy, đồng tử lập tức hơi co lại, nếu Du Niệm không có thói quen nhìn vào mắt đối phương, chắc chắn sẽ bỏ qua thay đổi trong nháy mắt này.

Đôi mắt là một thứ vô cùng kỳ diệu, nó được coi là cửa sổ tâm hồn, bởi vì nó có thể lộ ra một chút cảm xúc dù nhỏ bé hay rõ ràng giúp người ta biết đây là loại người thế nào, bây giờ đang có tâm trạng gì.

Theo lý thuyết vật lý về đồng tử, nhìn gần thì thu nhỏ, nhìn xa thì giãn lớn, co lại trong môi trường ánh sáng, giãn ra trong môi trường tối tăm. Theo tâm lý học, khi cảm xúc con người có sự thay đổi tương đối mãnh liệt, đồng tử cũng sẽ xảy ra biến hoá, lúc này, hiển nhiên Lương Lễ thuộc trường hợp thứ hai.

Du Niệm nhìn ngôi sao sáu cánh trên tay, lại nhìn Lương Lễ: “Anh cả, hai ngôi sao sáu cánh này, có vấn đề gì à?”

Ánh mắt tĩnh lặng như nước của Lương Lễ lạnh lùng nhìn Du Niệm, trong màn sương đen sâu thẳm ẩn hiện ánh sáng quý dị: “Vì sao cậu ta cho em?”

“Vì em muốn.” Du Niệm luôn rất thật thà.

“Vì sao?” Đột nhiên Lương Lễ đưa tay đoạt sao sáu cánh trong tay cô, sát khí càng đậm hơn, giống như anh muốn bóp nát nó, khiến Du Niệm không kim được khe động tay, trong lòng có phần nghi ngờ.

“Sao sáu cánh của học viện, không phải tượng trưng cho vinh dự sao?” Du Niệm lấy lại sao sáu cánh: “Em tập hợp đủ bảy ngôi sao sáu cánh, sẽ dễ dàng xoá bỏ vết nhơ về Du Niệm trước kia, đúng không?”

Lương Lễ nhìn Du Niệm, đưa tay kéo Du Niệm vào trong xe, nói với lái xe: “Đi ra ngoài.”

“Vâng.” Người gia tộc La Sinh Nhục luôn đặt mệnh lệnh của chủ nhân lên trên tính mạng, lập tức đi ra ngoài.

Du Niệm là một cô gái biến thái có lòng hiếu kỳ cực lớn, nếu thật sự có ngày tận thế, thật sự có xác sống, không cần nghi ngờ, cô không chỉ giải phẫu xem bên trong người ngoài hành tinh khác người trái đất ở chỗ nào, mà còn có thể lưu trữ nội tạng cùng não bộ, cho nên, nếu bây giờ Lương Lễ muốn cảnh báo Du Niệm cái gì, hơn nữa còn mập mờ không rõ ràng, thì Lương Lễ đúng là gặp bi kịch, thật sự bị thương!

“Anh cả?”

“Trà sao sáu cánh lại, bảy ngôi sao sáu cánh không thể cùng lúc xuất hiện trong tay em.” Giọng nói bình tĩnh của Lương Lễ lúc này lại có phần nghiêm túc, ánh mắt tĩnh như nước nhìn chằm chằm Du Niệm.

“Em muốn biết, vì sao?” Du Niệm vẫn cười nhẹ nhàng như cũ nhìn Lương Lễ, khiến người ta không thể đoán được tâm trạng của cô, đất nước Thụy Á, mười ba tước, ví dụ như con gái gia tộc La Sinh Nhục được chú ý, nguyên nhân gia tộc La Sinh Nhục có đặc quyền trên toàn thế giới... Thế giới này quả thật có rất nhiều rất nhiều bí mật, làm sao đây, lòng hiếu kỳ đã bị khơi gợi rồi...

Lòng hiếu kỳ đã bị gợi lên, cho nên, Lương Lễ anh thật là bị kích!

Lương Lễ bình tĩnh nhìn Du Niệm một lúc lâu, sau đó nhẹ đưa tay xoa xoa đầu Du Niệm, như đang vỗ về: “Việc này, em không cần quan tâm, anh sẽ bảo vệ em.” Gia quy thứ nhất gia tộc La Sinh Nhục, người nhà quan trọng nhất, anh sẽ không để Du Niệm bị tổn thương, cho dù phải đối địch với cả thế giới.

Du Niệm giật mình, bảo vệ? Nói cách khác, bí mật này liên quan đến an toàn của bản thân cô? Liên tưởng một chút đến cuộc nói chuyện của Đan Khương Hằng và Đan Vận Hi, ‘cái kia’ đang nằm trong tay cô, hừm... Đối thủ là mười ba tước? Nếu đúng là mười ba tước, không phải chính là toàn bộ đất nước Thụy Á Tư sao? Một người đối đầu với cả một đất nước? A, nếu cô không thể chống lại, có phải cô sẽ bị đánh không?

... Sẽ không, bởi vì chưa có người muốn chết...

Có vẻ Lương Lễ sẽ không nói, Du Niệm cũng gật gật đầu, không hỏi nhiều, bí mật ẩn giấu, tự mình tìm hiểu vẫn kích thích hơn, hơn nữa, chẳng phải bảy ngôi sao sáu cánh không thể cùng xuất hiện trên tay cô sao? Nói cách khác, đây là bước đầu tìm ra bí mật, nếu vậy, cô càng muốn tập hợp đủ bảy sao sáu cánh, cô rất tò mò, sau khi bảy sao sáu cánh rơi vào tay mình, sẽ xảy ra những chuyện gì.

Biết rõ trong núi có hổ, vẫn đi vào trong núi, hai câu này có phần giống Du Niệm, nhưng thật ra không phải Du Niệm dũng cảm, mà là... Ác nhân khiến người ta giận sôi máu...

Thời gian đi đường ba mươi phút nhanh chóng trôi qua.

Điều làm người ta bất ngờ là bạn nhỏ nhí thiếu gia gia tộc La Sinh Nhục Lương Hàn lại ra khỏi phòng của mình, không chỉ vậy mà còn bày ra tư thế canh cửa đợi Du Niệm.

“A! Tiểu Niệm, cuối cùng em đã về rồi ~.” Lương Hàn là người con có bề ngoài giống Tề Uy Lam nhất, mắt hoa đào lẳng lơ, ngũ quan tinh xảo, trong tao nhã mang chút mỉa mai, ngay cả giọng nói cũng toả ra hormone quyến rũ, đó là một tên con trai còn xứng đáng danh hiệu hoa hoa công tử hơn cả Đoan Mộc Hoắc, nhưng đây lại là một trạch nam mê mẩn tính, quả nhiên đàn ông từ gia tộc La Sinh Nhục đều không có lấy một người bình thường sao?

Một tên mặt than sống chết đòi tiền, một tên trạch nam sống chết ôm mảy tính, một kẻ cuồng tra tấn...

“Anh hai...” Du Nhục nhìn chàng trai lao tới ôm mình, mỉm cười gọi.

Lương Hàn nhìn thấy nụ cười của Du Niệm thì hơi giật mình, sau đó nở một nụ cười tràn ngập ánh sáng mặt trời, ngược lại còn biến thành nụ cười vô cùng quyến rũ: “Tiểu Niệm à, đi dạo phố với anh hai đi?”

Du Niệm nhú mày, mắt lướt qua một chiếc xe cách đó không xa, huy hiệu kia, là huy hiệu của luật pháp tước trong mười ba tước...

Trong nháy mắt lập tức nghĩ tới ánh mắt của người đàn ông trung niên đưa đi động cho Khúc Quyển Sĩ lúc trưa, nụ cười của Du Niệm càng thêm rực rỡ, muốn xen vào trò chơi yêu đương của cô ư? Ừm... Không được đâu, cô ghét nhất là trò chơi bị phá hoại, hồi trước bất ngờ bị Ly Nhi đưa đến đây, phá ngang một lần, cô đã rất bức mình, chỉ vì Ly Nhi là ngoại lệ, nhưng nếu là mười ba tước...

Du Niệm nhìn về phía Lương Lễ: “Thật ngại quá anh hai, em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Nét mặt Lương Hàn cứng đờ: “À... Vậy sao... Ha ha, Tiểu Niệm à, Đường Diệm vừa nói với anh là muốn mời em đi thăm quan phòng tra tấn đó, đi một tí đi, chúng ta xem thử Đường Diệm muốn làm gì trước rồi nghỉ ngơi sau.”

Phòng tra tấn của Đường Diệm ở khu nhà phụ, sẽ không gặp phải những người đó...

Du Niệm chỉ mỉm cười nghiêng đầu nhìn Lương Hàn, đôi mắt dịu dàng trong suốt hiện rõ ảnh ngược khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lương Hàn, khiến Lương Hàn bất giác cảm thấy không tự nhiên, cười gượng nhưng không kiểm được có gì.

Lương Lễ chỉ thản nhiên nhìn Lương Hàn, sau đó nói với Du Niệm “Đi vào cùng nhau.”

“Anh!” Lương Hàn cau mày, luật pháp tước ở trong đó...

“Anh sẽ bảo vệ em ấy.” Lương Lễ bình tĩnh nói, thân hình cao lớn nhưng cũng rất vững chãi.

Lương Hàn nhìn theo bóng dáng hai người đi vào, gấp đến mức vò đầu bứt tai, loại chuyện thế này làm sao anh trai có thể nói bảo vệ là bảo vệ được, cái mặt than chết tiệt của anh trù đời tiền với đời tiền thì còn biết cái gì hả?! Không được, loại chuyện làm người tốt khai thông tình cảm cho em gái này, vẫn để anh La Sinh Nhược Lương Hàn đi làm mới tốt! Mặt than chết tiệt chỉ biết đời tiền kia mau cút!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Giết Cũng Không Sao.

Lúc này, Khúc gia.

Trong khuôn viên rộng lớn đến thế, ngôi đỏ gạch cẩm thạch, một hàng lính canh vệ mặc quân phục đeo súng khiến biệt thự nghỉ mát trở nên nghiêm trang.

Đây là toà nhà của gia chủ mười ba tước nước Thụy Á Tư, nhà của luật pháp tước nắm mọi toà án, quan toà, luật sư trên toàn quốc, đương nhiên phải được bảo vệ toàn diện.

Khúc Quyển Sĩ vừa bước vào phòng khách, lười biếng dừng bước, khẽ híp mắt quét qua phòng khách không một bóng người, trong mắt loé lên ánh sáng sắc bén.

“Thiếu gia, người đã về.” Khúc quản gia thấy Khúc Quyển Sĩ như vậy, không khỏi chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, bất kể lúc nào, miễn là thiếu gia xuất hiện thì hẳn không thể nào bình tĩnh được, tin rằng không chỉ mình hắn, ngay cả gia chủ đại nhân cũng thà bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, một mắt nhắm một mắt mở với cậu ta.

“Cha đâu?” Khúc Quyển Sĩ xoay người nhìn quản gia đang cúi đầu không dám nhìn cậu, kèm theo giọng nói lười nhác là một đôi mắt tàn nhẫn bạo ngược như báo săn.

Quản gia không khỏi lạnh gáy: “Gia chủ đại nhân ngài... Đi xử lý việc gấp rồi ạ.” Đột nhiên biết tiểu thư gia tộc La Sinh Nhược đang hẹn hò với thiếu gia nhà mình, đúng là việc gấp, còn là việc gấp phải giải quyết khẩn cấp!

Đôi mắt của Khúc Quyển Sĩ càng híp lại: “Việc gấp? Việc công hay việc tư? Có liên quan đến ta không?”

Một câu, quản gia đã toát từng giọt mồ hôi lạnh, thiếu gia nhà mình thật giống như lời của tổng tước, trời sinh làm người bên chấp pháp tước, không cần nói gì, chỉ cần đứng trước mặt phạm nhân nhìn trong vòng hai giây, phạm nhân lập tức không nói hai lời mà ngoan ngoãn khai ra, chẳng thích hợp với vẻ nho nhã của luật pháp bên này chút nào.

“Hừm?” Giọng mũi lười nhác nhẹ vang lên, suýt chút nữa quản gia đã gục xuống, không thể trốn tránh nói ra sự thật, gia chủ đại nhân đi tới gia tộc La Sinh Nhược, vì chuyện của Khúc Quyển Sĩ và La Sinh Nhược Du Niệm.

Khúc Quyển Sí cảm thấy một cảm giác không vui trào lên trong lòng, không khí xung quanh cũng theo tâm trạng của hắn mà đè ép lạnh giá.

“Xen vào chuyện của người khác!” Bỏ lại một câu lạnh như băng, Khúc Quyển Sí bước mạnh ra ngoài.

...

Du Niệm cùng Lương Lễ bước vào căn phòng đầy hoài cổ và mùi máu tươi, tiếng nói chuyện đột ngột dừng lại, mọi ánh mắt đều chuyển về phía bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Du Niệm nhìn thấy cha của Khúc Quyển Sí, luật pháp tước trong truyền thuyết, mái tóc đen được chải chuốt cẩn thận, toàn thân mặc một bộ vest trông có vẻ nặng nề nóng nực, ngũ quan tuấn tú cương nghị, có sáu phần giống với Khúc Quyển Sí, trên sống mũi cao thẳng đeo chiếc kính gọng mảnh bằng vàng, thể hiện vẻ nho nhã, toàn thân lộ ra khí chất trầm tĩnh chừng mực mà sắc bén, vừa giống một luật sư khôn khéo, vừa giống một ông chủ đẹp trai thành thực.

Khi Du Niệm quan sát Khúc Duệ Hiền, Khúc Duệ Hiền cũng quan sát cô gái đang hẹn hò với thằng con trai lười biếng khiến người ta tức lộn ruột nhà mình, đôi mắt hoa đào đặc biệt của gia tộc La Sinh Nhục, còn diêm dúa lẳng lơ thu hút ánh nhìn hơn mỗi người ở đây gấp mấy lần, vậy mà trừ đôi mắt kia, ngũ quan của cô...

Ừm...

Lại chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng không biết có phải vì không nhớ rõ hay không, sao ông lại cảm thấy dường như La Sinh Nhục Du Niệm xinh đẹp hơn trước kia rất nhiều? Nếu như La Sinh Nhục Du Niệm trước đây là tổ hợp ghen tị của gia tộc La Sinh Nhục, dù là bề ngoài hay tư chất đều có một vết nhơ, thì bây giờ, ngược lại có cảm giác chìm sẽ hoá phượng hoàng.

Diễn Trì nhìn thấy Du Niệm đi vào, lông mày khẽ nhíu nhẹ đến mức không thể nhìn ra, con ngươi sắc bén liếc qua Lương Lễ và Lương Hàn một cái, người trước còn coi như không thấy, người sau cũng gãi gãi mũi giả bộ không thấy.

“Tiểu Niệm, sao con...” Sắc mặt Tề Uy Lam có phần khó coi, lúc này nhìn thấy Du Niệm, Tề Uy Lam luôn cưng chiều con gái hơi sốt ruột, bọn họ đang nói đến...

“Mẹ, cha, còn có, luật pháp tước đại nhân, chào buổi chiều.” Du Niệm chỉ cười nhẹ cúi chào, hoàn mỹ mà không cứng nhắc, ưu nhã mà cao quý, mỗi động tác đều như được nhà nghệ thuật điêu khắc tỉ mỉ, duyên dáng làm người ta không thể rời mắt.

Tề Uy Lam còn muốn nói gì đó, lại bị Diễn Trì giữ lại, khuôn mặt tuấn tú kiên nghị gật gật đầu với Du Niệm, giọng nói trầm ổn từ từ vang lên: “Tiểu Niệm, con có quan hệ gì với công tử Khúc gia?” Đứa con gái này hình như trở nên biết điều, trưởng thành, tài năng xuất chúng, lúc nào cũng dây dưa quan hệ với mấy đứa trẻ mười ba tuổi kia, trước là Đan Khương Hằng, bây giờ lại là Khúc Quyển Sí, thậm chí còn để Khúc Duệ Hiền tìm đến nhà, con gái ông thật đúng là càng ngày càng giống người nhà La Sinh Nhục.

“Là người yêu.” Du Niệm mỉm cười nói, dường như cảm thấy đây là chuyện hiển nhiên, cô cũng không biết cô thân là người gia tộc La Sinh Nhục yêu đương với một trong những công tử mười ba tuổi thì có vấn đề gì.

Trên thực tế, tuy gia tộc La Sinh Nhục có đặc quyền thế giới, là sự tồn tại được mọi người ngầm thừa nhận, nhưng bản chất của bọn họ là sát thủ, là bóng đêm, là phe tội phạm trái pháp luật, mà mười ba tuổi là phe đứng ra bảo vệ chính nghĩa tất cả vì phục vụ người dân, hai bên là kẻ thù không đội trời chung, hai bên không thể chung sống hoà thuận với nhau.

Được rồi, đây là lý do ngay thẳng, nhưng đã xuất hiện một cô gái gia tộc La Sinh Nhục đúng theo quy luật xuất hiện trong lịch sử, vậy chắc chắn phải khởi động ‘cái kia’, mười ba tuổi không thể để chuyện xấu gì xảy ra vào thời điểm quan trọng này.

“Vậy sao?” Khúc Duệ Hiền chỉnh gọng kính, nhìn Du Niệm “Nếu thế, mời cô cậu chia tay đi.” La Sinh Nhục Du Niệm, Khúc gia bọn họ không có bản lĩnh lớn đến nỗi có thể nuốt trôi kho báu sắp bị cả thế giới tranh giành.

Du Niệm nhìn Khúc Duệ Hiền, mềm mại như nước, trong suốt hiện rõ ảnh ngược gương mặt ông ta, rõ ràng không có chút thay đổi nào, lại khiến người ta không hiểu sao có cảm giác lạnh lẽo ào vào lòng.

“Tôi ghét nhất là bị người khác chia rẽ tôi và người tôi yêu.” Du Niệm nhẹ nhàng lên tiếng, khoé môi vẫn nở nụ cười nhạt: “Cha, vì bảo vệ quyền lợi của bản thân, dù không ai bỏ tiền đặt hàng, con giết ông ta cũng không sao chứ?” Một lá bài poker bất ngờ xuất hiện trên ngón tay, góc cạnh mỏng manh phản xạ ánh sáng quý dị như lưỡi dao. Kẻ cản trở trò chơi của cô, phải chuẩn bị tốt khả năng đi gặp thượng đế bất cứ lúc nào chứ.

“!” Ngoại trừ Lương Lễ không nhìn ra biểu cảm gì, tất cả mọi người đều bị một câu nói đột ngột của Du Niệm dọa đến nỗi ngồi im tại chỗ.

Du Niệm còn dám kiêu ngạo như thế? Dù gia tộc La Sinh Nhục bọn họ có đặc quyền thế giới cũng phải sống dưới bàn tay khổng lồ chế của người khác nữa! Con lại dám quang minh chính đại nói muốn giết chết gia chủ thống trị, con muốn dọa chết đối phương hay muốn dọa chết bọn họ?!

“Ừ.” Khiến người ta càng khiếp sợ chính là, Lương Lễ thế nhưng lên tiếng đồng ý rồi! Trùm lừa đảo Lương Lễ lại lên tiếng, hơn nữa còn ‘Ừ’!

Khúc Quyển Sí vừa mới đi đến cửa lớn phòng khách cũng không khỏi bị lời nói của Du Niệm cùng Lương Lễ dọa sợ, thật sự là có chút quá kiêu ngạo đấy!

Q.1 - Chương 32

“Ồ... Thật không hồ là ‘Điện hạ’ của nhà La Sinh Nhục?” Khúc Duệ Hiền giật mình, cuối đầu nở nụ cười nhạt, gọng kính vàng dưới mắt giống Khúc Quyển Sí như đúc, trong con ngươi của hắn dường như có sự thờ ơ nhưng lại chứa một tia phức tạp.

Hai chữ “Điện hạ” hình như là một cách xưng hô cấm kỵ đối với Tề Uy Lam, cô giữ chặt lấy Du Niệm người lạnh như băng. Theo tâm lý học nói, khi một người trải qua một việc gì kinh động thì máu toàn thân sẽ dồn về trái tim mà trước hết là tứ chi sẽ trở nên lạnh đi.

Tề Uy Lam là con dâu gia tộc La Sinh Nhục, có thể làm được con dâu của gia tộc thì thân thế cũng không bình thường, nhưng việc gì nghiêm trọng đến độ làm bà kinh sợ như vậy?

Du Niệm cầm tay Tề Uy Lam, trên miệng vẫn treo nụ cười, xoay tròn những lá bài xì phé trên đầu ngón tay, Du Niệm có thể xác định, mặc kệ là “Cái kia” trong miệng bọn họ hay là Lương Lễ nói về sao sáu cánh, mọi chuyện đều đang xoay chuyển xung quang cô, giống như một âm mưu khổng lồ, chỉ cần cô chậm nhẹ mọi chuyện sẽ bùng nổ đem tất cả những điều đen tối ra trước mặt mọi người. Oanh một tiếng, cũng không chừng là đem toàn bộ thế giới vùi lấp luôn.

Chỉ có điều

Du Niệm đang nghĩ sai lệch, bọn họ thì đang quay chung quanh, là La Sinh Nhục Du Niệm hay vẫn là Lam Ảnh?Ngô... Đây là một vấn đề nan giải, dù sao nếu nhầm vào Du Niệm thì vẫn phải cố kỵ gia tộc La Sinh Nhục phía sau cô chứ, nhưng nếu là Lam Ảnh, ừ, vậy Ly nhi có thể sẽ đón cô trở về trước khi cô chơi nát cái thế giới này?

Nếu ngay lúc này có người nghe được lời nói khủng bố của Du Niệm nhưng khuôn mặt cô vẫn lạnh, yếu ớt và ôn nhu . Thì chắc người đó sẽ có bộ dạng như đang gặp quỷ.

“Mọi người đều nói, công chúa điện hạ của gia tộc La Sinh Nhục đã xác định được là vị nào” Khúc Duệ Hiền điều chỉnh ánh mắt quét về phía các thành viên gia tộc nhưng lại không để ý đến Du Niệm.

Tề Uy Lam càng nắm chặt lấy tay lạnh băng của Du Niệm, khuôn mặt xinh đẹp lúc này lại hiện lên vẻ bi thương thống khổ: “Không, tôi sẽ không làm cho...”

“Lam nhi” Điền Trị cúi đầu lên tiếng trách mắng, giọng nói trầm và nặng trĩu.

Tề Uy Lam mở to đôi mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên, lại không dám nhìn tới Du Niệm, vì sao lại vậy? Sớm biết thế lúc trước sinh Lương Hàn xong thì đừng sinh nữa, chỉ cần không phải là con gái, chuyện tình kia cũng không bắt đầu khởi động. Nếu quả thật phải nói như vậy, bà tình nguyện ...bà tình nguyện Du Niệm vĩnh viễn giống như trước đây đừng có trưởng thành, không vĩ đại như vậy, mà không phải giống như hiện tại ,vượt xa tầm kiểm soát!

“Mọi người đều biết La Sinh Nhục Du Niệm khi sinh ra đã có con đường đi riêng, không ai có thể ngăn cản. Nhưng mọi người có biết sự kiện trước kia vì mang trên người dòng họ gia tộc “La Sinh Nhục”, chuyện tình của A Sí và Du Niệm, phải chấm dứt, , tôi nghĩ các người không gánh nổi hậu quả của ‘Cái kia’ đâu, mà tôi, cũng tương tự gánh không nổi.”

“Ông nói gì vậy, khoảng cách thời gian của ‘Cái kia’ còn rất sớm, chẳng lẽ con tôi lại không thể có thứ mình muốn, cũng không có được kỷ niệm hạnh phúc hay sao? !” Tề Uy Lam tức giận mà toàn thân run run, nếu không phải một tay cầm lấy Du Niệm, tay kia nhanh nhẹn nắm Lương Hàn, thì bà thật sự sẽ nhìn không được tiến lên giết chết Khúc Duệ Hiền mất. Đứa nhỏ của bà vừa cùng bà âu yếm, vừa mới bắt đầu hưởng thụ cảm giác gia tộc. Cho dù bà với tộc nhân mười ba tước khác dính líu thì như thế nào! Tên chết tiệt hỗn đản này, dựa vào cái gì ở trong này một ngum làm cho Du Niệm rời khỏi Khúc Quyển Sí, có bản lĩnh đi nói với con hắn á?

“Kỷ niệm vui vẻ càng nhiều, cuối cùng cũng chỉ thống khổ, cho dù mọi người không cần, nhưng A Sí là đứa nhỏ duy nhất của tôi, tôi nghĩ mọi người cũng làm cha làm mẹ nên hãy thông cảm cho tôi” mọi thanh âm im bặt, Khúc Duệ Hiền hơi hạ mắt kính xuống đôi mắt có chút căng lớn, vài sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Mọi người ai cũng bị lời nói làm kinh hãi, còn có Điền Trị, Tề Uy Lam, Lương Hàn , con người đen tuyền lẳng lẳng như nước của Lương Lễ không thể hiện ra điều gì nhưng lại pha một chút sáng tỏ và kinh ngạc.

Chỉ thấy Khúc Duệ Hiền ngồi ở trên sô pha, ở hai bên má, hai sườn cổ, hai sườn hông, sáu tám bài xì phé giống như lưỡi dao khắc ở trên ghế sô pha bằng da cừu, cạnh góc sắc bén loé lên một ánh sáng lạnh lẽo như lưỡi dao, chỉ cần hắn nhúc nhích một chút thì có khả năng làm đứt động mạch chủ mà tử vong.

Du Niệm mang theo bộ dạng của hoàng hậu giới hắc đạo, tư thế kiêu ngạo mà thần bí, khuôn mặt bị che khuất chỉ để lộ ra đôi mắt đầy phong tình: “Tôi nói rồi, tôi ghét nhất là bị người khác chia rẽ tôi với người yêu, nha, thêm một câu nữa, tôi cũng chán ghét kẻ vọng tưởng nắm bắt tôi, hơn nữa ngay cả khi tôi

lang thang đời người cũng tự chủ trương quyết định , tôi sẽ khiến bọn họ chết rất thảm hại đó nha.”

Cô nhẹ nhàng cười, trong đôi hiện lên sự ôn nhu làm người khác không nhìn được mà cuốn vào đó, tiếng nói nhẹ nhàng pha thêm một chút gợi cảm như gió xuân thoảng qua tai, nhưng mà ai đoán trước được cô lại nói ra những lời tàn nhẫn vô tình.

“Tiểu Niệm, không được nói lung tung!” Điện Trị nhanh nhẹn quát lớn, ánh mắt lại nhanh chóng nhìn về phía Khúc Duệ Hiền, tuy nói rằng sinh ý gia tộc La Sinh Nhục là gì trong lòng mọi người đều biết rõ, thân là pháp tước truyền một thế hệ định ra pháp luật liên quan đến gia tộc La Sinh Nhục, nếu gia tộc La Sinh Nhục giết người mà có chứng cứ, nhận chứng, vật chứng đầy đủ thì có thể đem người của gia tộc La Sinh Nhục giam giữ lại. Nói chuyện với bất cứ người nào trong mười ba tước cũng không thể nói lòng cảnh giác, huống chi người này vẫn là loại đàn ông khó đối như Đan Bản Vũ trong mười ba tước.

“Tôi nói thẳng luôn nhé” Du Niệm buông tay lá bài Đâm bích, ánh mắt ôn nhu nhưng rất kiên định: “Nếu ai dám đụng vào người thân cận của tôi, tôi sẽ cho họ xuống địa ngục. Không cần biết đối phương là ai.” Du Niệm chưa bao giờ thích quanh co lòng vòng, giống như cô ghét dây dưa không rõ ràng với những người đàn ông khác, cho nên hẳn luôn luôn thành thực, mà có nói, thì toàn là những lời khiến người ta không thể tin được.

“Vi thích Khúc Quyển Sí sao?” một âm thanh đột ngột vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh, con ngươi yêu lạnh như nước nhìn thẳng vào hai mắt Du Niệm, mang theo thuyết bất thanh đạo bất minh*.

* Thuyết bất thanh đạo bất minh: nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường.

Bọn họ xem ra Du Niệm vì thích Khúc Quyển Sí nên vì hắn mà không tiếc ra tay uy hiếp luật pháp tước, hơn nữa là không chịu nhường bộ.

Đứng ngoài cửa vẫn nhìn thấy được hết thảy mọi thứ bên trong, Khúc Quyển Sí nghe vậy, hô hấp khó khăn, tay cầm lấy ván cửa cũng chột cứng thẳng, trong nháy mắt chảy ra vài giọt ẩm ướt mồ hôi tay trên cửa sắt màu đen dày.

Du Niệm cười nhìn tất cả mọi người: “Đương nhiên, tôi rất thích Khúc Quyển Sí.”

Nếu không thích người đàn ông ấy, làm sao có thể tìm hắn chơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Cường Đại Tuyệt Đối

Bởi vì tính tình thẳng thắn của Du Niệm, khiến mục đích một chuyến này của Khúc Duệ Hiền cuối cùng vẫn không thành công, thậm chí có thể nói, là phản hiệu quả.

Du Niệm nhìn tin nhắn trên di động—— ngày mai tới sớm đón em.

Khỏe miệng tràn đầy ý cười nhộn nhạo, đôi mắt như ngọc lưu ly càng lan ra như nước lưu chuyển, khiến đám người Điện Trị cho dù đã quen thuộc sự thay đổi của Du Niệm không khỏi có chút sợ run.

“Tiểu Niệm a, điện thoại của em..” Lương Hàn cười tủm tỉm giờ tay ôm Du Niệm, ý đồ trộm ngắm thứ gì khiến cho Du Niệm vui vẻ như thế, mà Du Niệm cũng không cảm thấy có gì ám muội, thoải mái cho Lương Hàn thấy.

“A sí gì , di động cặp.” Du Niệm giờ lên di động trong tay, cười tủm tỉm nói.

Tâm tình Du Niệm không tệ, nhưng mà cũng không có nghĩa là những người khác tương tự như thế.

Điện Trị ho nhẹ một tiếng, ngồi ở trên sô pha chủ, “Tiểu Niệm, ngồi đi.”

Du Niệm cất di động, ngồi ở trên sô pha đối diện Điện Trị, Tề Úy Lam ngồi ở bên người cô, Lương Lễ Lương Hàn cũng không có ý quay đi, đồng thời Lương Hàn ngồi vào một bên Du Niệm khác, đang muốn giờ tay ôm Du Niệm, lại bị Lương Lễ một tay vuốt ve tay hắn, ánh mắt lạnh băng không mang theo phản quang, giống như máy móc không có cảm tình lạnh lùng nhìn Lương Hàn, khiến cho cô Lương Hàn co rụt lại, đáng thương lướt qua một bên, nhường vị trí.

“Chuyện gì?” Du Niệm đương nhiên biết, chuyện bọn họ muốn nói tuyệt đối không phải tất cả mọi người khả năng biết, lại là bí mật chỉ mình cô tuyệt đối không biết.

“Tiểu Niệm, con với Khúc Quyển Sí... con sao có thể thích Khúc Quyển Sí? Con không phải thích... Đan Khương Hằng sao?” Đầu óc Điện Trị không khỏi rối rắm một chút, lúc trước Du Niệm vì Đan Khương Hằng không chút để ý một đường chạy đến núi Cửu mươi phần chết chín hái cho bằng được bông tường vu đen, làm cho bọn họ thất vọng đến cực điểm, vì một người ngoài cô có thể làm đến như thế, lại đến lần này tới lần khác chưa từng đối đãi người nhà khoan dung và thông hiểu, đây là nguyên nhân gây ra khiến ông ngoại cô trong đêm trở lại công quốc Thụy Bi Tư muốn vứt bỏ Du Niệm.

Cô đã làm trái gia quy nghiêm trọng.

”Trước kia thích, hiện tại không thích.” Du Niệm cười yếu ớt nói, nghĩ đến cô gái họ La Sinh Nhục kia sớm cũng đã bị cô cho biến mất ngay cả bụi cũng không thừa, Du Niệm không hề có cảm giác tội lỗi, La Sinh Nhục Du Niệm không thích gia đình này, cho nên Lam Ảnh tới tiếp nhận, thay thế cô ta trở thành Du Niệm sinh hoạt tại nơi này, chẳng có gì là sai, không phải sao? Ít nhất hiện tại Tề Ủy Lam và Điền Trị đều rất hài lòng với cô con gái vĩ đại này.

... Được rồi, có lẽ cũng bởi vì sự vĩ đại của cô mà xuất hiện âm mưu hoặc là kế hoạch không lồ khiến thế giới khiếp sợ, cũng làm cho bọn họ có chút phức tạp và thống khổ.

Nụ cười của Du Niệm quá mức ôn nhu và thân thiện, thế cho nên căn bản sẽ không người nào hoài nghi cô nói thật hay giả, nhưng mà cũng không thể khiến bọn họ thả lỏng tâm tình, bọn họ bây giờ thậm chí hy vọng Du Niệm vẫn là tiếp tục thích Đan Khương Hằng còn tốt hơn, Đan Khương Hằng cũng đủ lý trí không tiếp nhận Du Niệm cũng tốt hơn, cho dù tiếp nhận thì sao, chàng trai tên Đan Khương Hằng kia... Nên nói như thế nào đây? Tuy rằng bộ dạng thật sự có chút xinh đẹp quá đáng, thoạt nhìn có hơi gầy và yếu ớt một chút, nhưng vẫn là một chàng trai trẻ... Nếu là hán, có lẽ những chuyện cần thiết cũng có khả năng xoay chuyển.

”Tiểu Niệm, mặc kệ thế nào, chúng ta không ngăn cản con với hán yêu đương, nhưng mà, đừng đặt bản thân quá độ trong tình yêu, được không?” Tề Ủy Lam lôi kéo tay Du Niệm, thăm thía nói.

Du Niệm theo thói quen hơi lệch đầu, “Không được đâu mẹ, con sẽ toàn tâm toàn ý, dùng hết lực lượng của bản thân làm mọi chuyện mà hán muốn.” Ngoại trừ trên giường và gây trở ngại đến trò chơi gia đình của cô.

Bạn trai quan trọng hơn bạn giường, nhưng mà trò chơi gia đình lại quan trọng hơn trò chơi yêu đương, nói cách khác, trong số tất cả các nhân vật được sắp xếp trong trò chơi, người nhà, vẫn là quan trọng nhất.

Du Niệm sẽ vì thứ cao cấp nhất bỏ qua thứ thấp nhất cấp, nói cách khác, nếu Điền Trị bọn họ có ý yêu cầu Du Niệm chia tay với Khúc Quyển Sí, Du Niệm sẽ không lưu tình chút nào chia tay với Khúc Quyển Sí.

Bạn trai hợp khẩu vị rất dễ tìm, nhưng là gia đình hợp khẩu vị lại không dễ dàng, bởi vì một gia đình liên lụy tới đa số thành viên gia đình, gia tộc La Sinh Nhục thì càng khó, ngoài La Sinh Nhục Du Niệm ra từng thành viên trong gia đình này cô đều rất thích.

Chỉ là, tựa hồ tất cả mọi người luôn bỏ qua cách tốt nhất biết được chân tướng và mục đích—— là trực tiếp đòi hỏi Du Niệm hành động hoặc nói.

”Tiểu Niệm!” Không nghĩ tới Du Niệm thế nhưng sẽ nói như vậy, Tề Ủy Lam kinh hoàng kêu lớn, đã thật sự thích tới vậy sao? Nhưng mà, mười ba tước và gia tộc La Sinh Nhục vẫn còn có sự đối lập lớn a! Làm sao có thể đột nhiên thích tới vậy? Chuyện này phải làm gì bây giờ? !

”Mẹ, còn chưa com sao? Con chết đói.” Một tiếng nói non nớt pha một chút giận dữ, Đường Diệm mười hai tuổi một tay cầm ở trong túi quần, một tay che miệng đánh ngáp, một mắt hoa đào nhắm còn một mắt nhìn phòng khách có bầu không khí áp lực, một đầu tóc rối bởi lộ ra khuôn mặt trắng nõn mềm mại, có vẻ hết sức đáng yêu, nếu không hắc khí toàn thân, đứa bé này thoạt nhìn sẽ rất đáng yêu tựa thiên sứ thanh khiết.

Ánh mắt hơi nghịch ngợm và âm trầm quét qua Du Niệm, khóe miệng Đường Diệm cười ác ý, “Mở cuộc họp đàm phán sao? Chị ba lại gây chuyện? Ha ha... Con đã nói rồi mà.”

”Đường Diệm, đi làm nhiệm vụ.” đại ca luôn khiến chị em trong nhà run sợ lạnh nhạt ra tiếng.

”Cái gì? Em còn chưa ăn cơm mà! Hơn nữa, chỉ có một mình em chưa được thăm vấn —— được rồi, em đi!” Chịu không nổi ánh mắt lạnh như băng vô tình của Lương Lễ, gầy tiếp theo được thưởng một cây đinh, Đường Diệm thực không tiền đồ nhắc tay đầu hàng, thuận lấy một quả táo lớn trên bàn, Đường Diệm chạy nhanh chạy ra cửa.

”Mẹ, ba ba, và anh trai, chuyện con và a Sí, mọi người không cần lo lắng.” Du Niệm nắm tay lạnh như băng của Tề Ủy Lam, “Người cản đường của con, con đều sẽ càn quét hết.”

”Du Niệm, lời này có thể nói ở nhà, trăm ngàn đừng ở trước mặt mười ba tước nói.” Nghĩ đến lời nói Du Niệm vừa mới trước mặt Khúc Duệ Hiền nói, hơn nữa Khúc Duệ Hiền trước khi đi Du Niệm vụng trộm thuận tay bắn ra bài xì phé, Điền Trị không khỏi giận tái mặt.

”Con không thích quanh co lòng vòng.”

”Đây không phải quanh co lòng vòng, đây chính che dấu tất yếu! Con có biết bên ngoài bao nhiêu người nhìn chằm chằm La Sinh Nhục gia tộc chúng ta sao? Cho dù chúng ta có được đặc quyền thế giới, không, con hán là biết, trên thế giới này không phải chỉ có La Sinh Nhục gia tộc chúng ta có được đặc quyền thế giới, còn nhiều người muốn dùng các loại âm mưu quỷ kế đem gia tộc bọn ta mai một trong lịch sử!” Điền trị nghiêm túc gần từng tiếng tí mỉ nói cho đứa con gái hồ đồ mất khôn, thoạt nhìn thần bí khó lường khó hiểu.

Khóe miệng Du Niệm tươi cười sâu sắc, lấy ra bài xì phé bỗng dưng thẳng tắp dính trên mặt bàn tinh thạch màu đen xa hoa, “Trước mặt thực lực cường đại tuyệt đối, âm mưu quỷ kế đều chỉ là tiểu kỹ xảo tôm tép nhai nhép không đáng quan tâm mà thôi.”

—— cho nên, cô chưa bao giờ nhệ tay trước âm mưu quỷ kế.

Q.1 - Chương 34: Vương Tử Công Chúa

Trước mặt lúc thực lực tuyệt đối cường đại, tất cả âm mưu quỷ kế đều chính là tiểu kỹ xảo tôm tép nhai nhép không đáng nhắc tới mà thôi.

Lời nói Du Niệm giống như một cục đá nhỏ ném vào mặt hồ yên tĩnh phá hủy mọi thứ và cũng làm cho những tư tưởng bị giam cầm chậm rãi tạo nên những gợn sóng

Con người đen đến tình mạch của Lương Lễ nhìn bóng dáng Du Niệm chậm rãi đi qua góc bên kia, đôi mắt có chút chiếu sáng, giống như sao băng lướt qua vô hạn không trung, xinh đẹp nhưng rất nhanh trôi đi, vẫn là mỹ lệ không thể sánh bằng.

Cường đại... tuyệt đối... sao?

Hôm sau

Tia nắng ấm áp bao trùm cả biệt thự to lớn, khiến toàn bộ trang viên lớn âm trầm trang nghiêm nhuộm lên một chút sức sống.

Phía trước cổng biệt thự có một chiếc xe thể thao màu xanh lam đang đứng chờ, khi cánh cổng sắt dày mở ra là có thể thấy từ bên ngoài vào là một đoạn đường dài xa xa rồi chủ ốc to lớn và vài tòa biệt thự bên cạnh.

Trong biệt thự là một vườn hoa thật lớn, chính giữa là hồ phun nước trong thật nguy nga. Nhưng điểm đáng chú ý nhất đó là trên cánh cổng sắt màu vàng chiếm một con rồng vàng rất lớn khiến cho người ta có một cảm giác nặng nề, nghiêm túc, mang theo cảm giác huyết tính sát phạt.

Đây chính là khí thế lịch sử trải qua lắng đọng và vô số huyết tính để lại.

Cánh cổng chậm rãi mở ra, liền thấy Du Niệm một thân quần áo màu đen đang đi ra.

Khúc Quyển Sí dựa người vào xe, đôi mắt lướt qua một tia sáng, nhìn cô gái đi từng bước chân tao nhã về phía hắn, một cảm giác hạnh phúc thỏa mãn khó hiểu từ từ đi vào ngực hắn, loại cảm giác này mãnh liệt mà xa lạ, tựa như ma chú, mà hôm qua ở cửa nhà La Sinh Nhược nghe được từ “thích” kia, đã mở ra một ngõ ma chú.

“Chờ lâu không?” Du Niệm cầm theo hộp com đứng trước mặt Khúc Quyển Sí, cô nghiêng đầu, khoé miệng hơi mỉm cười hơi nhặt nhẹo nhưng lại có chút hạnh phúc, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, giống như Khúc Quyển Sí là toàn bộ thế giới của cô.

“Khụ” Khúc Quyển Sí không được tự nhiên liền ho nhẹ một cái, liền chạy đến mở ra cửa xe ghé lái phụ cho Du Niệm đi vào.

Chiếc xe chậm rãi di chuyển khỏi núi A Bó Nhĩ, ven đường trước sau như một, ngẫu nhiên có thể lữ khách mặc áo quần vận động đội mũ đang trèo lên, hoặc là lái xe đạp và xe buýt du lịch ngắm cảnh.

“Chúng ta ăn sáng trước đi” Khúc Quyển Sí lười nhác lên tiếng và âm thanh kêu gọi rất có lực xuyên thấu.

“Được” Bởi vì biết Khúc Quyển Sí sẽ đến đón, Du Niệm có tình nói Thất Nương không cần chuẩn bị buổi sáng cho cô, nghĩ đến mặt Thất Nương hung dữ nói tiểu thư có tình mới không cần tình cũ cũng đừng quên lời của mẹ cô dặn, làm cô không thể nhịn được cười.

Tại nhà hàng Hạ Hương

Đây là nhà hàng ăn sáng cực nổi tiếng tầng lớp thượng lưu, rất nhiều người không tự mình đến sẽ cho người hầu của họ đến đây mua về. Bên trong những khối bánh ngọt đều thuộc phẩm xa xỉ, vật liệu thượng đẳng, tay nghề thượng đẳng, mỗi một món đều từ đầu bếp chuyên môn về điểm tâm và đầu bếp dinh dưỡng hết sức điều phối chế tác.

Khúc Quyển Sí hiển nhiên không phải lần đầu đến đây, nhân viên phục vụ không cần hỏi sẽ dẫn Khúc Quyển Sí tới chỗ hắn thường ngồi, cũng đúng, hắn là công tử mười ba tước, mà mười ba tước là tầng lớp quản lý cao nhất của công quốc Thụy Bi Tư, thái tử gia chân chân chính chính, ai dám coi thường chứ.

“Nhìn xem” Nhân viên nhanh chóng đưa cho Khúc Quyển Sí thực đơn, nhưng lại không chuyển qua đưa cho Du Niệm. Thấy thế, ánh mắt lười nhát của Khúc Quyển Sí nhẹ nhàng lướt qua người nhân viên, chỉ vậy thôi nhưng đối với tên phục vụ nhỏ bé như hắn mặt mũi đã trắng bệch, một trận tê tê trên lưng làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Bởi vì Du Niệm mặc giáo phục màu đen cho nên cho rằng Du Niệm chỉ là một nhân vật bình thường, liền cố ý bỏ qua. Nhưng thật không ngờ Du Niệm ở trong lòng Khúc Quyển Sí lại có địa vị và thân phận không giống với những người khác, một nhân viên phục vụ nhỏ nhoi như vậy mà dám khi dễ cô sao?

”Khúc thiếu, cậu đã đến rồi... A, vị tiểu thư này, có thể thử xem qua món điểm tâm Mật đào mới của chúng tôi, dưỡng nhan mỹ dung, ngọt nhưng không ngán.” Một giọng nói uyển chuyển như hoàng oanh xuất cốc truyền tới, đây là một cô gái trẻ mặc bộ sườn xám màu điểm hồng, ý cười trong suốt tiến tới, lúc nhìn thấy Khúc Quyển Sí giúp Du Niệm kéo ra chỗ ngồi tươi cười có chút phai nhạt, sau đó lại thâm sâu, dùng tiếng nói ngọt ngào uyển chuyển hết sức dễ cử.

Du Niệm nhàn nhạt gương mặt nhìn cô ta một cái, khoé miệng trước sau luôn nở nụ cười, khép lại thực đơn vừa mới mở ra: “Lấy cho tôi một cái bánh trà xanh, không thêm đường. Cảm ơn.”

Nụ cười Thần Diễm Nhi phai nhạt, ánh mắt cô lướt qua bộ đồng phục của Bautis của cô. Tuy nói rằng vốn Bautis là học hoàng gia nhưng bên trong thân phận cao thấp của mỗi người đều khác nhau. Thậm chí, một người xuất thân kém cỏi nhưng lại có thành tích xuất sắc, gia thế trong sạch thì có thể lấy thân phận được giúp đỡ xin vào.

Nghĩ cũng lạ, đã chọn một nhà hàng cao cấp như vậy lại không gọi những món điểm tâm đặc tiền. Thần Diễm Nhi nghĩ, một là Du Niệm không biết hưởng thụ, hai là Du Niệm căn bản không hiểu ngôn ngữ Iberian ở trên thực đơn.

”Thực xin lỗi, nơi này của chúng tôi không có món bánh trà xanh này, không biết cô có cần tôi giải nghĩa trên thực đơn không ạ?” Thần Diễm Nhi cung kính trả lời nhưng lời lẽ đầy châm chọc.

Mí mắt Du Niệm hơi cong lên, lông mi dài như cây quạt nhỏ đong đưa, lộ ra mắt đào hoa yêu dã như nước vạch cho người trầm luân: “Cảm ơn, nhưng mà tôi không cần.”

Ngôn ngữ gọi là Iberian, đây chẳng phải tiếng Anh sao. Đối với Du Niệm học hết ngôn ngữ này thì có thể tìm ngôn ngữ khác học, thậm chí chạy tới thời xa xưa người Maya đã bị diệt sạch học ngôn ngữ, thế giới này muốn tìm được ngôn ngữ cô chưa học, thật là có chút khó khăn.

”Thật sự nhà hàng chúng tôi không có bánh trà xanh.” Thần Diễm Nhi lộ ra khuôn mặt ủy khuất, người nhìn vào còn tưởng là Du Niệm đang có ý gây khó dễ cô ta.

Về mặt khó xử nhìn về phía Khúc Quyển Sí, Khúc Quyển Sí lại miễn cưỡng nhướn mày, nhìn Du Niệm: “Em thích bánh trà xanh sao? Lại không thêm đường?”

”Đúng vậy, em thích vị trà xanh đó, nhưng lại không thích vị ngọt.” Cũng giống như cà phê, cô chưa bao giờ thêm sữa hay thêm đường.

”Thật sao? Nếu nơi này không có vậy thì chúng ta đi nơi khác nhé.” Khúc Quyển Sí lười biếng đứng lên.

Thần Diễm Nhi bên cạnh nghe hần nói vậy thì mới ý thức được mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì. Sự lười biếng của Khúc Quyển Sí nổi tiếng như thế nào thì cả học viện Bautis đều biết, ngay cả ăn cơm hần còn lười mà. Vậy mà hôm nay hần lại dẫn theo một cô gái đi ăn sáng, không những thế còn định đi nơi khác ăn vì không có đồ uống mà Du Niệm thích!?

Đáy mắt cô ta hiện lên sự ngoan độc, lại nghĩ đến chính bản thân mình. Nếu hôm nay Khúc Quyển Sí bỏ đi thì có khả năng sẽ không bao giờ quay lại.

”Là vậy sao? Hay là Khúc thiếu, hai người không cần phiền phức như vậy, tôi sẽ kêu đầu bếp làm ngay món ăn mà vị tiểu thư này cần, tay nghề của Hạ Hương chúng tôi, hết sức đáng tin nha.” Thần Diễm Nhi tươi cười ngọt ngào hào phóng nói, ngăn Khúc Quyển Sí bỏ đi

”Hừm? Tại sao từ trước đến giờ tôi chưa hề hay biết, hóa ra nhà hàng Hạ Hương lại có thể làm bữa sáng theo yêu cầu khách đó nha?” Một giọng nói cô gái ngọt ngào nhưng không ngấy, dịu dàng nhưng không mất khí thế, có vẻ gọi cảm mà thuần khiết, khác với bên ngoài cường thế của Đan Vận Hi, đây là một loại ẩn dấu, cảm giác ưu việt và một loại kiêu ngạo sáp nhập vào cốt tủy.

Đoan Mộc Tịch Nhã, công chúa vương Quốc Iberian, công chúa hoàng thất danh xưng với thực có được quyền thừa kế vương vị giống như Đoan Mộc Hoắc!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Muốn Thỏa Mãn Người

Tóc vàng cuộn sóng lớn, giống như thiên nga tao nhã rơi xuống, mắt phượng ngọc lục bảo tao nhã hẹp dài, khoé miệng nhướn lên nụ cười dịu dàng, xinh đẹp khiến cho người ta tâm động, lại làm cho người không thể bỏ qua là huyết thống hoàng thất có cuộc sống sung sướng từ nhỏ và trời sinh tao nhã, cao quý không thể xâm phạm, xinh đẹp mà có gai, khiến cho những người đàn ông tâm động, cũng là hoa hồng có gai kiêu diễm không nhầm chán.

Ánh mắt mỉm cười của Du Niệm có chút dời qua bên trái, liền nhìn thấy mười phần hương vị lãnh khốc, đôi mắt sắc bén giống như sói, ánh mắt có tính xâm lược xé nát con mồi gắt gao nhìn chăm chăm, con sói cô đơn lãnh khốc, cao quý, Côi Dạ Tước vốn ghét người lại gần. Lúc này ánh mắt tựa sói gắt gao khóa ở trên người Du Niệm, mang theo tính xâm lược mãnh liệt rõ ràng.

Đoan Mộc Tịch Nhã chậm rãi đi tới, nhìn về phía Khúc Quyển Sí, khóe miệng hàm chứa nụ cười thận trọng, “Không nghĩ tới thỉnh thoảng mới đi ăn một bữa sáng có thể gặp được A Sí luôn hiếm xuất hiện đây.”

Khúc Quyển Sí lười biếng liếc mắt, khẽ hừ một tiếng xem như đáp lại, sau đó híp mắt nhìn Côi Dạ Tước, kéo Du Niệm vào trong lòng giống như tuyên bố chủ quyền, ánh mắt như báo, che dấu sự tàn nhẫn thô bạo, “Tước, cậu đang nhìn cái gì?”

Hai người đàn ông, một người là bạn trai, một người là bạn giường, vốn nên là song phương va chạm đối địch, Du Niệm không chút nào cảm thấy có nguy cơ bị vạch trần ở bên ngoài.một chân đứng hai thuyền, thuận theo tựa vào trong ngực ấm áp của Khúc Quyển Sí, ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng Côi Dạ Tước, giống như trực tiếp xem nhẹ.

Cảm giác không bị coi trọng này có cũng được mà không có cũng không sao khiến người ta không thích, đôi mắt Côi Dạ Tước khẽ nhúc nhích, ánh mắt lãnh khốc chuyển hướng Khúc Quyển Sí, nghĩ đến động tác hời hợt của hắn, khóe mắt mang theo một chút lạnh lùng đùa cợt, như thế nào? Chẳng lẽ có vài ngày như vậy, Khúc Quyển Sí thật đúng là nổi lên tâm tư đối với La Sinh Nhục Du Niệm sao? Chắc hẳn không biết người phụ nữ trong lòng mới ngày hôm qua cùng với hắn quấn lấy nhau nguyên buổi chiều hay sao? Hừm——

Nhưng mà...

Không thể không nói, La Sinh Nhục Du Niệm rất thủ đoạn.

“Tước? !” Âm lượng có chút áp xuống, rồi lớn thêm chút, mang theo một tia cảnh cáo, hẳn không thích ánh mắt của hắn ta, thật giống như có chuyện gì gièm pha phát sinh mà hắn không biết, mà hắn lại không biết nói thế nào.

Đồng dạng là sinh vật có tính ăn thịt, Côi Dạ Tước đương nhiên biết hậu quả chọc giận Khúc Quyển Sí, một kẻ là sói, một kẻ là báo, họ khuyến và họ mèo, luôn luôn là chủng loại không hợp, ngẫu nhiên có thể đùa giỡn một chút giống như bạn bè, nhưng mà kỳ thật hai phương trong xương đều chưa từng xem đối phương là bạn bè chân chính, ai thấy ai đều khó chịu, ai khiến ai đều không thoải mái.

“Tôi chỉ là cảm thấy, Du Niệm tựa hồ càng ngày càng xinh đẹp, là vì cái gì mà dễ chịu hơn, cho nên mới sẽ như vậy sao?” ánh mắt lãnh khốc lại một lần nữa xâm lược mạnh, có điều chỉ nhìn về phía Du Niệm, rõ ràng là lãnh khốc mà giọng điệu nghiêm chỉnh, hết lần này tới lần khác vào tai người khác nghe ra ái muội triền miên kiều diễm, khiến người ta không tự giác nghĩ tới một mặt xấu xa.

“Côi Dạ Tước!” Khúc Quyển Sí ôm Du Niệm tay nắm thật chặt, thanh âm trầm thấp mang theo nguy hiểm nồng hậu, không biết vì sao, thái độ Côi Dạ Tước làm cho hắn bất an, làm cho hắn cảm giác thứ thuộc về mình bị mơ ước, bị nhìn trộm, dường như rất không thoải mái.

Thật sự rất kỳ quái, rõ ràng đây là thuộc độc quyền một mình hắn!

“A Sí, cậu quá khoa trương rồi đó, tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” hai tay Côi Dạ Tước cắm ở trong túi quần, ánh mắt xâm lược như trước không che giấu mà nhìn Du Niệm, đồng phục bạch tôn giống nhau ở trên người Khúc Quyển Sí mang theo hương vị lười biếng đầy đặc, ở trên người Côi Dạ Tước lại giống như phục sức hoàng bào của đế vương.

“Đừng vậy, A Sí, cậu khoa trương rồi đó, chúng tôi chỉ là đến ăn sáng mà thôi.” ánh mắt Đoan Mộc Tịch Nhã phức tạp nhẹ nhàng đảo qua Du Niệm, khóe miệng mỉm cười, “Nếu đều đến đây, chúng ta cùng nhau ngồi xong, rồi một hồi tới trường học, tôi mời khách, như vậy có thể chứ? Du Niệm?”

Du Niệm liếc mắt nhìn Đoan Mộc Tịch Nhã một cái, nhìn về phía Khúc Quyển Sí, ánh mắt ôn nhu mà chuyên chú, trong suốt chỉ có một mình Khúc Quyển Sí, “Nếu anh không muốn ở trong đây ăn, chúng ta phải đi nơi khác, dù sao nơi này không có bánh trà xanh.”

Lời nói của Du Niệm làm cho Khúc Quyển Sí đầy ngập lửa giận trong nháy mắt tắt, ánh mắt lười biếng hơi khiêu khích liếc Côi Dạ Tước một cái, “Quên đi, lười đối nơi”. Nhìn về phía Thân Diễm Nhi đứng ở một bên không dám xen mồm, “Làm cho tôi một phần bánh trà xanh cao không đường.”

“Vâng.”

Bồi bàn rất nhanh dọn xong chỗ ngồi.

“Không nghĩ tới, A Sí và Du Niệm tiểu thư quan hệ đã thân mật tới như vậy, lúc tôi nghe Hoắc nói cũng không tin đâu, xem ra Du Niệm tiểu thư thật sự đã không còn hứng thú đối với nhất diện hạ nữa nha.” Đoan Mộc Tịch Nhã và Côi Dạ Tước ngồi ở đối diện hai người, tinh tế uống sữa tươi.

Du Niệm nhìn về phía Đoan Mộc Tịch Nhã, “Nhất diện hạ? Nếu nói là Đan Khương Hằng, tôi đối với cậu ta là có hứng thú.”

Tay Đoan Mộc Tịch Nhã đang cầm sữa dừng lại, giật mình, “Cái gì?”

“Tôi đối với Đan Khương Hằng quả thật là có hứng thú, chỉ là người ấy không thích hợp làm bạn trai.”

Người ấy, có loại nguy hiểm được dấu điểm cực kỳ sâu đậm, cô tiếp xúc qua vài người như hắn ta nhưng kiểu hình lại không hoàn toàn giống, mỗi một người đều có mưu tính khổng lồ chế cô, nhốt cô, độc chiếm cô, người như vậy, năng lực quá mạnh mẽ, lúc không thích thì là cận bã, lúc yêu thì hết sức cung chiêu, hủy trời diệt đất, yêu mãi không ngừng (đoạn này hơi lố do có chém tít), cảm tình như vậy tuy rằng làm cho người ta hướng tới, nhưng mà Du Niệm lại ném thư qua vài lần rồi cũng chùn bước.

Tuy rằng cô cũng không thêm để ý mấy cái sinh mệnh, nhưng mà có được cảm tình những đàn ông như vậy, kỳ thật cô rất thực thường thức, không biết có người người phụ nữ nào may mắn có được tình yêu như thế, nhưng Du Niệm không hy vọng là chính mình.

Không chỉ Đoàn Mộc Tịch Nhã, ngay cả Côi Dạ Tước đều không khỏi có chút giật mình, Khúc Quyển Sí cau mày, tựa hồ có lý luận gì của Du Niệm đều bị hấn tận lực quên đi, nhưng mà giờ phút này hấn không có tâm tư đứng ra, trong lòng giống nhau đổ ngược một từng dấm chua, rất chua .

”A...” mắt phượng xanh biếc của Đoàn Mộc Tịch Nhã hiện lên một chút lưu quang quý dị, cười nhẹ ra tiếng, “Du Niệm tiểu thư nói như vậy, không sợ A Sí ghen sao?”

Du Niệm nháy mắt mấy cái, nhìn về phía Khúc Quyển Sí, “A Sí, anh sẽ ghen sao?”

”Em thấy sao?” đôi mắt Khúc Quyển Sí hơi眯, tay ôm vòng eo nhỏ của cô giống nhau hơi dùng sức một chút sẽ bẻ gãy, hương thơm thuộc về Du Niệm xâm nhập vào mũi làm cho thể xác và tinh thần người ta thư sướng, hấn cực kỳ yêu hương vị này, cực kỳ yêu cảm giác cô gái nhỏ nhắn này tựa vào trong lòng hấn, tựa như toàn thể giới của cô đều do hấn chống đỡ.

Du Niệm cũng là trong nháy mắt cười, “Thân là bạn trai, vì bạn gái ghen, là biểu hiện tình yêu bạn trai dành cho bạn gái, có thể thỏa mãn lòng hư vinh của bạn gái nha.”

”Thật không? Vậy cô chừng nào thì thỏa mãn lòng hư vinh của bạn trai?”

”A...” Du Niệm trầm tư xuống, ý cười ngay khoe miệng có chút sâu sắc, bỗng nhiên hé ra bài xì phé xuất hiện giữa ngón tay, sau đó thông thả tao nhã lại mang theo sắc bén bắn ra.

Thần Điềm Nhi dẫn theo bồi bàn bưng lên bữa ăn tinh xảo bỗng nhiên bởi bài xì phé này bắn ra mà sắc mặt kinh hoàng, tuy rằng không có cắt qua làn da của cô, nhưng mà chột lóe kia xẹt qua cảm giác lạnh thấu xương làm cho cô không khỏi run rẩy.

Du Niệm Vĩ cười nhìn cô, “Còn dám mơ ước người yêu của tôi, thì sẽ giết cô nha.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 36: Tôi cho cô

Lời nói của Du Niệm, làm cho trái tim người ta không khỏi có chút co rụt lại, một cảm giác không rét mà run xẹt qua sau lưng.

Cả người Thần Điềm Nhi hoảng hốt không thôi nhìn khuôn mặt thần nhiên cười yếu ớt của Du Niệm, cô cười dịu dàng như thế, nhưng mà ở trong mắt cô ta lại tựa như ma quỷ khiến người ta kinh hãi, tựa người con gái như cô ta vốn không có căn bản võ thuật, căn bản chịu không nổi một phần sát khí của Du Niệm, chỉ có thể toàn thân ức chế run rẩy đứng ở tại chỗ.

Đoàn Mộc Tịch Nhã cũng bị hành động bất ngờ Du Niệm mà hoảng sợ, một hồi lâu mới buông cái chén trong tay, tao nhã nhướn lên khoe môi, “Tam tiểu thư, mọi người khó được cùng nhau ăn một bữa sáng, dù sao chuyện như vậy, tôi nghĩ vị tiểu thư này cũng không phải cố ý.”

Người khoan dung đại lượng luôn có thể nhận được nhiều sự hỗ trợ, huống chi là công chúa cứu vớt người khác đang gặp phải khó khăn.

Du Niệm nhìn Thần Điềm Nhi phát ra ánh mắt cảm kích nhìn Đoàn Mộc Tịch Nhã, hơi nhếch lên đuôi lông mày xinh đẹp, “Cô không phải cố ý?”

Bị Đoàn Mộc Tịch Nhã đánh vỡ không khí làm cho Thần Điềm Nhi có được cơ hội thờ đốc, rốt cục không hề sợ hãi ngay cả một câu cũng không nói ra được, hơi hạ thấp con ngươi rồi gật đầu, tiếng nói ủy khuất phát ra từ cổ họng “Thực sự xin lỗi...”

“Không sao.” Du Niệm đáp lại ngoài dự kiến của mọi người, mỉm cười nhìn bánh ngọt trà xanh vừa mang lên, sau đó mọi chuyện hồi nãy không thoải mái đều giống như chưa từng xảy ra, tao nhã cầm lấy đĩa ăn, thử ăn một chút, lông mi dài như cánh bướm có chút rung động, làm cho người ta không khỏi theo động tác của cô mà dừng hô hấp.

“Ăn ngon sao?” nhanh hơn Khúc Quyển Sí một bước, hàm xúc trong tiếng nói Côi Dạ Tước lãnh khốc trầm ổn không rõ vang lên, đương nhiên, lại một lần nữa làm cho Khúc Quyển Sí nhúu lông mày, trong lòng không vui đột nhiên nổi lên.

Thái độ Côi Dạ Tước rất rõ ràng .

Đáy mắt Đoàn Mộc Tịch Nhã lướt qua một tia quang mang biến hoá kỳ lạ.

Du Niệm lại cứ như không biết không khí này có vấn đề, nhìn về phía Côi Dạ Tước, như trước mỉm cười, chỉ là vẫn nhìn về phía Khúc Quyển Sí chuyên chú sâu triển miên, “Ăn ngon.”

“Tôi có thể thử được không?”

“Có thể.” Đem chén đĩa trước mặt đẩy qua.

Điểm tâm màu xanh nhạt làm rất tinh xảo khéo léo, dưới mỗi một miếng bánh đều được gắn thêm một chiếc lá xanh tươi mới, nhìn tươi mát ngon miệng, nhưng mà, dù đồ ăn có trình bày đẹp đi chăng nữa, vị tuy tinh tế thanh nhã, đầu lưỡi lại không có một chút hương vị, cảm giác lập tức khiến cho người đối với món ăn này chẳng những mất đi hứng thú, lại cảm thấy không thể nào ăn tiếp được.

Côi Dạ Tước nhú lông mày, điểm tâm nhai trong miệng khiến cho hắn thật sự muốn phun ra, nhưng mà dưới ánh mắt nhìn của Khúc Quyển Sí, hắn biết rằng hắn không chỉ phải nuốt, còn phải phải tỏ ra mình ăn rất ngon, tốt nhất cuối cùng hắn phải ăn thêm một miếng, nói trắng ra là, nghĩa là chính xác hắn phải ăn cái thứ này.

Một cái tay trắng trong treo cầm chiếc ly mật ong tươi lên, ngẩng đầu, liền nhìn đối diện, Du Niệm ánh mắt trong suốt nhìn hắn, “Không thêm đường trong bánh trà xanh đối với mọi người mà nói rất khó ăn.”

Côi Dạ Tước giật mình, không tự giác cầm miếng bánh trà xanh có dính một chút mật ở trong tay, hương vị ăn vào trong miệng lập tức tốt hơn rất nhiều.

“Cô không thấy khó ăn sao?” Đao Mộc Tịch Nhã tao nhã ăn điểm tâm của chính mình nói.

“Bởi vì hương vị món khác rất tốt, tốt khiến cho người ta rất dễ dàng nhầm chán, chỉ còn lại những món không có hương vị lại có thể làm cho bản thân hòa hợp với sự mới mẻ sẽ khiến người ta không còn nhanh chán nữa.” Du Niệm thần nhiên nói.

“Hóa ra tam tiểu thư là người dễ dàng có mới nói cũ nhỉ.”

“Đúng vậy.”

“...” khóe miệng tươi cười của Đao Mộc Tịch Nhã đều không khỏi bởi vì sự thành thực của Du Niệm mà có chút cứng ngắc, thành thật và thần nhiên như vậy, ngược lại càng làm cho cô ta cảm thấy người này khó có thể hiểu được.

...

Ba chiếc xe thể thao lồng lầy phô trương đứng ở trước cửa sắt lớn ánh vàng rực rỡ của học viện hoàng gia Bautis, bởi vì chuyện bữa sáng, công chính hoàn toàn phải được đóng.

Du Niệm chân trước mới nửa bước ra xe, một bóng dáng sắc bén tựa như tia chớp chợt hiện.

Khúc Quyển Sí cau mày, cửa xe có chút khép lại, đưa tay, cuốn, lòi ——

Ngắn ngủn ba động tác, dây roi quật tới liền bị Khúc Quyển Sí kéo buộc chặt thẳng tắp ở đối diện Vận Hi.

“Cô muốn làm gì?” nửa mi mắt của Khúc Quyển Sí lóe tia lợi hại, lạnh lùng nhìn Vận Hi đối diện đột nhiên ra tay.

Đan Vận Hi chỉ lạnh lùng nhướn khóe miệng, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp lộ ra một hơi thở mãnh liệt không thua cho gì chàng trai, “Xen vào việc của người khác! Buông tay.”

Khúc Quyển Sí nhìn Đan Vận Hi một hồi lâu, thấy cô ta không có ý muốn ra tay nữa, mới chậm rãi buông tay ra, kéo mở cửa xe cho Du Niệm đi ra.

“La Sinh Nhược Du Niệm, ngày hôm qua vì sao cô không có đi tìm hiệu trưởng báo danh?” Hôm nay sáng sớm chạy tới hội học sinh tra giấy báo danh, tra xét nửa ngày không phát hiện tên La Sinh Nhược Du Niệm, tức giận đến mức cô ta hôm nay cả buổi sáng đều cầm roi ở cửa hung hăng 'phiên trực'.

“Tôi có đi, nhưng mà hiệu trưởng không ở đó.” Du Niệm nghiêm túc nhìn Đan Vận Hi nói, “Ngày hôm qua là kì hết hạn báo danh sao?”

“Vô nghĩa!” Bằng không cô có thể giận như vậy sao? Gió vừa lay động, Đan Vận Hi khóe miệng tươi cười có chút đắc ý, “Nhưng mà tôi đã giúp cô báo cáo, đừng nghĩ làm trận bỏ chạy đó nha, La Sinh Nhược Du Niệm.”

“Tôi sẽ không, vì sao sáu cánh của cô.” Du Niệm Vi cười nhìn tính trẻ con đắc ý của cô ta, làm sao có thể làm trận bỏ chạy đây, hiện tại nói như thế nào đều phải lấy được bảy sao sáu cánh để xem có phản ứng dây chuyền gì xảy ra mới đúng chứ.

“Sao sáu cánh? Tam tiểu thư muốn thất tịch sao sáu cánh?” Đao Mộc Tịch Nhã kinh ngạc ra tiếng.

“Đúng vậy, cô cho tôi sao?” Du Niệm không khách khí chia tay.

Ngay tại trong ánh mắt mọi người không cho là đúng, Đao Mộc Tịch Nhã nhìn tay đưa ra ở trước mặt, giật mình, sau đó gọi lên mỉm cười tao nhã thần bí, lưu quang đôi mắt màu xanh biếc phức tạp dị lóe ra, ngón tay xinh đẹp lấy ra thứ màu vàng kim có văn bản ở sau tai, huy chương hình tròn tinh xảo xinh đẹp, “Được thôi, tôi cho cô.”

—— chỉ cần, tương lai cô không phải hối hận, a...

Xa xa ngay trên lầu bộ đại học phòng học.

Cổ Dịch Hiền buông kính viễn vọng, gió nhẹ phát chuyển động tóc màu đen dài nhỏ của hắn, đôi mắt dịu dàng tinh mỹ nhìn về phía chàng trai bên cạnh giống như ma cà rồng thần bí tao nhã mà cao quý, “Đã là cái thứ ba rồi, Hằng, cậu sẽ cho cô ta đấy chứ?”

Đôi mắt đượm buồn, giống như ngôi sao ngân hà tỏa sáng mang theo hương vị lạnh lùng, “Cô ta có cái gì tư cách để có được sao sáu cánh trong tay tôi.”

“Cha cậu không nói sao?” khòe miệng Cổ Dịch Hiền gợi lên mỉm cười, xinh đẹp lại châm chọc.

Nhắc tới Đan Bản Vũ, lòng mày Đan Khương Hằng không thể nhận ra hơi nhả lại, “Tôi không nhất thiết phải nghe ông ta.” Trên thực tế, hắn cho tới bây giờ cũng chưa nghe theo mệnh lệnh của ông ta.

“Phụt...” Cổ Dịch Hiền chợt phun cười ra tiếng, “Nói cách khác, thất tịch điện hạ yêu quý của tôi chuẩn bị theo tôi đứng ở cùng trận địa hay sao?”

“Âm nhạc thánh tử muốn tạo phản sao?”

Cổ Dịch Hiền bắt đầu đi nhún vai, “Tôi cũng không có biện pháp nha, ai lại làm cho thân thể yêu quý của cô ta nguy hiểm như vậy chứ, tớ nha, phải lập tức ra tay vào công việc chuẩn bị làm kẻ địch với thế giới, Hằng yêu quý, coi như là bạn bè nhiều năm, xin cậu hãy bảo vệ tốt sao sáu cánh trên tay, giúp tôi kéo dài thời gian một chút đi.”

Đan Khương Hằng chỉ cầm lấy kính viễn vọng, nhìn cô gái kia chậm rãi đi vào phòng học, hồi lâu, môi mỏng xinh đẹp mới nhẹ nhàng nhướn lên, “Thật sự mà nói tôi muốn nhìn thử xem, cô ta sẽ dùng phương thức gì khiến cho chúng ta lấy ra thứ sở hữu của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Chương 37: Đêm nay đi theo tôi

Huy chương sao sáu cánh thứ ba lóe ra ở trong tay, Du Niệm chậm rãi đi dọc trên đường, một bên nhìn trong tay sao sáu cánh, một bên nhìn về phía Khúc Quyển Sí và Côi Dạ Tước đồng hành cùng cô.

Khúc Quyển Sí giải thích rằng, hắn muốn tới bộ trung học ngữ, chỉ có nơi đó sẽ không bị cô gái Đan Vận Hi kia gây trở ngại tới.

Côi Dạ Tước giải thích rằng, hắn rảnh rồi không có chuyện gì làm.

Vừa nói xong đã bị Khúc Quyển Sí nhào tới đánh một trận, còn chưa phân thắng bại, thì chạy nhanh đuổi kịp bóng dáng Du Niệm—— cô vốn không có ý chờ bọn họ.

“Đã là cái thứ ba rồi nhì.” Hàm ý Du Niệm không rõ mềm mại nói, sau đó không khách khí vươn tay về phía Côi Dạ Tước, “Anh cũng cho tôi chứ?”

Khúc Quyển Sí cau mày, giữ tay vươn ra của Du Niệm, “Em muốn vĩnh dự, ba cái đã là đủ rồi.”

“Đúng vậy.” Côi Dạ Tước nhìn sao sáu cánh trong đôi tay kia trắng trẻo trong suốt hoàn mỹ không rãnh kia, trong mắt lạnh lùng lướt qua, phức tạp mà rất nhanh khiến người ta bắt không được cái đuôi.

Hắn biết về chuyện bảy sao sáu cánh và La Sinh Nhược Du Niệm.

Du Niệm liếc mắt một cái, thì đã biết, mà thoát nhìn Khúc Quyển Sí có lẽ sẽ biết 'Cái kia', nhưng mà không biết bảy sao sáu cánh sẽ là chìa khóa mở màn cho tất cả, Đan Vận Hi cũng tương tự như thế, cô gái mang theo hơi thở nữ vương mạnh mẽ nếu biết chuyện này, sợ là như thế nào cũng sẽ không dễ dàng đem sao sáu cánh cho cô như vậy, nói trắng ra là, cô ta cũng là một người coi như chính trực thiện lương.

Nhưng thật ra Đoàn Mộc Tịch Nhã...

Du Niệm đôi mắt sáng lên, muốn xem kịch thì đừng ngại, nhưng nếu không cẩn thận bị kéo vào vở kịch... Hậu quả, rất nghiêm trọng nga.

“Nhưng em muốn bảy cái, còn lại là thất tịch điện hạ Đan Khương Hằng, nhị tịch điện hạ Đoàn Mộc Hoặc, tam tịch điện hạ Côi Dạ Tước, thất tịch điện hạ Đan Vận Hi, ồ... Có vẻ muốn lấy sao sáu cánh của thất tịch điện hạ có chút khó nhì.” Lại nói tiếp, cô còn chưa lấy về hoa tường vi đen cho Đan Khương Hằng, tìm một cơ hội mang về mới được.

“Anh không cho tôi sao?” Than thở, Du Niệm lại trở về vấn đề chính, đương nhiên nhìn về phía Côi Dạ Tước, biểu tình kia, giọng điệu kia, quả thực vô si khiến người ta căn bản mắng không ra cô vô si.

Côi Dạ Tước cau mày, biểu tình Du Niệm như vậy, đôi mắt kia rõ ràng chiếu ngược khuôn mặt của hắn, trong suốt sạch sẽ khiến hắn không hiểu sao không muốn dứt, thật sự kỳ quái, bọn họ ngoại trừ phát sinh quan hệ một buổi chiều kia và với mấy tiếng hôm nay như vậy, hắn là người tàn nhẫn vô tình thể nhưng sẽ có loại cảm giác này.

Chỉ là, mặc kệ như thế nào, ánh mắt như vậy làm cho hắn nhìn không được muốn cho cô tất cả, nhưng sao sáu cánh này là tuyệt đối không thể cho.

“Vậy muốn thế nào, mới có thể lấy được sao sáu cánh của anh?” Cũng không biết là Côi Dạ Tước cự tuyệt cho cô vì chuyện gì, Du Niệm và Khúc Quyển Sí mười ngón nắm với nhau, hơi nghiêng đầu nhìn hắn.

Côi Dạ Tước cau mày, nhìn trong đôi mắt dịu dàng lộ ra lời thể chắc nịch, trên khuôn mặt tuần mỹ lãnh khốc tràn ra ra một chút không vui và thô bạo, “Thật sự muốn tới vậy sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Du Niệm gật đầu.

Côi Dạ Tước liếc mắt nhìn mười ngón tay nắm chặt với Khúc Quyển Sí không thừa một khe rãnh, cánh môi mỏng đẹp có chút nhếch lên, có vẻ lãnh khốc mà gọi cảm. Thân hình cao lớn có hơi khom xuống, không quan tâm cái nhìn ác ý của Khúc Quyển Sí, ngậm vành tai trong suốt của cô, dùng thanh âm nhẹ nhàng chỉ có hai người nghe, nói: “Từ hôm nay trở đi, buổi tối mỗi ngày đều phải đi với tôi, tôi sẽ cho cô.”

Khúc Quyển Sí cau mày kéo Du Niệm vào trong lòng mình, con ngươi lợi hại che kín không vui nhìn hắn, “Tước, chú ý thân phận của cậu.”

Côi Dạ Tước đứng thẳng thân mình, khuôn mặt lạnh lùng có chút phóng ra một nụ cười hàm ý không rõ “Có lẽ cậu mới là người cần phải chú ý thân phận hơn tôi đây, a Sí. Được rồi, tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa, đi trước, Du Niệm, tôi chờ cô.” Con ngươi đen trong suốt nổi lên ánh sáng ái muội hướng Du Niệm nháy mắt, Du Niệm chỉ là như trước cười yếu ớt thản nhiên nhìn bóng dáng hắn.

“Cậu ta nói gì với em?”

“Muốn có được sao sáu cánh thì phải đáp ứng điều kiện của cậu ta. Em lên trước, anh giữa trưa có tới tiếp em sao?” Du Niệm thản nhiên nói xong, hai người đi tới phía dưới phòng học của Du Niệm, trong lúc ấy học viện đang rất im lặng.

Khúc Quyển Sí gật đầu, híp nửa mắt nhìn bóng dáng mảnh mai tinh tế của Du Niệm, cho dù chỉ là một bước chân đơn giản, đều tao nhã vô cùng.

Khi nào thì bắt đầu, không tự giác đặt ánh mắt ở trên người cô?

Ánh mặt trời hắt lên người khiến cho hắn có cảm giác buồn ngủ, Khúc Quyển Sí lười biếng đi tới lùm cây mà hắn và Du Niệm lần đầu tiên gặp nhau, nằm thẳng ở trên mặt cỏ xanh biếc sạch sẽ, hai cánh tay gối đầu, khép lại mi mắt che đôi mắt như báo kia.

Du Niệm không chỉ có quang minh chính đại đến muộn, hơn nữa giáo viên trước mặt cũng không chào một tiếng chậm rãi tiến phòng học, ngồi trở lại chỗ ngồi, tức giận khiến giáo viên đỏ mặt cũng không dám tỏ ra bất mãn mà giảng bài.

Du Niệm ngoài ý muốn nhìn thấy hộp bánh ngọt trên bàn, nghiêng đầu nhìn về phía người ngồi bên cạnh.

Đồng Lan Tỳ như trước đội kính mắt thật to, ngăn trở khuôn mặt thanh tú sạch sẽ, giáo phục hơi cũ ăn mặc chỉnh tề, một cục giấy ném tới trên bàn hắn, chàng trai ngoan ngoãn sợ tới mức vội vàng bắt lấy tờ giấy, thật cẩn thận nhìn trái nhìn phải, sau đó chống lại đôi mắt mang theo ý cười của Du Niệm, đỏ mặt lên, chú ý tới Du Niệm chỉ vào bánh ngọt trên bàn, Đồng Lan Tỳ mặt đỏ gật đầu.

—— cảm ơn sự giúp đỡ của cậu.

Du Niệm gật đầu, tiếp nhận hồi báo của chàng trai, cho dù cô không cần.

Ánh mặt trời từ màu vàng biến thành màu cam, thái dương từ đông chuyển tây, cuối cùng dần dần biến mất ở đường chân trời.

Sau bức màn che trên chiếc xe dài, Du Niệm tò mò nhìn Lương Hàn bên người, khác với Lương Lễ cho tới nay bất cứ khi nào chuẩn bị đi ra ngoài làm nhiệm vụ lúc nào cũng mặc trang phục da màu đen, toàn thân Lương Hàn đơn giản cũng không mất đi vẻ tuấn tú, nhẹ nhàng, gọn gàng, tóc ngắn lộn xộn, tai trái đeo một cái bông tai, ánh mắt hoa đào đa tình thường nổi ý cười, khóe môi mỏng luôn mang theo một tia tà khí, chỉ số hormone toàn thân có thể so sánh với xuân được dự người.

Chẳng qua, khí chất cùng với bề ngoài hoa hoa công tử của hắn lại không hợp vì hắn vốn là một nam trạch(1) nha, trừ bỏ nhiệm vụ công tác mỗi ngày, người này tuyệt đối sẽ không bước ra cửa chính một bước.

(1) Nguyên văn là từ trạch: Tức là ý nói về nam trạch và nữ trạch nên RI thay bằng nam trạch vì ở đây đang nói tới Lương Hàn, ý chỉ nói người chỉ thích ở nhà không muốn ra đường, xuất phát từ anime Nhật Bản, tên gọi khác là Otaku. (theo Baiké)

“Anh hai, anh cả đâu?” Trước giờ đều là Lương Lễ tới đón của cô, Lương Hàn trạch(1) như vậy thế nhưng sẽ đến đón cô, lại nói tiếp thật đúng là khó mà tin được.

Lương Hàn cười tủm tỉm lập tức chuyển thành ai oán, “Hay là tiểu Niệm có anh cả mà không cần anh hai rồi? Huahu ... đáng lòng quá nha ~!”

“Anh hai.” Du Niệm có chút buồn cười nhìn Lương Hàn đem đầu tựa vào trên vai cô, có người là anh trai thế nhưng lại làm nũng với em gái cũng được sao? Thật sự là đáng yêu.

“Được rồi, anh cả có việc rời nhà một đoạn thời gian, về sau anh hai sẽ tới đón em được không hả?” Nói xong, tựa hồ nghĩ tới chuyện nghiêm túc gì đó,

đáy mắt Lương Hàn lướt qua một chút lo lắng, Lương Lễ ngu ngốc kia...

“Em cũng không phải con nít, không cần là người khác đón về.” Kỳ thật là Du Niệm đã bắt đầu yêu thích sưu tầm, cô muốn sưu tầm các loại xinh đẹp xe, thế giới này nhiều thứ mới lạ, không biết nơi này có xác ướp không nhỉ? Hay là nội tạng có không nhỉ...

Bất quá, không thể trách hai anh em, ai làm cho thân phận Du Niệm nhà bọn họ mãi cảm như vậy, nếu không bảo vệ tốt thì...

“Anh hai, ở phía trước trung tâm chợ ngừng xe một chút nhé, đêm nay em không quay về, giúp em nói với mẹ một tiếng.” Chỗ Côi Dạ Tước, không biết ở nơi nào, nhưng mà, hiện tại cô phải nhanh chóng sưu tầm chiếc xe đầu tiên, đương nhiên, nếu gặp phải tiểu chính thái mỹ nhân xinh đẹp nào đó, cô cũng sẽ không quan tâm mà sưu tầm luôn cả bọn họ ~

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Muốn Toàn Bộ

Đuôi Lương Hàn đáng thương hề hề đi, Du Niệm lấy xuống đoạn vải nơ con bướm màu đỏ xướng, mở ra toàn bộ nút thắt áo khoác màu đen, lộ ra áo somi màu trắng bên trong, cởi bỏ hai nút thắt ở trên của áo sơ mi, lộ ra xương quai xanh, một đầu tóc đen rối tung ở trên người, chỉ là vài cái động tác đơn giản cởi bỏ như thế này, liền khiến tao nhả thực nữ thêm vào một phần dã tính xinh đẹp.

Khuôn mặt đã dần dần lạnh lẽ thay đổi hướng khuôn mặt của Lam Ảnh, đã dần dần làm cho người ta cảm thấy có loại hương vị nhìn hoài không chán, sẽ không giống La Sinh Nhục Du Niệm lúc trước, giống như cỏ nhỏ tầm thường làm cho người ta bỏ qua, làm cho người ta liếc mắt một cái sẽ quên.

Toàn thân giáo phục màu đen cao quý, da thịt trắng nõn trong suốt, lại sẽ không tái nhợt giống như người chết, gió nhẹ phát chuyển tóc của cô, xinh đẹp không ngờ khiến người ta không khỏi tim đập thành thích, cứ như nhìn thấy tiên tử, không dám tùy tiện quấy rầy.

Triển lãm xe tước sĩ.

Hoa cô xinh đẹp hình bong bóng tròn màu đỏ được gắn ở hai bên, tiểu thư mặc lễ phục màu trắng xám có tư thế xinh đẹp mê người đứng ở một chiếc xe thể thao đường hoàng quý giá kiểu mới nhất, phong cách mới mẻ độc đáo, đường cong trời cháy, được nhà xưởng cấp Kim bài thể giới chế tạo ra sản phẩm xa xỉ, sản phẩm làm ra cho tước sĩ mỗi một chiếc xe đều có giá trị ít nhất trăm vạn.

Mùa xe mới nhất vừa mới diễn ra tổ chức bởi các triển lãm xe toàn cầu, hôm nay vừa đúng lúc đã bị Du Niệm đụng phải.

“Tiểu thư, xin đưa ra thiệp mời.” bồi bàn canh giữ ở bên ngoài cuộc triển lãm ngăn lại Du Niệm, là triển lãm xe cấp thể giới, thì phải có thiệp mời mới có thể tiến vào, ở đây bên trong dường như đều là sưu tầm mỗi một chiếc xe hết sức xa xỉ.

“Không có thiệp mời không thể vào đi sao?” Du Niệm nhô đầu nhìn vào bên trong, mơ hồ có thể nhìn thấy những chiếc xe xinh đẹp khuôn dáng mới mẻ độc đáo, ồ... thật sự rất muốn.

Bồi bàn chặn đường đánh giá trên dưới Du Niệm một phen, ánh mắt dừng ở bên trái ngực của giáo phục có một chữ “Tis” màu vàng trắng lẹ. Làm việc ở Bautis, cái gì cũng có thể không biết, nhưng mà không có khả năng không biết học viện hoàng gia Bautis nổi tiếng toàn cầu này, bởi vì giáo phục màu đen nhiều hơn giáo phục màu trắng, nhưng trái lại màu đen làm cho người ta xem thường, nhưng mà xem thường, cũng không phải bọn họ có thể dễ dàng chọc tới.

“Làm gì? Có vào hay không vậy? Không vào thì né đi, chớ ngoan không chắn đường biết hay không hả?” phía sau Du Niệm, một giọng nữ mãnh liệt vang lên.

Du Niệm xoay người, chỉ thấy phía sau một phụ nhân ục ịch liếc mắt nhìn cô, tựa hồ rất không kiên nhẫn và khinh thường, giữa ngón tay đeo nhẫn phi thủy to lộ ra thiệp mời, rất chói lóa, cứ như đang khoe khoang. Lúc này thấy khuôn mặt của Du Niệm, có chút giật mình, cau cái mũi, đáy mắt tràn đầy chán ghét ghen tị. So với cô gái phong hoa tuyết đại, bà quả thật là bà già xuồng cấp.

“Nhìn cái gì vậy? Cẩn thận bà đây đâm mù mắt chó của mày!” Nhìn thấy Du Niệm như trước mang theo ý cười nhìn bà, lại làm cho bà có cảm giác bất an sồn gai ốc như quỷ, phụ nhân không khỏi chột dạ lớn tiếng mắng. Thu hút tầm mắt chung quanh nhìn ở đây.

“Bà đã mắng tôi hai lần rồi, nhà giàu mới nổi không có giáo dục.” Du Niệm nhàn nhạt quét mắt qua châu báu toàn thân kia, đều là thấp kém, cô chương mất mát mấy món này nha.

“Mày nói cái gì?!” Thật không ngờ bị một cái cô nương nhỏ không tôn trọng mắng là nhà giàu mới nổi như vậy, người phụ nữ cố gắng muốn chen vào thượng lưu xã hội nhất thời thẹn quá thành giận, thiệp mời trong tay quăng đi, bản thân nghĩ muốn cho Du Niệm cái tát.

“Ai để cho người như thế vào triển lãm xe của tôi?” Một bàn tay to bắt được cổ tay mập mạp, một thanh âm lạnh lùng ầm chứa tức giận vang lên.

Béo phụ nhân còn không kịp phản ứng, cổ tay buông lỏng, thân mình mập lùn khổng lồ không được cân bằng chật vật lao đảo hai bước, bị vấp trên dải băng ngã xuống đất, oán hận ngẩng đầu, lại bỗng nhiên sắc mặt thay đổi.

Chàng trai tuấn mỹ lãnh khốc đôi mắt như ung lạnh lùng nhìn bà, đáy mắt là một mảnh khiếp người lạnh như băng, giống như giấy tiếp theo sẽ xé nát mọi thứ.

“Cậu như thế nào ở trong này?” Du Niệm nháy mắt mấy cái, nhìn Côi Dạ Tước đột nhiên xuất hiện bên người, đổi lại chàng trai mặc giáo phục màu trắng lập tức lại thành thực hơn rất nhiều.

Côi Dạ Tước liếc mắt nhìn Du Niệm một cái, nhìn về phía quản lý mồ hôi lạnh chảy ròng ròng chạy tới, “Triển lãm xe của tôi mời người trong xã hội thượng lưu, không phải nhà giàu mới nổi không có giáo dục.”

“Thực thật có lỗi thực có lỗi, đều là sơ sẩy của tôi, xin cho tôi cơ hội một lần.” Quản lý thầm oán liếc mắt nhìn phu nhân một cái, người đàn bà này là hàng xóm sát vách nhà mẹ đẻ phu nhân Thị Trường thành phố, hẳn nhận đãi đãi tốt mới dự tính cho bà ta thiệp mời, nào biết bà ta ở nông thôn cũng chỉ là mụ già ở nông thôn, dù cho có cách ăn mặc, cũng không thay đổi được hành vi thô bỉ, thế nhưng còn chưa tiến vào đã khiến hân chọc một phiền toái lớn!

“Anh hiện tại có thể đi rồi.” Côi Dạ Tước chưa bao giờ cho người phạm sai lầm có cơ hội lần thứ hai, lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy, lời kéo Du Niệm sân triển lãm xe.

Mô hình xe rực rỡ muôn màu bày trí rất đẹp, đủ thứ xe đặt ở trên sân khấu màu trắng, huyền lệ chói mắt.

Du Niệm không khách khí chuyển động ánh mắt nhìn từng chiếc xe, con người nhu hòa chiếu ngược quang mang từng món sưu tầm, tựa như ánh mặt trời ấm áp, khiến người ta có dục vọng muốn sưu tầm.

“Muốn?” Côi Dạ Tước cúi đầu khiến tiếng nói gọi cảm mười phần.

“Ừm.” Du Niệm gật đầu, xe luôn luôn là món cô chưa từng bỏ qua trong bộ sưu tầm, dù sao rất nhiều lúc cô đi ra ngoài lái xe mà cô thích, điều khiển các loại xe thể thao có tốc độ nhanh, cảm giác tốt.

Người một bên thấy người thừa kế buôn bán lớn nhất đế quốc xuất hiện, đều muốn tiến tới đến gần, nhưng mà sau khi nhìn thấy Côi Dạ Tước và Du Niệm thân mật đi cùng một chỗ thì thức thời không tiến lên, cũng đứng thẳng lối tai vụng trộm nghe hai người nói chuyện, âm thầm đoán cô gái này là ai.

“Muốn một chiếc như thế nào?” Côi Dạ Tước đối với vô si của Du Niệm đương nhiên đã thành thói quen, nhưng mà cố tình hân lại không chán ghét, một khi đã như vậy, dù sao cô hiện tại coi như đã là người phụ nữ của hân, người phụ nữ của hân, vậy nuông chiều thì có gì không đúng?

Du Niệm nhìn về phía Côi Dạ Tước, khoe miệng tươi cười sâu sắc “Toàn bộ.”

“Phụt...”

“Khụ...khụ”

“...” Người bên cạnh bị sắc mà phun rượu đỏ, khẩu vị cô gái này không khỏi cũng quá lớn, phải biết rằng nơi này mỗi chiếc bán ra đều là bản limited (giới hạn), xe thể thao quý báu giá trị hơn một ngàn vạn cần phải đặt mua trước tiên mới có!

Côi Dạ Tước nhìn tươi cười của Du Niệm, cặp đôi mắt kia rõ ràng chiếu ngược khuôn mặt của hân, sạch sẽ lại trong suốt tìm không thấy nửa điểm tạp chất, nhìn không được giờ ta xoa mắt của cô, “Thật sự?”

“Ừm, ngô...” Du Niệm nghĩ tới gì đó, mày hơi nhăn, lại không hiểu làm cho trái tim Côi Dạ Tước co rút lại đau đớn, “Lại nói tiếp, quả nhiên có lẽ nên có một trang viên mới phù hợp, bằng không tôi nhiều món sưu tầm như vậy khẳng định không có nơi tốt mà để, trong nhà có nhiều người không liên quan như vậy, món sưu tầm của tôi không thích bị người khác chạm vào...”

—— xin hỏi, đây là ở quang minh chính đại nói với Côi Dạ Tước là có xe xong rồi có một cái nhà riêng hay không? Không đúng, chính xác một cái trang viên giá trị xa xỉ! Cô gái này rốt cuộc là từ nơi nào tới? Nhìn trùng giàu có của Côi gia có khối tài sản quốc gia? Ánh mắt nhộn nhịp, khinh thường mang theo tâm tư mịt mờ lướt qua trên người Côi Dạ Tước rồi Du Niệm.

Côi Dạ Tước chỉ hơi cúi đầu, nhìn Du Niệm khom người cẩn thận nhìn thân xe, ánh mắt lướt qua khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp tinh xảo của cô, lướt qua cái cổ xinh đẹp như thiên nga, cuối cùng dừng trên xương quai xanh tinh xảo của cô, nơi đó còn có nhàn nhạt dấu vết mà hân lưu lại.

Đôi mắt Côi Dạ Tước không khỏi sâu sắc ——

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Trở Thành Chung Sống

Biệt thự Côi Dạ Tước quang cảnh tuyệt đẹp, vùng ngoại thành tắc đất tắc vàng.

Du Niệm cỡi áo khoác để trên sô pha màu đen, tinh tế đánh giá nội thất biệt thự này, giống như Côi Dạ Tước mang đến cho người ta cảm giác, sô pha màu đen, cái bàn màu đen, trang hoàng màu đen, Du Niệm chân không ở trên mặt sàn lạnh như băng đi: “Tôi thích phòng ở có thảm hơn” “Bởi vì cô thích để chân không, hương vị nguyên thủy nhất, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt tư vị tốt đẹp.

Côi Dạ Tước đang đổ nước trái cây cho Du Niệm nghe vậy thì nhìn chân trắng nõn mỹ ngọc của Du Niệm, trái tim thêm thêm cũng chẳng sao, nhưng mà hần càng để ý tứ của cô, “Ý của cô là, về sau sẽ thường xuyên tới chỗ tôi sao?” Không biết vì sao, tin tức này làm cho tâm tình hần giống như được chấp cánh, cực kỳ nhảy nhót.

Du Niệm đi thông thả bước chân đi qua đi lại, đưa tay quàng cổ hần, nháy mắt mấy cái, “Anh là bạn giường của tôi, ngủ cùng một chỗ, đương nhiên, không phải sao?”

Tác dụng của bạn giường: Một: chuyện ai người này làm; Hai: làm ấm ló cho cô gối.

Cô ngửa đầu, dưới ngọn đèn ái muội mờ nhạt có vẻ dị thường dịu dàng xinh đẹp, con ngươi trong suốt ánh ngược khuôn mặt hần, khóe miệng hàm chứa ý cười, dịu dàng không biết là ngọn đèn dịu dàng hay là cô cố ý dụ hoặc, Côi Dạ Tước không khỏi cúi đầu, muốn hôn trụ hai cánh hoa hồng nhạt xinh đẹp kia.

Chỉ là không biết là lơ đãng, hay là cố ý, Du Niệm Vi hơi nghiêng sườn đầu, tinh tế thuần thực hôn dừng ở trên cổ hần.

Trên giường lớn màu đen hoa lệ, màu trắng và màu đen đối lập hình thành tiên minh lại kích thích thị giác của người, tóc đen trải tăn ra, mắt hoa đào như phiếm hoa đào trôi phủ một tầng hơi nước, Côi Dạ Tước đứng ở bên giường nhìn tư thái quyến rũ mọc lan tràn.

Cô căn bản không biết chính mình có bao nhiêu đẹp, đàn ông gì đều không cự tuyệt được lời mời của cô, tựa như thịnh yến ác ma trình lên, cho dù biết có độc, cũng vô pháp khống chế hưởng dụng của chính mình.

Nơi này là nhà hần, không phải văn phòng hiệu trưởng một lần kia nữa, hần có suốt một thời gian buổi tối để hưởng dụng cô, lấy các loại phương thức.

Một đêm tiếng thở dốc ồ ồ không ngừng, rên rỉ uyển chuyển một đêm không ngừng, nhìn toàn thân lộ ra hồng nhạt mềm mại xinh đẹp, không ai quấy rầy, không cần áp lực, nhìn cô ở dưới thân chính mình xinh đẹp nở rộ, ngực căng tràn đầy hạnh phúc tựa như mẹ mình mới trước đây còn làm bạn ở bên người chính mình.

...

Dương quang sáng sớm xuyên thấu qua rèm cửa sổ dịu dàng hôn lên nam nữ đang ôm nhau.

Côi Dạ Tước chậm rãi mở mắt ra, thiên hạ nhỏ nhắn trong lòng ghé vào trong lòng hần ngủ say, giống như cô là toàn bộ thế giới dựa vào hần, toàn thân tâm ý thể này, làm cho tâm tình hần vô cùng tốt, khuôn mặt lạnh lùng cũng dần dịu dàng, cánh tay cường kiện ôm chặt cô...

“Tí tách tí tách tí tách...” Đầu giường truyền đến tiếng chuông di động.

Côi Dạ Tước nghiêng đầu, nhìn trên bàn âm thanh di động tình lữ với Khúc Quyển Sí rung lên, cau mày, cảm thấy càng ngày càng chướng mắt, chỉ là không đợi hần ra tay, cô gái trong lòng đã tỉnh, bàn tay thon dài trắng nõn lướt qua hần, lấy di động qua.

“A Sí.” Du Niệm xoa đầu, ngồi dậy, đưa bóng lưng đẹp trắng nõn phủ đầy ấn ký dấu hôn xanh hồng hướng Côi Dạ Tước.

“Em ở đâu? Vì sao không ở nhà?” giọng nói Khúc Quyển Sí mang theo chút phiền chán, có thể tưởng tượng ra toàn thân lười nhác của hần ở bên kia, bộ dáng lại cau mày.

“À... Em đang ở ngoại ô, ngày hôm qua không phải đã gọi tin nhắn cho anh rồi sao?” Du Niệm nhớ rõ, ngày hôm qua trong nhà xe đã gửi tin cho Khúc Quyển Sí hôm nay không cần đi La Sinh Nhược gia đưa cô đến trường.

“...” Hần không nhận được... Nhưng nghĩ tới tới hôm qua người phụ nữ của hần ở qua một đêm ở nhà người khác, đôi mắt lười nhác của Khúc Quyển Sí chợt lạnh, xẹt qua một chút tàn bạo, “Em ở đâu? Tôi đi đón em”

“Không cần, em chỗ này có người chờ, lập tức đi, anh muốn tự mình đi ăn bữa sáng, hay là em mang cho anh hả?” Du Niệm cảm di động dịu dàng nói xong, không chút để ý tứ sắc mặt Côi Dạ Tước từ lúc cô bắt đầu nhận điện thoại liền đã khó coi, đáng người thanh tú duyên dáng cứ như vậy đi vào phòng tắm.

Côi Dạ Tước lãnh khốc nhìn Du Niệm đóng cửa lại, nụ cười treo ngay khóe miệng hàm xúc ý tứ không rõ, nắm quyền hung hăng nện ở đầu giường, khí lạnh quanh thân giống như hóa về bản chất, làm cho người ta sợ.

Hần đã quên, chính mình chẳng qua là giường bạn với cô mà thôi, cô căn bản không quan tâm cảm thụ của hần khi cô âu yếm bạn trai nói chuyện yêu đương! Nhưng mà lại nói tiếp, bị coi thường là chính mình đi, không phải là lên giường với cô một lần thôi sao? Vì sao sẽ nổi tâm tư với cô, thích mà

không giải thích được? Cô gái này là người của La Sinh Nhục gia tộc, nhưng là nhân vật máu chốt khởi động “Cái kia”... Hấn thế nhưng... Phát điên nghĩ muốn ngăn cản cái loại sự tình phát sinh này!

”Tức “ Du Niệm ló từ trong phòng tắm, tình nghịch nhẹ nhàng từ khe cửa sương mù mờ mờ đi ra “Đánh một cuộc điện thoại giúp tôi mang tới một bộ quần áo mới đi.” áo khoác giáo phục và váy phục vẫn hoàn hảo, nhưng mà áo somi bên trong, nội y quần lót đã bị hấn tới hôm qua phá tan thành từng mảnh.

Dùng điệu giọng dịu dàng xưng hô thân mật hơi có vẻ mờ mờ mà kêu hấn, căn bản chính là không cho hấn có cơ hội tốt cự tuyệt cô!

Côi Dạ Tước lộ ra bản mặt lãnh khốc không cam lòng, đánh cuộc điện thoại gọi người mang nội y và quần áo mới nhất mùa này từ trong ra ngoài đều mang tới, cứ nghĩ đến về sau mở ra tủ quần áo, sẽ có một nửa quần áo là của người phụ nữ này, tâm tình sẽ không chịu không chế mà tốt lên, thật là ma chướng đúng không?

Xe màu bạc đẹp đề quý giá chậm rãi dừng lại, Côi Dạ Tước bước nhanh xuống xe mở ra cửa xe ghế lái phụ, ở trước mắt bao người, Du Niệm từ trong xe Côi Dạ Tước đi ra, quả thực khiến người ở đây thấy một màn như vậy mà kinh sợ, mà sau khi Du Niệm xuống xe việc trước tiên là nhào vào ôm ấp Khúc Quyển Sí, lại làm cho người ta cảm thấy quý dị và khiếp sợ, La Sinh Nhục Du Niệm... Khi nào thì có quan hệ tốt với Tam Tịch điện hạ, Ngũ Tịch điện hạ như vậy? Hơn nữa... lại ái muội như vậy?

Thời gian thấm thoát, vội vàng từ đầu ngón tay chảy qua.

Toàn bộ học viện Bautis tới gần một tháng giai đoạn thi cử này, không khí càng trở nên khẩn trương, toàn bộ người thành thị Bautis cũng ngày càng dần trở nên bắt đầu khởi động đồng nghị.

Đơn giản là, sau thi cử sẽ tới chín tháng mùa thi League Tứ đầu* khiến người ta kích động.

*Đầu liên tái, theo liên kết vòng tròn, còn từ hiệu ý chỉ có sự tham gia của 4 trường.

Học viện hoàng gia Bautis công quốc Thụy Bỉ Tư, học viện hoàng gia Lô Bồ vương quốc Gia Bản, học viện hoàng gia Mai La công quốc Mạc Nhĩ Tập, học viện hoàng gia Goes nước Áo, học viện nổi tiếng quý tộc tứ chốn khắp nơi liên hợp cử hành đại hình võ đấu, năm nay vừa vận đến phiên công quốc Thụy Bỉ Tư tổ chức, địa điểm ngay tại hải vực trên đảo Gia Nhĩ của Thụy Bỉ Tư cử hành!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Nghênh Đón Khách Tới

Trong tuần tháng chín.

Trong học viện hoàng gia Bautis, mỗi một phòng học đều im lặng chỉ còn lại có thanh âm ngòi bút chuyển động sần sật trên giấy.

Bộ trung học, lớp 11 ban (F).

Khác với những học sinh nom nớp lo sợ cuộc thi, sợ làm bài sai, Du Niệm một tay chống đầu, một tay câu nệ cầm bút chậm rì rì ở trên bài thi, ánh mắt của cô đối diện những cái đầu mơ hồ trong phòng học bộ đại học, lưu chuyển nhìn một vị trí cạnh cửa sổ ban (C), nhìn người con trai kia ngồi ở một bên cửa sổ ngủ gà ngủ gật một bên làm bài giống như con mèo nhỏ kì thực là con báo Châu Mỹ hung mãnh, đáy mắt thường thường lướt qua mấy thoáng ý cười.

Thật sự rất đáng yêu nha.

Cảm nhận được có một đạo ánh mắt dừng ở trên người chính mình, ánh mắt có chút nghiêng dòi, không phải Côi Dạ Tước, mà là thánh tử âm nhạc Cố Dịch Hiên gần nhất luôn luôn đang tiếp cận cô, Du Niệm Vi hơi nhú mày sao, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn xuống bài thi viết, sau đó đứng dậy nộp bài thi, đi ra phòng học.

Học sinh ban (F) ở liên tục ba ngày trong cuộc thi đã hết sức bình tĩnh với hành vi này của Du Niệm, ngay cả giám thị kia cũng bình tĩnh, theo ngay từ đầu khinh thường, đến mặt sau phát hiện La Sinh Nhục Du Niệm mỗi một bài thi đều dùng thời gian không tới 20 phút liền đã làm xong bài thi, hơn nữa môn nào môn nấy trọn điểm, hơn nữa là muốn dùng lý do xảo quyết để có thể trừ bớt điểm cũng không có cơ hội, sau đó khiếp sợ, rồi bình tĩnh, La Sinh Nhục gia tộc quả nhiên không có một người nào bình thường, cho dù là phế vật, chỉ cần cô ta hết sức dụng tâm, cũng có thể trong chớp mắt biến thành thiên tài.

Đan Khương Hằng không có cơ hội loại trừ Du Niệm ra học viện hoàng gia Bautis.

”Linh linh linh...” Dồn dập tiếng chuông tan học vang lên, cuối cùng thời gian thi một môn chấm dứt.

Du Niệm ngồi ẩn nấp ở trong lùm cây, đồ hộp màu trắng tinh mỹ đặt ở một bên, quân bài ở trong tay trên mặt cô dần dần xếp thành Kim Tự tháp, thẳng đến có người tới gần mới ầm ầm sập.

“Lại chơi trò này, không phải cho em một cái máy chơi game rồi sao?” Khúc Quyển Sí ngồi ở bên người Du Niệm, thuận theo tự nhiên kéo cô vào trong lòng, nhìn bài xì phé rơi xuống không khỏi nhú nhú mày, nghĩ tới chuyện gì đó không tốt.

Du Niệm dọn bài xì phé xong, cười tủm tỉm đưa tay sờ bụng hân, “Hôm nay nhìn thấy người nào đó ở trong cuộc thi ngũ, sao vậy? Ngày hôm qua lại đi ăn trộm gà hay là trộm chó?”

Khúc Quyển Sí bắt lấy tay Du Niệm, con ngươi lợi hại híp một nửa có chút thâm sâu, “Hỏi tôi đi ăn trộm gà hay là trộm chó, sờ bụng tôi làm cái gì?”

Du Niệm nháy mắt mấy cái, có chút nghịch ngợm nói: “Em xem thử con trai ăn vụng bụng có phồng lên không.”

Khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp lộ như viên ngọc sáng bóng, nhất cử nhất động nghịch ngợm đều hấp dẫn Khúc Quyển Sí thật sâu, cho dù đã không phải lần đầu tiên, Khúc Quyển Sí vẫn là nhìn không được bắt lấy cảm tình xảo của Du Niệm, hôn trụ môi đỏ mọng mê người của cô. Du Niệm đưa tay ôm lấy cổ hân, đáp lại nụ hôn của hân.

“Rầm!” Tiếng roi quen thuộc hung hăng đánh trên mặt đất phát ra thanh âm vang lên, tùy theo mà đến đó là tiếng nói Đan Vận Hi sắc giọng lộ ra nhiều hương vị hỗn hân, “Hồn đạm* chết tiết, không tuân thủ tác phong và kỷ luật, mấy anh chị muốn đi nhà xác diện bích sao hả?!” Thế nhưng đám hôn môi trước mặt cô, hôn đạm càng ngày càng thương phong hóa! (Thương phong theo mình hiểu nghĩa thương tồn đến phong tục đó ạ)

*Hồn đạm: Cùng âm với hồn dân (cứ mỗi chương phải chú ra cho m.n hiểu, không thì m.n quên, thấy RI tốt chưa)

“Phải nha phải nha, ở trước mặt người cô đơn ân ái, phải gấp thiên lôi đánh xuống a!” Tiếng nói dịu dàng trên tức như tiếng trời truyền đến, Cố Dịch Hiền hai tay hoàn ngực, tóc đen dài rối tung ở trên người, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo khiến người ta như gió xuân ấm áp, có vẻ dịu dàng dịu dàng tốt đẹp.

Khúc Quyển Sí buông Du Niệm ra, ôm cô bắt mắt nhìn về phía hai bóng đèn đột nhiên sáng lên, cau mày, “Các ngươi thì có, không biết quấy rầy người ta ân ái sẽ bị con lười đá hay sao?” (RI: Đậu D, sao nói chuyện dễ thương vậy chời)

“Các ngươi trái tác phong và kỷ luật!” Đan Vận Hi và Khúc Quyển Sí chưa bao giờ hợp ý, từ khi Khúc Quyển Sí tranh giành quyền lợi với cô thì cô đã muốn bắt bọn họ vào đại lao, còn Du Niệm liền càng thêm không hợp.

“Ngoài trừ việc cô bắt mắt vua hồ* ra, thì ai sẽ dễ ý!” Khúc Quyển Sí không lưu tình chút nào phản kích, hồ cha hóa này ngoại hiệu từ Du Niệm lấy sau, rốt cục bị Khúc Quyển Sí lấy đám đương đã kích của nàng tốt nhất công cụ.

*Vua hồ: Cái từ này là từ mạng bên Trung, hàm ý chỉ sự bất mãn, nội tâm phát tiết, bao hàm sự “vô lực” hoặc đại loại với sự bịp bợm lừa dối, từ này xuất phát từ game online World of Warcraft. (khái quát ý nghĩa từ Baiken)Đan Vận Hi chỉ cảm thấy đại thói (đù) bị chiếu vào một mũi tên, cô hận không thể băm nam nhân chết tiết lười biếng làm cho người ta giận sôi kia thành tám khối!

“La Sinh Nhược Du Niệm cô thật không có ánh mắt, thế nhưng lại chọn một kẻ lười hóa!” Đan Vận Hi hiện tại cảm thấy Khúc Quyển Sí kiểu gì cũng không xứng với Du Niệm.

Cố Dịch Hiền cười tủm tỉm gật đầu, lúc sau giống như đóa hoa bách hợp thánh khiết nở, “Đúng vậy đúng vậy, a Sí khẳng định không biết thời tiết hôm nay khá ẩm ướt, con gái không nên ngồi dưới đất.”

Khóe miệng Khúc Quyển Sí cứng đờ, theo bản năng ăn viên quả bơ mà Du Niệm dứt “Vì sao?”

“Dễ dàng làm cho kinh nguyệt nữ tính không đều đó nha.” Cố Dịch Hiền nụ cười như trước làm cho người ta như gió xuân ấm áp.

“Phụt... Khụ khụ...” Khúc Quyển Sí nghẹn phụt. Trùng mắt Cố Dịch Hiền, cậu là có ý phải không hôn đạm!

Chàng trai bụng đen cười thực thuần khiết thực dịu dàng, ai cho cậu ở trước mặt tôi thân thiết với Du Niệm của tôi! Thân! Vớ! Yêu gì đó hả!!

“Tiểu Niệm, hôm nay Thất nương (đi bẫy) làm cái gì ngon quá vậy? Tôi có thể nếm thử không?” Cố Dịch Hiền bước vào lùm cây, dưới con mắt Khúc Quyển Sí trợn lên mà xâm nhập thế giới hai người bọn họ, đôi mắt tinh mỹ nhìn đồ hộp trong tay Du Niệm, cười đến vạn phần thuần lương.

“Chết đi!” Khúc Quyển Sí không vui đuổi đá.

Đan Vận Hi nhìn xuống xúc động muốn một roi quất hai chàng trai này, hồ hấp thật sâu vài cái, nhìn về ngôi nỏ này: “La Sinh Nhược Du Niệm...”

“Cô có thể gọi tôi là Du Niệm, hoặc là tiểu Niệm.” Du Niệm thiên mỉm cười nhìn Đan Vận Hi.

“Hôn, hôn đạm! Cầm miệng! Ai với cô quan hệ tốt như vậy!” khuôn mặt Đan Vận Hi tinh xảo kiều mỹ lại mang theo ba phần anh khí đỏ lên, lớn tiếng quát lớn, đầu khinh thường hất lên “Buổi chiều theo tụi tôi đi cảng đón người.”

Cái gọi là ‘Tụi tụi’, là hiệu trưởng học viện và thất tịch học viện, còn có năm trước ở cuộc thi League Tứ đầu lấy được thành tích không tệ, năm nay sẽ đi tham gia tuyển thủ vĩ đại, đây là một loại nghi thức tôn trọng đối thủ và biểu hiện hoan nghênh đối phương đi vào công quốc Thụy Bỉ Tư, nghênh đón người từ ba học viện khác tới.

Đan Vận Hi nói, làm cho Cố Dịch Hiền và Khúc Quyển Sí đều dừng động tác, có chút giật mình nhìn Đan Vận Hi ngao kiêu không được tự nhiên, khóe miệng hơi chút rút gân.

Du Niệm nhú mày hỏi: “Vì sao?”

“Hừ, thân là đối thủ của tôi, thế nhưng ngay cả quyền lợi nghề nghiệp đón đối thủ đều không có, nói ra làm cho bọn tiểu thư bị chê cười.”

“Nga ~ như vậy sao.” Điều giọng Du Niệm kéo dài mang ý tứ hàm xúc không rõ, như dự kiến nhìn tới Đan Vận Hi hờn hên lại bắt đầu một trận quở trách cô.

Cô cứ ngao kiêu đi!

...

Cảng Bautis hoàng gia.

Bởi vì người ở sân bay lui tới nhiều lắm, mà học sinh ba trường đều quá mức kiêu ngạo, cho nên mới lựa chọn phương thức tòa thuyền này im lặng rộng rãi mà có vẻ cao nhã, cũng may địa điểm ba học viện đều là lân hải thành thị.

Ba chiến thuyền hoa lệ thật lớn, có thể so với chiếc thuyền sang trọng RMS Titanic ngày 10 tháng 4 năm 1912 mà Du Niệm chứng kiến ở Southampton nước Anh từ xa tới gần chậm rãi tới, tiếng sáo tiếng kèn cùng nhau vang lên.

Giáo phục màu đen của Du Niệm rõ ràng xen lẫn trong thất tịch học viện, tựa vào trong lòng Khúc Quyển Sí, Du Niệm nhìn ba chiến thuyền không khỏi có chút ác ý tưởng, không biết chúng nó có thể giống RMS Titanic đâm vào núi băng chìm nghiêng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Lời Mời Chiến

Thiết kế cảng hoàng gia cực kỳ đặc biệt, tựa như chỉ chuyên môn làm vì chiến thuyền thật lớn có địa vị, có tạo hình giống đồ cát, có hai khối hình tròn lớn, ở giữa nằm ngang thẳng là đường hành lang lớn nhỏ, bao quanh ba chiến thuyền thuyền lớn tới bên ngoài kia là khối hình tròn, sau đó lộ ra ba thể chân vạc chậm rãi thả ra thang lầu, màu đỏ thắm lẫn xuống, rồi trải xuống mặt đất.

“Phụt...” Du Niệm nhìn phong cách khoa trương tựa như tổng thống giá không khỏi nhẹ nhàng cười ra tiếng, vùi vào trong lòng Khúc Quyển Sí.

“Làm sao vậy?” Khúc Quyển Sí đè thấp giọng nói nhìn Du Niệm ở trong lòng hẩn cười không ngừng, không khỏi nhú mày, chuyện gì cười vui như vậy?

“Không có gì, chính là cảm thấy, không khỏi có chút khoa trương.”

Du Niệm thờ ra hơi thở làm cho cổ Khúc Quyển Sí có chút ngứa, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Không có gì vui để cười, người ngồi ở đó và người đứng ở đây không khác nhau, còn tước sĩ tôn quý, vương tử công chúa quý tộc khắp nơi trên thế giới, năm trước chúng ta cũng một trận lớn như vậy đi công quốc Mạc Nhĩ Tập tham gia League.”

Du Niệm gật đầu, nhìn một đám cả trai lẫn gái tao nhã nện bước từ trên thuyền xuống, không thềm nhắc lại, chỉ xem diễn.

Từ Đan Khương Hằng đi đầu theo hiệu trưởng, những thất tịch có mặt ở đây đều đi lên trước.

Du Niệm đối diện từ phía sau nhìn ba dãy người, theo các phương diện trên phân tích đại khái tính chất và tính tình của ba trường học.

Đầu tiên, học viện hoàng gia Lô Bố vương quốc Gia Bán có giáo phục giống với học viện Bautis, ấn năng lực và tư thái chia làm ba màu cấp bậc, không tôn quý nhất là màu xanh đậm, sau đó là xanh đen và xanh nhạt, ba kiểu màu sắc tông lạnh cũng đủ làm cho Du Niệm biết, học viện này mang theo một chút hương vị tôn giáo, triết học, thâm trầm, khiêm tốn, bình tĩnh.

Học viện hoàng gia Mai La vương quốc Mai Nhĩ Tập, cũng tương tự phân chia màu sắc giáo phục, không tôn quý nhất là màu đỏ, sau đó màu cam, hồng nhạt, ba kiểu màu sắc nóng ấm, nhóm trai gái này tươi cười nhiệt tình, có bỏ bịch tay trong tay, hai kiểu mẫu thường xuyên ôm hôn với nhau, từ đó có thể thấy được học sinh học viện này cực kỳ nhiệt tình rộng mở.

Có vẻ thú vị nhất là áo quốc qua tư học viện hoàng gia Goes nước Áo, bọn họ dùng là huy chương, thú vị ở đây là họ dùng huy chương gấu, hổ, sư tử để phân chia mạnh yếu, mỗi người, vô luận nam nữ, đều là nhân vật có lực lượng, đi lên hai bước là thân thể cơ bắp xuất sắc, nhe ra một hàm răng trắng, có thể thấy bọn họ tôn sùng vũ lực, cường tráng, thẳng thắn, trực tiếp.

“Năm nay sẽ không lại bại bởi cậu, Đan hội trưởng.” Cái chàng trai đầu tiên bắt tay với Đan Khương Hằng mang một khung kính mắt tơ vàng, mặc giáo phục chúa giáo Lô Bô màu xanh tôn, tư thái tao nhã tựa như thần sĩ hoàn mỹ, có vẻ bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy xa cách lãnh ngạo. Đây là hội trưởng hội học sinh học viện hoàng gia Độc Cô Hữu.

Bên người hắn ôm lấy một cô gái tướng nhỏ nhắn thoát nhìn như tiểu bạch thỏ dễ dàng bị người ta dọa sợ, mặc giáo phục màu xanh đậm ngang với giáo phục màu xám học viện Bautis, từ lúc động tác nhỏ của Độc Cô Hữu luôn trấn an lưng của cô thì có thể thấy được quan hệ hai người không phải thường.

“Cô gái kia nhị công chúa vương quốc Gia Bản, là con gái riêng của đương kim quốc vương.” Khúc Quyển Sí lưu chuyển theo ánh mắt Du Niệm, nhẹ nhàng ở bên tai cô nhỏ nhẹ giải thích.

Thời điểm Khúc Quyển Sí nói tới nhị công chúa thì giọng điệu rất khinh thường và trào phúng, Du Niệm nhún mày, chuyển tới trên người đằng sau Độc Cô Hữu là một người xanh tôn khác, ngũ quan làm cho người ta kinh diễm, trong lãnh diễm mang theo sạch sẽ không để phát hiện, giống như đóa hoa sen Thiên Sơn, khi nhìn hai người phía trước, ánh mắt chứa sự phức tạp thống khổ oán hận không cam lòng..

“Đó là người thừa kế tiếp theo Moscow Liz - Bì Nhĩ Gia Bản vương quốc Gia Bản. Là vị hôn thê của Độc Cô Hữu.” Du Niệm nghe ra được, nhìn ba người kia, lại liên tưởng đến chuyện mới nhìn đến, nhất thời sáng tỏ, đây rốt cuộc là con gái chính thống giành người trong lòng của đứa em gái riêng, hay là đứa em gái riêng tâm cơ thâm trầm giành vị hôn phu chị gái cao quý nhỉ?

Ừm, chuyện này hẳn là có trò hay xem.

“Gì đây? Lần đầu tiên nhìn thấy giáo phục màu đen xuất hiện ở trong đội ngũ Bautis nha!” Một giọng lớn tò mò vang lên, nhất thời ánh mắt của mọi người đều hướng về người mang giáo phục màu đen đầu tiên —— Du Niệm.

Du Niệm quay đầu, chỉ thấy trong đội ngũ hoàng gia Goes nước Áo cách đó không xa, một người mặc giáo phục Goes, nơi ngực cô gái đáng yêu là huy chương sư tử ấy chớp ánh mắt nhìn Du Niệm, một bàn tay đáng yêu để ở sau người, một ngón trỏ để chọc mặt, nghiêng đầu, giống như đứa con nít hiếu kỳ. (RI: Ngụy Loli xuất hiện

Du Niệm chút sẽ không cảm thấy xấu hổ khi bị nhiều cặp mắt khác nhau nhìn tới, mà là chống lại ánh mắt đáng yêu kia, cũng tương tự nghiêng đầu đáng yêu nói “Bởi vì tôi là đặc biệt nhất nha.”

Cô gái cùng người chung quanh hiển nhiên đều thật không ngờ Du Niệm thế nhưng sẽ tự kỳ nói như vậy, không khỏi có chút giật mình, nhìn cô gái trước mắt mặc giáo phục màu đen, toàn thân khí chất tao nhã cao quý hồn nhiên, ngũ quan tuy rằng không tính là tuyệt mỹ, lại mang theo ý nhị làm cho người ta phải duì mù, đứng chung một chỗ với Khúc Quyển Sí đáng cấp thất tịch không chút nào kém cỏi.

“Xì——” một tiếng cười lạnh vang lên, chỉ thấy trong đội ngũ học viện Mai La một người mặc giáo phục màu đỏ, một đầu tóc hồng nhiệt tình như lửa, cô gái thoát nhìn mình diễm động lòng người hai tay hoàn ngực khinh thường nhìn Du Niệm, nhìn về phía Đan Khương Hằng, “Đan hội trưởng, chúng ta năm ngày ngồi thuyền, mệt chết đi được, chúng ta muốn tới tham gia League Tứ Hiệu, không phải xem loại chuyện nhảm chán này.”

“Tạp Tạp.” Cầm đầu là hội trưởng hội học sinh Âu Dương Minh Thiên học viện Mai La hô một tiếng, sau đó thật có lỗi nhìn về phía Đan Khương Hằng và Du Niệm, “Thật ngại quá, các cậu đều biết, Tạp Tạp luôn luôn nói chuyện thẳng thắn không biết khiêm tốn.”

Âu Dương Minh Thiên nói chuyện so với không nói lời nào còn làm cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Người xung quanh không khỏi mím môi cười khẽ.

“Hừ, bản công chúa chỉ là chương mắt lù yếu kém ngay cả giáo phục màu xám của Bautis cũng không có được đứng ở trước mặt, cũng không biết các người như thế nào lựa người. Mau đưa chúng ta đi nghỉ ngơi.” Kiều ngạo ương ngạnh giống như đứa nhỏ không hiểu chuyện bị làm hư, đây là công chúa Mạc Nhĩ Tap, Bồ Lý Tap Tap.

Bốn trường ở đây cũng không phải là người không có thân gia bối cảnh, xem diễn thì có thể, cũng là rất kiêng kỵ bị cuốn vào vở kịch, cho nên bình thường có ma sát gì, tất cả mọi người chính là đứng ở một bên xem, lại không ra tay, người bị chế giễu nếu gia đình bối cảnh kém hơn người ta cũng chỉ có thể làm tôn tử đầu rụt, chính là lúc này đây lại khác, Du Niệm không phải có thể bị người khác cho là một con hát.

Đưa tay ngăn lại vài chàng trai nghị giúp cô ra mặt, Du Niệm như trước cười yếu ớt, vĩnh viễn làm cho người ta đoán không ra lòng của cô, “Xin hỏi cô là ——?”

“Hừ! Cô không có tư cách biết danh hào của bản công chúa.” Bồ Lý Tap Tap khinh thường nhìn cô.

“Vậy không biết thời điểm thi đấu tại đâu trường, cô có dám theo tôi chỉ giáo một phen?” Giọng nói thần nhiên, mang theo khích tướng nhỏ bé không thể nhận ra.

Quả nhiên, cô gái kiều ngạo ương ngạnh không dùng đầu óc rất để ý một chữ “dám” kia, khoe miệng vênh lên khinh thường cười lạnh, “Được, tôi sẽ cho cô nhìn xem, cái gì gọi là tự mình hiểu lấy, không cần vọng tưởng thế giới không thuộc về cô!” Ánh mắt ám chỉ đảo qua bộ dáng thù hằn của Khúc Quyển Sí, Cố Dịch Hiền và Côi Dạ Tước, ở trên người Côi Dạ Tước dừng lại vài giây.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 42: Tình Định Tới Cửa

Thầy Bồ Lý Tạt Tạt khí phách oai phong hiên ngang chậm rãi đi, nhóm học trưởng Bautis đứng phía sau không khỏi khe khẽ nói nhỏ, vị công chúa này, không biết La Sinh Nhục Du Niệm đi, nếu không làm sao dám khiêu khích lộ liễu như vậy? Hơn nữa một câu cuối cùng và ánh mắt kia, tựa hồ vẫn là cảnh cáo cô đừng vọng tưởng tiến vào thất tịch giới quý tộc...

Nhưng mà cũng đúng, La Sinh Nhục Du Niệm này nửa tháng biến hóa cũng làm cho bọn họ lú lù, vài ngày không thấy đều nhận thức không ra, có lẽ là tình yêu làm thay đổi con người, ngay cả La Sinh Nhục Du Niệm có nhỏ như vậy đều có thể được tưới thành mẫu đơn xinh đẹp.

"Ngu ngốc." Roi trong tay Đan Vận Hi căng thành một đường thẳng tắp, đôi mắt xinh đẹp nhìn bóng dáng Bồ Lý Tạt Tạt mang theo tràn đầy khinh thường.

Ba ngày sau đó là nghi thức khai mạc League Tứ Giáo, ba ngày này tuyển thủ dự thi đều nghỉ ngơi thật tốt cũng không cần tới lớp, cho nên sau khi đón người toàn vẹn đưa bọn họ đến trường học an bài nơi tốt, tất cả mọi người tán đi.

Mặt trời chậm rãi rút xuống, Du Niệm hẹn hò với Khúc Quyển Sí xong thì chậm rãi đi ở ven đường, gió nhẹ phất bay tóc của cô, xinh đẹp thanh nhã làm cho người ta đui mù.

Một chiếc xe màu đen hoa lệ chậm rãi ngừng ở ven đường, chàng trai lãnh khốc tuần mỹ mang theo kính râm xuống xe, vì nữ sĩ xinh đẹp mở cửa xe.

Du Niệm nhìn Cô Dạ Tước bên cạnh, khuôn mặt lạnh lùng vô luận lúc nào đều cực kỳ đáng chú ý.

"Hôm nay cô công chúa kia tựa hồ đối với anh thật có ý tứ nhỉ."

Tay Cô Dạ Tước cầm lấy tay lái run rẩy nhẹ, tháo xuống kính râm trên mặt, "Cô để ý?"

Nhận thức này làm cho trái tim của hắn khẽ run, mỗi ngày hắn ôm cô đi vào giấc ngủ, cơ hồ cùng cô hàng đêm liêu chét triền miên, nhưng mà ở bên ngoài, bọn họ cái gì cũng không phải, cô và Khúc Quyển Sí ân ái làm cho người ta ca ngợi, đến bây giờ hắn đều không rõ, nửa tháng hạ thân phận làm giường bạn, hắn là thế nào lại nhận được, người thừa kế đế quốc buồn bán lớn nhất thế giới, khi nào thì trở nên hèn mọn như thế.

Du Niệm hơi cười gật đầu, "Tôi đương nhiên để ý. Tôi không thích cách ánh mắt cô gái kia nhìn anh." Đối với giường bạn, khiết phích của cô mạnh đã có chút bệnh trạng, những người ở trường học đó ái mộ sùng bái thì không sao, nhưng mà Bồ Lý Tạt Tạt, đó là chiếm hữu dục, chinh phục dục nóng hừng hực.

Thật sự là buồn cười, chàng trai này, hiện tại đã thuộc về cô, có thể chinh phục hắn, chiếm lấy hắn, chỉ có thể là cô. Mặt ngoài Du Niệm dịu dàng lạnh nhạt kia, bá đạo cũng gần như vô si.

Côi Dạ Tước nghe vậy suýt nữa không chịu không chế đập phanh lại, ánh mắt không khống chế được chuyển hướng Du Niệm, nếu không phải lo lắng không chuyên tâm lái xe ở trên đường cao tốc sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, cơ hồ sẽ đem hai con mắt như vậy trực tiếp dính ở trên người cô.

"Anh là của tôi, nhớ kỹ đừng bị thứ bản độn phải, bằng không tôi sẽ tức giận." Du Niệm tiếp tục bình tĩnh ghé vào lỗ tai hắn giáo dục, giường bạn của cô phải sạch sẽ, đàn ông nhân không thể đụng vào, phụ nữ lại không thể đụng vào.

"Vậy còn cô?" Côi Dạ Tước nhin không được ra tiếng, cô có phải của tôi hay không?

"Nếu nói về đàn ông, tôi hiện tại là thuộc về a Sí."

Côi Dạ Tước cau mày, xe quẹo vào một cái đường ngã tư tư nhân, hai bên ngô đồng xanh tươi cao lớn, một tòa trang viên lớn xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt.

Xe dừng lại, Côi Dạ Tước thân sĩ vì Du Niệm mở cửa xe.

Du Niệm nhìn tòa trang viên này, cây xanh xanh um, có nhiều bụi hoa cẩm, ngay cửa lớn phòng ở là một đài suối phun hình cá heo, bên cạnh hoa viên có hồ xanh nhân tạo, đu dây màu trắng, còn có kiểu ghế quý phi màu trắng xinh đẹp mà Du Niệm thích nhất.

Côi Dạ Tước cẩn thận quan sát đến vẻ mặt Du Niệm, thẳng đến nhìn thấy đáy mắt Du Niệm mang ý cười dần hiện ra một chút ánh sáng thì mới hơi nhẹ nhàng thở ra, "Thích?"

Du Niệm ngửa đầu nhìn hắn, "Đặc biệt cho tôi chọn sao?"

Côi Dạ Tước có chút vuốt cằm, lôi kéo tay Du Niệm hướng vào một tầng hầm gara.

Nội thất thuần màu trắng, ngọn đèn bố trí rất đẹp, mười chiếc xe, tạo hình mới mẻ độc đáo, đường cong lưu luyến, nhan sắc đẹp đẽ, mỗi một chiếc xe

đều giống như những chiếc trước được đặt ở triển lãm, hoàn toàn phù hợp thẩm mỹ sưu tầm xe của Du Niệm.

Du Niệm không chút nào keo kiệt cho Côi Dạ Tước một cái ôm, sau đó không chút khách khí, thậm chí là một cách đương nhiên nhận hai phần lễ vật sang quý này.

”Cảm ơn, tôi tìm đã lâu đều không tìm được trang viên yêu thích như vậy.” Đối với người đàn ông của cô lấy lòng bản thân, Du Niệm luôn luôn vui lòng không keo kiệt cho vật bọn họ cần tìm, mà cô luôn luôn rất rõ ràng, bọn họ muốn là cái gì.

Nói hơi vô si tí thì Lam Ảnh luôn đùa bỡn đàn ông trong lòng bàn tay, chỉ còn lại là một người nguyên đánh và một người nguyên bị đánh mà thôi.

Ở tại trong lòng người yêu thương nhưng nhớ, vốn chính là tới tuổi huyết khí phương cương làm sao mà chịu được dụ hoặc như vậy, hần cúi đầu, nhìn môi Du Niệm hồng nhạt xinh đẹp, chợt nghĩ tới cảnh tượng giữa trưa hôm nay ở phòng học trên lầu bộ trung học nhìn thấy Du Niệm và Khúc Quyển Sí ôm hôn, hần thực thông minh, từ ngày đầu tiên kia không trùng hợp hay trùng hợp cho tới hôm nay, hần đều không hôn qua môi của cô, hay phải nói cô cự tuyệt nụ hôn của hần...

Đột nhiên trong đầu hần xuất hiện một đứa con nít phiên bản Du Niệm thu nhỏ, lạnh nhạt vô si nói: hôn là để cho bạn trai, giường bạn chỉ cần làm cho tôi cảm thấy thân thể vui thích là được.

”Bá bá!” Ngoài trang viên chợt truyền tới tiếng còi xe.

Côi Dạ Tước nhíu mày quay đầu, bắt đầu từ đường quẹo vào đây chính là thuộc loại tư nhân, ai lại để xe chạy vào được?

Côi Dạ Tước buông ra Du Niệm đi ra ngoài nhìn, Du Niệm một mình thưởng thức bộ sưu tập đầu tiên của cô.

Thăng đến một hồi lâu, Du Niệm nghe được một giọng nói mấy giờ trước mới nghe qua, mới đứng thẳng thân mình, chậm rãi đi ra ngoài.

”Tước, anh có nhớ em hay không?”

”Tước, lúc trước khi em tới bá mẩu làm cho em khuyên anh đọc sách không phải là một công việc nha, nên cùng với bạn gái kawaii hẹn hò nga ~.” Ngoài cửa sắt lớn, Bồ Lý Tập Tập bỏ đi giáo phục học viện Mai La, toàn thân mặc một bộ váy liền áo bó sát gợi cảm yêu dã, đứng cách cửa sắt đã đóng lại lúu rú hưng phấn nói không ngừng, nói đến từ “Bạn gái”, hai má hồng hồng, tựa như cô gái xuân tâm này mằm.

Khuôn mặt Côi Dạ Tước lãnh khốc càng phát ra lãnh khốc cùng không kiên nhẫn, nhưng mà Bồ Lý Tập Tập lại giống như không phát hiện, làm sao còn là bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh buổi chiều ở Bautis không coi ai ra gì.

”Tước.” tiếng nói dễ nghe mềm dịu cùng với hương thơm thanh nhã truyền đến, đánh gãy thanh âm Bồ Lý Tập Tập lúu rú cái không ngừng, cũng đánh gãy tươi cười thẹn thùng không thôi trên mặt.

Bộ giáo phục màu đen kia và khuôn mặt kia làm cho người ta ấn tượng khắc sâu, Bồ Lý Tập Tập trong nháy mắt liền nhận ra cô là người phụ nữ đầu tiên buổi chiều khiến cho cô mới nhìn cảm thấy chán ghét, cô này khiến cô có cảm giác nguy cơ nghiêm trọng, cho nên mới đối với cô địch ý lớn như vậy, mà giờ phút này, nhìn thấy Du Niệm thế nhưng từ trong phòng Côi Dạ Tước đi ra, mặt cô đột nhiên biến sắc.

Du Niệm Vi cười chậm rãi tiến lên, đẩy mắt hàn bang trên khuôn mặt lạnh lùng của Côi Dạ Tước trong nháy mắt đều hòa tan, quen thuộc đưa tay, Du Niệm cũng tương tự quen thuộc đưa tay cho hần, sau mới nhìn về phía Bồ Lý Tập Tập, “Lại thấy mặt, công chúa điện hạ.” (RI: Nếu nhân vật chính là Bồ Lý Tập Tập thì đây chính là tình tiết cầu huyết trong ngôn tình, thể loại ngược tâm, nữ truy nam, kết thúc SE ha ha xD)

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Hai Cô Gái

Ánh mắt Bồ Lý Tập Tập hơi trùng, nhìn hai tay Du Niệm cùng Côi Dạ Tước nắm nhau, đẩy mắt lướt qua oán độc không thể tin và ghen tị.

”Tước! Cô ta là ai?” Ánh mắt dần dần trở nên hung hăng vì vật sở hữu của mình bị làm bẩn bị mơ ước, chất vấn oán độc nhìn Du Niệm.

Côi Dạ Tước đối với ánh mắt Bồ Lý Tập Tập nhìn Du Niệm rất bất mãn, cánh tay có hơi dùng sức, liền dịu dàng kéo Du Niệm vào trong lòng “Rất rõ ràng rồi không phải sao?”

Thật sự rất rõ ràng, hai người ôm nhau, đồng thời đứng ở ngoài cửa sắt, mà chính cô rất xấu hổ ở ngoài cửa sắt.

Nhưng lúc này lửa giận công tâm khiến cô gái căn bản không chú ý tới điểm này, thật giống như cô hồi nãy cao hứng cũng không hề chú ý tới.

”Tước! Anh đang đùa giỡn cái gì vậy? Mau buông cô ta ra! Em sẽ không đem chuyện hôm nay nhìn thấy nói cho bá phụ bá mẫu.” Bồ Lý Tập Tập chán

ghét nhìn Du Niệm, tay cầm lấy chiếc ví tước sĩ xinh đẹp sang quý bản số lượng có hạn, khớp xương nổi xanh trắng, có thể thấy được lửa giận áp lực cô có bao nhiêu lớn, công chúa kiêu ngạo từ nhỏ chứng tình cùng nguyệt mà trưởng thành, thế nhưng dung không dưới một hạt cát.

”Ngô, thế nhưng còn có thể hướng trưởng bối đâm chọc nha, vẫn là tiểu hài tử nhĩ.” Du Niệm cười yếu ớt ra tiếng, lúc này gọi lên mỉm cười xinh đẹp làm cho người ta nhìn vạn phần ác liệt và đáng đánh đòn.

”Câm miệng! Bản công chúa nói chuyện, không tới phiên cô xen mồm!” Bồ Lý Tạt Tạt hung hăng trừng Du Niệm, hồ ly tinh này!

”Thật hung dữ nga.” Du Niệm đùa dai cọ cọ trong ngực Côi Dạ Tước, nhìn bộ dáng Bồ Lý Tạt Tạt tức muốn học máu, ý cười càng trở nên sâu hơn.

”Tiện nhân! Cô...”

”Rầm!” tiếng vang cửa sắt bị thiết quyền hung hăng đập vào khiến lòng người hoảng sợ, ánh mắt lạnh lùng của Côi Dạ Tước như sói thô bạo nhìn Bồ Lý Tạt Tạt, “Cút.”

Sắc mặt Bồ Lý Tạt Tạt trắng bệch, hung hăng nuốt nước miếng, ánh mắt gian nan hết thuốc chữa nhìn Côi Dạ Tước hấp dẫn ấy làm cho cô nhện không được dâng lên chinh phục dục vọng, chuyển hướng Du Niệm, đáy mắt tràn đầy hung hăng cảnh cáo và khinh thường, sau đó mạnh mẽ xoay người đi tới xe thể thao tước sĩ mới nhất.

”Bồ Lý Tạt Tạt.” thanh âm Côi Dạ Tước chặn cước bộ của cô, “Xin cô hãy nhớ kỹ, cô chả là gì đối với tôi, đừng tư cách lấy danh nghĩa vị hôn thê tự cho mình là bạn gái của tôi. Còn nữa, nếu một mình lại điều tra riêng tư của tôi, tôi sẽ không cứ như vậy mà quên đi đâu.”

Giống nhau nghe được thứ gì đó khó có thể tin, Bồ Lý Tạt Tạt mạnh quay đầu cau mày nhìn Côi Dạ Tước, một hồi lâu đôi môi mới run run không rõ ý nghĩa gật đầu bước nhanh xoay người rời đi.

”Nhớ rõ cáo trạng cho trưởng bối nga, tiểu bồn hữu*.” Du Niệm ở phía sau từ từ ra tiếng, cô có dự cảm, cô gái này sẽ nhanh lại tìm tới cửa, kia ánh mắt nhưng là rõ ràng ở nói cho nàng, tuyệt đối sẽ không tha thủ.

*Từ mạng TQ, đồng nghĩa với tiểu bồn hữu, nghĩa là cô bạn nhỏ, hàm ý chỉ những đứa con nít “vô sĩ” nhất. Từ này được xuất phát từ bộ truyện tranh “Shin- cậu bé bút chì”, trong bản Trung tên của Shin được dịch là Tiểu Bồn Vũ và Tiểu Bồn Vũ cũng là một từ mạng mang hàm ý như trên. (Khái quát theo Baiken)

Mà sự thật chứng minh, Du Niệm hoàn toàn đoán chính xác.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu ở trên rèm cửa sổ ren xinh đẹp màu trắng, Côi Dạ Tước có cuộc điện thoại xong đã đi ra ngoài, Du Niệm một mình lười biếng nằm ở trên giường gửi tin nhắn cho Khúc Quyển Sí, sau đó nhận được điện thoại của Tề Uy Lam.

Tề Uy Lam vẫn cũng chưa truy vấn buổi tối Du Niệm không trở về nhà đang ở nơi nào, trên thực tế bọn họ vẫn nghĩ tới Du Niệm và Khúc Quyển Sí ở cùng nhau, bởi vì nghe nói Khúc Quyển Sí và Khúc Duệ Hiền trở mặt chuyển ra Khúc gia, thời gian bắt đầu với Du Niệm không ở nhà nữa, cố tình Du Niệm lần đầu tiên ở bên ngoài, thời điểm Khúc Quyển Sí không biết tìm tới cửa là một người hầu đi ra ngoài vừa nói cho hắn biết, cho nên mới hồ nghi bỏ cho đến bây giờ cũng không để lộ vụ này.

”Mẹ, anh cả còn chưa trở về sao?” nguyên nhân các tộc trưởng La Sinh Nhược luôn luôn dung túng Du Niệm, Du Niệm dùng đầu gối đều đón được, nhưng mà Lương Lễ đột nhiên biến mất nửa tháng, cô thật sự không biết hắn đi nơi nào, người trong nhà cũng không nói.

”Chuyện của anh cả con không cần quan tâm, hôm nay không đi học, tiểu Niệm của mẹ lại muốn vứt bỏ mẹ mà ngấy ở chung với tiểu tử Khúc Quyển Sí kia sao?” thanh âm ở ủy khuất nói với Du Niệm, Tề Uy Lam nhớ cô.

Du Niệm nhẹ nhàng cười, muốn nói cái gì, chợt nghe được chuông cửa bên ngoài vang lên, bởi vì hôm qua mới cùng Côi Dạ Tước chuyển tới nơi đây, Côi Dạ Tước không thích có người ngoài xuất hiện ở thế giới hai người hắn cùng Du Niệm, mà Du Niệm cũng không thích người loạn thất bát tao đến ở nhầm địa phương của cô, cho nên không có người hầu, Du Niệm chỉ có thể tự mình đứng lên nhìn xem là ai.

Cửa sổ phòng ngủ bọn họ vừa vặn đối diện với cửa sắt lớn, vén ra rèm cửa sổ ren màu trắng, lộ ra ban công tinh xảo thật to sát đất.

Ánh mặt trời trong nháy mắt bao vây bóng dáng mỹ lệ của Du Niệm, dịu dàng, giống dát lên một tầng kim mang, rõ ràng không có khí tràng cường đại hay sắc bén khinh người, nhưng mà lại vẫn có thể làm cho người ta trong nháy mắt đem ánh mắt đặt ở trên thân thể của cô.

Cho nên, đương nhiên, sáng sớm tìm tới cửa là Bồ Lý Tạt Tạt và Âu Dương Minh Thiển, thấy được toàn thân khó vấy ngũ không bảo thủ của Du Niệm, nhất thời tiếng chuông cửa chói tai cứ như gọi hồn không ngừng dồn dập vang lên.

”Ừm... Là có chút ảm ỹ, khách nhân có chút vô lễ, nhưng mà con có thể thu phục mẹ không cần lo lắng, cứ như vậy, buổi chiều trở về thăm mẹ và ba nha, ô a ~! Hôn một cái!” Du Niệm nghịch ngợm đáng yêu cách điện thoại hôn môi, nhất thời làm cho vốn là Tề Uy Lam thiên vị cô cao hứng phát ra tiếng cười trong suốt.

Treo điện thoại, Du Niệm không để ý tới chuông cửa bên ngoài tựa như gọi hồn, kéo lên rèm cửa sổ, chậm rì rì ở trong tủ treo đầy quần áo của cô và Côi Dạ Tước lấy ra một bộ trang phục hưu nhân vẫn còn treo nhãn với giá trên trời, áo somi cao cổ màu trắng và một cái quần kaki lửng dài bảy phân, hai bên xương hông là mang theo túi tiền phong cách Harem Pants*, tùy ý kẹp lên cái túi, một bên hơi trễ xuống, có vẻ trong thanh thuần mang theo vài phần quyến rũ.

*Là loại phong cách quần lửng có hai bên túi rộng ra, xuất phát từ quần hậu cung của Islam bên tín đồ Hồi Giáo.

Tiếng chuông cửa quá nhiều như trước không thuận theo, cùng bộ dáng Du Niệm không chút để ý hình thành tương phản thật lớn, thẳng đến chuông cửa đều sắp bị vị công chúa kiêu ngạo ương ngạnh kia ấn nát, Du Niệm mới nhún điều khiển từ xa, làm cho cửa sắt chạm rỗng tự động mở ra.

Cửa sắt vừa mở ra, Bồ Lý Tạt Tạt lập tức liền chạy vội tiến vào, biểu tình hung ác kia, cứ như muốn đi giết người.

"Tiện nhân! Hồ ly tinh!" Chân trước mới vào cửa, Bồ Lý Tạt Tạt liền há mồm hung hăng mắng hai câu, đưa tay tính đánh vào mặt Du Niệm, nhưng tay vừa mới hạ xuống, liền bị Âu Dương Minh Thiên đứng đằng sau ngăn cản.

"Âu Dương?!" Không nghĩ tới Âu Dương Minh Thiên thế nhưng sẽ ngăn lại chính mình, Bồ Lý Tạt Tạt nhú mày rõ ràng không vui.

Âu Dương Minh Thiên trấn an cười, lôi kéo tay cô, giống như đem Du Niệm trở thành không khí nói: "Không cần kích động, cô ta hiện tại là nữ nhân của Côi Dạ Tước, em chớ lợi dụng ở trên mặt cô ta lưu bàn tay, cô ta lại đi khóc mết Côi Dạ Tước vài tiếng, đến lúc đó Côi Dạ Tước khẳng định giận em, chữa tốt thành xấu, đến lúc đó cô ta thành người đáng thương bị khi dễ, em sẽ thành người phụ nữ ác độc."

Bồ Lý Tạt Tạt rất tín nhiệm Âu Dương Minh Thiên, tùy ý để cô nắm tay chính mình, tuy rằng còn tức giận thờ hờn hờn, lại thủy chung không động thủ lần nữa.

Âu Dương Minh Thiên thế này mới rốt cục bỏ được ánh mắt chia sẻ cho Du Niệm một chút, mỉm cười nói: "Du Niệm tiểu thư, không ngại ngồi xuống nói chuyện đi."

Du Niệm nhú mày, cô phát hiện một sự tình có vẻ chơi rất vui, qua một buổi tối, mấy người này thế nhưng còn không biết cô họ La Sinh Nhược! (RI: Chắc mấy mẹ tương Du Niệm họ Du=))))

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Yêu Xe

Hai chén cà phê tàn ra ngọt ngào xuất hiện ở trước mặt hai người, tuy rằng Du Niệm này tựa như nhà chính mình khoái ý đi lại, hơn nữa bộ dáng nữ chủ nhân chiều đãi khách nhân làm cho toàn thân bồ lý tạt tạt giận run rẩy, nhưng cũng không thể không nói, Du Niệm vẫn đều có phong cách rất cao, người có thể khi dễ người yếu so với chính mình, nhưng cũng không thể vì người yếu hơn chính mình mà rơi chậm lại phong cách chính mình. Nếu không dựa theo cách nói của Ly Nhi, thì rất không hoa lệ!

"Tốt lắm, hai vị, sớm như vậy tới nơi này tìm tôi, có việc?" Du Niệm cười nhẹ, một bộ dáng bình tĩnh như lợn chết không sợ nước sôi nóng, thật sự làm cho người vốn khó chịu nhìn cô càng thêm khó chịu.

"Cô đừng tưởng rằng Tước đầu tư liệu của cô rất tốt thì có nghĩa tôi không có biện pháp với cô!" Bồ Lý Tạt Tạt càng nhìn bộ dáng Du Niệm cười yếu ớt thần nhiên kia càng thêm khó chịu, đầu óc người phụ nữ này có tật xấu hay là xem thường cô?! Thời điểm cô mắng cô ta cô ta vẫn mỉm cười, cô muốn đánh cô ta cũng mỉm cười, cô ta chính là nụ cười dịu dàng động lòng người mê hoặc Tước của cô đi! Nếu là cô giờ phút này cô ta là công dân vương quốc Mạc Nhĩ Tạt, cô đã sớm xé nát cái miệng đó rồi!

"Cho nên?" Du Niệm lười biếng hỏi.

Côi Dạ Tước lần này thật sự là nằm cũng trúng đạn rồi.

Tư liệu gia tộc La Sinh Nhược mặc kệ là ảnh chụp hay là tính danh cơ bản đều là văn kiện bí mật cấp SSS, người toàn thế giới đối với một số gia tộc tồn tại có được đặc quyền thế giới đều có từ đó sinh ra ăn ý.

Cho dù La Sinh Nhược Du Niệm người ở học viện hoàng gia Bautis nhận ra cô rất nhiều, nhưng là nếu người tùy tiện kéo hỏi cô Du Niệm là ai, tên của cô là cái gì, tuyệt đối sẽ không ai nói cho người đó. Cũng giống như tuyệt đối không ai dám chụp ảnh lộ ra trên mạng người trong gia tộc La Sinh Nhược là ai.

Phải biết rằng, ở hắc đạo, bất cứ một tấm hình của thành viên trong La Sinh Nhược gia tộc lộ ra đều treo giải thưởng cao tới trên đỉnh! Chính là không ai dám kiếm số tiền đòi mạng này.

Cho nên căn bản không cần Côi Dạ Tước đi làm, muốn tra ra tên đầy đủ của Du Niệm, một chút tin tức trọng điểm của Du Niệm đều không có khả năng, chính là thành viên La Sinh Nhược gia tộc cũng có một số người như vậy, cũng không truyền ra về cái tin tức gì về La Sinh Nhược Du Niệm, các cô tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều về thân phận Du Niệm.

Âu Dương Minh Thiên vỗ đùi Bồ Lý Tạt Tạt tức giận đến hộc máu, trấn an cô, giống như đang nói qua lại với cô, Bồ Lý Tạt Tạt liếc mắt nhìn Âu

Dương Minh Thiên một cái, gật đầu, bộ dáng không kiên nhẫn tựa vào trên sô pha.

“Là như vậy, Du Niệm tiểu thư.” Âu Dương Minh Thiên mỉm cười ra tiếng, “Tôi cũng biết, Côi Dạ Tước là người đàn ông vĩ đại rất hấp dẫn, bối cảnh gia thế hơn người, dung mạo hơn người, đối với cô người như vậy mà nói, nếu có thể đứng sát bên hắn, cùng một bước lên trời quả thật không khác nhau.” Giọng điệu nhẹ nhàng, cũng là đáng mặt trong bông có kim, một câu nói tới thể nào cũng phải đem người chọc thành tổ ong vò vẽ, hơn nữa tư thái tao nhã như quý tộc kia, nếu lúc này Du Niệm thật sự chính là một người phụ nữ muốn bám theo người giàu có, thực sẽ bị dọa khóc sợ hãi cũng có thể.

“Nhưng mà, cho dù Côi Dạ Tước hiện tại chiều cô, cũng chỉ sợ cô không có phúc khí hưởng thụ, ngược lại bởi vậy sẽ đem tiền đồ chính mình tốt nghiệp ở học viện Bautis đi ra ngoài sẽ bị hủy diệt. Côi gia là đại gia tộc có thể so với quý tộc thế giới, cô cho là bằng loại người như cô một không thân gia bối cảnh, hai không năng lực, người chỉ có dung mạo, ngay cả trung cấp người hầu của Côi gia đều nhận lời mời không hơn, như vậy, cô còn muốn có thể tiến vào giới quý tộc trở thành phu nhân sao?”

“Còn nữa, Côi Dạ Tước đối với cô chỉ sợ cũng chỉ là chơi đùa, trừ bỏ chúng ta ở ngoài, căn bản không có bất luận kẻ nào biết các người không chỉ đứng cùng một chỗ, mà lại còn ở chung, tôi thấy, các người còn từng lên giường mà phải không? Ngô, trên người quần áo không tề, xem, cho cô tiền, cho cô phòng ở, nhưng mà công bố ra ngoài, hoàn toàn cho cô trở thành tình phụ bí mật, một nô lệ ẩm giường, chờ ngày nào đó hắn phiền chán, cô chính là bị chôn ruồng bỏ, cả người cả của đều không còn.”

Lộ ra chi phiếu đầy tới, Âu Dương Minh Thiên tiếp tục nói: “Nếu là như vậy, không bằng cứ rời đi không được sao? Tạt Tạt là công chúa Mạc Nhĩ Tạt, con dâu được Côi gia định sẵn, cô cho rằng, cô làm thế nào cùng lúc có thể vượt mặt được Tạt Tạt, làm cho Côi gia nhận cô? Mọi người đều là phụ nữ, phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, chỉ cần cô hôm nay ngoan ngoãn rời khỏi Côi Dạ Tước, Tạt Tạt sẽ không so đo chuyện này với cô nữa.” (RI: Mẹ ơi bà nhầm lời kịch lên làm người rồi -_-) Kỳ thật vốn Âu Dương Minh Thiên không tính nói nhiều như vậy, chính là nhìn đến trên người Du Niệm mặc bộ quần áo kia dĩ nhiên là trang phục do nhà thiết kế thế giới Tất Tạt Kỳ Nặc thiết kế, hơn nữa là một bộ quần áo duy nhất toàn thế giới tự tay làm, cô từng dùng hết các loại phương pháp đều không có biện pháp chiếm được, nay Côi Dạ Tước thế nhưng lấy nó tặng Du Niệm, khiến cô không khỏi một lần nữa tính kế phân lượng người phụ nữ này ở trong lòng Côi Dạ Tước, rốt cuộc là thật tâm hay là chơi đùa.

Du Niệm vẫn im lặng nghe lời nói của Âu Dương Minh Thiên cơ hồ có thể hung hăng sáp vào người giàu có trong lòng người phụ nữ, ngẫu nhiên nhấp cà phê đắng đắng ở trong tay, lúc này thấy cô rốt cục nói xong, mới buông cái chén xuống.

“Linh linh...” Chuông cửa ở trong đại sảnh thực rõ ràng vang lên.

“Thật ngại quá.” Du Niệm thần nhiên nói, đứng lên đi mở cửa, hai người lo lắng Côi Dạ Tước trở về từ bên trong đuổi kịp.

Một chiếc xe tải mang theo dấu hiệu tước sĩ đứng ở trước cửa sắt chạm rỗng, một công nhân nhìn thấy cửa lớn mở ra, Du Niệm đi ra, lập tức nghênh đón.

“Du Niệm tiểu thư sao?”

“Phải.”

“Là như vậy, đây là xe thiếu gia kêu chúng tôi mang tới, xin hỏi chúng tôi nên để nó đậu ở chỗ nào?” Hỏi tới câu này, công nhân đều không khỏi có chút mồ hôi lạnh, nghe thiếu gia nói rất rõ ràng, đây là xe dùng để sưu tầm, trừ bỏ nữ chủ nhân của trang viên này, bất luận kẻ nào đều phải mang bao tay mới được đụng chạm, càng đừng nói đưa xe trực tiếp đưa vào.

“Ừ, để tôi tới.” Du Niệm nói xong chậm rãi hướng gara đi tới. Đằng sau cần cầu loại nhỏ rất nhanh văng vàng rất nhanh móc vững xe chậm rãi đuổi kịp.

Bố Lý Tạt Tạt chợt bước nhanh tiến lên, ở trước gara mạnh chạy tới hung hăng kéo hết toàn bộ xe, nếu như bao quanh xe có thứ cứng rắn gì đó, khẳng định phải chạm vẽ vài vết trên xe.

Một chiếc xe thể thao màu xanh nhạt, rất được, nhưng là cổ tình không có dấu hiệu gì, không phải xe tước sĩ sản xuất.

Bố Lý Tạt Tạt lập tức liền nở nụ cười, khinh thường nhìn Du Niệm, “Đây là Tước tặng xe cho cô? Xì —— cần tôi nói cho cô không? Xe của Côi bá phụ tặng tôi, xe thể thao tước sĩ Phi Điều bản số lượng có hạn mới nhất, mạnh hơn rất nhiều so với với chiếc xe ngay cả bằng hiệu đều không có của cô.” Thấy Du Niệm không để ý tới cô đi vào gara, Bố Lý Tạt Tạt không muốn buông tha cơ hội quở trách đã kích lập tức nhắc chân theo.

“Tôi nói cho cô, Tước chỉ chơi đùa với cô thôi, nếu không lấy tính tình Tước, làm sao có thể sẽ không vì người phụ nữ âu yếm tặng một chiếc xe tước sĩ được chứ hả? Tôi ——” thanh âm bị toàn bộ ngọn đèn gara mở ra mà im bật, ngay cả Âu Dương Minh Thiên đều không khỏi bị khiếp sợ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Trả Tiền Nếu Không Chết (Canh Hai)

Chỉ thấy xe thể thao tràn đầy nhất toàn bộ tầng hầm, từng chiếc xe lồng lẩy chợt hiện làm lóa mắt người, hồng màu da cam xanh tím đen trắng, mỗi một

chiếc đều có màu khác nhau, đây chẳng phải là xe thể thao Phi Điều tước sĩ mới nhất nhất mùa này hay sao? Nhưng lại là một dãy mỗi một mùa đều có!

”Đề nó đậu ở trong này đi.” Du Niệm chỉ vào chỗ khoảng không gần cửa nhất trên sân khấu, nhìn công nhân thật cẩn thận nghe theo, không cần cô quan tâm, xong mới xoay quá nhìn về phía Bồ Lý Tạt Tạt và Âu Dương Minh Thiển, thấy sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, khóe miệng tươi cười cũng dần dần phai nhạt chút, “Thực ngại quá, tôi quả thật không có xe của Côi bá phụ cô đưa, nhưng mà, tất cả đều là Tước tặng cho tôi, còn một chiếc mới mang lên, là Tước tự mình thiết kế.” Lắc lắc một phong thư trong tay Côi Dạ Tước khó được khác người gửi tới, Du Niệm không lưu tình chút nào khiêu khích đã kích.

Kiên nhẫn đối với hai người phụ nữ này, đã hết rồi.

Thấy Du Niệm nhìn qua, khuôn mặt kia giống như đang cười nhạo cô, Bồ Lý Tạt Tạt không thể nhìn được nữa, mạnh đá chân về hướng Du Niệm, Du Niệm đứng bất động, đối mặt với cái chân sắc bén hăng hái kia chỉ là vươn tay nhẹ nhàng đẩy một cái, Bồ Lý Tạt Tạt nhất thời giống như đã bị lực đánh mạnh vào, thân mình mạnh lui về phía sau, chật vật ngã vào trên một chiếc xe thể thao màu đen, phát ra tiếng vang kinh người, nghe thấy khiến cho người cảm thấy chặc chặc đau đến muốn ngất xỉu đi.

”Tạt Tạt!” Không kịp ngăn cản tất cả chuyện này Âu Dương Minh Thiển nhất thời biến sắc, vội vàng chạy tới.

”Đừng hồng rồi xe của tôi rồi, muốn các phải đền mạng để trả lại.” Du Niệm thân nhiên mỉm cười, đứng ở tại chỗ nhìn hai người, mang theo sắc thái nhìn xuống.

So với xe của cô, mạng người không đáng giá tiền này quả thật hèn hạ hơn rất nhiều.

Biến cố Bồ Lý Tạt Tạt chật vật té trên mặt đất kia trong nháy mắt cô cũng không thể đoán trước được, ngần ngừ một hồi lâu mới đột nhiên hoàn hồn, “Cô cũng dám ra tay đánh tôi?!”

Giống như nghe được một vấn đề gì đó buồn cười lại ngây thơ, Du Niệm cười khẽ, “Thế giới này còn không có người mà tôi không dám đánh, cô muốn thử lại không? Đúng rồi, giá trị vũ lực của cô, so với Đan Vận Hi, còn kém xa lắm.” Vừa vịn một cái đá, cô đã đủ biết đại khái giá trị vũ lực của cô ta, thế giới này, vương quốc và các công quốc khác nhau ở vương vị thừa kế, mà công quốc không có, thân là con gái của một trong mười ba tước của chấp pháp tước thống trị cao nhất, thân phận địa vị của Đan Vận Hi kỳ thật với Đoan Mộc Tích Nhã, giống với Bồ Lý Tạt Tạt, đều là cấp bậc công chúa.

Địa vị giống nhau, hơn nữa các cô gái tranh đấu gay gắt đã nhiều năm đương nhiên kiêng kỵ nhất chính là so sánh ai kém hơn ở trước mặt mọi người, quan hệ Bồ Lý Tạt Tạt và Đan Vận Hi vẫn chưa bao giờ tốt, lúc này đang nổi nóng, lại nghe Du Niệm nói như vậy, nhất thời tức giận đến bộ mặt dữ tợn, nếu không phải Âu Dương Minh Thiển gắt gao giữ chặt cô, người phụ nữ kiêu ngạo ương ngạnh này đã sớm nhào lên như một con thây ma.

”Âu Dương! Buông!”

”Tạt Tạt, bình tĩnh! Em không phải đối thủ của cô ta.” Thậm chí, có lẽ ngay cả cô cũng không phải đối thủ của cô ta! Âu Dương Minh Thiển nhìn Du Niệm, ánh mắt phức tạp mà khiếp sợ, không nghĩ tới hóa ra cô cũng có thời điểm nhìn nhầm, cô gái này, thoát nhìn yếu ớt ngay cả một bàn tay cũng có thể bóp chết, nhưng mà cô ta mới này nhẹ nhàng ra tay, sát khí không lộ thế nhưng ép cô thờ không nổi, nếu không cô ta cũng sẽ không nhìn Bồ Lý Tạt Tạt chật vật ngã ở trên xe như vậy.

Nên, không hổ là người phụ nữ Côi Dạ Tước coi trọng? Thâm tàng bất lộ...

Một chút âm ngoan từ đáy mắt lướt qua, ngay cả như vậy, thương tổn Tạt Tạt, cô cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Bồ Lý Tạt Tạt vốn kiêu ngạo đến trên trời dưới đất, lúc này nghe được người cô tin nhiệm nhất nói cô đánh không lại Du Niệm, nhất thời bị đánh không lại cũng muốn đánh, giãy dụa càng thêm lợi hại, Âu Dương Minh Thiển không thể nể hà đành phải một con dao đánh ngất xỉu Bồ Lý Tạt Tạt đi.

Du Niệm nhìn một màn này, đuôi lông mày có chút nhíu lại, thật sự là không thể không nói, hôm nay Bồ Lý Tạt Tạt dẫn theo người phụ nữ này tới đây, thật đúng là rất chính xác, xem, thế nhưng cứ như vậy nhặt một cái mạng, nhưng mà... ánh mắt Âu Dương Minh Thiển nhìn Bồ Lý Tạt Tạt, tựa hồ có chút không quá thích hợp nha.

Đáy mắt Du Niệm một mảnh hưng thú.

”Đợi chút.” Du Niệm kêu gọi lại Âu Dương Minh Thiển ôm Bồ Lý Tạt Tạt bước nhanh rồi đi.

Cước bộ Âu Dương Minh Thiển cứng đờ, thần kinh toàn thân buộc chặt, “Cô muốn làm gì? Nói cho cô, hôm nay chúng tôi đến chỗ của cô người biết không ít, hơn nữa công chúa điện hạ nếu trước khi trận đấu diễn ra xảy ra chuyện gì, nhưng lại ở trong đây, cô sẽ liên lụy đến Côi Dạ Tước!”

”Cô làm gì khẩn trương như vậy chứ, xem ra thật sự rất sợ chết.” Du Niệm chậm rãi hướng cô đi qua “Một khi đã như vậy, muốn tôi không thể giết các người cũng không phải không được. Dùng tiền mua mạng của bản thân đi.”

“... Cái gì?”

”Tôi rót cho hai người hai chén cà phê, kiên nhẫn tĩnh tình nghe cô nói chuyện, cho các cô tham quan nơi sưu tầm bộ sưu tập, còn một cái đánh của tôi, hơn nữa hai cái mạng của các cô, chia ra chiết khấu theo tước vị là 9.99, nhất triệu hai ngàn tám trăm tám mươi Thụy tệ, cô có thể lựa chọn tiền mặt, chi phiếu, xoát thẻ, có thể ghi sổ nợ, nhưng có thể sẽ có lãi.” Nói xong, không biết từ nơi nào lấy ra một cái máy quét thẻ vô tuyến loại nhỏ.

“...” Âu Dương Minh Thiện muốn tìm trên mặt cô xem có dấu hiệu nói giỡn hay không, nhưng mà chỉ cảm thấy càng nhìn càng nguy hiểm, cửa tầng hầm tự động khép báo hiệu cho cô, không trả tiền, đi tìm chết!

...

Buôn bán lời một số tiền lớn Du Niệm ở trên đường mua quà cho người của La Sinh Nhục gia tộc, liền trở về La Sinh Nhục gia, La Sinh Nhục Du Nhiên bởi vì không ở trong danh sách trận đấu, cho nên còn đi học ở học viện.

Cho Tề Úy Lam và Điền Trị một bộ đồ cặp vợ chồng, làm cho Tề Úy Lam mừng rỡ không thôi, mặt Điền Trị đen như đáy nồi, Lương Hàn cười đến nỗi lăn lộn trên mặt đất, nhưng mà tới khi Du Niệm đem một cái kính mắt tránh phóng xạ có hình dạng con mèo đáng yêu tặng cho hắn, cả người Lương Hàn có biểu hiện 囧 囧 như thế này, tới Đường Diệm, duệ duệ tiểu hải tử trực tiếp bùm đổ mặt tạc mao.

Bởi vì Du Niệm hứng thú ác độc cho duệ duệ đưa nhỏ tặng một món đồ ——quần lót nhỏ rất đáng yêu! Trên mông còn thêu dấu tây và mặt con mèo đáng giận!

Tóm lại toàn bộ La Sinh Nhục gia bởi vì Du Niệm mà trở nên náo nhiệt, dường như áp lực âm sát và sát khí cũng trở nên mỏng hơn.

Không khí sung sướng này, thẳng đến khoảng 5 giờ chiều Khúc Quyển Sí tới đón cô lúc Tề Úy Lam cơ hồ giận tới mức muốn cắn khan tay mới chấm dứt.

“Tận lực không cần lo chuyện của những người khác.” Xe chậm rãi đứng ở bãi đỗ xe Hạ Hương các, lúc này trong sân đã muốn đậu không ít xe đắt tiền.

“Em giống như sẽ xen vào việc của người khác sao?” Cô làm việc luôn luôn chỉ theo tâm tình của mình.

Bautis tổ chức tiệc rượu cho những người dự thi tẩy trần, trong đó cũng không có giáo sư đại nhân dư thừa, toàn bộ đều là học sinh tham gia trận đấu, nói dễ nghe một chút là cho những người dự thi trao đổi với nhau, kì thực là mặc kệ phát sinh sự tình gì, đều không có cơ hội và tư cách những người đó xen mồm chen chân, trong lúc đó giữa các trường với các trường, giữa học sinh và học sinh, cũng không thể thiếu tranh đấu gay gắt, có thể quân tử phòng thân, an toàn hơn so với người thắng cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Nam Nữ Khổ Tình

Khúc Quyển Sí nắm tay Du Niệm, mười ngón đan lại với nhau, ngay cả chính hắn đều không có chú ý biểu hiện nhỏ không đáng kể của hắn đối với Du Niệm là yêu và giữ lấy dục.

Bị băng bó đi vào trong Hạ Hương các, lúc này đang trình diễn chị gái ác độc bắt nạt em gái, sau đó là một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Du Niệm và Khúc Quyển Sí rảo bước tiến lên vào trong sảnh, lọt vào trong tầm mắt đó là, hội trường hội học sinh của học viện Lô Bồ thoát nhìn bình tĩnh thâm trầm trong lòng ôm công chúa Tập Lệ Na Rhone đang khóc, giờ tay hung hăng một cái tát không lưu tình cho công chúa Moscow Liz chính thống, há mồm cũng không lưu tình chút nào ở trước mặt bốn trường mắng: “Moscow Liz, cô thật sự hơi quá đáng, tôi thật sự là không thể nhận được nữa, Rhone đã nhường nhiều lần như vậy, cô vì sao còn lần lượt thương tổn cô ấy? Cô vứt đi bao dung của một công chúa ở nơi nào? Khó trách ngay cả quốc vương bộ hạ cũng không thích cô, nếu không phải mẹ cô tạo áp lực, cô cho là cô còn có thể yên ổn lên ngôi chức người thừa kế sao?!” (RI: tao nghĩ được mùi ngược luyến tàn tâm ở đây, cảm thấy con Rhone thật giả tạo =)) xã hội thể này còn thể loại ngày thơ vô tội nữa sao, người cũng như tên – Lệ Na ~)

Độc Cô Hữu nói không có mang chút nề mặt, làm cho người ta nhìn không ra hắn dĩ nhiên là vị hôn phu của Moscow Liz.

Toàn bộ trường hợp tình xấu hổ, Moscow Liz té trên mặt đất, sườn khuôn mặt bị đánh chạm đập không quay đầu, một giọt máu tươi khoe miệng chảy xuống, chung quanh không ai vươn tay cứu giúp cô, hai công chúa vương quốc Gia Bản mâu thuẫn cho tới bây giờ cũng không thiếu, tất cả mọi người chỉ có thể xem diễn, không ai nguyện ý đi tới giao du với kẻ xấu.

Chợt, một tiếng bước chân vang lên, mọi người không khỏi hướng về phía Du Niệm đi tới trước mặt Moscow Liz.

“Thật sự rất không hoa lệ.” Lúc này Du Niệm chỉ cảm thấy câu đạo đầu này của Ly nhi thật sự rất Phật trên đầu môi chót lưỡi.

Một bàn tay xinh đẹp hoàn mỹ đến trước mặt Moscow Liz, lộ ra khăn tay ngăn nắp màu trắng bạc màu tinh mỹ nằm ở trên tay, giống như tại thế giới lạnh như băng đến cực điểm, đắp lên cô gái chật vật một cái chăn ấm áp làm cho người ta muốn rơi lệ.

Moscow Liz chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía tay người nhiều năm qua chỉ duy nhất một có một người trong cái thế giới lạnh như băng vì cô vươn ra, cô ấy cười rất xinh đẹp, đôi mắt ấm áp làm cho toàn thân cô run rẩy, dùng hết toàn thân khí lực mới có thể khắc chế xúc động muốn ôm chặt lấy cô ta khác

rồng một trận.

Trong mắt người này tràn đầy thể lương cô tịch.

Mặt Du Niệm không chút thay đổi nhìn cô gái của cô, lúc này người con gái lãnh diễm xinh đẹp lại tinh thuần giống như hoa sen, ở chỗ sâu trong bụng đầy ủy khuất và không cam lòng dần toát ra, nhìn cô ta, gắt gao cắn môi dưới, quật cường khắc chế suy nghĩ muốn rơi nước mắt, chọc người đau lòng ngoài ý muốn.

Cầm khăn tay nhét vào trong tay cô, Du Niệm khom người xuống nâng Moscow Liz dậy, một bên mỉm cười sửa sang lại quần áo hơi hỗn độn của cô, một bên mở miệng thân nhiên nói: “Thân là một công chúa, hay là người thừa kế một cái vương quốc, đối với những lời nói ngu ngốc vẫn nên quyết đoán không cần để ý tới, tôi cho tới bây giờ không biết, công chúa hoàng thất chính thống, thế nhưng lại dễ dàng tha thứ cho một đứa con gái riêng đi cướp vị hôn phu của chị gái.” Lời nói của Du Niệm, đồng dạng sắc bén không lưu tình chút nào.

Độc Cô Hữu biến sắc, “Vị tiểu thư này, xin cô hãy rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối rồi hãy đến làm người tốt, nếu không người bị chê cười chính là cô.” Độc Cô Hữu nói xong, Tập Lệ Na Rhone rất phối hợp khiếp sợ ngẩng đầu ám chỉ gì đó mà nhìn Moscow Liz một cái, sau đó giống nhau con thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ nhanh chóng cúi đầu. (RI: Đậu, tức quá, đồ cậu trai gái, thể loại tra nam này cần phải bị thiên gấp ==))

Xem, xiếc giống như đức của La Sinh Nhược Du Nhiên, cũng chỉ có Độc Cô Hữu không rõ thị phi.

Du Niệm nhìn về phía Độc Cô Hữu, “Người tốt à? Thật ngại quá, tôi vốn không phải người tốt, tôi cũng không cần rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối, tôi chỉ biết là, thân là công chúa kế thừa một vương quốc, nữ vương bề hạ tương lai, chỉ cần đối với vương quốc tốt, chỉ cần đối với công dân vương quốc dễ dàng tha thứ, không cần dễ dàng tha thứ cho một đứa con gái riêng không biết xấu hổ lại không có thực lực. Cô ấy là công chúa, một người trên vạn nhân, cô ấy là đánh cô ta hay là mắng cô ta, không cần lý do. Mà cậu, cho dù là vị hôn phu của cô ấy, cũng không có tư cách lấy dưới phạm trên, thế nhưng trước mặt mọi người đánh công chúa điện hạ, cậu đặt thể diện của hoàng thất Gia Bản ở chỗ nào? Hoặc là nói, ngược lại Độc cô gia tộc đã cường đại đến trình độ tới mức không cần đem hoàng thất Gia Bản để vào mắt? À... Đây chính là một tin tức lớn đấy, người không biết còn tưởng rằng một nhà Độc Cô các người muốn tạo phản.”

Lời tựa châu ngọc, nói xong một lần, vài câu cũng đủ tội danh lớn hủy diệt đè ép danh tiếng Độc Cô gia tộc xuống, làm cho Độc Cô Hữu vốn buồn bực Du Niệm trái phải một câu con gái riêng vốn trong lòng là người yêu, trong nháy mắt đem lực chú ý tập trung ở đoạn phía sau thay vì phía trên.

“Nói vậy!” sắc mặt Độc Cô Hữu khó coi phân bác, nhất thời xúc động mà rat ay một cái tát, ở trước mắt bao người nhục mạ, đúng thật là hấn không đúng.

Tất cả mọi người ở đây bị từng lời từng lời của Du Niệm khiến trắng mắt cứng lưỡi, đoạn sau nói rất đúng, nhưng mà đó là chuyện của một quốc gia, càng làm cho bọn họ kinh ngạc là, cái gì gọi là đánh cô ta hay là mắng cô ta, không cần lý do? Đây này này... Đây cũng quá không nói đạo lý chứ? Cũng quá bừa hấn đi?

“Hà, là nói vậy sao?” Du Niệm kéo dài âm, xoay qua nhìn về phía thất tịch Bautis bên phía Bautis kia.

“Không hề.” Khúc Quyển Sí rất phối hợp ra tiếng.

“Tôi ghi lại rồi đó nha.” Cố Dịch Hiên ngoài dự kiến mọi người quơ quơ di động trong tay, cười hết sức dịu dàng phúc hắc.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, xin đừng tức giận, Hữu không phải cố ý, hấn chỉ là quá tức giận, Hữu là người chị gái yêu nhất không phải sao? Nhất định sẽ không giận hấn phải không? Đều là do em sai, thực xin lỗi thực xin lỗi...” Thút tha thút thít, Tập Lệ Na Rhone đáng thương hơi khom người, ánh mắt đỏ rực, bình thường bộ dáng đã đáng thương, hiện giờ thật sự làm cho đàn ông nổi ý muốn bảo hộ.

Tất cả của cô đều là Độc Cô Hữu cho, mặc kệ là tới tham gia League tứ giáo với tư cách hay là dưới ánh mắt tôn kính của mọi người, nếu Độc Cô gia suy sụp, như vậy cô sẽ trở lại những tháng ngày bị mọi người khinh bỉ khinh thường, không cần, tuyệt đối không cần!

“Rhone!” Độc Cô Hữu đau lòng ôm chặt cô ta.

“Hữu, thực xin lỗi, đều là lỗi của em mới hại anh uy hiếp chị gái, thực xin lỗi thực xin lỗi...”

Du Niệm nhìn bộ dáng hai người đáng ghét, tươi cười có lệ, đưa tay giữ chặt Moscow Liz vẫn trầm mặc không nói, trong mắt nhìn một màn kia tràn đầy thương tổn hướng chỗ Bautis đi tới.

Hai nhân vật chính trong kịch điển hình Quỳnh Dao diễn bộ dáng nam nữ khổ tình kia, ghé tòm chết cô, sớm hay muộn phải dọn dẹp, nhìn chương mắt.

“A Sí, thêm cái chỗ ngồi không ngại đi.” Du Niệm hỏi thì hỏi, nhưng đã cho Moscow Liz ngồi vào vị trí của Khúc Quyển Sí chưa cho cô.

“Không cần, tôi...” Moscow Liz đột nhiên hoàn hồn, có chút xấu hổ đứng lên, đã xảy ra loại chuyện mất mặt này, cô sao còn có mặt mũi ở tại chỗ này...

“Thân là công chúa, bị một con gái riêng và người đàn ông bệnh Trung Nhị* bức đi, đó là chuyện tình không hoa lệ đem tự tôn của mình cho người khác coi thường.” Du Niệm nhàn nhạt ra tiếng, thành công làm cho Moscow Liz dừng cước bộ.

*Đây là một loại bệnh trạng ý thức của một thanh niên cấp hai, cũng chưa phải là bao hàm thanh niên cấp hai, đây là một lời nói hài hước mang hàm nghĩa âm thầm nên tránh xa những loại người ngu xuẩn, bốc đồng, không có óc.

”Thật đúng là xen vào việc của người khác.” Một bên Bồ Lý Tạt Tạt ở học viện Mai La nhìn đã lâu rốt cục không nhịn được ra tiếng .

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Đồ Ăn Ngoài Có Độc

“Xem ra công chúa Bồ Lý Tạt Tạt đối với con gái riêng rất có hảo cảm nhì.” Du Niệm thân nhiên một câu, nhất thời làm cho Bồ Lý Tạt Tạt tức giận đến nói không ra lời, con gái riêng đối với hoàng thất công chúa các cô mà nói, đó là cực độ khinh bỉ chán ghét , nếu không phải xem Du Niệm không vừa mắt, cô cũng sẽ không nói những lời này, xem, con gái riêng kia thể nhưng lộ ra ánh mắt cảm kích với cô, đúng là thật sự là ghê tởm chết người!

Con gái riêng không phải tội, nhưng là loại con gái riêng này không có thực lực lại muốn cướp đoạt đồ không thuộc về mình, thật sự làm cho người ta chán ghét, người này a, nên tự mình hiểu lấy.

Sắc mặt Âu Dương Minh Thiện không tốt lắm giữ chặt Bồ Lý Tạt Tạt không cho cô nói nữa, ánh mắt đảo qua không khí ái muội rõ ràng của Khúc Quyển Sí và Du Niệm, trong mắt xẹt qua một chút tàn nhẫn, một cái lướt qua, lại hoàn toàn bị Đan Vận Hi thấy được.

Đan Vận Hi anh khí cau mày, phản xạ có điều kiện đã muốn sờ roi quen thuộc bên người, sờ soạng nhưng không thấy, thế này mới nhớ tới hôm nay không mặc giáo phục, cô cũng không mang roi.

Moscow Liz nhìn trong con người dịu dàng của Du Niệm mang theo cường thế và bá khí không dễ khí, chỉ cảm thấy toàn thân bỗng dưng có độ ấm, hóa ra, đây là cảm giác nắm giữ tín nhiệm hay sao? Cô gái này, rõ ràng các cô đều không biết đối phương..

”Cảm ơn cô.” Moscow Liz nói xong xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi cao ngạo bất khuất trở lại khu học viện Lô Bồ, dưới ánh mắt không vui của Độc Cô Hữu, dưới ánh mắt hoảng sợ của Tạt Lệ Na Rhone mà ngồi trên vị trí cao nhất, dĩ vãng đây đều là chỗ của Độc Cô Hữu , hoặc là nói, đều là cô tặng chỗ cho hắn .

Du Niệm thực vừa lòng Moscow Liz tiếp thu, không thêm đề ý chính mình một ngày ngăn ngừa ở đây đắc tội hai đại nhân vật của hai học viện.

”Anh nhớ rõ mới này nói em đừng xen vào việc của người khác mà.” Du Niệm ngồi xuống, đã bị Khúc Quyển Sí ôm chặt kề tai nói nhỏ.

Du Niệm thuận theo ghé vào trong lòng Khúc Quyển Sí, ngửa đầu đối với Khúc Quyển Sí nịnh nọt lấy lòng cười, Khúc Quyển Sí không khỏi giật mình, nhìn cổ cô trắng nõn như ngọc xinh đẹp giống như thiên nga, đôi mắt không khỏi có chút âm u.

”Buổi tối đi tới chỗ anh, ngày mai cùng đi mua đồ.” Một chút đều không muốn tách ra với cô. Khúc Quyển Sí chỉ biết là Du Niệm ở bên ngoài, lại không biết Du Niệm dĩ nhiên là ở với Côi Dạ Tước, không cho hắn đón đưa, Du Niệm không nói, Khúc Quyển Sí chỉ nghĩ Du Niệm đã bắt đầu tiếp nhận sinh ý gia tộc, với Lương Lễ Lương Hàn Đường Diệm bọn họ bắt đầu mỗi ngày có nhiệm vụ làm cho tới khuya, cũng sẽ không hỏi nhiều.

Nào biết lời nói của Khúc Quyển Sí làm cho Côi Dạ Tước cùng Cố Dịch Hiên vốn đã dựng thẳng lỗ tai trộm nghe bọn họ nói chuyện mà phản ứng kịch liệt.

”Không được!”

”Không được!”

Côi Dạ Tước và Cố Dịch Hiên hai mặt nhìn nhau, sau đó Cố Dịch Hiên không rõ chân tướng dứt khoát lựa chọn đứng ở mặt trận thống nhất với Côi Dạ Tước, nghĩ đến Côi Dạ Tước và bản thân như nhau có tâm tư khác với Du Niệm, nào biết đâu rằng bên người kia đã hoàn toàn hóa một con sói đói muốn ăn Du Niệm ngay cả cận kề cũng muốn nuốt a!

Khúc Quyển Sí nheo lại đôi mắt nhìn hai người.

Cố Dịch Hiên cười tự nhiên hào phóng, tao nhã dịu dàng, “A sí, cậu quên rằng cậu đáp ứng ngày mai theo giúp tớ đi Mười Ba Tháng xem nhạc khí hay sao?”

”Tôi khi nào thì đáp ứng chứ?” Khúc Quyển Sí hoài nghi nhìn Cố Dịch Hiên, hần lười như vậy, làm sao có thể đáp ứng giúp hắn đi xem nhạc khí? Hắn cũng không quên rằng hắn trong ngành âm nhạc đã bị hắn tàn phá rất nhiều thứ.

”A Sí ~” kéo dài âm cuối ý tứ hàm xúc không rõ, nhưng ý tứ uy hiếp thì dày đặc.

Chỉ thấy sắc mặt Khúc Quyển Sí chợt biến đổi, có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng, có chút quẫn bách, trốn tránh ánh mắt Du Niệm tìm tòi nghiên cứu, Khúc Quyển Sí cắn răng trừng mắt Cố Dịch Hiên, “Được! Tôi! giúp! Cậu!”

”Tôi với cậu.” Đan Vận Hi chợt ra tiếng, làm cho những người nghe bên này không khỏi có chút sợ run.

Ánh mắt Đan Vận Hi sáng giọng đảo qua Âu Dương Minh Thiên cùng Bồ Lý Tập Tập, tiếng nói có ý làm cho người ta thấy được đang đề cao, “Không có nghe thấy sao? Trong chốc lát chấm dứt, tôi với cậu đi tới đó, thẳng đến ngày kia khởi hành đi đảo Gia Bồ.” Có cô ở đây, nhưng kẻ không tuân thủ tác phong và kỷ luật cô cũng không tin dám ở trước mặt ra tay! La Sinh Nhục Du Niệm là đối thủ của cô, ai cũng đừng nghĩ những tay ở trước lúc các cô phân ra thắng bại!

Đan Khương Hằng vẫn thản nhiên không có đem tất cả chuyện này ở trong ánh mắt nhưng nghe được lời nói của Đan Vận Hi không khỏi có chút lóe lên, ánh mắt có hơi phủ lên u buồn ý lạnh đảo qua Du Niệm, ý tứ hàm xúc không rõ nhưng thần bí tốt đẹp, như thần bí vũ trụ quanh co mênh mông.

La Sinh Nhục Du Niệm...

Thế nhưng bất tri bất giác trung lấy được người nhiều che chở như vậy, cô gái này...

Đan Vận Hi cho tới bây giờ đều là nói được thì làm được, ngay cả cha cô Đan Bản Vũ có đôi khi đều không lay chuyển được của tính tình mạnh mẽ của cô, cho nên cho dù sắc mặt Côi Dạ Tước lại khó coi, Đan Vận Hi vẫn lôi kéo tay Du Niệm lên xe của cô, hoàn toàn không cho những người khác nói thêm một câu.

”Nói đi, đường nào.” Đan Vận Hi khởi động xe lại hỏi, Du Niệm đi ra ngoài ở, toàn bộ thất tịch và mười ba tước đều biết, nhưng mà mọi người mười ba tước thế nhưng tra không tới chỗ ở của cô.

Du Niệm thú vị nhìn Đan Vận Hi, thẳng cho đến Đan Vận Hi nhìn muốn tạc mao mới ra tiếng nói cho cô trang viên của Côi Dạ Tước tặng cô ở nơi nào.

”Đệt! La Sinh Nhục Du Niệm, cô thế nhưng có thể ở trong thành phố Bautis mua được một tòa trang viên như vậy sao?” Đan Vận Hi nhìn đại trang viên trước mắt, khóe miệng đột nhiên rút gợn, theo bản năng sờ túi tiền của mình, tuy rằng tiền tiêu vật một tháng của cô có thể so sánh với cùng với công chúa hoàng thất tiêu tiền như nước này, nhưng muốn cô tiêu tiền mua một trang viên này, nói như thế nào cũng phải bỏ ra tiền tiêu vật nửa năm mới có được, thành phố Bautis tắc tắc vàng, hướng chi loại phòng ở vùng ngoại thành này, trung bình ít nhất trên mười vạn, trang viên này, ít nhất diện tích lục địa hơn triệu vạn, hơn nữa hồ nhân tạo và bể bơi to như vậy...

Nổi da gà! Nữ phá sản a!

Du Niệm và Đan Vận Hi cùng sửa sang lại phòng ngủ cách vách, tuy rằng từ trước đến nay khách nhân này không mời, nhưng mà chủ nhân Du Niệm này dù thế nào cũng không thể không cách điệu phòng ngủ cho khách nhân nữ vương thuộc tính ngạo kiều một mình dọn dẹp, cô cũng sẽ ngạo kiều! Kẻ ngạo kiều sẽ xù lông!

Côi Dạ Tước đếm đó trong dự liệu không có trở về.

Hôm sau, Du Niệm bị Đan Vận Hi kéo ra ngoài mua đồ, mua các loại chi phí ăn mặc gì đó, trang phục vận động, bao tay, mũ, dao nhỏ, giày leo núi, dây thừng tơ tằm cứng cỏi, móc sắt câu... Trên đường gặp được không ít người trường học khác và trong trường cũng đến mua mấy thứ này.

Bán dụng cụ này chủ quán sinh ý tốt lắm, khách nhân lui tới xem phòng thái này chỉ biết League Tứ Giáo sắp bắt đầu, thăm nghĩ chuẩn bị nhanh trở về làm xong việc, cũng may ở trên tivi chiếu trực tiếp League Tứ Giáo.

Thời gian qua trôi nhanh, thời điểm Du Niệm và Đan Vận Hi trở lại trang viên, Đan Vận Hi một giống từ cầu (chó chết =)) xách một túi lớn vút ở trên thảm, ngã vào trên sofa nằm cứng đơ.

”Cô muốn ăn cơm tôi làm không?” bộ dáng Du Niệm tinh thần sáng láng làm cho Đan Vận Hi nghiêng răng nghiêng lợi, vốn xem bộ dáng Du Niệm tay nhỏ đùi nhỏ nhất thời như bị ma quỷ ám ảnh liên giúp cô xách đồ, hiện tại xem ra, là cô choáng váng quên cô gái này có sức chiến đấu cường hãn.

”Ăn cái lông! Mua đồ ăn ngoài đi! Ở Hạ Hương các ấy!” Tối hôm qua làm cô ăn khuya thiếu chút nữa khiến cô muốn lòi ruột ra luôn, trời biết cô gái này bộ dáng đẹp nhưng làm sao có thể làm ra hương vị có thể so với vũ khí sinh hóa cơ chứ!

Hai người kêu đồ ăn ngoài, không đến 10 phút liền đưa tới, hương vị mỹ vị làm cho người ta thêm ăn nhỏ dãi, nhưng mà ——

P/s: Vụ này chắc sẽ vui đây =)) ahhihi vì ngày mai là ngày thi đấu =))) oh yeah!! À tiện thể 27/5 sẽ có chương 48,49,50 nhé

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Vội Vã Chạy Như Bay

Ngoài phòng mặt trời đã cao ba sào, trong phòng hai cô gái xinh đẹp đang an tường một giấc ngủ dài đàng đàng.

Mình quên chuyện gì rồi sao, vì sao toàn thân sẽ vô lực như vậy? Giật mình một cái, Đan Vận Hi đột nhiên mở mắt ra, đầu đau đớn choáng váng một trận, ở trong phòng khách thân nhiên lướt nhìn rồi động lại, tri độn hai giây mới mạnh mẽ mở mắt ra nhìn về phía đồng hồ báo thức ——

9: 50!

”A a a a a!” Đan Vận Hi ôm đầu thét chói tai.

”Àm ỹ.” Du Niệm ở trên thảm trải sàn chuyển người rồi lại tiếp tục ngủ.

”Đứng lên! Mau đứng lên!” Đan Vận Hi giờ không rảnh để nghỉ nhiều, liều mạng lác đảy Du Niệm, hôm nay phải khởi hành đi đảo Gia Bô, mà thời gian con thuyền khởi hành là mười giờ! Thủ tục uy định trận đấu rất nghiêm khắc, muộn 1 phút đều sẽ bị cấm thi, 10 phút tới bến tàu hoàng gia, không có khả năng nha!

Mở di động ra, hết pin tắt máy! Lực trên người Du Niệm, cũng hết pin tắt máy, thôi chết rồi!

”Tại sao có thể như vậy? !” Đan Vận Hi có chút tuyệt vọng túm đầu, làm sao có thể ngủ quên cơ chứ? !

”Chà, fastfood có độc.” Du Niệm nhàn nhã đứng lên vuốt tóc, không chút để ý nói.

Đan Vận Hi phiền chán cơ hồ muốn cắn chết cô, đừng biểu hiện bình tĩnh như vậy, phải biết rằng tại cô căn không nổi ý nghĩ con thuyền đúng giờ sẽ khởi hành tới đảo Gia Bô, số người trong trận đấu đã muốn được ủy ban kí qua, thiếu một người sẽ bị trừ điểm tập thể, sẽ bôi đen Bautis hay thậm chí là công quốc Thụy Bỉ Tur! Đây chính là trận đấu khi bắt đầu lên thuyền đã bị truyền thông trực tiếp toàn thế giới chú ý đó!

”Đi thôi.” Du Niệm đứng lên, bình tĩnh vuốt nếp nhăn trên làn váy.

Đan Vận Hi đáng thương nhìn Du Niệm, “Đi kiểu gì vậy má?”

”Cô không muốn tham gia trận đấu sao?” Du Niệm lạnh nhạt mỉm cười.

Đan Vận Hi may mắn được kiến thức tàng hàm của Du Niệm, căn phòng chứa xe thể thao số một thế giới, trước ánh đèn sáng rực trong nháy mắt thiếu chút nữa làm mù ánh mắt cô.

”Đi lên.” Du Niệm trực tiếp mở cánh cửa chiếc xe không có nhân tước sĩ ở gần cửa nhất.

Đan Vận Hi có chút hoài nghi nhìn Du Niệm, “Hay để tôi lái đi.” Nếu cô lái, nói không chừng có thể đuổi tới bến tàu trước khi hết thời gian, tuy rằng thuyền đã sắp lên đường nhưng mà hướng uỷ ban thuyết minh nguyên nhân một tí, có lẽ sẽ nguyên ý cho tại cô một con thuyền bé vượt theo thuyền lớn.

”Cô mà cứ dong dài, tôi sẽ không đi.” Du Niệm tao nhã vút cái xem thường.

Đan Vận Hi lập tức nhảy vào trong xe, dây an toàn vừa mới cài, thân mình liền mạnh mẽ ngã vào chỗ ngồi, quán tính làm cho đầu cô bị chấn động lớn.

Phong cảnh ngoài cửa sổ vượt qua nhanh chóng, Đan Vận Hi khó có thể khống chế trừng lớn hai mắt, nhìn mỗi chiếc xe xinh đẹp bị vượt qua trên một con đường lớn, đúng là giờ cao điểm dễ bị kẹt xe, Du Niệm lại một chút giảm tốc độ cũng không có, ngược lại càng ngày càng phóng nhanh, nhìn Du Niệm nhanh chóng chuyển động tay lái, gắt gao đạp chân ga, rất nhanh hiện lên một lượng xe chạy dày đặc, Đan Vận Hi không khỏi trừng lớn con mắt như đang gặp quỷ.

”A a a a a ——” Đan Vận Hi nhìn trước mắt đã rẽ đường đột nhiên xuất hiện thêm hai chiếc xe lớn chạy gần song song, ở giữa là giữ lại một cái khe không đủ một chiếc xe chạy qua, giữa hai hàng xe và những chiếc xe khác cũng không thể cho xe tại cô có thể chen chân, nhưng mà Du Niệm không chút nào không có ý muốn dừng lại, mắt thấy ngay rẽ ngoặt sẽ hung hăng tông phải, không khỏi thét chói tai ra tiếng.

Khóe miệng Du Niệm uốn cong, mạnh mẽ chuyển động tay lái, chỉ thấy xe nghiêng một cái, thân xe nghiêng gần sáu mươi độ chạy nhanh giữa hai chiếc xe song song.

”A a a a a ——” còn có thể kích thích hơn chạy xe đua chạy như bay tới tận chân trời khiến Đan Vận Hi ức chế không được mà hét lên, cả người như bạch tuộc gắt gao bám chặt vào ghế dựa, giờ ạ La Sinh Nhược Du Niệm cô còn có thể trâu bò nữa hay sao? Cô muốn ói ra hồn đạ* !

*Hồn đạ: Từ này mà dịch theo baika thì nghe khá mơ hồ, thế nên nếu các bạn từng xem manga thì hãy tưởng tượng ra một hồn ma chui ra từ họng của một nhân vật, icon thể hiện sự bất lực sợ hãi ☹️))))

Một đường thu hoạch vô số huyết sáo và tiếng mắng, xe thể thao màu lam nhạt kiên cường ở giờ cao điểm của xe cộ từ lộ trình 30 phút giảm còn một nửa.

Bến tàu Bautis hoàng gia.

Không khí có vẻ có chút vội vàng xao động và bất mãn.

Đồng hồ báo thức đã chỉ đến số 10, kim phút đã muốn chỉ tới số 2, vượt qua thời gian cố định khởi hành.

”Cho dù là thất tịch Bautis, cũng quá đủ rồi?” Bồ Lý Tạt Tạt không kiên nhẫn ra tiếng, thế nhưng vì hai ả kia mà muốn phá hư quy định cho tới nay sao? Muốn cũng đừng nghĩ.

”Đúng vậy, như vậy đối với học sinh từng bị cấm thi vì đến trễ nói thật ra rất không công bằng.” Âu Dương Minh Thiển ra tiếng.

”Đúng vậy đúng vậy, cho dù trong đó có một người là Thất Tịch điện hạ, cũng không thể bởi vậy mà chậm trễ hành trình trận đấu, 10 phút, cũng quá rồi...”

“...”

Người bắt mắt rất nhiều, đám người Khúc Quyển Sí hai mặt nhìn nhau, nhìn cách đó không xa trống rỗng càng phát ra phiền chán, tắt máy tắt máy, vẫn là tắt máy! Đáng chết!

”Lên thuyền.” đế vương Bautis ra lệnh một tiếng, ai dám phản đối, Côi Dạ Tước muốn đi tìm mọi người nhưng lại bị Đan Khương Hằng cấm, bọn họ hiện tại đại biểu là toàn bộ Bautis, toàn bộ công quốc Thụy Bi Tư, không có tư cách một mình rời khỏi đơn vị, cũng không có tư cách bốc đồng.

Nhìn thuyền dần dần rời xa bến tàu, khóe miệng Âu Dương Minh Thiển gọi lên mỉm cười thắng lợi.

Con thuyền to lướt qua xinh đẹp xanh miết sau lưng cừu liên nhai* Hải Ứng, mảng nước biển lớn ảnh ngược thành màu xanh biếc, sóng biển đập trên đá ngọc, cuối cùng hóa thành bọt hòa tan vào nước biển.

*Cừu liên nhai: Nhai là vách núi, liên là liên tục, cừu là số chín, đây là 9 vách núi nối tiếp nhau.

”Grừ---“ tiếng xe dồn dập vượt qua cả ca-nô và tiếng sóng biển.

”Tiếng gì vậy? Xe?”

”Bớt mới gần đi, nơi đây là cừu liên nhai đó! Làm sao có thể có xe?” Tuy rằng nói như vậy, nhưng là mọi người vẫn là không khỏi tập trung đến sườn thuyền nhìn ngay phương hướng phát ra âm thanh.

”Phanh!” Một chiếc xe màu xanh nhạt đột nhiên từ trong lùm cây dày đặc nhảy ra, dưới cái trợn mắt há hốc mồm của mọi người mà chạy ra khỏi vách núi, ở không trung vẽ ra độ cong sáng lạn, bóng ma hạ thấp dần, số người tập trung ở boong tàu của sườn thuyền thất kinh tán ra.

”A a a a ——“

”Rầm!” Xe vững vàng dừng ở boong tàu phát ra một tiếng chấn vang.

Mọi người kinh ngạc nhìn chiếc xe từ trên trời giáng xuống, thẳng đến một hồi lâu cửa xe chậm rãi mở ra, Đan Vận Hi chân nhuyễn chặt vật từ trên ghế phó điều khiển lết ra, ban hình chữ đại nằm ở trên boong tàu, mọi người mới hoảng hồn đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

”Tiểu Hi.” Đan Khương Hằng bước nhanh ôm Đan Vận Hi đứng lên.

Toàn bộ sắc mặt của Đan Vận Hi trắng như xác chết, miệng sắp sùi bọt mép, dạ dày cuộn cuộn lại, mồ hôi chảy đầy mặt, Đan Vận Hi điện hạ cô một đôi anh hùng lầy lúng và hình tượng chói lọi liên huy ở trên tay Du Niệm! La Sinh Nhược Du Niệm, cô ta quả nhiên là tử địch của cô! Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết a a a a! Nôn ——

Bên kia, nhận ra đây là xe hán thiết kế Côi Dạ Tước bước nhanh đi ra từ đám người, vừa vận nhìn thấy Du Niệm mở cửa xe, khác với Đan Vận Hi chặt vật như muốn rụng chết, cả người Du Niệm thân thanh khí sáng, giống nhau vừa mới làm cái gì khiến cô vận động cao hứng như vậy.

Du Niệm nhìn hán, khóe miệng nhướn lên nụ cười, trong đôi mắt là sự dịu dàng quyến luyến hán quen thuộc “Tước.”

Nội tâm kích động, hán tiến lên từng bước, lại không ngờ một cái ôm áp nhanh hơn hướng cô rộng mở, đem cô ôm vào lòng.

”Ngu ngốc! Ai cho cô dùng phương thức này lên thuyền? !”

Chương sau có người tỏ tình chị đại nhà ta)) đoán đi mấy cung

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Hào Thuyền Kích Tình

Khúc Quyển Sí ôm áp rất ấm áp, mang theo loại hơi thở cô thích thú, lưng có chút căng thẳng khiến cô biết, chạy như bay trên không trung đối với chính

mình mà nói rất kích thích chơi rất thích lại dọa đến hần, mềm nhẹ trấn an phủ trên lưng hần, ánh mắt chợt vừa chuyển, dừng ở cái nhìn của Bồ Lý Tạt Tạt đang nghiêng răng nghiêng lợi, lại hơi chuyển động, nhìn về phía Âu Dương Minh Thiên đang ngẩng ngẩng nhìn Côi Dạ Tước và Khúc Quyển Sí.

Âu Dương Minh Thiên chỉ cảm thấy lưng chợt lạnh, theo bản năng nhìn về phía Du Niệm, trái tim bỗng dưng co rụt lại, trái tim một trận ý lạnh như ma túy chạy vào cột tủy, nhanh dòi ánh mắt lôi kéo Bồ Lý Tạt Tạt đi vào khoang thuyền.

“Chà ~! Đẹp trai ngầu lòi tới ngầu người!” Đoàn Mộc Hoặc tóc vàng như tơ, ánh mắt màu tím trong suốt phát sáng, miệng ngậm một cây kẹo que kích động bước nhanh đi tới, thò ra từ phía sau Đoàn Mộc Tịch Nhã và Cố Dịch Hiên.

“Đây là hãng xe gì vậy? Thế nhưng có thể chở hai người băng qua cửu liên nhai được vậy? Rất ngầu!” Đoàn Mộc Hoặc lúc này làm sao còn nhớ rõ chuyện lần trước thiếu chút nữa bị Du Niệm gài ngay cả quần lót cũng không thừa, vây quanh xe thể thao Du Niệm đánh giá trên dưới.

Dù sao ai cũng biết, hoa hoa vương tử Đoàn Mộc Hoặc yêu phụ nữ, càng yêu đua xe.

Mắt tím lóe sáng chói để sát vào Du Niệm, “Nè, có muốn đấu với tôi một trận không?”

“Tốt, nhưng mà đua xe không phục vụ ở trong phạm vi gia tộc La Sinh Nhược, một lần năm trăm ngàn, lại thêm vào cho người thắng năm trăm ngàn tiền thưởng nữa.” Du Niệm nhìn Đoàn Mộc Hoặc đã muốn gài hần, thắng nhóc này vẫn là học không ngoan, một ngày nào đó Du Niệm nhất định sẽ khiến hần ngay cả quần lót cũng không thừa một cái.

Đoàn Mộc bày ra bộ mặt bánh bao lại một lần nóng hằm hập, lại gài hần lại gài hần, hần đã gần nửa tháng không có đi ra ngoài hẹn chơi, vì sao? Còn không phải bởi vì tiền hần đều bị kẻ lừa bịp Du Niệm bị gài không đền mạng mất hết trống trơn hay sao! Cứ như vậy suốt, hần thật sự ngay cả một cái quần lót đều mua không nổi!

“Thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn, tam tiểu thư, cô thế nhưng băng qua được cửu liên nhai nha.” Mắt phượng hẹp dài trong suốt như bích của Đoàn Mộc Tịch Nhã bởi vì tươi cười mà có chút neho lại, không hiểu sao lại làm cho người ta có chút cảm giác tối nghĩa không rõ dính vào khiến không thoải mái.

“À, quan trọng là ... điểm này nhì.” Du Niệm thần nhiên đáp lời, nhất thời làm cho Đoàn Mộc Tịch Nhã có chút thay đổi sắc mặt.

Gi... Giống như sẽ không cần thận tiết lộ cái bí mật gì đó không nên tiết lộ.

Du Niệm hơi nhú mày, lại không hỏi nhiều, dịu ngoan bị Khúc Quyển Sí lôi kéo tới khoang thuyền, thần nhiên quét mắt Côi Dạ Tước đứng ở tại chỗ mà sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo nhìn cô, và trong nháy mắt đó...

—— Đừng gây trở ngại trò chơi của tôi.

“Làm sao lại muộn như vậy?” Không khách khí nhét thứ gì đó của Du Niệm và Đan Vận Hi vào trong tay Cố Dịch Hiên mặt dày mày dạn đi theo, Khúc Quyển Sí hỏi, không chỉ có muộn, hơn nữa lại dùng phương thức này lên thuyền, trời biết thời điểm hần thấy cô ở trong xe đi ra, nghĩ mà trái tim đều đau.

“Đêm qua ăn fastfood cùng Đan Vận Hi có độc.”

“Cái gì?!” Kinh ngạc!

“Ừ, bỏ số lượng lớn hương liệu trợ ngủ vào, kết hợp với bên trong món trang trí của fastfood có chứa lá cây La Đường phân bố mật tổ hình thành độc tố sẽ gây ra chết người.” Du Niệm giọng điệu nhàn nhạt có vẻ không chút để ý, giống như thứ này đối với cô mà nói giống như đang uống nước nên không có nửa điểm vấn đề.

Mà trên thực tế, quả thật không có vấn đề gì, toàn thân không già không chết, hơn nữa dị năng của cô, có độc tố gì tiến vào trong cơ thể, tất cả tế bào giống như có sinh mệnh và ý thức bắt nó đưa vào hệ thống bài tiết, lấy các loại hình thức chạy ra khỏi cơ thể Du Niệm, này cũng là nguyên nhân vì sao cô gái này có thể không cần bảo dưỡng làn da cũng có thể nở nà bóng loáng.

Về phần Đan Vận Hi? Tiểu nhân Du Niệm ác ma thề lười, nhìn thuộc tính nữ vương cao ngạo bỗng xù lông và thét chói tai rất thú vị không phải sao sao sao sao sao? Cũng bởi vậy, từ đầu tới đuôi này cô nhóc căn bản là biết fastfood kia có vấn đề, nhưng lại cố ý sắp xếp độc tố vào trong cơ thể hai người, để lại chút ít hương vị trợ ngủ, cố ý làm cho Đan Vận Hi ngủ quên...

Trăm ngàn đừng cho Đan Vận Hi biết, nếu không cô ta nhất định sẽ tức giận đến đi cào góc tường nhà cô!

“Đáng chết! Là ai?!” Khúc Quyển Sí tức giận khiến khí thể toàn thân đột nhiên bộc phát ra, khiến hai thuyền viên theo bên người bọn họ sợ tới mức chân mềm té trên mặt đất.

“Không biết, bắt quá là fastfood mua ở hạ hương các.” Tuy rằng nói ai là kẻ ra tay có lẽ rất dễ dàng đoán được, nhưng mà trong đó đồng lõa không ít, hơn nữa dấu điểm bí ẩn thật sự, Du Niệm cho tới bây giờ đều thích một lưới bắt hết, ai cũng đừng nghĩ tránh được trừng phạt của Du Niệm.

Khúc Quyển Sí và Cố Dịch Hiên liếc mắt nhìn nhau một cái, đẩy ra cửa phòng Du Niệm, “Em nghỉ ngơi thật tốt, buổi chiều sẽ tới đảo Gia Bó, anh ngay tại cách vách, có việc nói anh.” Hôn cái trán của cô, Khúc Quyển Sí thay Du Niệm đóng cửa phòng.

Phòng ở bố trí hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, màu chủ đạo là màu đồng cổ giống như màu thân thuyền, màu màu xanh nhạt phụ đạo lại làm cho người

ta cảm thấy một trận nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái rất nhỏ được rót vào.

Du Niệm nằm ở trên giường màu xanh nhạt mềm mại, cho dù cách môi trường vài khối tấm ván gỗ, nhĩ lực của Du Niệm như trước khác với người thường rõ ràng nghe được tiếng hai người Khúc Quyển Sí và Cố Dịch Hiên nói chuyện.

”Thùng thùng.” Tiếng đập cửa.

Du Niệm đứng lên, mở cửa, hương vị quen thuộc và với lực lớn đánh vào làm cho cô không khỏi lui lại về sau mấy bước, bị áp đảo ở trên giường.

”Tức...” Du Niệm hơi nghiêng sườn mặt, muốn tránh thoát nụ hôn của hắn, sau đó Côi Dạ Tức đè nặng cô, hai tay giữ đầu của cô, con ngươi trong suốt lợi hại giống như sói hoang đại nhìn Du Niệm, làm sao còn có hung ác thô bạo cùng lãnh khốc ngày thường, giống như ngọc lưu ly mỹ lệ dễ vỡ, bá đạo, nhưng mà lại mang theo yếu ớt.

”Du Niệm, đừng cự tuyệt tôi.” Giọng nói khàn khàn kêu gọi cúi đầu ở bên tai vang lên, “Đừng cự tuyệt tôi, Du Niệm, tôi yêu em, tôi yêu em...”

Throng đầu Du Niệm chợt hoảng hốt một chút, một tiếng yêu buồn triền miên giống như thật lâu đã lâu ngày trước kia trùng hợp với giọng nói yếu ớt trôi qua sinh mệnh của cô, mỗi ngày hắn cũng không ghét hay phiền một lần lại lặp đi lặp lại ba từ này.

Ánh mắt rõ ràng ảnh ngược khuôn mặt Côi Dạ Tức, không giống, rất là không giống, người đàn ông này, so với hắn càng cứng cỏi lại tựa hồ cũng càng thêm yếu ớt, chẳng lẽ người đàn ông càng phát ra cứng cỏi kiên cường cũng sẽ ngày càng phát ra yếu ớt hay sao? Cứng cỏi và yếu ớt, như là điều bộ trình xin ý kiến nhĩ.

Aizz...

Có chút bất đắc dĩ thở dài, Du Niệm đưa tay ôm cổ Côi Dạ Tức, nhẹ nhàng in trên môi lạnh như băng của hắn, thân mình người đàn ông chợt cứng đờ, sau đó toàn thân bỗng dưng giống như bị châm phải, phản ứng kịch liệt giống như củi đốt đụng tới lửa mạnh, phụt một tiếng bốc cháy kịch liệt lên.

Nụ hôn điên cuồng nhỏ lần theo khuôn mặt Du Niệm ngày càng phát ra xinh đẹp, dần dần di tới cổ, thân thể hai người hoàn mỹ phù hợp...

”Xẹt xẹt...” Có tiếng bước chân truyền đến, Du Niệm thế này mới chú ý tới tiếng của Khúc Quyển Sí cùng Cố Dịch Hiên đã đình chỉ, đôi mắt như tơ nhẹ nhàng đảo qua cửa phòng, đã thấy cánh cửa chưa đóng, ngược lại mở ra khe hở gần mười cm, bất luận kẻ nào chỉ cần đưa ánh mắt vào, là có thể nhìn thấy hai người trên giường ái muội triền miên——

Lại thả thính tiếp) vì khả năng lười không có điểm dừng, edit truyện chỉ vì hứng thú, giờ chứng thì không muốn đụng đến máy tính, hoặc bình thường là bận vì thời gian không cho phép, máy tính không chỉ riêng mình mà cả gia đình đều sử dụng, cho nên KHÔNG ĐÓI HỎI, HỎI GẤP, edit free công sức và thậm chí còn chưa xin phép tác giả, nếu các bạn không kiên nhẫn chờ được có thể lên các kênh chuyên convert như wattpad, tangthuvien,.. chịu khó tải về đọc bản chưa edit nhé Re: [Hiện đại - NP] Gia, thiếu dạy dỗ - Hắc Tâm Bình Quả - Điểm 11

Chương 50: Trận đấu hợp tác

Tiếng bước chân càng tới gần phòng ở, Du Niệm mày không khỏi hơi nhíu, đang muốn đẩy ra Côi Dạ Tức, tuy rằng cô cũng không ngại người khác biết cô có bạn giường, cũng không sợ làm cho Khúc Quyển Sí biết, nhưng mà không có nghĩa là cô ở trước mặt người khác trình diễn hình ảnh không nên thấy, chỉ là Du Niệm còn chưa có động tác, tiếng bước chân bên ngoài liền bị một tiếng âm thanh vang lên, sau đó chậm rãi xa cách nơi này.

”Tức, đóng cửa lại.” tiếng nói mát lạnh của Du Niệm rất dễ dàng xỏ xuyên qua màng tai.

Phóng lao phải theo lao cho dù Côi Dạ Tức muốn bộc phát cũng chỉ phải trấn trụ đem thân hình tinh tráng như người mẫu đứng dậy bước nhanh đi đóng cửa, sau đó tiến vào sự khít khao tốt đẹp kia không có lúc nào là không dụ dỗ hắn, chỉ có tại thời điểm này, hắn mới có thể cảm thấy có được người phụ nữ này, không có Khúc Quyển Sí, không có mười ba Tức, không có gia tộc La Sinh Nhược, chỉ có bọn họ mà thôi...

Buổi chiều ba giờ, thuyền đứng giờ tới đảo Gia Bó.

Đảo rất lớn, thuyền lớn như vậy đi ngang qua cũng vô pháp thấy rõ đại khái toàn cảnh của nó, toàn bộ đảo có hai phần ba là núi liên miên không ngừng, hình thành hình trăng rằm, lõm vào phía trong có một bộ phận có vài tòa nhà và đất trống, lúc này trên đảo xuất hiện không nhiều những chiếc trực thăng đang bay, không trung cũng bay mấy chiếc, tiếng chụp ảnh rầm rầm rầm rầm vang lên ở trên không, gác lên camera cảm microphone truyền thông ở hiện trường quay trực tiếp.

Người của bốn trường trên thuyền đã sớm xếp thành hàng chỉnh tề, lúc này một hàng chậm rãi bước xuống ca nô, trong tay đều tự cầm hành lý, bắt đầu từ dưới chiến thuyền này, tất cả mọi người không còn là vương tử công chúa hay gì nữa, mà chính là người dự thi tự bị thương tự bang bó, khổ mệt đều phải tự mình chống đỡ, từ giờ trở đi, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào thực lực để nói chuyện.

Nhưng mà cũng không hề có người nào cảm thấy có gì đó không ổn, trên mặt một đám đều mang theo hưng phấn không thể ức chế, thuộc tính thể giới này khiến bọn họ nhất định không thể cam nguyện cho được, nắm đầm và sống chết trải qua khoái cảm, cũng đều theo đuổi kẻ mạnh.

”Các thí sinh, năm nay hạng mục trận đấu của League Tứ Giáo gia tăng thêm một hạng mục thi hợp tác, đến đích trước tiên mỗi người trong một tổ sẽ đạt được ba điểm, cho tới bảy giờ buổi sáng ngày mai những đội đến đích mới có thể tham gia các hạng trận đấu kế tiếp... Mỗi tổ nhiều nhất bảy người, ít nhất ba người, không phân biệt trường học, nam nữ tách ra, tự làm tổ hợp, ủy ban đã ở địa điểm khác nhau thiết lập cửa vào, đích tới dài hay ngắn, trình độ nguy hiểm khác nhau, người hợp đội ngũ xong nhanh thì đi trước, một cửa vào chỉ cho phép năm tổ đi qua. Hiện tại, thi hợp tác, bắt đầu!”

Ba điểm, đó là một dự hoặc rất lớn, mỗi đời người trong thế giới này đều sẽ có lúc vinh dự khoe ra phiếu điểm, so với căn cứ giấy chứng nhận còn hữu dụng kiểm tra năng lực chính xác hơn, điểm càng nhiều, đại biểu cho người có thể dùng để đổi lấy khả năng tốt nghiệp càng cao, thi ở trên lời đài thẳng ba trận liên tục mới có thể có được một điểm, hiện tại ba điểm, dự hoặc thật sự quá lớn.

Du Niệm trấn an vỗ bả vai Khúc Quyển Sí, tiếp nhận túi hành lý lớn của cô trong tay hắn, để cho bọn họ hợp thành tổ đội, mới ngăn ngừa mấy phút đồng hồ, đã có một nửa người hợp thành tổ đội tiến vào cổng.

Đan Vận Hi công hành lý, tay cầm roi tang hương vị nữ vương thêm mười phần, đứng ở bên người Du Niệm, nhận lấy ánh mắt Du Niệm, Đan Vận Hi lạnh lùng hừ một tiếng, “Hừ, tôi chỉ là lo lắng không ai làm tổ đội với cô, còn chưa chính thức phân ra thắng bại với cô thì cô đã bị đá rớt xuống, thân là đối thủ của tôi thế nhưng bởi vì loại nguyên nhân này bị mà bị cấm thi, thật sự hạ thấp biểu hiện của tôi.”

Du Niệm nhủ mảy, cười như không cười gật đầu, nhất thời làm cho Đan Vận Hi tức giận đến muốn cào mặt cô.

“Tôi có thể gia nhập với các cô không?” Một giọng nữ mát lạnh mang theo một sự cẩn thận vang lên.

Du Niệm nghiêng đầu, chỉ thấy toàn thân Moscow Liz mặc trang phục tôn giáo màu xanh của Lô Bồ, tóc đen hơi lộ phần đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt chính chu tinh xảo lãnh diễm, lúc này nhìn Du Niệm, hai tay không tự giác nắm chặt, dưới khuôn mặt lãnh diễm cất giấu khăn trương.

“Có thể.” Du Niệm khoe miệng hơi cười, vuốt cằm, nhất thời làm cho Moscow Liz nhẹ nhàng thờ ra, khoe miệng không tự giác nhướn lên nụ cười một chút làm cho người ta kinh diễm, giống như hoa sen nở rộ, kinh diễm mắt người, so với Tập Lệ Na Rhone còn đẹp hơn vài lần, nếu là cô ở trước mặt Độc Cô Hữu lộ ra nụ cười này, làm sao còn có cơ hội cho con gái riêng hếch mũi lên mặt.

“Cái kia...” Một giọng nói nhỏ nhẹ sợ hãi vang lên, Tập Lệ Na Rhone rụt rè bước chân đi tới trước mặt Du Niệm tụi cô, “Có thể cho tôi gia nhập các cô được không?”

Du Niệm nhủ mảy, nhìn giáo phục màu xanh đậm trên người cô, lại nhìn biểu tình yếu ớt cần người nâng trên lòng bàn tay của cô ta, nếu ở trước mặt đàn ông sẽ rất hưởng thụ, nhưng mà ở trước mặt đồng loại có thực lực cao nhất, bộ dáng này quả thực chỉ khiến người khác thấy rằng cô ta quá yếu, cũng khó trách không ai nguyện ý cho cô ta gia nhập, cô ta bắt đầu đi mới chạy tới đây.

“Chỗ của chúng tôi không cần kẻ yếu.” Đan Vận Hi không lưu tình chút nào tỏ vẻ xem thường kẻ yếu, hướng chỉ đây là kẻ yếu đối trá làm cho người ta chán ghét.

“Tôi sẽ không vướn bận chân của các cô, chẳng phải các cô cũng chỉ mới ba người thôi không phải sao? Cho tôi gia nhập được không, làm ơn! Chị gái, chị quên Hữu đã nói gì với chị rồi hay sao? Chị à...” bộ dáng vội vàng mà tội nghiệp nói ra những lời đó lại làm cho sắc mặt Moscow Liz đột nhiên thay đổi.

Một cái tay ấm áp bỗng dung nắm bàn tay lạnh như băng của Moscow Liz, Moscow Liz kinh ngạc nghiêng đầu, chỉ thấy người đứng bên cạnh cô là Du Niệm cười yếu ớt thân nhiên, độ ấm trong mắt làm cho trái tim cô cảm thấy trong nháy mắt trời bỗng dung âm lại.

“Muốn gia nhập chúng tôi, có thể đó.” Du Niệm gật đầu, làm cho Đan Vận Hi cau mày, lại chỉ kéo roi trong tay, không nói gì, dựa vào nửa tháng có chút hiểu biết Du Niệm, cũng đủ làm cho cô biết cô gái này cũng không phải là người lương thiện, lại càng không phải loại người tốt gì, vẫn luôn là kiểu người đội lốt giả thánh mẫu.

Nhìn Tập Lệ Na Rhone tươi cười thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Đan Vận Hi không hiểu sao lại nhướn khoe miệng, cô à này, vui vẻ quá sớm rồi đấy! La Sinh Nhược Du Niệm, cho tới bây giờ đều là ăn tươi nuốt sống.

Bởi vì Du Niệm các cô là một tổ cuối cùng, đa số cửa vào đã bị đóng cửa, các cô không lựa chọn khác chỉ có thể lựa chọn một con đường còn sót lại duy nhất một là một con đường thoát nhìn âm trầm.

Trời chiều dần hạ xuống, lùm cây rậm rạp và cây cối cao lớn làm cho xung quanh vốn đã không sáng sửa lại ngày càng tối tăm.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, gần đây cạm bẫy, rắn và sâu độc chắc cũng không thiếu.

Ba người Đan Vận Hi rất ấn ý từ trong hành lý lấy ra dao nhỏ và đèn pin, tại trong trận đấu, duy nhất cho phép sử dụng một vật thuộc khoa học kỹ thuật đó là đèn pin.

“Nè, Du Niệm, cẩn thận một chút.” Thấy tư thế Du Niệm một chút cảnh giác đều không có đi ở phía trước, Đan Vận Hi không khỏi nhíu mày hô lên.

“Rừng rậm núi đồi gì, tôi rất quen thuộc, không cần lo lắng.” Du Niệm hơi cười nói. Rừng rậm gì đi chẳng nữa, đó là nơi cô yêu nhất, đặc biệt là trong khu cây cối nguyên thủy, luôn có rất nhiều bé thú nhỏ đáng yêu, thích nhất sống chung với chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Trận Đấu Hợp Tác

Tiếng bước chân càng tới gần phòng ở, Du Niệm mày không khỏi hơi nhú, đang muốn đẩy ra Côi Dạ Tước, tuy rằng cô cũng không ngại người khác biết cô có bạn giường, cũng không sợ làm cho Khúc Quyển Sí biết, nhưng mà không có nghĩa là cô ở trước mặt người khác trình diễn hình ảnh không nên thấy, chỉ là Du Niệm còn chưa có động tác, tiếng bước chân bên ngoài liền bị một tiếng âm thanh vang lên, sau đó chậm rãi xa cách nơi này.

“Tước, đóng cửa lại.” tiếng nói mát lạnh của Du Niệm rất dễ dàng xò xuyên qua màng tai.

Phóng lao phải theo lao cho dù Côi Dạ Tước muốn bộc phát cũng chỉ phải trần trụi đem thân hình tinh trắng như người mẫu đứng dậy bước nhanh đi đóng cửa, sau đó tiến vào sự khít khao tốt đẹp kia không có lúc nào là không dụ dỗ hấn, chỉ có tại thời điểm này, hấn mới có thể cảm thấy có được người phụ nữ này, không có Khúc Quyển Sí, không có mười ba Tước, không có gia tộc La Sinh Nhục, chỉ có bọn họ mà thôi...

Buổi chiều ba giờ, thuyền đứng giờ tới đảo Gia Bồ.

Đảo rất lớn, thuyền lớn như vậy đi ngang qua cũng vô pháp thấy rõ đại khái toàn cảnh của nó, toàn bộ đảo có hai phần ba là núi liên miên không ngừng, hình thành hình trăng rằm, lõm vào phía trong có một bộ phận có vài tòa nhà và đất trống, lúc này trên đảo xuất hiện không nhiều những chiếc trực thăng đang bay, không trung cũng bay mấy chiếc, tiếng chụp ảnh rầm rầm rầm rầm vang lên ở trên không, gác lên camera cầm microphone truyền thông ở hiện trường quay trực tiếp.

Người của bốn trường trên thuyền đã sớm xếp thành hàng chỉnh tề, lúc này một hàng chậm rãi bước xuống ca nô, trong tay đều tự cầm hành lý, bắt đầu từ dưới chiến thuyền này, tất cả mọi người không còn là vương tử công chúa hay gì nữa, mà chính là người dự thi tự bị thương tự bang bó, khổ mệt đều phải tự mình chống đỡ, từ giờ trở đi, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào thực lực để nói chuyện.

Nhưng mà cũng không hề có người nào cảm thấy có gì đó không ổn, trên mặt một đám đều mang theo hưng phấn không thể ức chế, thuộc tính thế giới này khiến bọn họ nhất định không thể cam nguyện cho được, nắm đầm và sống chết trải qua khoái cảm, cũng đều theo đuổi kẻ mạnh.

“Các thí sinh, năm nay hạng mục trận đấu của League Tứ Giáo gia tăng thêm một hạng mục thi hợp tác, đến đích trước tiên mỗi người trong một tổ sẽ đạt được ba điểm, cho tới bảy giờ buổi sáng ngày mai những đội đến đích mới có thể tham gia các hạng trận đấu kế tiếp... Mỗi tổ nhiều nhất bảy người, ít nhất ba người, không phân biệt trường học, nam nữ tách ra, tự làm tổ hợp, uỷ ban đã ở địa điểm khác nhau thiết lập cửa vào, đích tới dài hay ngắn, trình độ nguy hiểm khác nhau, người hợp đội ngũ xong nhanh thì đi trước, một cửa vào chỉ cho phép năm tổ đi qua. Hiện tại, thi hợp tác, bắt đầu!”

Ba điểm, đó là một dụ hoặc rất lớn, mỗi đời người trong thế giới này đều sẽ có lúc vinh dự khoe ra phiếu điểm, so với căn cứ giấy chứng nhận còn hữu dụng kiểm tra năng lực chính xác hơn, điểm càng nhiều, đại biểu cho người có thể dùng để đổi lấy khả năng tốt nghiệp càng cao, thi ở trên lời đài thẳng ba trận liên tục mới có thể có được một điểm, hiện tại ba điểm, dụ hoặc thật sự quá lớn.

Du Niệm trấn an vỗ bả vai Khúc Quyển Sí, tiếp nhận túi hành lý lớn của cô trong tay hấn, để cho bọn họ hợp thành tổ đội, mới ngần ngừ mấy phút đồng hồ, đã có một nửa người hợp thành tổ đội tiến vào cổng.

Đan Vận Hi cũng hành lý, tay cầm roi tang hương vị nữ vương thêm mười phần, đứng ở bên người Du Niệm, nhận lấy ánh mắt Du Niệm, Đan Vận Hi lạnh lùng hừ một tiếng, “Hừ, tôi chỉ là lo lắng không ai làm tổ đội với cô, còn chưa chính thức phân ra thắng bại với cô thì cô đã bỏ rút xuống, thân là đối thủ của tôi thế nhưng bởi vì loại nguyên nhân này bị mà bị cấm thi, thật sự hạ thấp biểu hiện của tôi.”

Du Niệm nhú mày, cười như không cười gật đầu, nhất thời làm cho Đan Vận Hi tức giận đến muốn cào mặt cô.

“Tôi có thể gia nhập với các cô không?” Một giọng nữ mát lạnh mang theo một sự cẩn thận vang lên.

Du Niệm nghiêng đầu, chỉ thấy toàn thân Moscow Liz mặc trang phục tôn giáo màu xanh của Lô Bồ, tóc đen hơi lộ phần đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt chính chu tinh xảo lãnh diễm, lúc này nhìn Du Niệm, hai tay không tự giác nắm chặt, dưới khuôn mặt lãnh diễm cất giấu khăn trương.

“Có thể.” Du Niệm khoe miệng hơi cười, vuốt cằm, nhất thời làm cho Moscow Liz nhẹ nhàng thờ ra, khoe miệng không tự giác nhướn lên nụ cười một chút làm cho người ta kinh diễm, giống như hoa sen nở rộ, kinh diễm mắt người, so với Tạp Lệ Na Rhone còn đẹp hơn vài lần, nếu là cô ở trước mặt Độc Cô Hữu lộ ra nụ cười này, làm sao còn có cơ hội cho con gái riêng hếch mũi lên mặt.

“Cái kia...” Một giọng nói nhỏ nhẹ sợ hãi vang lên, Tạp Lệ Na Rhone rụt rè bước chân đi tới trước mặt Du Niệm tại cô, “Có thể cho tôi gia nhập các cô được không?”

Du Niệm nhú mày, nhìn giáo phục màu xanh đậm trên người cô, lại nhìn biểu tình yếu ớt cần người nâng trên lòng bàn tay của cô ta, nếu ở trước mặt đàn ông sẽ rất hưởng thụ, nhưng mà ở trước mặt đồng loại có thực lực cao nhất, bộ dáng này quả thực chỉ khiến người khác thấy rằng cô ta quá yếu, cũng khó trách không ai nguyện ý cho cô ta gia nhập, cô ta bắt đầu đi mới chạy tới đây.

“Chỗ của chúng tôi không cần kẻ yếu.” Đan Vận Hi không lưu tình chút nào tỏ vẻ xem thường kẻ yếu, hướng chỉ đây là kẻ yếu đối trả làm cho người ta chán ghét.

“Tôi sẽ không vườn bạn chân của các cô, chẳng phải các cô cũng chỉ mới ba người thôi không phải sao? Cho tôi gia nhập được không, làm ơn ! Chị gái, chị quên Hữu đã nói gì với chị rồi hay sao? Chị à...” bộ dáng vội vàng mà tội nghiệp nói ra những lời đó lại làm cho sắc mặt Moscow Liz đột nhiên thay đổi.

Một cái tay ấm áp bỗng dung nắm bàn tay lạnh như băng của Moscow Liz, Moscow Liz kinh ngạc nghiêng đầu, chỉ thấy người đứng bên cạnh cô là Du Niệm cười yếu ớt thản nhiên, độ ấm trong mắt làm cho trái tim cô cảm thấy trong nháy mắt trời bỗng dung ấm lại.

”Muốn gia nhập chúng tôi, có thể đó.” Du Niệm gật đầu, làm cho Đan Vận Hi cau mày, lại chỉ kéo roi trong tay, không nói gì, dựa vào nửa tháng có chút hiểu biết Du Niệm, cũng đủ làm cho cô biết cô gái này cũng không phải là người lương thiện, lại càng không phải loại người tốt gì, vẫn luôn là kiểu người đội lốt giả thánh mẫu.

Nhìn Tập Lệ Na Rhone tươi cười thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, Đan Vận Hi không hiểu sao lại nhưn khoe miệng, cô à này, vui vẻ quá sớm rồi đấy! La Sinh Nhược Du Niệm, cho tới bây giờ đều là ăn tươi nuốt sống.

Bởi vì Du Niệm các cô là một tổ cuối cùng, đa số cửa vào đã bị đóng cửa, các cô không lựa chọn khác chỉ có thể lựa chọn một con đường còn sót lại duy nhất một là một con đường thoát nhìn âm trầm.

Trời chiều dần hạ xuống, lùm cây rậm rạp và cây cối cao lớn làm cho xung quanh vốn đã không sáng sửa lại ngày càng tối tăm.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, gần đầy chạng vạng, rần và sâu độc chắc cũng không thiếu.

Ba người Đan Vận Hi rất ấn ý từ trong hành lý lấy ra dao nhỏ và đèn pin, tại trong trận đấu, duy nhất cho phép sử dụng một vật thuộc khoa học kỹ thuật đó là đèn pin.

”Nè, Du Niệm, cẩn thận một chút.” Thấy tư thế Du Niệm một chút cảnh giác đều không có đi ở phía trước, Đan Vận Hi không khỏi nhíu mày hô lên.

”Rừng rậm núi đồi gì, tôi rất quen thuộc, không cần lo lắng.” Du Niệm hơi cười nói. Rừng rậm gì đi chẳng nữa, đó là nơi cô yêu nhất, đặc biệt là trong khu cây cối nguyên thủy, luôn có rất nhiều bé thú nhỏ đáng yêu, thích nhất sống chung với chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Đánh Thành Đầu Heo

“Nơi này bị người ủy ban đặt cọc ngầm rồi đấy!” Đan Vận Hi thấy Du Niệm không chút để ý rất bất mãn, rất tự đại!

Giống như muốn xác minh lời nói của Đan Vận Hi, Tập Lệ Na Rhone đi ở phía sau hoảng hốt la lên một tiếng kêu sợ hãi, thân mình đột nhiên nhảy lên, tránh thoát mấy cái tiểu ám tiễn sắc bén khiếp người từ chỗ tối phóng ra, thấy thân mình cô ta nhẹ nhàng phản ứng cứ cho là bộ dáng nhanh nhẹn, quả thật là có chút kỹ lưỡng, chỉ là kém cỏi không ít so với ba người còn lại.

Trên cánh tay bị thương vì này bị trúng phải, nhưng mà nơi này cũng không có Độc Cô Hữu thương hoa tiếc ngọc, cho nên Tập Lệ Na Rhone chỉ có thể không cam lòng cắn môi, ôm một bên tay bị thương không cho mùi máu tươi đưa tới mảnh thú khác, một bên lao lực đuổi kịp ba người phía trước càng lúc càng nhanh.

Nhưng mà cho dù cẩn thận cảnh giác như vậy, mặt trời lặn phương Tây, ánh trăng lạnh lẽo phủ hồng lấp ló sau đám mây, khiến cho cả rừng rậm càng yên tĩnh âm trầm.

”Ngao ——” tiếng sói tru rét lạnh làm cho người ta kinh hãi vang lên.

”Thực... Thực xin lỗi, nhưng mà, cũng không thể được nghỉ ngơi một chút hay sao?” Không hề dừng lại ăn bữa tối, cả đội vẫn chạy liên tục mấy tiếng đồng hồ, Tập Lệ Na Rhone lên tiếng, nhưng mà dừng chân lại cũng đã biểu hiện rằng cô chắc chắn phải dừng lại nghỉ ngơi, quy định trận đấu là toàn đội tới đích mới tính là được thông qua, cô cũng không tin các cô sẽ vứt bỏ cô.

Du Niệm nhưn đuôi lông mày, nhìn về phía hai người khác, “Các cô cũng mệt sao?”

Đan Vận Hi và Moscow Liz lắc đầu, so với Tập Lệ Na Rhone này hiển nhiên chưa từng ăn qua khổ đắng, các cô vẫn rất còn sức.

”Tốt lắm, vậy tiếp tục chạy đi, nếu tham gia trận đấu, như vậy tất nhiên phải giành được hạng nhất, lấy được ba điểm.” Không để ý Tập Lệ Na Rhone trừng lớn ánh mắt, Du Niệm tiếp tục thản nhiên chỉ huy, lời nói thản nhiên kia, lại không hiểu sao lại gai mắt khiến người ta không biết đây là mệnh lệnh, “Nếu đói bụng thì vừa đi vừa cắn bánh đi.”

”Nhưng mà tôi không thể đi tiếp được!” Thân phận là con gái riêng từ nhỏ đến lớn ghét nhất là bị xem nhẹ, thấy sự xem nhẹ của Du Niệm cảm giác rất khó chịu, giọng điệu trở nên thêm ương ngạnh, dựa vào cái gì mà muốn cô phải nghe theo lời của cô ta?

”Phải không? Cô đi không nổi nữa sao...” Hàm ý không rõ kéo dài đuôi âm, sau đó, một trận tiếng vang cùng tiếng sói tru kinh khủng truyền đến xột xoạt trong lùm cây làm cho người ta không khỏi tim sợ run rẩy, sói là động vật quần cư đó, cũng không phải là con gái các cô tay chân leo khèo có thể đối phó được!

”Chúng ta vẫn nên đi nhanh đi!” Tập Lệ Na Rhone nhất thời chống chân đã sắp mau chết lạng bước nhanh dẫn đầu chạy lên, thanh âm phía sau làm cho cô sờn hết tóc gáy, có loại cảm giác bị gắt gao đuổi theo, cho nên cước bộ càng chạy càng nhanh, cuối cùng chạy kịch liệt giống như bị quỷ đuổi theo.

”Này không phải là vẫn đi được hay sao?” Thoạt nhìn Du Niệm cực kỳ nhàn nhã, vừa nhún vai nhưng tốc độ vẫn nhanh kinh người, cười hết sức thuần lương (thuần khiết + lương thiện).

Mà kể tiếp, thời điểm mỗi khi Tập Lệ Na Rhone dừng lại, đều sẽ có một trận thanh âm đã thú kinh khủng vang lên, cứ như là đang quát roi vào người cô gái nũng nịu không cho phép lười biếng.

Đan Vận Hi và Moscow Liz tuy rằng không hiểu đây là có chuyện gì, nhưng mà lại không hỏi nhiều đi theo Du Niệm nhàn nhã và với Tập Lệ Na Rhone đang giúp các cô mở đường, một bên nhàn nhã một bên gặm bánh mì và các loại sữa thực vật để tiếp thêm năng lượng cho thân thể.

Đáng thương Tập Lệ Na Rhone vừa dừng lại muốn uống miếng nước muốn ăn món khác, thì phía sau và chung quanh liền xuất hiện tiếp các loại thanh âm kinh khủng khác, trải qua cả đêm, toàn thân vốn sạch sẽ nhưng giờ giáo phục cùng tóc của cô đã trở nên hỗn độn không chịu nổi, lá cây và tro bụi mạng nhện dính đầy toàn thân, cả người chật vật giống như một tên ăn mày mới bò ra từ trong ổ, hai chân cơ hồ đã tê liệt vô lực, đôi môi nứt toát, trên đường không biết đụng phải lá cây độc hay là sâu độc, đôi môi thể nhưng sưng tấy như hai chân giò hun khói, bộ dáng xấu xí kia, hình thành sự đối lập chênh lệch rõ ràng soi với ba người phía sau, nhưng cố tình đầu óc Tập Lệ Na Rhone đã bắt đầu mơ mơ màng màng không phát giác được gì không thích hợp.

Ba người phía sau ghen cười, bị cô gái Du Niệm đáng giận này dẫn dắt một cách ác ý lại không nói cho các cô, để cho các cô tiếp tục chạy, kẻ chương mất, phải giáo huấn một chút mới được.

Hôm sau, mặt trời mọc ở chân trời, toàn tổ của Du Niệm tránh thoát cạm bẫy khó khăn thì rất xa đã thấy được ngay đích treo cái dây màu đỏ.

Chính là làm cho các cô không nghĩ tới là, ủy ban thể nhưng đầu cạm bẫy cho tới bước cuối cùng, vô số những quả cầu sắc rực rỡ kích cỡ như quả bóng bàn từ bốn phương tám hướng bắn tới, cơ hồ làm cho người ta không có chỗ để trốn, nếu ở giờ khắc này các cô bị đánh ngất xỉu, cũng sẽ thật thất bại trong gang tấc .

Chỉ thấy Du Niệm bước nhanh chạy lên, lập tức kéo Tập Lệ Na Rhone ra phía sau, bày ra bộ dáng bảo hộ, nhưng mà cũng không biết có phải trùng hợp hay không, Du Niệm mỗi một lần mới chán cô tránh thoát một viên cầu, giây tiếp theo Tập Lệ Na Rhone đã bị một viên cầu mà Du Niệm không phát hiện bắn trúng, hơn nữa nhiều lần đều là ở ngay mặt, một lần cạm bẫy xuất hiện, cả khuôn mặt Tập Lệ Na Rhone bị nện cho thành mặt đầu heo khiến người không nhận ra, hơn nữa cái miệng như hai cây lạp xường cùng toàn thân bản hệ hệ thối hoắc...

Chà! Quả thực là vô cùng thâm hiểm, làm cho người ta ghê tởm muốn phát ói! Ngay cả phóng viên truyền thông chờ ngay đích đều ghét bỏ tùy tiện hỏi mấy câu, chụp mấy bức ảnh, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà cũng đủ làm cho người ta nhớ kỹ tuyên thủ dự thi đầu tiên trong lịch sử có thể biến thành chật vật ghê tởm như thế.

Toàn tổ của Du Niệm đương nhiên đạt được giải nhất.

Tập Lệ Na Rhone trở nên chật vật nhìn quần áo ba người sạch sẽ ngăn nắp sáng lạn, nắm chặt tay, cô thất thường như vậy, nhất định là ba người này giờ trò quỷ! Nhưng mà cố tình cô lại không có biện pháp gì, cho nên chỉ có thể một bên thống khổ gặm bánh mì, bình thường lui ở trong góc nhìn tổ khác đi ra mỗi một lối khác, cô phải đợi Độc Cô Hữu của cô, chỉ có Độc Cô Hữu của cô có thể giúp cô giáo huấn mấy à chết tiệt bắt nạt cô!

Nhưng mà Độc Cô Hữu từ đội kia đi ra, Tập Lệ Na Rhone ghé lại gần lại bị hung hăng đẩy ra.

”Vị tiểu thư này, xin tự trọng.” lời nói của Độc Cô Hữu lạnh lùng xa cách làm cho Tập Lệ Na Rhone nhất thời thương tâm thấu triệt.

”Hữu... Người không nhận ra em sao? Em là Rhone.” miệng lạp xường vừa đóng vừa mở, thối hoắc , ghê tởm khiến người ta muốn ói.

Độc Cô Hữu đột nhiên trừng lớn mắt, ánh mắt dưới thấu kính khó có thể tin nhìn cô gái trước mắt chật vật ghê tởm, “là, Rhone?”

”Ừ.” ánh mắt đáng thương sắp rơi lệ bị quả cầu đánh thành gấu mèo, nhưng mà cố tình khuôn mặt lúc này căn bản làm không ra được biểu tình không thấy đã thương.

Nhất thời dày đặc từng cặp ánh mắt cực kỳ quý dị hàm ý trào phúng nhìn về phía Độc Cô Hữu, giống như đang cười nhạo ánh mắt hần, thể nhưng lại tìm cái bạn gái yếu tới như vậy, nhìn đi, toàn trường duy nhất một kẻ chật vật nhất chính là cô.

Trên mặt Độc Cô Hữu cứng ngắc, nhìn Tập Lệ Na Rhone lúc này như trước ủy khuất nhìn hần, không khỏi lòng nổi lên muốn trách tội cô không hiểu chuyện, biến thành như vậy còn không biết đi sửa sang một chút, thể nhưng còn ở nơi này mặt mặt xấu hổ!

Cách đó không xa, Du Niệm hưng trí dùng khuỷu tay chọc vào thắt lưng Moscow Liz, “Coi đi, đàn ông là như vậy sao...”

Âm cuối cười khê, mang theo khinh thường rõ ràng, cũng làm cho Moscow Liz vốn còn mang theo chút ý nghĩ vẫn chưa từ bỏ nhất thời mai một đi, nhìn Du Niệm, bộ mặt rét lạnh không khỏi có chút dịu đi, đúng vậy, người đàn ông như vậy, không xứng với Moscow Liz cô!

Truyện càng ngày càng hấp dẫn đó mấy bạn, trong chương này mình có lên tay một tí cải thiện một chút ngữ pháp chuyển câu sao cho ý thêm mượt đó ạ, chứ bình thường thì khi edit hơi bị thò vì muốn sát ý sát từ. Chúc các bạn đọc khuya vui vẻ :eat:

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Du Niệm Tức Giận

Tất cả những người thông qua trận đấu trở lại uỷ ban sẽ vì tuyên thủ chuẩn bị phòng nghỉ ngơi mấy tiếng sau đó, dùng xong cơm trưa, sẽ bắt đầu trận đấu.

Trận đấu là đấu lời dài, trên một mảnh đất trống, hai bên dựng lên lời dài, phân biệt là sân đấu của nam và nữ, quyết định đối thủ do uỷ ban rút thăm, mọi người tới tham gia trận đấu mới có thể giác ngộ đối mặt với đối thủ cao hơn mình một cấp bậc.

Du Niệm giờ lên thủ thế yên tâm cho thượng Khúc Quyển Sí Côi Dạ Tước Cổ Dịch Hiên ở bên sân đấu của nam, liền xoay người qua xem trận đấu bên mình.

Người đầu tiên lên sân khấu chính là Âu Dương Minh Thiên của trường Merlot, bóng dáng mảnh khảnh màu đỏ tươi nhẹ nhàng đi lên lời dài, cực kỳ đáng chú ý, hơi ngạo mạn ngửa đầu, giống như không kiên nhẫn chờ đợi đối thủ.

Đối thủ của cô ta là một học sinh của học viện Goss mang huy chương hình con gấu, bỏ đi áo khoác, lộ ra hai tay trần đầy cơ bắp, cao lớn uy mãnh giống như tuyên thủ cử tạ nữ, Âu Dương Minh Thiên đứng ở trước mặt đối thủ, nhưng lại trông có vẻ như là chỉ một cái tát có thể đánh vào thân hình tinh tế yếu ớt.

“Hừ!” Âu Dương Minh Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, thời điểm lúc quan thẩm phán ra lệnh một tiếng thân mình đột nhiên nhẹ nhàng hướng đối thủ đánh tới.

Nhưng mà đối thủ có cấp ngang bằng cô, làm sao có thể dễ dàng bị đả bại, thân mình cao lớn linh mãnh ngoài ý muốn, dễ dàng lại tránh được một kích của Âu Dương Minh Thiên, phản thủ đánh một cái sau lưng Âu Dương Minh Thiên, Âu Dương Minh Thiên nguy hiểm tránh thoát, lại vẫn bị trúng phải.

“Carlofa, đánh xuyên hông, có phản!” quan thẩm phán ở một bên gõ vang trống chiêng, ra tiếng, nhất thời Âu Dương Minh Thiên bị mất một phần mà nghiêng rãng nghiêng lợi mãnh liệt công kích lên.

“Âu Dương Minh Thiên, đánh trực diện! Có phản!”

“Âu Dương Minh Thiên, đánh trực diện! Có phản!”

“Âu Dương Minh Thiên, đánh xuyên hông! Có phản! Âu Dương Minh Thiên thắng, thắng cấp trận đấu tiếp theo!”

Âu Dương Minh Thiên tươi cười mềm mại đáng yêu khinh thường nhìn đối thủ đối diện bị cô lấy các loại phương thức không phạm quy đánh cho thương tích đầy mình, hất tóc lên “Muốn thắng tôi, trở về luyện vài năm nữa rồi nói tiếp, con béo.”

“Âu Dương! Giỏi quá!” Bricca tươi cười sáng lạn giơ ngón tay cái lên, sau đó âm trầm nhìn về phía Du Niệm, “Nếu đối thủ của tôi sẽ là con hồ ly tinh kia thì tốt biết mấy.” Cô hoàn toàn không nhớ rõ lúc trước là một kích nhẹ nhàng của ai làm cho cô không hề có lực chống đỡ.

Âu Dương Minh Thiên lạnh lùng ngoéo môi một cái, “Không cần lo lắng, tôi đã có kế hoạch tốt.”

Nhìn khiêu khích trong mắt Bricca, Du Niệm nhú mày, khoe miệng mỉm cười, thu hồi ánh mắt nhìn về phía lời dài, trận đấu thứ hai đối tuyên thủ trận đấu, dĩ nhiên là Đan Vận Hi và cô gái đáng yêu gọi là Barana của học viện Goss, giống như chú ý tới ánh mắt của Du Niệm, cô xoay qua nhìn về phía Du Niệm, lại đáng yêu nghiêng đầu một lần nữa, nháy mắt mấy cái, đơn thuần đáng yêu tột đỉnh.

Chỉ là...

Đáng yêu như vậy rất dễ dàng làm cho người ta thả lỏng cảnh giác và mê hoặc lòng người.

“Barana, đánh xuyên hông! Có phản!”

Thế nhưng mới mở màn đã bị đối thủ lấy được một phần, chân mày anh khí của Đan Vận Hi cau lại, vì sao cô lại cảm thấy có chút quái dị? Nhưng mà lại không biết không đúng chỗ nào.

Lại là một cái đánh xuyên hông, Đan Vận Hi phản xạ có điều kiện trốn tránh, nhưng mà lại bị đánh trúng vì thùy chung không thể né kịp.

“Barana, đánh xuyên hông! Có phản!”

Trong lòng Đan Vận Hi không khỏi dâng lên một chút phiền chán, hay nói giỡn, cô sẽ là người cùng với La Sinh Nhược Du Niệm phân ra thắng bại, như thế nào có thể ở trận đầu tiên liền thua trận?

Du Niệm nhìn cảnh tượng trên lôi đài, khóe miệng mỉm cười như trước, đôi mắt lại hơi híp lại, một con sâu nhỏ bé cơ hồ nhìn không thấy rất nhanh bay đến bên gáy Đan Vận Hi, chích một cái, sau đó bay đi, cục diện dần dần xoay chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Balana nhất thời nhúu lại...Lôi đài sau lưng chợt truyền đến một trận kinh hô, Du Niệm theo bản năng xoay người, nhưng mà lọt vào trong tầm mắt là một màn lại thoáng chốc làm cho tươi cười trên mặt cô lạnh dần.

Chỉ thấy chàng trai bên kia trên lôi đài, Khúc Quyển Sí đang có chút chật vật có chút lười biếng đứng lên từ biên giác của lôi đài, máu chảy khóe miệng, hai má cũng mang theo một chút xanh tím, biểu tình lười biếng tựa hồ cũng không thêm để ý, nhưng mà ở trong mắt Du Niệm thì cực độ chướng mắt.

Nụ cười của Du Niệm lạnh đến đáng sợ, đi từng bước hướng lôi đài của nam sinh, nơi đi qua mọi người đều theo bản năng chừa đường, có loại cảm giác run sợ trong lòng.

“Vị tuyền thủ kia, xin đừng nên tự tiện ——” thanh âm im bật vì sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt của Du Niệm, mồ hôi lạnh rậm rạp chảy sau lưng.

“Du Niệm?”

“Em sao lại chạy tới —— “

“Tôi muốn đối tử dự thi.” Đối tử từ tử nữ sang tử nam. Du Niệm nhìn vương tử Goss trên đài tỷ thí với Khúc Quyển Sí, một cỗ sát khí làm cho người ta sợ hãi bộc phát mà ra, căn bản không cần hoài nghi, nếu làm cho Du Niệm lên sân khấu, người kia sẽ chết thực thảm.

Cũng dám thương tổn người yêu của cô, muốn chết!

“Cái gì? Du Niệm em...”

“Có thể mà phải không? Tôi nhớ rõ tôi có được quyền lợi này.” Du Niệm nhìn về phía quan thẩm phán ở bên ủy ban. Đặc quyền quý tộc thế giới đó nha.

Quan thẩm phán đánh lách cách trên máy tính, sau đó cau mày, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Du Niệm một cái, gật đầu, “Có thể, nhưng mà nếu phạm quy, cũng sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu.”

Du Niệm vuốt cằm, thuần lương mỉm cười.

“Orikovs, đánh xuyên hông, có phần! Orikovs thắng, thắng cấp trận đấu tiếp theo.” Tiếng của quan thẩm phán vang lên, con khi to con của trường Goss đâm vào trong ngực rắn chắc của mình, giờ ngón giữa khinh thường cho Khúc Quyển Sí, thô bỉ tột đỉnh.

Du Niệm đôi mắt híp ;ại, còn chưa kịp nói gì, đã bị Khúc Quyển Sí hỗn hển kéo lại, “Em chạy qua bên này làm gì?”

Du Niệm nghiêng đầu nhìn bầm tím bên khóe miệng hắn, “Ngay cả một trận đấu cũng không qua được, anh quá nhẹ tay rồi đấy, a Sí.”

Khóe miệng Khúc Quyển Sí cứng đờ, hắn có thể nói là vì hắn lười xuống đánh hay không, cho nên cố ý sao? Có vẻ nguyên nhân này nói ra sẽ càng bị nhận sự khinh bỉ tệ hơn của cô. Phiền chán nắm lấy tóc, Khúc Quyển Sí buồn rầu, thật là, vốn tưởng sẽ được nhân hạ, hiện tại Du Niệm chạy qua bên tử nam, hắn lại phải thi triển khả năng để tiếp tục thi đấu.

Liếc mắt Côi Dạ Tước và Cố Dịch Hiên, hừ hừ, hắn cũng không quên còn có hai con sói nhớ thương Du Niệm của hắn!

“Tê Du Niệm” quan thẩm phán trên lôi đài hô, bởi vì dòng họ La Sinh Nhược này thật sự rất rêu rao, hơn nữa ở đây vẫn đang trực tiếp ở khắp thế giới, cho nên chỉ có thể tạm thời lót cho Du Niệm dòng họ Tê Ủy Lam.

Khóe miệng Du Niệm tươi cười tao nhã mà phong hoa tuyệt đại, thân mình nhẹ nhàng nhaoáng lên một cái, lấy tư thái tuyệt mỹ đứng trên lôi đài.

“Độc Cô Hữu.”

Chàng trai đi lên nhìn thấy Du Niệm, bề ngoài bình tĩnh ổn trọng nhưng bên trong hung tợn nhưn lên khóe miệng, thật sự là trời giúp ta, hắn vốn đã chướng mắt người nữ này hay xen vào việc của người khác.

Độc Cô Hữu nào biết đâu rằng, tâm tình hiện tại của Du Niệm rất khó chịu, lần đầu tiên có người dám trước mặt của cô thương tổn người yêu cô, vương tử Goss đã đi xuống, cho nên chỉ có thể tranh tài trận đấu tiếp theo mới có thể chà đạp lại hắn, hiện tại, chàng trai này tạm thời làm món khai vị cho cô là được.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Chính Là Cố Ý Đó

Ai đều không nghĩ tới League Tứ Hiệu năm nay thế nhưng có một nữ sinh lợi dụng đặc quyền thay đổi tổ đấu, phải biết rằng khí lực cùng thể lực giữa nam và nữ thủy chung đều có đường ranh giới ngăn cách khoảng cách, mà người thắng dù nam nữ chia tổ vẫn có được điểm giống nhau, cho nên trong lịch sử vẫn chưa có ai làm chuyện như vậy.

Thấy thế nào thì nữ sinh chạy qua chỗ nam sinh đều là phí sức chẳng có kết quả tốt.

Mà việc làm cho người ta kinh ngạc là, ai đều không nghĩ tới đối thủ trận đầu của Du Niệm dĩ nhiên là Độc Cô Hữu hội trưởng hội học sinh tu viện Ruble, đây chính là chàng trai tự xưng có thể so sánh với Đan Khương Hằng, cũng là top hai của League Tứ Hiệu, top một là Đan Khương Hằng từ lúc vào khu đại học vẫn chưa từng có người của ba trường khác lấy đi.

Cũng may Du Niệm không biết chuyện này, nếu không câu đầu tiên mở miệng nói tuyệt đối sẽ khiêu khích làm cho họ tức một trận lớn, à, hóa ra hẳn ta là lão nhị vạn năm đó nha!

Kỳ thật Du Niệm cho tới bây giờ đều là kẻ gây họa chuyên đắc tội hơn cả Ly Nhi.

Khúc Quyển Sí nhướn mày, “Du Niệm —— “

”Làm sao vậy?” Du Niệm nhìn về phía Khúc Quyển Sí dưới đài, có chút khó hiểu hẳn lên tiếng là có vụ gì.

Khúc Quyển Sí tay chợt nắm chặt, hẳn muốn cho Du Niệm dừng đánh nữa mà nhận thua trước, trận thi đấu sống lại còn có thể bắt đầu một lần nữa, nhưng là nghĩ tới kiểu ngạo của Du Niệm, lời này như thế nào cũng nói không nên lời.

”Cố lên!” Khúc Quyển Sí miễn cưỡng cười, trái lương tâm nói, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Độc Cô Hữu, giống như con sói ác độc chặt chẽ nhắm con mồi, chỉ cần hắn dám để cho Du Niệm chịu một ít thương tổn, hẳn nhất định không để ý mọi người ở đây mà nhảy lên giết chết hắn!

Du Niệm câu môi cười, sau giữa trưa ánh nắng hạ xuống, ánh mặt trời ở trên người cô phủ thêm sắc vàng mềm mại, bóng dáng mảnh khảnh, phong hoa tuyết đại khiến người không thể dời ánh mắt.

”Đồng...” trống chiêng xao vang, trận đấu bắt đầu, toàn trường mười hai cái camera, lúc này có tám cái hướng qua bên này, trong lịch sử nữ sinh không biết tự lượng sức đầu tiên tham gia tổ nam sinh, thật sự làm cho người ta ngạc nhiên cô ấy sẽ có “Nghệ thuật nhân thể” hoa mỹ cỡ nào bày ra cho mọi người xem

Độc Cô Hữu chưa ra tay, bình tĩnh đến lạnh lùng cao ngạo nhàn nhạt ra tiếng, “Tôi nhường cô ba chiêu.”

”Anh xác định?” Du Niệm cười nhẹ, mười ngón xinh đẹp duỗi ở trước mặt bắt đầu từ ngón út hướng trong lòng bàn tay liên tục vài lần, có vẻ không chút để ý nhưng lại lộ ra cảm giác nguy hiểm, trận thứ hai thi lời đài mới cho phép dùng vũ khí, nói cách khác, trận này Du Niệm có thể dưới tình huống này không phạm quy mà dùng nắm đấm đánh cho hả giận.

Cái gọi là quy tắc là như thế nào nhỉ? Chính là không cho phép đánh người chết, đánh cho tàn phế, đánh choáng váng, chỉ cần không xúc phạm ba điểm này, vô luận đánh người thành thể nào, đều là hợp lý.

”Ừ——” Độc Cô Hữu muốn gạt đầu tao nhả mà thân sĩ, nhưng mà cái mong muốn này vừa mới thu hồi, lập tức đã bị một quyền hung hăng đánh trúng, không hoa lệ ngửa lên trời.

”Phanh!” lực công kích của địch nhân rất mãnh, Độc Cô Hữu bị một quyền đánh mà mị mòng, cả người có độ cong ở không trung, nện rớt xuống dưới lời đài, hoàn hảo hẳn còn chưa chết mà lăn ở trước chân Đan Khương Hằng – kẻ địch mà hắn đã từng một trận sinh tử.

Biến cố chỉ trong nháy mắt, ai cũng không nghĩ tới Du Niệm thế nhưng sẽ ra tay không báo trước, tốc độ ấy, mau đến ngay cả tàn ảnh đều khó có thể bắt giữ, nhiếp ảnh gia kích động thay đổi máy chụp ảnh trong tay, nghĩ rằng một chiêu như vậy chính chế độ làm chậm thì cỡ nào lộng lẫy kích động lòng người!

Du Niệm thoả quyền đầu, xoay quá nghịch ngợm nháy mắt mấy cái hướng Khúc Quyển Sí trợn mắt há hốc mồm, Khúc Quyển Sí thân mình run lên như điện giật, hung hăng néo đuôi một phen mới thanh tỉnh.

Cố Dịch Hiên một bên nước mắt lưng tròng quay đầu nhìn hẳn, “A sí, cậu vì sao phải néo đuôi của tôi cơ chứ?”

“...” Hẳn có thể nói là néo đuôi cậu thì tôi sẽ không đau được không? Bạn bè thì dùng để làm gì? Đúng vậy, chính là giúp bạn bè mà không tiếc cả mạng sống, hẳn hiện tại mới néo có tí thì có làm sao đâu?

Bên kia Độc Cô Hữu chật vật đứng lên dưới ánh mặt trời sinh hơi có vẻ u buồn lại đẹp như ngân hà đầy sao và bộ mặt không thay đổi của Đan Khương Hằng, một cái dấu vết xanh tím xuất hiện ở hàm dưới cực kỳ mỉa mai, trông kính mặt đã nát ở một bên, dưới tám cái camera, nhiều ánh mắt như vậy, hẳn quả thực xấu hổ mất mặt hẳn không thể chui vào cái động, thu lại oán hận trong mắt, Độc Cô Hữu hết sức làm cho chính mình biểu hiện không sao cả đi tới lời đài.

Quy định trận đấu không phải đánh kẻ địch xuống đài là thắng cuộc, mà là không phạm quy dưới mọi tình huống, trước hết đánh trúng kẻ địch ngoại trừ phần đầu trí mạng đánh ba lượt mới tính thắng lợi, vậy thì đó là ba lượt nào?

Thứ nhất, trái tim, một chiêu đó là đánh trực diện; thứ hai, một chiêu tính kế lấy góc độ xảo quyết đủ để chạm trúng vào ngay phần xương sườn của

phối, đây là đánh xuyên hông; thứ ba, là lưng xương sống, là sau khi đánh, đây là chiêu cơ bản mà ít có người có thể làm được, bởi vì phía sau lưng đối với những người đều tập võ, đều là trọng điểm cảnh giác, thậm chí còn cảnh giác so với ở trước mặt.

Du Niệm nháy mắt mấy cái, nhìn Độc Cô Hữu trở lại trên lôi đài, “Còn hai chiêu nữa, anh còn ...nhường tôi nữa chứ?”

Vấn đề này thực khiến người lúng túng, vừa bị đánh xuống, chỉ sợ hấn căn bản không có lực lượng phản kích, nhưng nếu nhường? Vừa mới nãy nói nhường cô ta ba chiêu để nghe như thế mà, nơi này là hiện trường trực tiếp toàn thể giới đều đang chú ý!

“Hồi nãy là tôi tự đại, thực sự có lỗi. Như vậy hiện tại xin hỏi Du Niệm tiểu thư, cô có cần tôi nhường nữa hay không?” Độc Cô Hữu cũng coi như là có chút đầu óc, rất nhanh dùng giọng điệu thành khẩn đem vấn đề quảng trả lại cho Du Niệm.

Du Niệm cười nhẹ, “Không cần đâu.”

Âm cuối Du Niệm mới hạ xuống, Độc Cô Hữu liền không hề chần chờ mà nhảy lên công kích, cũng không hề dẫu gần người đơn thuần như Du Niệm của thế giới kia, mà là trong cái dẫu gần người ấy mang theo một chút động tác cùng hương vị cổ vũ của cái thế giới kia, nhưng cũng không nội lực gì, nhưng mà bọn họ cũng có một chút “Nghệ thuật nhân thể” rất khoa học làm cho người ta ngạc nhiên hơn, thí dụ như “Chi nặc”* của gia tộc La Sinh Nhược là một trong số đó.

*Chi Nặc: Chi trong tứ chi, nặc nghĩa là che dấu.

Du Niệm nhìn cảnh tượng vô số quyền đầu trước mắt này đánh đến giống như xuất hiện một trận hạt mưa, đuôi lông mày hơi nhướn lên, cũng không luống cuống tay chân tránh né, ngược lại mũi chân nhẹ nhàng xẹt qua, bỗng dừng biến mất ở tại chỗ, giây tiếp theo bỗng xuất hiện ở sau lưng Độc Cô Hữu, tất cả mọi người nghĩ đến Du Niệm sẽ một kích vào xương lưng hấn để lấy được một phần, nào biết Du Niệm thế nhưng một cước quét ngang đập Độc Cô Hữu một cái, dẫu nửa giây liền in trên khuôn mặt Độc Cô Hữu, thấy thế nào cũng hết sức khôi hài.

“Ngươi...” Một lần có thể cho rằng Du Niệm không hiểu quy củ không biết cách lấy được điểm, nhưng mà hai lần, có chút đầu óc xem như nhìn ra được điểm xảo trá ấy. Độc Cô Hữu xoa mặt, tức giận nhìn Du Niệm, “Cô là có ý!”

Du Niệm cười tủm tỉm không để ý tới hấn, tay chân lạnh lẽo nhiều lần tránh thoát những chỗ có thể đạt được ba điểm, đánh Độc Cô Hữu cho chặt vật không chịu nổi để xứng một cặp tình lữ đầu heo với Carina Rhone mới nhường cho hấn ba chiêu, lúc Độc Cô Hữu nghiêng răng nghiêng lợi lòng tràn đầy phần hận rồi đi, Du Niệm đứng ở trên lôi đài nhẹ nhàng ra tiếng, “Nè, tra nam Độc Cô Hữu.”

Độc Cô Hữu theo bản năng dừng lại cước bộ.

“Tôi chính là có ý.” Ở trước bao nhiêu camera, Du Niệm cười kiêu ngạo ra tiếng, “Về sau nhìn thấy tôi tốt nhất vòng quanh đi, nếu không, gặp một lần đánh một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Muốn hỏi Du Niệm vì sao đối với Độc Cô Hữu địch ý lớn như vậy sao? Còn không phải bởi vì Du Niệm ghét nhất là tra nam, còn là tra nam sẽ đánh con gái, trọng điểm là này tra nam còn vì Carina Rhone loại tra nữ này mà đánh Moscow Liz loại con gái chất lượng tốt, Du Niệm luôn luôn rất chiều đàn ông, nhưng mà chỉ giới hạn trong mắt của cô, có thể có cá tính, nhưng mà không thể không có khí phách, cũng không thể không có một cặp ánh mắt cơ bản thấy rõ ai là người tốt ai là người xấu.

Ở trong mắt Du Niệm, loại tra nam này mắt đã bị mù, mặt hấn vốn có bốn mắt đấy! Mặt người dạ thú, gặp một lần đánh một lần! Hoặc là khi nào kéo đi gọi vài nam khỏe mạnh bạo cú hấn luôn đi! [Chi đại nhà ta là hủ nữ chẳng =))))]

Mặt ngoài dịu dàng, Du Niệm rất đòi trụ rất bạo lực!

Độc Cô Hữu bị tức căn bản nói không nên lời, bởi vì từ nhỏ đã cùng Moscow Liz định ra hôn ước, cho nên từ nhỏ hấn đã bị gia tộc dưỡng trở thành người thừa kế, làm sao có ai dám không nể mặt hấn chứ? Lúc này Du Niệm ở trước mặt người trên toàn thể giới nhục nhã hấn như vậy, nghĩ sao hấn có thể không tức không giận không mang thù? Dù có là thánh mẫu nhập vào cũng chịu không nổi một trận đánh hung hăng này, còn bị ngôn ngữ kích thích, không biết người ta còn tưởng rằng Độc Cô Hữu hấn phạm phải chuyện xấu lớn như trời, mới làm cho cô gái người ta coi nhẹ mà nói ra những lời dừng mãnh vô lễ gặp một lần đánh một lần.

Thì ngay từ đầu, ngay từ lúc cô gái La Sinh Nhược Du Niệm nói ra những ngôn từ vụn vặt này trong đầu mọi người đều là hình ảnh cô nhục nhã hấn, tất cả sai lầm đều đã theo tiềm thức đẩy qua Độc Cô Hữu.

Du Niệm đi xuống lôi đài, mọi người truyền thông theo bản năng lùi về sau, một hồi lâu mới phản ứng lại xấu hổ sờ cái mũi tiếp tục quay chụp trận đấu tiếp theo.

Du Niệm mới hướng Khúc Quyển Sí đi đến hai bước, một bóng roi quen thuộc bắn lại đây, chỉ thấy Đan Vận Hi lộ ra mặt lạnh, roi trong tay vẫy động rục rờ, “Con mẹ chết tiệt! Cô cũng dám tự tiện chạy đến tổ nam hay sao!” Càng đáng chết hơn thế nhưng không nói sớm, để cô chưa chuẩn bị cho trận tiếp theo phải chạy lại đây! Hừ, cô mới không phải đang tức giận cô gái này tự tiện bỏ cô lại đâu!

Dưới chân Du Niệm lưu loát trốn một cái, lại không nghĩ rằng nhiếp ảnh gia phía sau đang điều khiển máy chụp ảnh bị Đan Vận Hi roi dọa đến, hoảng sợ trốn tránh đụng phải Du Niệm, mắt cá chân Du Niệm vừa lệch, thân mình mất đi cân bằng ngã hướng người bên cạnh.

Tiết mục cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân này không có lúc nào là không trình diễn, chính là lúc đó là một nữ mỹ, nhưng nam đẹp hơn.

Giáo phục màu trắng toàn thân Đan Khương Hằng và Du Niệm giáo phục màu đen đen trắng dung hòa lẫn nhau, đen trắng hợp kinh điển, không làm bất cứ động tác vẫn để lại một bức tranh xinh đẹp.

Chỉ tiếc, hai người cũng không thể thỏa mãn mọi người về điểm tâm lý đáng khinh của con người được.

”Cảm ơn.” Du Niệm cười nhẹ lại xa cách nói lời cảm tạ.

”Không khách khí.” Đan Khương Hằng mày hơi nhăn khó có thể nhận ra, nhìn về phía Đan Vận Hi, “Tiểu Hi.” Một tiếng nhàn nhạt, cũng là hàm ý cảnh cáo mười phần, làm cho Đan Vận Hi nếu bất mãn cũng không thể không không cam lòng phải thu hồi roi.

”Muốn đánh tôi đến vậy sao?” Du Niệm nhìn mặt bánh bao Đan Vận Hi trong nháy mắt toàn tâm toàn ý, có chút bật cười, đấu với Độc Cô Hữu một chút, tâm tình đang khá tốt, còn dư lại một tí không vui, chờ cô lấy hết nợ xong thì mới có thể nuốt hết được.

Cô gái này, keo kiệt lại mạng thù.

Đan Vận Hi mặt lạnh trừng cô, còn chưa nói nói, Moscow Liz đã thi đấu xong cất bước đi tới, đứng ở trước mặt Du Niệm trên khuôn mặt rét lạnh phủ chút đỏ ửng, có vẻ ngượng ngùng xinh đẹp, “Du Niệm.”

Khúc Quyển Sí càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, như thế nào bên người người yêu nhà mình luôn vây quanh người nhiều như vậy? Đan Vận Hi kẻ biến thái này thì khỏi nói, đầu tiên là Côi Dạ Tước đến Cố Dịch Hiên, hiện tại thế nhưng còn có thêm Moscow Liz này, bộ có vụ gì sao? Cái thẹn thùng kia là có chuyện gì xảy ra vậy? Nổi da gà... [Chị đại nhà ta còn chuyên đi trồng Bách hợp nữa các mẹ ạ =]]]Chạy nhanh ôm người yêu nhà mình tỏ quyền tự chủ, sau đó rất vừa lòng trong mắt người yêu nhà mình lại là tràn đầy bóng dáng của chính mình.

”Làm sao vậy? Đói bụng sao?” Du Niệm nhìn bộ dáng Khúc Quyển Sí nuốt nước miếng, nháy mắt mấy cái, giống như rất thuần khiết rất ngây thơ hỏi.

Bị người yêu nhà mình dễ thương đến mức Khúc Quyển Sí chột dạ sờ chóp mũi ở dưới ánh mắt Đan Vận Hi khinh bỉ không lưu tình chút nào, sau đó lại cảm thấy thân là bạn trai khát vọng yêu bạn gái thì không có vấn đề gì, lại rất lo lắng trừng trở về, sau đó đau lòng nhìn người yêu, “Anh tham gia trận thi sống lại, em đã thi xong thì nên về nghỉ ngơi trước đi. Trên đường cẩn thận, trở về tìm em.” Cúi đầu hôn môi Du Niệm, không thêm đề ý những máy chụp ảnh bên cạnh trực tiếp thu lại hình ảnh hai người bọn họ thân mật hôn nhau.

Du Niệm gật đầu, “Em trở về chờ anh.”

Nhìn đi, lời này dễ nghe biết mấy, trên khuôn mặt lười nhác của Khúc Quyển Sí mang theo ý cười hạnh phúc làm cho người ta hâm mộ ghen tị, hai tay cắm vào túi tiền, ngầu ngầu nhìn bóng dáng Du Niệm biến mất ở góc rẽ, mới thu hồi ý cười trên mặt, trong mắt một mảnh âm trầm, Độc Cô Hữu... Thế nhưng làm cho Du Niệm chán ghét như vậy, xem ra gia tộc Độc Cô Hữu chút thích ăn đòn.

không khí trên đảo nhỏ bởi vì gần biển lại có khu cây cối nguyên thủy to lớn bảo vệ rất tốt, cho nên có vẻ có chút ẩm ướt và vị mặn gió biển. Cùng hương vị thực vật dung hợp với nhau, cũng không hề gây người áp lực.

”Du Niệm, vì sao chán ghét... Độc Cô Hữu như vậy?” Moscow Liz đi theo bên người Du Niệm chung quy vẫn nhìn không được ra tiếng hỏi, nãy những lời nói đặc biệt kiêu ngạo kia của Du Niệm toàn trường mọi người đều nghe thấy, tuy rằng Độc Cô Hữu thật sự rất cẩn thận, nhưng cô vốn là thanh mai trúc mã của hắn, luôn thói quen mềm lòng trước, nhìn hắn bị đánh thành như vậy, thật là có chút không đành lòng xem tiếp.

”Ai bảo hắn đánh cô.” Du Niệm không chút đề ý nói, nào biết đâu rằng những lời này làm cho cả người Moscow Liz đều giật mình tại chỗ, đôi mắt xinh đẹp có chút tròn to, hốc mắt cũng không chịu không chế hơi đỏ, quả tim nhỏ rung động, cảm động mãnh liệt lao nhanh tới, cơ hồ muốn bao phủ cô.

Đan Vận Hi chợt vươn cánh tay đẩy cánh tay của Du Niệm, thấy Du Niệm nhìn qua, hung tợn trừng cô, do cô tốt bụng quá đấy!

Du Niệm nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu, Đan Vận Hi cơ hồ có thể nhìn thấy trên đầu cô rất dễ thương xuất hiện một cái dấu chấm hỏi, cái gì vậy trời? Vì cái lòng gì mà trừng cô?

Đan Vận Hi cơ hồ muốn đạp cô chết, bán manh! Cho cô bán manh đấy! Cô tuyệt đối không có xúc động muốn nhào lên đâu, tuyệt đối không có!

”Trận tỷ thí tiếp theo vào ngày mai, tối hôm nay có phải có cái tiết mục gì hay không?”

”Có đốt lửa trại, tùy ý muốn tham gia hay không cũng được.” Đan Vận Hi không thực đề ý nói, trên thực tế buổi tối hàng năm League Tứ Hiệu thời gian đều có thể tham gia, nhưng mà đối với bọn họ mà nói, tham gia đều là chuyện cực nhỏ, loại thời điểm này, ai cũng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt.

”Tôi...”

”Tích tích tích...” Không hiểu tiếng tích lại truyền ra từ trên người Du Niệm.

Chỉ thấy đầu ngón tay của Du Niệm rất nhanh vừa chuyển động, biến như ma thuật lộ ra bài xì phé màu đen vàng tựa thẻ khách VIP xuất hiện ở trong tay cô, nhìn tin tức phát ra ở mặt trên, ý cười ngay khoe miệng Du Niệm có chút phai nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Trộm Người Ở Cửa Sổ

Dưới màn đêm, một bóng người ở giữa rừng núi giống như u linh* bay rất nhanh qua vách núi, tới sau lưng đảo Gabriel.

*U linh: Linh hồn người chết

Gió biển lạnh mạnh mẽ cọ xát vào làn da làm cho người ta nhận không được nổi cả da gà.

Du Niệm đứng ở trên bờ cát, mắt nhìn núi cao trùng điệp ở phía sau, hẳn sẽ không ai nhìn thấy đâu nhỉ?

Dưới ánh trăng sáng tỏ, mặt biển yên ả dần dần gọn sóng, Du Niệm chậm rãi đi đến biển cả, nước tràn qua mắt cá chân, cẳng chân, đùi, phần eo, bả vai... Nhưng mà, ngay lúc nước biển sắp tràn qua đỉnh đầu, thân mình Du Niệm lại bắt đầu chậm rãi di động, dần dần rời xa hải đảo, nếu lúc này trong biển có người, như vậy có thể đủ nhìn thấy, dưới thân Du Niệm, là một con cá hổ kình, vui thích mà tinh lặng nâng cô hướng nơi đã xác định.

Lúc này, thành phố Bautis, trong đêm tối dấu chân hiếm thấy xuất hiện trong ngõ tối, tiếng bước chân hỗn độn vang lên, màu đỏ máu từ trên làn da tích táp rơi trên mặt đất...

“Hô... Hô...” tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng bước chân dần chậm lại cũng đã đủ chứng minh thể lực của người đó đã tới cực hạn.

Rồi sau đó ở phía sau tiếng bước chân đuổi theo lại càng ngày càng gần hơn.

“Ha ha... Chạy à, mày lại chạy!” Mấy người đàn ông vẫn đuổi theo, nhìn Đông Lan Tỳ không còn chỗ trốn, khoe môi nhếch lên nụ cười ác liệt giống như con mèo đang đùa bốn con chuột.

“Hừ, thằng nhóc này cũng dám đấu với lão bản chúng ta, cũng không suy nghĩ cân lượng chính mình, công quốc Rebis ra sao cũng không tới phiên thằng nhóc như mày nhúng tay vào!”

“Nói nhiều vô nghĩa như vậy làm gì, nhanh giết hắn đi, thằng nhóc này giao hoạt lắm!”

Dưới kính mặt thật to, một cặp con ngươi thanh tú xinh đẹp nhìn người đàn ông càng ngày càng tới gần, xẹt qua không cam lòng và tuyệt vọng, hẳn còn chưa đạt được thứ mình muốn, còn chưa...

Bàn tay to dơ bần hướng tới chàng trai tinh tế hơn cả bọn chúng, nhưng mà ngón tay vừa đụng chạm đến thân thể hắn lại bỗng nhiên cứng đờ, dưới ánh mắt khó hiểu khiếp sợ của Đông Lan Tỳ, một đám ngả xuống đất, mờ to mắt, tựa hồ ngay cả chính bọn họ cũng chẳng hiểu tại sao mình lại chết.

Ánh mắt Đông Lan Tỳ chậm rãi di xuống, hẳn nhìn thấy lưng thi thể này, bên trái chỗ trái tim, lộ ra lá bài xì phé vô tình được cắm tọt xương, chỉ để lại một góc nhỏ ở bên ngoài.

“Cậu không sao chứ?” Trong bóng đêm, một tiếng nói dịu dàng đột ngột vang lên.

Đông Lan Tỳ chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên nhẹ run, “La... Sinh Nhược Du Niệm?”

“Là tôi.” Du Niệm từ trên lầu cao nhảy xuống, dừng ở trước mặt Đông Lan Tỳ, nhìn nhiều chỗ vết thương trên người hắn, mày hơi nhíu lại, “Làm sao có thể chịu được vết thương nặng như vậy chứ?”

Đông Lan Tỳ tay chân luống cuống đè lại tay của Du Niệm xem xét miệng vết thương của hắn, “Cậu sao lại tới chỗ này?” Nhưng lại đứng díp cứu hắn như vậy, cô rõ ràng hẳn là phải ở đảo Gabriel mới đúng chứ!

“Ngô... Trên người tôi không mang theo thuốc...” Du Niệm buồn rầu.

“...” Nà! Có nghe người ta nói không đó!

...

Nhà trọ nhỏ của Đông Lan Tỳ.

“Nói cách khác là cậu thể nhưng lên trốn khỏi đảo Gabriel?! Đợi chút, cậu sao có thể ở trong trận đấu mà rời khỏi đảo Gabriel được chứ? Quan trọng hơn là, tự tiện rời đảo sẽ phải gánh hậu quả nghiêm trọng đấy, cậu thể nhưng trộm chạy ra?! Vần vẩn... đầu óc tôi hỗn loạn quá, để tôi ngẫm lại đã...” cả người Đông Lan Tỳ khiếp sợ ở tại chỗ, bộ dáng bị Du Niệm quán thành nửa xác ướp bởi vì ánh mắt hân trừng lớn càng giống xác ướp hơn.

So với phản ứng khoa trương của Đông Lan Tỳ, Du Niệm chỉ mỉm cười nhàn nhạt, “Có là gì đâu, cậu quan trọng hơn.” Từng nói sẽ bảo vệ hắn, thì tuyệt đối sẽ không để cho người khác có cơ hội hại hắn.

“Có là gì hay sao, cậu... cậu nói cái gì?” Đột nhiên phản ứng lại Du Niệm đang nói gì Đông Lan Tỳ trừng mắt tròn căng nhìn Du Niệm, trên đầu bởi vì quá mức khiếp sợ còn dựng lên một cây tóc nhỏ, cả người có vẻ ngốc manh đáng yêu. Du Niệm cũng không giải thích quá nhiều, sờ sờ tóc nhỏ dựng thẳng của hắn, đứng lên nhìn chung quanh nhà trọ nhỏ của Đông Lan Tỳ, lại được bố trí tươi mát sạch sẽ, chim sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng* đủ cả, nơi đây tựa hồ không có gì cần cô hỗ trợ.

*Ngũ tạng: tâm, can, tì, phế, thận.

Ánh mắt di động, lại dừng ở trên thân thể Đông Lan Tỳ hành động không được thuận tiện: “Nè... Có cần tôi giúp cậu tắm rửa không?”

“! Không! Không cần!” sắc mặt Đông Lan Tỳ chợt hồng, vội vàng lắc đầu.

“Vậy tôi trở về đây.” Du Niệm nói xong nhảy xuống từ cửa sổ.

Đông Lan Tỳ cơ hồ sụp đổ, vì sao không đi cửa lớn vì sao không đi cửa lớn chứ hả! Ở đây là lầu 5 đấy!

Cảm xúc ổn định, Đông Lan Tỳ mới lao quá nhảy tới lan cam bên cửa sổ thử xem, nhìn không thấy một bóng người dưới lầu, đôi mắt sạch sẽ thanh tú hơi liếm xuống, ngăn trở chuyển biến hoá kỳ lạ cùng cảm xúc phức tạp trong đôi mắt, một hồi lâu mới đóng lại cửa sổ, ngăn trở hương thơm nhàn nhẹ thổi vào trong nhà.

Đảo Gabriel.

Du Niệm vừa mới lên bờ, đôi mắt bỗng dừng vừa chuyển, thẳng tắp chống lại camera không biết trang bị ẩn núp khi nào, đôi mắt nhú lại, bắn lá bài xì phé qua, cũng không hề liếc mắt nhìn cái camera bị bể nát, Du Niệm kiêu ngạo làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi trở lại ký túc xá ngủ.

Về phần khác...

Dù sao trải qua những ngày này quá nhàm chán, nếu có thể thúc giục ‘Cái kia’ khởi động trước tiên thì tốt biết mấy.

Trong bóng đêm, hương vị quen thuộc đập vào mặt đi đến.

“Em đã đi đâu? Toàn thân đều ướt đẫm” thanh âm khàn khàn kêu gọi ở bên lỗ tai trắng nõn đáng yêu của cô, bàn tay to không thành thật thăm dò trên làn da ẩm ướt trơn láng.

Du Niệm nhú mày, ôm cổ hắn, đùi thon dài ác liệt cọ xát chỗ yếu ớt của đàn ông, bởi vì tiếng nói hạ giọng mà có vẻ gọi cảm trầm thấp giống như yêu tinh dụ hoặc người xuống địa ngục, “Anh không sợ tinh tấn nhân vong* hay sao?”

*Tinh tấn nhân vong: Lao lực mà chết

“Đáng chết!” Đột nhiên ôm Du Niệm đặt ở trên giường, chàng trai hơi thở gấp “Chết ở trên người của em, tôi cũng nguyện ý!”

Chết dưới đóa mầu đơn thì làm quý cũng phong lưu, huống chi vẫn là Du Niệm này một cây thuốc phiện màu trắng làm cho người ta muốn ngừng cũng không được?

Trong phòng một khúc dân mỹ yêu kiều thờ hỗn hển đan vào, trên hành lang ngoài phòng chậm rãi đi qua một bóng người, bước chân có dừng một chút, chỉ sau một giây lại đi tiếp, không nhanh không chậm như trước.

Hôm sau.

Mặt trời mới mọc, tất cả tuyến thủ tập hợp để tiến hành trận đấu tiếp theo, mà tất cả người ở trận đầu đã bị PK* sẽ lập tức lên thuyền rời đi.

*PK: Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game. (theo Google)

Làm cho Du Niệm ngoài ý muốn là, Độc Cô Hữu bị cô đánh thảm như vậy mà còn ương ngạnh cùng với Khúc Quyển Sí trở lại trong trận đấu sống lại, ngay cả cô gái Carina Rhone bị đánh thành đầu heo đã trở lại cô nữ trong trận đấu sống lại, ta nói, bọn họ rốt cuộc là may mắn, hay là bất hạnh?

“Em tối hôm qua đi đâu?” Du Niệm vừa xuất hiện, Khúc Quyển Sí liền kéo người vào lòng, đầu ven đường không cần thận trọng đến trên người Đan Khương Hằng cách Khúc Quyển Sí không xa, đã thấy Đan Khương Hằng lui ra sau từng bước, chán ghét trong mắt không cần nhìn kỹ cũng thấy được.

Du Niệm hơi nhưn đuôi lông mày, chẳng lẽ chàng trai đi qua cửa phòng cô, là hấn sao!

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 56: Du Niệm Nổi Bão

Du Niệm nhún vai, đối với chuyện phản bội này ở trong mắt người khác bên ngoài hoàn toàn không xem ra gì, cô chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là lừa gạt, không phải sao?

Chợt nhận thấy được một đạo ánh mắt rét lạnh, Du Niệm xoay người, chỉ thấy dưới lối đài của tổ nữ bên kia, sắc mặt Bricca âm trầm đáng sợ trùng mắt cô, tựa hồ cảm thấy Du Niệm chạy đến tổ nam là vì trốn cô ta, giống như không dám cùng cô ta đánh.

Mặc kệ ở thế giới nào, những kẻ quái lạ không sợ chết đều nhiều như vậy.

Du Niệm lắc đầu, mang theo mỉm cười quay đầu nhìn lối đài.

Trận tỷ thí thứ hai đã bắt đầu, bởi vì quy định trận thứ hai cho phép dùng võ khí, cho nên không giống với lúc trước, không cần đánh chết trong giới hạn, chỉ làm cho đối thủ nhận thua là được, cho phép sử dụng thủ đoạn gì cũng được. Quy củ trận này, rất phù hợp ý của Du Niệm.

”Tề Du Niệm.” Lại là quyết định rút thăm ai trước ai sau, đối thủ là ai.

”Orikovs.” nam nhân bị nói đến tên nhìn thấy Du Niệm đang tươi cười sâu sắc mà có vẻ tà khí quỷ dị, không hiểu cảm thấy rung mình một cái, nhưng mà cơ bắp tứ chi cường tráng cuộn cuộn lại khiến hấn dừng khí hơn người. Thân mình rất nhanh liền nhảy xuống vị trí đối thủ của Du Niệm.

Được tận mắt một trận chiến ngày hôm qua với Độc Cô Hữu, thực lực Du Niệm đã khiến cho người ta yên tâm không ít, nhưng mà thời điểm kẻ to con và Du Niệm đứng chung một chỗ như vậy, mọi người vẫn nhìn không được cảm thấy nổi da gà một cái, đây là cái mệnh gì đây? Mỹ nữ và dã thú a!

”Đồng...” trống chiêng vang.

Vũ khí trong tay Orikovs là hai cái chùy sắt lớn cồng kềnh, nhưng mà ở trong tay hấn lại có vẻ rất là nhẹ nhàng linh hoạt, nhìn cuốn bài trong tay Du Niệm, khoe miệng Orikovs gọi lên nụ cười khinh miệt, đột nhiên công kích hướng Du Niệm, được tận mắt một trận chiến ngày hôm qua với Độc Cô Hữu, hấn cũng sẽ không ngốc bốc phát huy phong độ thân sĩ gì đó, thắng tỷ thí mới là quan trọng nhất.

Cái chùy sắt lớn xẹt ngang qua, thân mình Du Niệm nhẹ nhàng nhảy lên, né tránh chùy sắt lớn, thân mình mảnh khảnh lại trực tiếp đứng ở mặt trên chùy sắt lớn trong tay hấn, khoe miệng mỉm cười, tư thái tao nhã cao quý, nhất thời dẫn tới trận võ tay cùng huyết gió phía dưới không ít, diện trận này, thật quá đẹp, chính là nghệ thuật nhân thể xinh đẹp mà bọn hấn muốn thưởng thức.

Người được mùi nhát nhèo trong không khí cơ hồ không có cảm giác, khoe miệng Du Niệm hơi nhưn lên, giống với hương vị trên người Barana ngày hôm qua của tổ nữ bên kia truyền tới, bột phấn hoa cây phong, hút vào chút ít sẽ làm cho người ta bất tri bất giác phản ứng dần ngơ ngác, nhưng mà thứ này đối với Du Niệm mà nói, thật đúng là có thể xem như vô dụng, vốn tốc độ của cô cũng không phải mắt thường có thể dễ dàng thấy được, hiện tại ngơ ngác như vậy một chút, cũng không phải nhân loại bình thường có thể chống đỡ.

Một chùy sắt khác quét tới, cả người Du Niệm đổ về phía sau, làm cho chùy sắt kẻ thân thể của cô thành quét ngay khoảng trống, nhưng mà thời điểm một nửa thân mình giống như bị dây thép treo bỗng nhiên dừng lại, cổ tay bỗng dưng vừa chuyển, một loạt bài xi phé xuất hiện ở giữa ngón tay, thờ phỉ phò lúc mọi người không phản ứng tới được thì đã cắm ở trên hai đùi cơ bắp cuộn cuộn của hấn.

”A!” Thần kinh truyền tới cảm giác sâu sắc làm cho cả người Orikovs rút lui, nhưng mà bàn tay Du Niệm mềm duỗi ra, kéo lại tay hấn, bộ dáng cười tùm tùm rất thuần lương, gây tiếp theo cổ tay nhẹ động, lôi kéo tay hấn một cái.

”Ca ca ca ca...”

”A a a a ——” thanh âm xương cốt của cánh tay vỡ thành một mảnh rõ ràng vang lên, theo sau tiếng thét chói tai thống khổ vang lên của Orikovs, tới mức phóng viên truyền thông nhìn quen các đủ loại chuyện toàn thân đều không khỏi run lên, cả lưng một trận mồ hôi lạnh. Mau nhận thua đi!

Nhận thua? Khoe miệng Du Niệm nhếch lên, căn bản không cho Orikovs cơ hội nhận thua, một quyền hung hăng nện trên cằm của hấn, làm cho hấn cảm rớt dưới tình huống mà người khác nhìn không ra.

”Nhận thua sao?” Du Niệm cười tùm tùm hỏi.

“...” Nhận! Nhận! Orikovs lúc này làm sao còn khí phách của một chàng trai, cằm đau không có cách nào gạt đầu, chỉ có ánh mắt van xin Du Niệm, nhưng mà để người khác xem ra, đó người này dù chết cũng muốn chống đỡ không chịu nhận thua.

"Như vậy sao, vậy không có biện pháp, tỷ thí này, tôi nhất định phải thắng." Du Niệm giống như tiếc nuốt lắc đầu, ánh mắt cũng lạnh lùng, trong tay xuất hiện một lá bài, thân mình bỗng nhắc ngồi trên cây cột nhựa ngay biên giác lối đi.

"Nhận thua sao?" Lấy ra bài xì phé tựa lưỡi dao xẹt qua đuôi hắc, máu tươi phun mạnh mà ra.

"Nhận thua sao?" Lấy ra bài xì phé lại trượt quá miệng vết thương ở đuôi, hai vết chém một vết thương lại tiếp tục phun máu.

"Nhận thua sao?"

"Nhận thua sao?"

"..."

Lần lượt, tựa như lắng trì, ngay cả thẩm phán quan và tuyển thủ dự thi tổ nữ bên kia đều không khỏi dừng tỷ thí chuyển ánh mắt qua bên này, chưa từng có, một lần tỷ thí máu tanh như vậy, mặc dù ở phương diện loại tỷ thí này, không phải không có người chết, nhưng mà thật sự chưa từng có loại một lần đơn phương làm nhục thế này.

Tay Đan Vận Hi cầm lấy roi đều không khỏi có chút run lên, Bricca và Âu Dương Minh Thiên càng không cần phải nói, sắc mặt trắng xanh tái nhợt, cô gái này ngày hôm qua sau khi đấu với hội trưởng hội học sinh tu viện Ruble, hôm nay thế nhưng lại đơn phương làm nhục vương tử nước Ob kiêm hội trưởng hội học sinh học viện Goss, nếu để các cô lên, còn không bị cô ta một quyền giết chết?

Đám người Khúc Quyển Sí hai mặt nhìn nhau, mày xanh trắng nhần lại, người đàn ông này sao lại chọc tới Du Niệm? Thế nhưng so với Độc Cô Hữu ngày hôm qua còn thâm hơn.

Phía sau, tâm tình Độc Cô Hữu cảm giận bất bình nhất thời cân bằng, ít nhất còn có người con thâm hơn hắc không phải sao?

Bạn nhỏ Đường Diễm và ba mẹ anh trai chỉ gái ngồi ở phòng khách xem hiện trường trực tiếp trên tivi, nhìn chị ba nhà hắc phong hoa tuyệt đại như vậy ngồi ở trên cây cột, từng lúc lấy bài ra lắng làm cho trong mắt đối thủ chậm rãi hiện ra hơi thở tuyệt vọng, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ, trong mắt tràn đầy sùng bái, quá lợi hại! Rất lợi hại đó! Chị ba của hắc quả thực chính là nhân tài tra tấn trời sinh nha, muốn học tập từ cô quá!

"Tề Du Niệm, được rồi đấy." Cuối cùng thẩm phán quan uỷ ban nhìn không được, nhìn không được ra tiếng, ánh mắt nhìn về phía Du Niệm mang theo nhàn nhạt khiển trách, cho dù có hận thù thâm kín cũng không thể ở đây trả thù như vậy, Orikovs nhưng là vương tử duy nhất của nước Ob! Vương vị người thừa kế tương lai! Huống chi, nơi này là League Tứ Hiệu, đến đây là dừng, không xấp xỉ mấy là tốt rồi, muốn làm máu tanh như vậy là muốn quay phim kinh dị sao?

"Nhưng mà hắc còn chưa nhận thua mà." Bài ở đầu ngón tay thoải mái xoay tròn theo khối lập thể, Du Niệm đặc biệt thuần lương phức tạp nhìn về phía thẩm phán quan.

"Hắc đã nhận thua rồi." Trong ánh mắt kia đã không thấy được nửa điểm ánh sáng, đây là người đã tuyệt vọng mới sẽ như vậy, đều tuyệt vọng, còn đáng nói nhận thua nữa hay không.

"Nhưng mà hắc chưa nói, không phải sao?" Nói xong, bài trong tay Du Niệm một trận lớn từ trên không, rào rào như mưa nhẹ nhàng hạ xuống, giống như đàn con bướm bay, rơi xuống trên người Orikovs quét qua, để lại vô số miệng vết thương, vô cùng thâm thâm.

"Hơi quá đáng! Mày quá đáng rồi đó! Chưa từng gặp qua á nào ác độc như mày!" Barana học sinh học viện Goss bên tổ nữ rút cục nhìn không được khóc kêu chạy tới, ánh mắt từ trừng Du Niệm, trắng trợn khiển trách, con á ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 57: Khoa Học Tình Yêu

Du Niệm nhìn Barana, rõ ràng ôn nhu như nước, cô tình lúc này làm cho đáy lòng Barana lạnh cả người.

"Phía trên lối đi, sinh tử từ mệnh, hắc nếu sợ chết, nhận thua không phải có thể sao?" Du Niệm rất là vô sỉ nói.

"Người như thế nào có thể nói như vậy? Hội trưởng đã không còn lực phản kích, mày còn không dừng tay, rõ ràng chính mày ác độc muốn đẩy anh ấy vào chỗ chết!" Người chung quanh rất nhiều, Barana lo lắng cẩn thận, cũng không tin ở trước mặt mọi người, thậm chí mất người khắp thiên hạ, cô ta dám làm cái gì với cô!

Du Niệm nhìn Barana hai giây, sau đó nhìn về phía thẩm phán quan, "Ông cảm thấy cách nói của cô ta đúng không? Nếu mỗi người đều giống tư tưởng của cô ta như vậy, gặp phải kẻ liều chết không nhận thua chúng ta thì chính mình phải nhận thua sao, vậy còn tham gia League Tứ Hiệu làm cái gì? Ai đều đi rèn luyện thân thể tốt cho người khác đánh một chút sau đó ngồi mát ăn bát vàng là được sao, làm sao còn liều mạng huấn luyện bản thân?"

Người uỷ ban nói một câu, so với những người khác nói một trăm câu còn hữu dụng hơn, không thể không nói, Du Niệm thật sự rất vô sỉ, vẫn là thiên tài vô sỉ.

”Cô nói đúng,” thần sắc thẩm phán quan phức tạp gập đầu, Du Niệm nói xác thực rất đúng, không phải tất cả những người liều chết không nhận thua đều làm cho người ta cảm thấy dũng cảm bội phục, lại nói tiếp kỳ thật càng giống vô lại chọc người sinh ghét, kéo thời gian không để cho người khác thắng, thậm chí làm cho người thắng lưng đeo bêu danh ác động bất nhân bất nghĩa, áp chế đập chết.

”Nhưng mà, trận loi đài này là cô thắng, chấm dứt đi ra ngoài đi.” Thẩm phán quan làm tới bước này, Du Niệm tự nhiên không tiếp tục tất yếu, dù sao mục đích đã muốn đạt tới.

Làn váy màu đen ở trong không khí có chút nhộn nhạo, Du Niệm nhìn Khúc Quyển Sí, khóe miệng gọi lên một chút mỉm cười, theo sau có chút đưa hàm lên, có vẻ ngạo mạn mà bá khí, “Kết cục tất cả ai thương tổn người yêu của tôi, Orikovs chính là một vật để tham khảo.”

Thần nhiên một câu, nhắc lên ngàn vạn gọn sóng, tất cả mọi người nhớ tới cái hôn kia của Du Niệm cùng Khúc Quyển Sí, cũng nổi lên đối thủ trận đấu của Khúc Quyển Sí ngày hôm qua đúng là Orikovs, hóa ra là thế! Thì ra là thế!

Khúc Quyển Sí chỉ cảm thấy máu toàn thân trong nháy mắt yên lặng lưu động, sau đó sôi trào phun mạnh, nhìn cô gái chậm rãi hướng hần đi tới, trái tim chột bành trướng, tràn đầy, tràn đầy ề ảm ngọt ngào hạnh phúc, dĩ nhiên là vì hần, La Sinh Nhục Du Niệm, em... khiến anh như thế nào có thể buông tay? Cái đời này, cô khiến hần nếu mất đi cô, nên sống sót ra sao chứ?

Cái ngôn ngữ gì đều chỉ có thể hóa thành một cái ôm chặt chẽ để biểu đạt, ngữ hương thơm quen thuộc làm cho hần mê tới cốt tủy, Khúc Quyển Sí cảm thấy bản thân hạnh phúc muốn chết.

”Tước?!” Đoàn Mộc Hoạch thấy Côi Dạ Tước đột nhiên xoay người rồi đi trận đấu lo lắng ra tiếng, thẩm phán quan đang kêu tên của cậu đó!

Cổ Dịch Hiền nhìn hai người ôm nhau, đôi mắt dịu dàng tình mỹ có chút liếm lại, tóc đen như tơ nhẹ nhàng theo gió phát phới, hiu quạnh làm cho người ta đau lòng.

Họa thủy.

Đan Khương Hằng trầm nghĩ. Thu hồi ánh mắt, trong đầu cũng không tự giác nghĩ tới thanh âm tối hôm qua nghe được, mắt nhìn hai người ôm nhau làm cho người ta không tự giác ca ngợi, rõ ràng thoát nhìn yêu nhau như thế, La Sinh Nhục Du Niệm lại có thể bởi vì Khúc Quyển Sí bị đánh một quyền, mà trước mặt nhân dân toàn thế giới đem người nọ làm nhục đến tuyệt vọng, trong hai mắt rõ ràng giả tạo đều là Khúc Quyển Sí, vì sao còn muốn pha trộn cùng một chỗ với Côi Dạ Tước?

Này không khoa học!

Đan Khương Hằng lại không biết, thứ tình yêu này vốn sẽ không có khoa học nào có khả năng giải thích được, có người có thể bởi vì tình yêu mất đi tất cả, cũng có người có thể bởi vì tình yêu đánh đổi toàn thế giới, có người có thể bởi vì tình yêu trở nên hung ác, lại cũng có người có thể bởi vì tình yêu mà thay đổi triệt để, tồn tại hư ảo lại chân thật như vậy, khoa học giải thích như thế nào được chứ?

Và lại, Du Niệm cô gái này, từ trên xuống dưới tồn tại là thứ khoa học không thể giải thích.

”Ta nói, hai người ghê tởm đủ chưa?” Kê giết phong cảnh không cần phải nói, chính là nữ vương Đan Vận Hi kia, lúc này hai tay hoàn ngực, hai chân chuyển hướng, một chân hất lên hất xuống, hơi nghiêng đầu, có vẻ vạn phần không kiên nhẫn. Khúc Quyển Sí lần đầu tiên muốn bóp chết cô gái giết phong cảnh này như vậy, “Như vậy muốn tìm bất mãn sao không đi quán ăn đêm tìm con vịt nào đó giải quyết đi?”

”Cậu nói cái gì?!” trong mắt Đan Vận Hi hiện lên một chút tàn khốc, roi trong tay lập tức liền xù lông bắn ra, Quyển Sí đang khó chịu tự nhiên phản kích, nhưng mà bởi vì trong sân nhiều người, hai người đánh thì đánh ra tới ngoài sân.

Du Niệm hơi cười nhìn hai người đùa giỡn, “Cảm tình thật tốt a.”

“...” cảm tình làm sao tốt chứ! Người bên cạnh nghe được không khỏi phun tào ở trong lòng.

”Tề Du Niệm, có rảnh không, lại đây tán gẫu vài câu thế nào?” Bricca cười nói, trong mắt lại tràn đầy lạnh như băng cùng oán hận.

Moscow Liz đã đi tới, cau mày liếc mắt nhìn Bricca một cái, nhìn về phía Du Niệm, giá trị vũ lực của Du Niệm không cần lo lắng, nhưng mà Bricca và Âu Dương Minh Thiên có thể hay không dùng thủ đoạn ti bỉ gì chứ, cũng không thể biết được.

Du Niệm nhìn Moscow Liz nói cô không cần lo lắng, bước chậm tao nhã đi qua, Bricca xoay người đi phía trước Du Niệm, thẳng đến đi tới góc sáng của cách sân đấu không xa mới dừng lại.

Lòng ngực Bricca phập phồng càng lớn, giống như áp lực thật lâu mà đè nén không được, đột nhiên xoay người, vung tay muốn cho Du Niệm một cái tát, nhưng muốn đánh Du Niệm, há lại dễ dàng như vậy?

Du Niệm cầm lấy tay Bricca, “Thật sự rất vô lễ đấy.”

”Buông! Tiện nhân!” Bricca tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, “Một cước đạp hai thuyền, cô cũng giỏi quá nhỉ!”

Du Niệm gật đầu, biết cô gái này sao lại kích động, buông cô ả ra, “Hóa ra cô thích xen vào việc của người khác như vậy nha.”

”Câm miệng! Con ả ích kỷ này, rõ ràng yêu Khúc Quyển Sí, vì sao còn muốn nhúng chàm Tước của tôi?!” Bricca phẫn nộ nhìn Du Niệm.

Du Niệm che miệng nghĩ, “Vấn đề này tôi lười trả lời.”

Thái độ Du Niệm quá mức đương nhiên, nhận tri lý luận của cô đối với người bình thường mà nói cũng có chứa bệnh trạng không bình thường, nhưng mà, đây là Du Niệm, mọi người yêu, cũng vì là Du Niệm như vậy.

”Cô...”

”Bricca.” Âu Dương Minh Thiên cầm một cái túi giấy dai đi tới, trấn an vỗ lưng của cô ta cho cô ta thuận khí, sau đó mới nhìn hướng Du Niệm, “Chuyện giữa Côi Dạ Tước lên giường với cô là nghĩ như thế nào, tôi không biết, nhưng mà, tôi nghĩ Khúc Quyển Sí không biết cô có quan hệ với Côi Dạ Tước đi?”

Túi giấy dai bị mở ra, Âu Dương Minh Thiên từ trong móc ra một xấp ảnh chụp, tất cả đều là ảnh chụp thân mật của Du Niệm cùng Côi Dạ Tước đứng chung với nhau.

”Cô nói, tôi đem ảnh chụp đó cho Khúc Quyển Sí xem, hấn sẽ thế nào? Công tử Luật pháp tước, nhưng rất kiêu ngạo.” Nghĩ đến tình cảnh trước cô đi tìm hấn, kết quả ngay cả mặt mũi không có đã bị đuổi đi, trong mắt Âu Dương Minh Thiên không khỏi càng trở nên lạnh thêm.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Thân Cận Hai Bạn Trai

”Cho nên... Đây là uy hiếp?” Du Niệm hơi nghiêng đầu, mỉm cười nói, làm cho người ta cảm giác nhìn thì có vẻ chính mình ẽ có lợi thế trong tay nhưng căn bản lại không hề có lợi thế.

Âu Dương Minh Thiên cau mày, thay đổi cách nói, “Cô có thể cho rằng nó trở thành giao dịch, dù sao cô yêu Khúc Quyển Sí, tôi đem ảnh chụp lẫn cả phim cho cô, chỉ cần cô chia tay Côi Dạ Tước.”

Du Niệm nghe vậy cũng cười hàm ý không rõ, “Cô đây là muốn biến Tước trở thành vật phẩm giao dịch sao?”

”Chẳng lẽ cô không phải sao?” Bricca nhìn không được ra tiếng, ánh mắt phẫn hận nhìn Du Niệm, “Cô lại đem hấn trở thành cái gì? Ở chung với hấn đồng thời cùng Khúc Quyển Sí thân mật yêu thương như vậy thì là cái gì? Cô có nghĩ tới cảm thụ của Tước hay không? Nãy hấn rời đi là cái biểu tình gì cô có biết hay không? Cô gái như cô do dự vậy thì sao mà xứng với Tước? Hấn vĩ đại như vậy, dựa vào cái gì bị cô đùa bỡn trong tay như thế?!”

Du Niệm mày nhíu lại, “Tôi khi nào thì đùa bỡn hấn trong tay? A Sí là bạn trai của tôi, tôi đối xử với hấn như vậy là tốt nhất.”

”Cô...”

”Nói sau, cô hỏi tôi biến Côi Dạ Tước trở thành cái gì? Hấn là giường bạn của tôi, như vậy, có vấn đề gì sao?” Du Niệm nhìn mắt Âu Dương Minh Thiên gắt gao ôm túi da to, giống như sợ cô cướp đi, rất muốn nói cho cô ta biết, không cần lo lắng, Du Niệm ý tưởng giành lại một chút cũng không có, cô căn bản không cần ảnh chụp này bị Khúc Quyển Sí hoặc là ai nhìn đến.

”Giường bạn? Chính là giường bạn?” Bricca vội vàng hỏi. Trong đầu rất nhanh tính toán, Du Niệm cho rằng Côi Dạ Tước là giường bạn, nhưng mà Côi Dạ Tước thoát nhìn tựa hồ động tâm, mà Du Niệm chính mình còn có người yêu, nói cách khác chính mình có thể thừa dịp Côi Dạ Tước bị Du Niệm thương tổn nhân thừa cơ hội xen vào. Phải biết rằng, ở thời điểm đàn ông bị tổn thương, là thời điểm! bên thứ ba dễ dàng xen vào nhất! (RI: chuy đang lập kế hoạch làm kẻ thứ 3 ^^)

Âu Dương Minh Thiên cau mày, lại phức tạp nhìn Bricca một cái, không nói gì.

Du Niệm nhìn Bricca, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh lùng xa cách trước sau như một, “Là giường bạn, giường bạn chỉ có tôi mới có thể chạm vào, không cần vọng tưởng nhúng chàm hấn, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cô.” Nói xong, xoay người bước đi.

Nụ cười của Bricca cứng đờ, nhìn bóng dáng Du Niệm nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tiện nhân! Cũng dám uy hiếp tôi, cô tưởng cô là ai——” bài xì phé lóc ra bỗng dưng xuất hiện ở dưới cổ chính mình, cảm giác được tính chất lạnh lạnh, giống nhau là một cái lưỡi dao để ở cổ chính mình.

Du Niệm cười nhìn cô, “Tôi nhớ rõ, lúc các ngươi vừa tới Bautis, ở bến tàu hoàng gia, cô từng đáp ứng qua tôi một chuyện.”

“... Thì tính sao?” Bricca kiêu ngạo không bao giờ cúi đầu hứa con ả dám giành đàn ông với cô, theo bản năng quên vụ Du Niệm làm nhục Orikovs.

” Hạng nhất cuối cùng là trận đấu được lựa chọn tự do, tôi hy vọng cô không cần chạy trốn, tôi ghét nhất loại sự tình bị ‘Chờ đợi’ này, hiểu chứ?”

Âu Dương Minh Thiên đang muốn ra tiếng cự tuyệt, cũng không ngờ Bricca giành trước, “Cô cho là bản công chúa sẽ sợ cô sao? Đến lúc đó mới là kẻ dùng chạy trốn đó!”

Du Niệm gật đầu, tao nhã thu hồi bài xì phé, “Tôi thích cô đơn thuần như vậy, chính là có chút ngu.” Đem người giận chết khiếp, Du Niệm cũng là vùng ông tay áo, tiêu sái không một chút áng mây.

Âu Dương Minh Thiên ôm túi giấy trong tay nhìn bóng dáng Du Niệm, cau mày, một hồi lâu mới phản ứng lại đây, rõ ràng chuyện tình nên là các cô chủ đạo thể nhưng liên mấy câu nói ấy mà bị Du Niệm điên đảo lại, chẳng những không có đạt tới mục đích các cô, ngược lại làm cho Du Niệm lừa cả Bricca!

Đáng chết!

Âu Dương Minh Thiên ôm chặt túi giấy trong tay, sắc mặt âm trầm nhìn Du Niệm trở lại trận đấu, cô nếu cảm thương hại Tạt Tạt (Bricca phiên âm là Bồ Lý Tạt Tạt), cô Âu Dương Minh Thiên cùng cô cá chết lưới rách cũng sẽ không cứ quên đi như vậy! Bricca quên chuyện tình Du Niệm làm nhục Orikovs, nhưng cô không quên! Cô gái này...

So với ác ma còn lãnh khốc vô tình hơn!

Thời điểm Du Niệm trở lại trận đấu, Khúc Quyển Sí vừa vận so đấu xong với học sinh Merlot, tựa hồ là miêu sát, Khúc Quyển Sí chỉ vừa vền vện phóng ra khí thế, chàng trai kia liền nhận thua.

Nhưng mà...

Du Niệm kéo qua lĩnh hội Đan vận Hi một bên sửa sang lại tóc loạn có thể so với tổ chim, “Tôi nhớ rõ, mới này tôi vừa đấu xong với Orikovsby, là tôi Tước lên sân khấu nh?”

Đan Vận Hi một bên sửa sang lại tóc bị Khúc Quyển Sí biến thành hồng bét, một bên cau mày ra tiếng, “Hắn không hiểu sao lại chạy đi, bị hủy bỏ tư cách dự thi.” Không tỷ thí còn một mình chạy đi coi như quan thẩm phán nể mặt, thẩm phán quan nếu không hủy bỏ tư cách hẳn mới là lạ, người uỷ ban này đó cũng không thuộc trưởng quý tộc, nếu không Orikovs sẽ không bị Du Niệm hại thảm như vậy.

Du Niệm mày hơi nhíu, bỗng dung nhớ tới lời nói mới vừa rồi của Bricca, trong mắt có chút lạnh dần.

“Này! Cô làm sao vậy?” Đan Vận Hi thu hồi lược, quay đầu liền thấy cặp con ngươi hơi lạnh, đầu quả tim run lên, đây là bị dọa sợ.

“Không có việc gì.” Du Niệm nhìn về phía Khúc Quyển Sí đi tới, khóe miệng gợi lên một chút mỉm cười, ánh sáng nhu hòa trong con mắt trong suốt, Đan Vận Hi nhìn thấy trực tiếp bầu môi, cô gái này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“Chúng ta đi ăn cơm” Ôm Du Niệm, Khúc Quyển Sí nói. So đấu kết thúc có thể rời nơi đấu trước, trận thứ ba diễn ra vào xế chiều.

“Tôi cũng đi.” Đan Vận Hi vẫy roi đuổi kịp. Hoàn toàn không nhìn Khúc Quyển Sí đang giận dữ trừng mắt, nữ vương hất mặt kiêu ngạo, cô thì đứng ở bên người Du Niệm thì cậu làm được cái gì chứ!

Bởi vì thí sinh trong trận đấu đã xong gần nửa người, cho nên lưu lại cũng không nhiều người, lúc này trong nhà ăn cũng có vài kẻ có năng lực có vẻ cường hân, khinh thường xem xét đối thủ trận sau của chính mình có thể là ai, tỷ như Đoàn Mộc Tịch Nhã, tỷ như Đoàn Mộc Hoạch, Cố Dịch Hiên hay...

Nhưng mà...

Du Niệm nhìn Đoàn Mộc Tịch Nhã đối diện Âu Dương Minh Thiên và Bricca, có chút nghiêng đầu, chớp mắt nhìn, có vẻ dị thường thuần khiết đáng yêu.

“Làm sao vậy?” Khúc Quyển Sí nhìn không được đưa tay xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm của cô, cặp mắt hoa đào yêu đã kia làm ra động tác đáng yêu như vậy thể nhưng cũng không có vẻ ngộ không ra ngộ, khoai không ra khoai, thật sự là đáng yêu.

Du Niệm không nói gì, Đoàn Mộc Tịch Nhã bên kia cười yếu ớt nhàn nhạt tao nhã hướng cô gờ lên chén cà phê tinh xảo trong tay, “Tam tiểu thư, tôi phát hiện một chuyện cực kỳ thú vị, cô có hứng thú lại đây chia sẻ một chút không? Nhưng mà, về A Ái, tốt nhất lảng tránh một tí thì tốt hơn.”

Mắt hoa đào của Du Niệm có hơi híp lại, đầu hàm ý không rõ phe phẩy, cô còn tưởng rằng, cô gái này có thể thông minh người khôn giữ mình tới khi nào đây.

“Nha! Tước, cậu chạy đi đâu?” Đoàn Mộc Hoạch một tiếng hô kinh ngạc, tất cả mọi người đem ánh mắt phóng tới cửa.

Chỉ thấy một chàng trai đã muốn cởi áo khoác giáo phục bạch tôn, quần và áo somi màu trắng đã muốn ướt đầm, tóc đen còn nhỏ nước, có vẻ hỗn loạn không kiềm chế được, da màu mặt ong, thân thể kêu gọi, chỗ nào cũng đều là làm cho người ta mặt đỏ tim đập thét chói tai.

Lúc này ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Du Niệm, đồng tử đen huyền thâm thùy giống như con sói đói thèm sống chết không buông con mồi...

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 59: Đến Đây Là Chấm Dứt (Canh Hai)

Khúc Quyển Sí nhướng mày, sinh vật ăn thịt siêu cường giữ lấy lãnh thổ thuộc về, như thế nào có thể cho phép cái sinh vật khác mơ ước thứ trần quý chính mình đặt ở trong lòng?

Côi Dạ Tước bước nhanh tiêu sái tiến lên, kéo tay Du Niệm tới, Khúc Quyển Sí rất nhanh giữ chặt tay kia Du Niệm, nhất thời cả người Du Niệm bị kéo thành một đường thẳng tắp.

“Côi Dạ Tước, mày muốn làm gì?” Khúc Quyển Sí sợ Côi Dạ Tước kéo đau Du Niệm, nhưng lại không muốn Du Niệm bị Côi Dạ Tước lôi đi, nhìn ánh mắt muốn giết người kia của hắn, hắn muốn làm gì với Du Niệm?

Tất cả mọi người bị hai chàng trai bất thình lình tranh giành một nữ nhân mà kinh ngạc, nhưng mà giật mình đi lại như trước ngồi ở trên vị trí của mình, từ khi bắt đầu trước không nói tới bọn họ có xen hay không xen vào, cho dù bọn họ xen tay vào được, bọn họ cũng càng vui vẻ xem diễn trước, đều là đứa nhỏ trên khắp thế giới có IQ không tuân theo chuẩn mực sinh hoạt lục đục từ nhỏ với nhau, bọn không thể trông cậy vào nghĩa khí bọn họ thật sự sẽ có thể vì anh em mà không tiếc cả mạng sống.

Cho dù ngẫu nhiên đẩy lên tới một phen bạn bè, cũng tất nhiên là vì tồn tại một mặt lợi ích với hắn, thiên hạ rộn ràng giai vì lợi đến, thiên hạ nhốn chỉ hướng vì lợi ích, mặc kệ ở thế giới nào, ‘Tiền’, ‘Quyền’, luôn là trung tâm không thiếu được trong vòng quan hệ giữa con người.

“Du Niệm, đi với anh ra đây một chút.” Côi Dạ Tước không để ý đến Khúc Quyển Sí, ánh mắt gắt gao nhìn Du Niệm, tay nắm chặt Du Niệm có chút thăm ra mồ hôi, trong kiên cường kia lộ ra yếu ớt cùng khẩn trương, làm cho người ta không khỏi đoán, nếu lúc này cô gái này bỏ hắn ra, chàng trai này có thể hỏng mất hay không.

“Có chuyện gì không thể ở nơi này nói sao?” thái độ Côi Dạ Tước khiến Khúc Quyển Sí rất khó chịu, rõ ràng Du Niệm là bạn gái hắn, người này lúc trước vẫn ái muội không rõ, ai làm cho Cổ Dịch Hiên cũng ở một bên can rờ vô giúp vui, nhưng mà hiện tại là chuyện gì xảy ra? Rất rõ ràng nhỉ?

“Du Niệm.” Côi Dạ Tước nhìn Du Niệm.

Du Niệm nhìn Côi Dạ Tước, một hồi lâu nhìn về phía Khúc Quyển Sí, “Em có chút lời muốn nói với Tước. Chờ em.” Kiễng mũi chân trấn an hôn môi hắn, Du Niệm cặp mắt hoa đào xinh đẹp yêu đã ngập nước kia nhìn chằm chằm Khúc Quyển Sí như vậy, nhất thời làm cho Khúc Quyển Sí nếu không nguyện cũng chỉ có thể bình tĩnh buông tay ra.

Quả nhiên, loài mèo và loài sói (chó =)) vĩnh viễn đừng nghĩ có thể hòa bình ở chung!

Côi Dạ Tước nhếch khóe môi không khỏi có chút buông lỏng, cũng chưa từng ở trước mặt những người khác lộ ra nụ cười mang theo hương vị mối tình đầu của một thiếu niên ngây thơ nở rộ như vậy ở trước mặt Du Niệm, làm cho người ta kinh diễm.

Nhưng mà khóe miệng Du Niệm tươi cười lại có chút phai nhạt dần, mang theo hắn đi tới vườn hoa sau nhà ăn.

Đại thụ xanh um, cũng đủ che trụ ánh mắt những người khác muốn nhìn trộm cửa sổ từ nhà ăn.

“Thực xin lỗi.” Du Niệm thỉnh linh xin lỗi làm cho Côi Dạ Tước trong lúc nhất thời giật mình.

“Du Niệm?”

Du Niệm cởi áo khoác giáo phục màu đen trên người, kiễng mũi chân cái che mái tóc ướt đẫm, nhẹ nhàng lau rồi đứng lên, động tác dịu dàng biểu tình dịu dàng, làm cho người ta nhìn không được mê muội say mê, nhưng mà Du Niệm mở miệng, nhưng không vui vẻ thoải mái như mặt ngoài.

“Côi Dạ Tước, Kiều ngạo có thể so với con sói cô độc là người thừa kế đế quốc buồn bán lớn nhất thế giới, sẽ trở nên yếu ớt và dây dưa như vậy, đều là vì tôi, tôi thực thật có lỗi, mà tôi cũng ghét nhất người trở nên không giống với nguyên bản của chính mình, cho nên, chúng ta đến đây chấm dứt, giường bạn của tôi.” Thân hình mảnh khảnh, lạnh như băng có thể sánh với núi tuyết.

Côi Dạ Tước khó có thể tin chính mình nghe lầm, tay gắt gao bắt lấy song chường của Du Niệm, “Em vừa nói cái gì?”

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, tôi không thích kẻ ướt át bẩn thỉu, tôi thích thường thức là Côi Dạ Tước, lãnh khốc, lãnh ngạo, như con sói đơn độc kiêu ngạo, hiểu chứ?” Du Niệm mỉm cười, nói xong lời lãnh khốc vô tình, cô chán ghét con người trở nên mất đi chính mình, mặc kệ là Kỳ Khuynh Nhiên, hay là hắn và đàn ông của Du Niệm chơi trò tình yêu, tất cả bị bỏ lại đều giống nhau, đều là vì thay đổi, trở nên không phải là con người mà Du Niệm nữa,

một khi đã như vậy, thì bỏ qua, Du Niệm chưa từng có ủy khuất thói quen của chính mình.

“Bởi vì một lần là tôi mời anh làm giường bạn, hơn nữa còn giữ sao sáu cánh của anh, mới cùng anh nửa tháng thì đã đưa ra lời chia tay, thật sự rất có lỗi.” Du Niệm gỡ tay của Côi Dạ Tước ra, lùi lại mấy bước, sau đó không lưu tình chút nào xoay người rời đi.

Côi Dạ Tước kinh ngạc nhìn tấm lưng kia, khóe miệng chậm rãi gọi lên độ cong, chua sót giống như mật rần, “Em nói, thích tôi lãnh khốc kia sao... Du Niệm, em cảm thấy tôi là nhân vật trò chơi do em đặt ra giống như rối gỗ không có cảm tình hay sao? Côi Dạ Tước sẽ đối với em lãnh khốc là vì hấn không thương em, em trở nên không thích Côi Dạ Tước là vì hấn yêu em, em vẫn không hiểu sao?!”

Hấn là người, là con người hoàn toàn chính chính có thất tình lục dục, không phải súc sinh không có cảm tình! Huống chi, súc sinh đi theo chủ nhân lâu cũng sẽ có cảm tình.

Du Niệm cước bộ hơi dừng, không hề quay đầu, thản nhiên ra tiếng, “Cho nên chúng ta trong lúc đó đã xong.”

Du Niệm đương nhiên biết bọn họ sẽ trở nên không giống với bản thân họ nữa là bởi vì tâm tình bọn họ cải biến, cảm tình cải biến vì cô, nhưng mà... chính vì như thế, cho nên mới chấm dứt, cô có thể nhận xe của hấn nhận trang viên của hấn, bởi vì những thứ này đối với hấn mà nói cũng không tính là cái gì, nhưng mà tình yêu này nọ, sau khi tiếp nhận Kỷ Khuynh Nhiên, cô đã không muốn tiếp nhận nữa, bởi vì rất trầm trọng.

Du Niệm yêu thích trò chơi tình yêu, chỉ là vì cô hưởng thụ hương vị người yêu, đối phương có phải yêu cô hay không, cô không cần. Nhưng mà nếu là đối phương yêu cô thật, như vậy đếm ngược bọn họ trong lúc đó sẽ chấm dứt.

Tình yêu thần kì nhất xếp sau thân tình, Du Niệm thâm nghĩ muốn chơi mà thôi, chưa bao giờ nghiêm túc qua.

Người xấu phá hư đầu tiên thì đó là tiện nhân, Du Niệm thích làm người xấu, nhưng mà tuyệt đối không muốn liên lụy tới từ tiện nhân, cô nhiệt tình yêu thương trong trò chơi để đạt tới lạc thú, mà không phải chà đạp lên một mảnh chân thành tha thiết thật sự.

Thân ảnh mảnh khảnh càng lúc càng xa, giống nhau chậm rãi bước vào bên trong ánh mặt trời, chói mắt như vậy, lại xa không thể chạm.

Côi Dạ Tước nhìn không được vươn tay muốn bắt giữ, lại bắt đến một mảnh hư vô, trống rỗng, trái tim cũng trở nên trống rỗng, bị cái gì đào bới đi rồi, ánh mặt trời lạnh làm cho hấn muốn co quắp lại...

Đồng dạng trong vườn hoa, sau bóng cây tầng tầng lớp lớp, bóng dáng màu trắng sạch sẽ, cuốn sách úp trên khuôn mặt, thân hình tỉ lệ thon dài hoàn mỹ, ngực trái một chữ “Tu” tuyến tơ vàng buộc vòng quanh hoa lệ mà kiêu ngạo, một hồi lâu vươn tay trắng nõn xinh đẹp cầm cuốn sách từ trên mặt lên, lộ ra khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp tựa như ma cà rồng.

Thật là...

Vì sao mỗi lần đều phải gặp trùng chuyện của mấy người này? Nhưng mà...

La Sinh Nhược Du Niệm, vô tình như vậy, thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc, người vô tình như vậy a, đầu mỗi phải làm sao để nắm trong tay đây?

Thực làm cho người ta chờ mong...

Thời điểm Du Niệm trở lại nhà ăn, Khúc Quyển Sí đã muốn gọi đồ ăn Du Niệm thích, mặt đen thui, nhìn thấy Du Niệm đã trở lại mới dịu đi chút, bất quá lại nhìn áo khoác Du Niệm không thấy, lập tức lại đen, dưới áo somi màu trắng kia, mơ hồ có thể nhìn thấy hoa văn tốt đẹp trên khuôn ngực nội y của Du Niệm. “Đi ra ngoài một chuyến, áo khoác cũng bị mất?” Khúc Quyển Sí rất nhanh cởi áo khoác giáo phục bạch tôn trên người khoát cho Du Niệm.

Đoan Mộc Hoạch xinh đẹp thổi miệng huyết sáo, mắt tím cong lên, giống như hai hình cung trăng rằm màu tím, tràn đầy trêu chọc mở miệng, “Du Niệm, đáng người không tệ.”

“Cảm ơn.” Du Niệm vui vẻ nhận khách lễ của hấn, nhìn Đoan Mộc Hoạch, tươi cười có chút sâu, mắt hoa đào yêu dã như phủ hoa đào nheo lại, so với hấn càng giống trăng rằm, tràn đầy dụ hoặc.

“...” Đoan Mộc Hoạch yên lặng cúi đầu, từ trong túi tiền lấy ra một cây kẹo que, che lấp hai gò má không hiểu sau đó lúng trên mặt, một hồi lâu mới ngẩng đầu, “Cho cậu.”

Du Niệm nhìn qua, nhìn Đoan Mộc Hoạch trong tay cầm một cây kẹo que vị xoài, tiếp nhận, “Cảm ơn, nhưng mà, có khẩu vị nhạt hay không? Tôi không thích ăn đồ ngọt.” Bánh ngọt chỉ ăn loại trà xanh không đường, cà phê chỉ uống không thêm sữa không thêm đường, không thể không nói, Du Niệm người này thật sự rất quý súc, các loại hành vi thói quen của cô cũng không giống con gái.

“Nhạt một chút?” Đoan Mộc Hoạch nháy mắt mấy cái, mắt tím tràn ra sương mù mờ mịt, có vẻ xinh đẹp đáng yêu, đường đều ngọt nha.

Du Niệm vừa há mồm, Khúc Quyển Sí đã muốn khó chịu thật lâu liền nhồi salad rau dưa vào miệng nhỏ của cô, nói nửa đi, vấn đề hấn vừa mới hỏi cũng chưa trả lời, tiểu tử Đoan Mộc Hoạch kia giá trị nội tiết tố rất cao, phải cách ly!

Nhìn cả người Khúc Quyển Sí lười biếng tựa hồ muốn ngủ, lại toàn thân bốc lên hơi thở ta rất khó chịu rất muốn đánh người, Du Niệm bất đắc dĩ nở nụ cười, đem kẹo que Đoan Mộc Hoạch cho thuận tay nhét vào trong túi tiền trên người cô, “Toàn thân Tước đều ướt đầm, sẽ cảm mạo, cho nên em đưa quần áo cho hấn.”

Khúc Quyển Sí không nói chuyện, chẳng qua sắc mặt vẫn là bình tĩnh chút, nhưng mà ——

“Rằm!” Ngay tại kế bên bọn họ cái bàn ba người Đoàn Mộc Tịch Nhã Âu Dương Minh Thiển, đánh rơi túi giấy dai màu vàng, lộ ra một góc mấy bức ảnh chụp, liền đánh rơi bên cạnh Khúc Quyển Sí.

“A Sí, phiền giúp tôi nhặt được không?” Đoàn Mộc Tịch Nhã mắt phượng oánh bích nhìn về phía Khúc Quyển Sí, ôm lấy tươi cười dịu dàng nói. Bởi vì thân mình mặc là váy, hơn nữa vẫn là một thực nữ, chính mình rót đồ xoay người nhất đối với quý tộc thực nữ mà nói, là rất mất hình tượng, nhưng thật ra nếu là thân sĩ, thì chính là vừa vặn.

Khúc Quyển Sí cũng không nghĩ nhiều, xoay người, chỉ là có một đôi tay nhanh hơn hẳn hai giây.

Đan Khương Hằng nhặt túi giấy siết kín lại dây túi, phóng tới trước bàn Đoàn Mộc Tịch Nhã, khuôn mặt đậm mạc, đôi mắt hơi có vẻ u buồn lại đẹp như ngân hà, không biểu tình gì đều đẹp làm cho người ta nhìn không được si mê cùng tự biết xấu hổ, cho dù là Đoàn Mộc Tịch Nhã công chúa nổi tiếng thiên hạ với dung mạo xinh đẹp này đều không thể sánh được.

Đoàn Mộc Tịch Nhã có chút giật mình, lúc sau mới cứng ngắc nhướn lên nụ cười quen thuộc, “Cảm ơn, nhất điện.”

Đan Khương Hằng chỉ thần nhiên gật đầu, hàm ý không rõ nhìn Du Niệm một cái, sau đó chậm rãi đi tới chỗ ngồi bên cửa sổ ở dưới tận cùng nhà ăn, ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, ngay cả động tác đơn giản lật xem thực đơn đều tuyệt đẹp cao quý làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chàng trai này, so với quý tộc còn quý tộc hơn, so với vương tử, càng giống đế vương hơn.

Từ một người xưng hô đối với một người khác, liền có thể thấy được trong lòng người kia hắn có hình ảnh và địa vị như thế nào. Đoàn Mộc Tịch Nhã kêu Du Niệm vẫn đều là ‘Tam tiểu thư’, rõ ràng xa cách cùng không thêm đề ý, kêu Đan Khương Hằng là ‘Nhất điện’, có thể thấy được cô ta cực kỳ kiêng kị và kính sợ đối với hắn.

Hắn nắm trong tay mọi thứ, theo ý nguyện của hắn, di chuyển ngón tay, thay đổi tất cả kịch tình sớm định ra.

Lúc gần nhìn ánh mắt hắn, Du Niệm chỉ biết chàng trai này rất nguy hiểm, khó trách Điền Trị và Tề Úy Lam tình nguyện cô kết giao đối tượng là Đan Khương Hằng, mà không phải là Khúc Quyển Sí.

Du Niệm nhàn nhạt nhìn sắc mặt Đoàn Mộc Tịch Nhã không phải tốt lắm, nhìn không ra cảm xúc gì, lại không hiểu làm cho người ta có loại dự cảm không tốt.

Đoàn Mộc Tịch Nhã nhìn túi giấy trước bàn, mắt ngọc có chút liếm lại, ngăn trở tất cả dòng chuyển trong mắt, Âu Dương Minh Thiển cùng Bricca đối diện cũng là trong lòng ngầm sôi sục.

Đoàn Mộc Tịch Nhã này như thế nào một chút động tĩnh đều không có? Nếu không phải thấy cô ta là công chúa kiêu ngạo như vậy khẳng định không ưa một cô gái giáo phục màu đen tiến vào vòng luẩn quẩn của bọn họ, giá trị vũ lực của cô ta rất cao, địa vị thân phận lại không cần phải nói, khẳng định sẽ không sợ Du Niệm, nếu không các cô cũng sẽ không tìm tới cô ta, vì chính là mượn đao giết người, như thế nào hiện tại một chút biểu hiện cũng không có, lo lắng chết đi được. Buổi chiều có du thuyền tới, các cô sợ Côi Dạ Tước sẽ đột nhiên rời đi đảo Gabriel trở lại Bautis.

Muốn hủy Du Niệm, đương nhiên phải bị trước tình nhân và người yêu song song ở đây, ở dưới tình huống bị toàn thể giới trực tiếp thì mới càng thêm mãnh liệt triệt để chứ!

...

Thời gian nghỉ trưa Du Niệm bị đứt thức ăn ngọt ngọt ngào ngào đã trải qua.

“Du Niệm.” Du Niệm và Khúc Quyển Sí mới đi ra nhà ăn, mặt sau liền truyền đến giọng nói của Đoàn Mộc Hoắc.

“Hà?”

“Kẹo rớt.” Trong tay cầm lấy một cây kẹo que vị xoài, tóc vàng giống như ánh mặt trời tỏa sáng, mắt tím sáng sủa rực rỡ, dĩ vãng nội tiết tố phiêu tán nơi nơi khoe miệng có chút ru xuồng, hai má nho nhỏ phồng lên, có hơi chút tức giận và ủy khuất.

Du Niệm sờ sờ áo khoác trên người Khúc Quyển Sí, mới phát hiện không biết khi nào thì kẹo que rớt từ trong túi tiền, tiếp nhận kẹo trong tay Đoàn Mộc Hoắc, “Thật có lỗi, tôi quên, cảm ơn cậu, tôi nhất định sẽ ăn.”

Cô mới phát hiện, hóa ra Đoàn Mộc Hoắc cũng là thuộc tính động vật nha, tóc vàng mắt tím, thời điểm sung sướng nội tiết tố toàn thân phát ra thực sự rất sôi nổi, giống như muốn đem thế giới đều nhuộm thành màu hồng phấn, thời điểm ủy khuất nghẹn ngào kéo đầu vừa tức giận vừa ủy khuất trừng mắt người, cực kỳ giống loài chim trên quý ngao kiêu ngạo yêu chỉ có quý tộc mới nuôi được.

“Đi rồi.” Khúc Quyển Sí lười biếng trừng mắt nhìn Đoàn Mộc Hoắc một cái, ôm Du Niệm đi.

Không ai nhìn đến, mặt sau Đoàn Mộc Tịch Nhã nhìn một màn này, dưới nụ cười yếu ớt khuôn mặt thần nhiên, quyền đầu nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay.

“Công chúa Đoan Mộc, cô rốt cuộc có biện pháp nào không?” Thấy người đầu đi hết rồi, Bricca nhìn không được. Cùng là công chúa, nếu không phải Đoan Mộc Tịch Nhã giá trị vũ lực cao hơn cô, nếu Âu Dương Minh Thiên không khuyên cô một hồi lâu, cô sẽ không hợp tác với cô ta đâu.

Đoan Mộc Tịch Nhã nghiêng đầu nhìn hai người, tươi cười trên mặt đã muốn biến mất vô tung, con ngươi màu xanh biếc lúc này rét lạnh giống như động vật máu lạnh khiến người thận trọng.

“Nếu không tin tôi, hai vị có thể tự mình đi làm, nhưng mà đừng trách tôi không nhắc nhở các cô, cô gái này, dòng họ là La Sinh Nhược.” Nói xong bước chân rồi đi, không để ý tới sắc mặt đột nhiên thay đổi của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Gia, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.